MICHAEL

CONNELLY

Mickey Haller SERİSİ 03

KUŞKULU DELİL

BİR LOS ANGELES POLİSİYESİ

Çeviren: Esat Ören

ayrıksı kitap

Ayrıksı Kitap: 45
Kurgu: 39
Bana öyle bir kitap verin ki başkahramanıyla birlikte olay çözelim: 30

Özgün Adı: *The Reversal*
Kitap Adı: Kuşkulu Delil
Dizi Adı: *Mickey Haller*
Yazar: Michael Connelly
İngilizceden Çeviren: Esat Ören
Editör: Murat Demir
Kapak Tasarım: Ülke Design / ulkedesign.com
Sayfa Tasarım: Alla Özabat
Kapak Görselleri: Adam figürü / Shutterstock / shockfactor.de; Araba / Shutterstock / Budzianowski Bartosz; Şehir / Shutterstock/ muratberkoz
Yazar fotoğrafı © Beowulf Sheehan

Baskı: Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z Beylikdüzü/İstanbul
Tel: 0 212 671 61 51
Matbaa Sertifika No: 52098
1. Baskı: Nisan 2023, 1000 Adet
ISBN: 978-605-71714-6-7
Copyright @ 2010 by Hieronymus, Inc
This edition published by arrangement Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
© Ayrıksı Kitap, 2023
Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser daha önce 2013 yılında Altın Kitaplar tarafından *Kuşkulu Delil* adıyla Esat Ören çevirisiyle yayımlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Ayrıksı Kitap
Yayıncı Sertifika No: 42978
Küçükbakkalköy Mah. Flora Residence
No: 1 Kat: 28 Ataşehir-İstanbul
bilgi@ayriksi.com / www.ayriksi.com

MICHAEL CONNELLY

MICKEY HALLER SERİSİ

3

KUŞKULU DELİL

İngilizceden Çeviren: Esat Ören

ayrıksı kitap

Shannon Byrne'e...

BİRİNCİ BÖLÜM

Suçlunun Yürüyüşü

1

9 Şubat Salı, saat 13.43

Water Grill et restoranında son defa yemek yediğimde karısını ve onun sevgilisini soğukkanlılıkla suratlarından vurarak öldüren bir müvekkilim karşımda oturmuştu. Adam sadece onu mahkemede savunmamı değil tamamen aklamamı ve toplumun gözündeki iyi şöhretini ona tekrar kazandırmamı istiyordu. Bu defa daha dikkatli olmamı gerektiren birisiyle oturuyordum. Birlikte yemek yediğim kişi Los Angeles County Bölge Savcısı Gabriel Williams'tı.

Kış ortasında serin bir öğlen sonrasıydı. Karşımda Williams'la birlikte onun siyasi danışmanı Joe Ridell vardı. Yemek buluşması 13.30'a ayarlanmıştı, bu saatte çoğu avukat tekrar mahkeme salonlarına dönmüş olduğu için Bölge Savcısı'nın adli dünyanın karanlık yanıyla yani benimle, yani lanetlilerin savunucusu Michael Haller'la ahbaplık ettiği dillere düşmeyecekti.

Water Grill, şehir merkezinde öğlen yemeği için güzel bir yerdi. Yemekleri kadar atmosferi de güzeldi. Masalar arasında özel konuşmalara imkân veren bölmeler vardı ve şarap listesi bütün şehir merkezindeki restoranlar arasında en iyilerinden biriydi. Öyle bir hizmet vardı ki ceketinizi çıkarmasanız bile garson gelip peçeteyi kucağınıza serer, sizi bu zahmetten kurtarırdı. Savcılık ekibi bölge vergi mükelleflerinin parasıyla martini sipariş ederken ben restoranın ikramı olan şişe suyunu tercih ettim. Williams'ın neden herkesin gözü önünde gizlen-

diğimizi açıklayabilmesi için iki yudum cin ve bir zeytin tüketmesi gerekti.

"Mickey, sana bir teklifim var."

Devam et anlamında başımı salladım. O sabah telefon edip bu yemek buluşmasını ayarlayan Ridell zaten bunu çıtlatmıştı. Buluşmayı kabul ettikten sonra işe koyulup bu teklifin ne olabileceği konusunda bir şeyler öğrenebilmek için telefonun başına geçmiştim. Bölge Savcısı'nın emrinde çalışan eski karım bile ne olduğunu bilmiyordu.

"Can kulağıyla dinliyorum," dedim. "Bölge Savcısı'nın bir teklifte bulunması olağan bir şey değildir. Herhangi bir müvekkilimle ilgili bir şey olamayacağını biliyorum – tepedeki adamın dikkatine değer biri yok. Hem zaten şu anda sadece birkaç davam var. İşler kesat."

"Haklısın," dedi Williams. "Bu iş senin müvekkillerinle ilgili değil. Senin üstlenmeni istediğim bir davam var."

Bir kez daha başımı salladım. Artık anlamıştım. Bütün savcılar, kendileri bir savunma avukatına ihtiyaç duyana kadar savunma avukatlarından nefret ederler. Williams'ın çocuğu var mıydı bilmiyordum ama gerekli araştırmayı yapmışsa benim çocuk mahkemelerinde de çalıştığımı bilirdi. Bu nedenle, herhâlde karısıyla ilgilidir, diye tahmin yürüttüm. Ya bir dükkândan bir şey araklama ya da savcının örtbas etmeye çalıştığı, alkollü araç kullanma vakasıydı.

"Kimin başı belada?"

Williams, Ridell'e baktı; gülüştüler.

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Williams. "Teklifim şu: Seni işe almak istiyorum, Mickey. Bölge Savcılığı'nda çalışmanı istiyorum."

O sabah Ridell'in telefonundan beri kafamdan pek çok ihtimal geçmişti ama savcı olarak işe alınmam bunların arasında değildi. Yirmi yıldan beri baroda ceza avukatı olarak kayıtlıydım. O süre içinde savcılara ve polislere karşı kuşku ve güvensizlik duymaya başlamıştım, gangsterlere duyduğum güvensizlik düzeyinde değildi ama asla onların safına geçmeyi düşünmemiştim. Ne onlar beni istiyorlardı ne ben onları. Eski karım ve Los Angeles emniyetinde dedektif olan üvey erkek kardeşim dışında hiçbirine arkamı dönmezdim. Özellikle de Williams'a. Önce siyasetçi, sonra savcıydı. Bu da onu daha tehlikeli yapıyordu. Gerçi adli kariyerinin başlarında kısa bir süre savcılık yapmıştı ama yirmi yıl boyunca insan hakları avukatı olarak çalışmış, sonra da polis ve savcı karşıtı dalganın yardımıyla dışarıdan biri olmasına rağmen Bölge Savcılığı makamına aday olmuştu. O yemeğin daha en başında, kucağıma peçete konduğundan itibaren bütün dikkatimi toplamıştım.

"Sizin için çalışmamı mı?" diye sordum. "Tam olarak ne yapacağım?"

"Özel bir savcı olacaksın. Bir defalık bir anlaşma olacak. Jason Jessup davasını almanı istiyorum."

Uzun bir an yüzüne baktım. Önce yüksek sesle bir kahkaha atarım sanıyordum. Bu çok ustaca tezgâhlanmış bir şaka olabilirdi. Ama sonra durumun öyle olmadığını anladım. Sırf şaka yapacaklar diye insanı Water Grill'de yemeğe davet etmezlerdi.

"Jessup'ı dava etmemi mi istiyorsunuz? Duyduğum kadarıyla dava edecek bir şey yokmuş. O vaka kanatsız bir ördekten farksız. Yapılacak tek şey ördeği vurup yemek."

Williams başını iki yana sallarken sanki beni değil kendisini ikna etmek ister gibiydi.

"Gelecek salı günü cinayetin yıl dönümü olacak," dedi. "Jessup'ı yeniden yargılamak niyetinde olduğumuzu ilan edeceğim ve basın toplantısında benim yanımda bulunmanı istiyorum."

Arkama yaslanıp onlara baktım. Yetişkin hayatımın büyük bir kısmını duruşma salonlarındaki jüri üyelerinin, yargıçların, tanıkların ve savcıların aklını okumaya çalışarak geçirdim. Sanırım bu işte epeyce iyi de oldum. Ama o sofrada oturduğumuz sırada bir metre karşımda duran Williams'ı veya yardakçısını çözemedim.

Jason Jessup yirmi dört yılını hapishanede geçirmiş bir çocuk katiliydi. Bir ay önce Kaliforniya Temyiz Mahkemesi mahkûmiyet hükmünü bozarak adamın ya yeniden yargılanması ya da suçlamanın düşmesi için davayı tekrar Los Angeles County'ye göndermişti. Bu hükmün bozulması Jessup'ın hücresinde kendi çalışmasıyla yaptığı yirmi yıllık yasal savaşın sonunda gerçekleşmişti. Kendi çabalarıyla dilekçeler yazmış, şikâyetlerde bulunmuş ve araştırıp öğrendiği ne kadar yasal başvuru varsa hepsini değerlendirmiş fakat eyalet ve federal mahkemelerinde sesini duyuramamıştı. Ta ki GAP yani Genetik Adalet Projesi adıyla tanınan avukat teşkilatının dikkatini çekene kadar... Bu teşkilat Jessup'ın davasını üstlenmiş ve neden sonra Jessup'ın boğarak öldürmekten mahkûm olduğu çocuğun elbisesindeki meninin genetik testten geçirilmesi için emir çıkmasını sağlamıştı.

Jessup DNA tahlillerinin ceza davalarında kullanılmasından önce mahkûm olmuştu. Onca yıl sonra yapılan tahlil elbisede bulunan meninin Jessup'tan değil bilinmeyen bir şahıstan olduğunu ortaya çıkardı. Her ne kadar mahkemeler Jessup'ın mahkûmiyetini devam ettirmekte kararlı olmuşlarsa da bu yeni bilgi durumu onun lehine çevirdi. Eyalet temyiz mahkemesi DNA bulgularını ve mahkeme kayıtlarında ve delillerde olan başka tutarsızlıkları öne sürerek hükmü bozmuştu.

Jason Jessup davası hakkında bildiklerim bu kadardı; bunları da gazete haberlerinden ve adliye dedikodularından öğrenmiştim. Mahkeme emrinin tamamını okumamışsam da *Los Angeles Times* gazetesinde bazı bölümlerini görmüş ve bunun sadece Jessup'ın yıllarca iddia ettiği masumiyetini gündeme getirmekle kalmayıp bu davada emniyetin ve savcılığın da görevi kötüye kullanmış olduğunu öne süren bir karar olduğunu anlamıştım. Bir savunma avukatı olarak Bölge Savcılığı'nın medya tarafından topa tutulduğunu görmek hoşuma gitmemiş değildi. Buna zayıfların tarafını tutma eğilimi diyebilirsiniz. Benim davam olmaması veya şimdiki Bölge Savcılığı ekibinin 1986'daki davayla hiçbir alakalarının olmayışı önemli değildi. Savunma avukatlarının o kadar az sayıda zaferi vardı ki başkalarının kurulu düzene karşı başarılı olmaları kendi camiamızda sevinç yaratırdı.

Temyiz mahkemesinin emri bir hafta önce ilan edilmiş, Bölge Savcısı'na yeniden yargılamak veya Jessup'ı salıvermek için altmış günlük bir süre tanınmıştı. Bu emrin çıkışından beri Jessup'ın haberlerde yer almadığı tek bir gün bile olmamıştı. Telefonda olsun, San Quentin hapishanesinde olsun röportajlar veriyor, masumiyetini iddia ederken onu mahkûm eden em-

niyete ve savcılara sövüp sayıyordu. Bu cefası sırasında birkaç Hollywood ünlüsünün ve profesyonel sporcunun desteğini kazanmıştı ve onca yıl haksız yere suçlandığı için hem belediyeye hem de bölge savcılığına milyonlarca dolarlık tazminat kazanmayı umduğu bir hukuk davası açmıştı. Medyanın bitmeyen ilgisi sayesinde neredeyse bir halk kahramanı olmuştu. Hapishaneden çıktığı gün o da ünlü bir şahsiyet olacaktı.

Dava ve ayrıntıları hakkında fazla bilgim olmadığı için benim izlenimim de adamın masum olduğu ve çeyrek yüzyıl işkence çekmesi karşılığında ne koparabilirse almayı hak ettiğiydi. Ne var ki DNA delili Jessup'ın lehineyken açılacak yeni bir davada savcılık kaybetmeye mahkûmdu; onu yeniden yargılamak siyasi bir mazoşizm gibi görünüyordu. Oysa Williams ve Ridell böyle bir şey yapmayacak kadar akıllı adamlardı.

Eğer...

"Benim bilmediğim ne biliyorsunuz?" diye sordum. "Ve *Los Angeles Times*'ın bilmediği."

Williams kibirli bir gülümsemeyle bakıp öne doğru uzandı.

"GAP sayesinde Jessup'ın ortaya çıkarabildiği tek şey maktulün elbisesinde onun DNA'sının olmadığı," dedi Williams. "Dilekçe sahibi olarak meninin kime ait olduğunu bulmak onun işi değildi."

"Siz de bunu veri bankalarında araştırdınız."

"Öyle yaptık. Ve bir şey bulduk."

Williams başka bir şey söylemedi.

"Ee, kime aitmiş?"

"Bu davada bize katılana kadar bunu sana söylemeyeceğim. Katılmazsan bunu gizli tutmak zorundayım. Ama şu kadarını bil ki bulduğumuz şeyler bize DNA konusunu sıfırlayıp, davanın geri kalanını –ve delilleri– eski hâlinde bırakacak bir duruşma taktiği sağlıyor. İlk defasında onu mahkûm etmek için DNA'ya gerek olmamıştı. Şimdi de gerek duymuyoruz. Bin dokuz yüz seksen altıda olduğu gibi bugün de Jessup'ın suçlu olduğuna inanıyoruz. Onu mahkûm etme ihtimalinin azlığına, siyasi sonuçlarının yıkıcı olabileceğine ve davayla ilgili kamuoyu algısına aldırmayıp onu dava etmezsem görevimi yapmamış olurum."

Bunu sanki bana değil kameralara bakarak söylemiş gibiydi.

"O hâlde neden onu dava etmiyorsunuz?" diye sordum. "Neden bana geldiniz? Emrinizde çalışan üç yüz hukukçu var. Van Nuys ofisinde bu davayı severek kabul edecek biri hemen aklıma geliveriyor. Neden bana geldiniz?"

"Çünkü bu dava Bölge Savcılığı makamı içinden açılamaz. Eminim, suçlamaları okumuş veya duymuşsundur. Bu dava lekeli ve şu anda benim emrimdeki hukukçulardan bir tanesinin bile o zaman görevde olmayışının önemi yok. Yine de bunu mahkemeye çıkaracak kişinin bizim dışımızdan, bağımsız bir hukukçu olması gerekiyor."

"Başsavcılık makamı bunun için var," dedim. "Bağımsız bir avukat istiyorsanız ona gidersiniz."

Şimdi parmağımı onun gözüne sokmuştum ve masadaki herkes bunun farkındaydı. Gabriel Williams'ın bu dava için Başsavcı'ya gitmesi mümkün değildi. Bunu yapması dikenli telle ayrılmış sınırı geçmesi anlamına gelirdi. Kaliforniya'da

başsavcılık makamına seçimle gelinirdi ve şehirdeki her siyaset uleması bu makamın Williams'ın valiliğe veya bu düzeydeki bir üst siyasi mevkiye giden yolda bir sonraki durağı olacağını biliyordu. Williams'ın en son isteyeceği şey, ne kadar eskiye ait olursa olsun, kendisine karşı kullanılabilecek bir davayı siyasi rakibinin eline vermekti. Siyasette, duruşma salonunda, hayatın herhangi bir ânında hasmınızın eline, dönüp kafanıza indirebileceği bir sopa vermek istemezsiniz.

"Bu konuda Başsavcı'ya gitmeyeceğiz," dedi Williams havadan sudan bahseder gibi. "Bu nedenle seni istiyorum, Mickey. Tanınmış ve saygı duyulan bir savunma avukatısın. Halkın bu konuda senin bağımsızlığına güveneceğini ve bu davanın sonunda mahkûmiyet çıkarırsan herkesin bunu kabul edeceğini ve buna itimat edeceğini sanıyorum."

Ben Williams'ın yüzüne bakakalmışken siparişimizi almak için masamıza bir garson geldi. Williams benimle olan göz temasını kesmeden ona gitmesini söyledi.

"Bu davaya pek dikkat etmedim," dedim. "Jessup'ın savunma avukatı kim? İyi tanıdığım bir meslektaşıma karşı çıkmakta zorlanırım."

"Şu anda elinde sadece GAP avukatı ve medeni hukuk danışmanı var. Savunma avukatı tutmadı çünkü açıkçası davanın düşeceğini bekliyor."

Başımı salladım, o an için bir engel daha aşılmıştı.

"Ama onu bir sürpriz bekliyor," dedi Williams. "Onu buraya getirip yeniden yargılayacağız. Bu adam o suçu işledi, Mickey ve bütün bilmen gereken şey de bu. Hâlâ ölü olan küçük bir kız var ve bir savcının bilmesi gereken tek şey bu. Al bu davayı.

Halkın ve kendin için bir şey yap. Kim bilir, belki bunu seversin ve devam etmek istersin. Böyle bir şey olursa kesinlikle seni aramıza almayı düşünürüz."

Gözlerimi devirip masa örtüsüne bakarken Williams'ın son sözlerini düşündüm. Bir an istem dışı olarak gözümün önüne duruşma salonunda oturan kızımın sanık yerine iddia makamı tarafında oluşumu seyredişi geldi. Williams kararımı vermiş olduğumdan habersiz konuşmaya devam ediyordu.

"Senin beklediğin ücreti ödeyemeyiz ama sanırım bu davayı alırsan zaten para için yapmazsın. Sana bir ofis ve sekreter verebilirim. Gerek duyacağın bütün fennî ve adli tıp bulgularını sağlarım. Her şeyin en iyisi..."

"Bölge Savcılığı'nda bir ofis istemem. Bundan bağımsız olmam lazım. Tamamen özerk olmalıyım. Bir daha öğlen yemeği yok. Bu duyuruyu yaptıktan sonra beni yalnız bırakıyorsunuz. Davayı nasıl yürüteceğime ben karar veririm."

"Tamam. Delilleri orada bulundurmadığın sürece kendi ofisini kullan. Ve tabii kendi kararlarını kendin verirsin."

"Ve bu işi alırsam, yardımcımı ve soruşturmacımı Los Angeles Emniyeti dışından kendim seçerim. Güvenebileceğim insanlar olsun isterim."

"Yardımcın benim ofisimden mi dışarıdan mı olacak?"

"İçeriden biri olması gerekir."

"O hâlde sanırım eski karından söz ediyoruz."

"Doğru – eğer kabul ederse. Ve bir şekilde mahkûmiyet kararı çıkarabilirsek onu Van Nuys'tan çıkarıp, aslında ait olduğu, şehir merkezindeki Ağır Ceza'ya vereceksiniz."

"Bunu yapmak o kadar kolay değil..."

"Anlaşma bu. Nasıl isterseniz."

Williams dönüp Ridell'e baktı; yardakçısı başıyla ona belli belirsiz bir onaylama işareti verdi.

"Tamam," dedi Williams tekrar bana dönerek. "O hâlde kabul ediyorum. Kazanırsan o da istediği bölgeye gider. Anlaştık."

Masanın üstünden uzattığı elini sıktım ama gülümsemesine karşılık vermedim.

"İddia Makamında Michael Haller," dedi Williams. "Kulağa hoş geliyor."

İddia Makamında. Benim kulağıma da hoş gelmesi gerekirdi. Beni sanki soylu ve doğru bir şeyin parçasıymışım gibi hissettirmesi gerekirdi. Ama içimde duyduğum tek şey kendime ait bir sınırı aşmanın yarattığı kötü bir histi.

"Çok iyi," dedim.

2

12 Şubat Cuma, saat 10.00

Harry Bosch Ceza Mahkemesi'nin on sekizinci katındaki Bölge Savcılığı Dairesi'ne girip ön taraftaki bankoya yaklaştı. Görevliye adını verip saat onda Bölge Savcısı Gabriel Williams'la randevusu olduğunu söyledi.

"Aslında sizin toplantınız Toplantı Odası A'da," dedi resepsiyondaki kadın önündeki bilgisayar ekranına bakarak. "Kapıdan girip sağa dönün ve koridorun sonuna yürüyün. Bir daha sağa döndükten sonra sol tarafınızda Toplantı Odası A'yı göreceksiniz. Kapıda tabela var. Sizi bekliyorlar."

Kadının arkasındaki ahşap panelli kapı bir vızıltı sesi çıkararak açılınca Bosch aradan geçti; onu birden çok kişinin bekliyor olması tuhaf gelmişti. Dün öğleden sonra Bölge Savcısı sekreterinden çağrıyı aldığı andan beri bunun neyle ilgili olabileceği hakkında kafa yormuştu. Bölge Savcılığı Dairesi'nde gizlilik çok önemliydi ama çoğu zaman bir miktar bilgi kırıntısı sızardı. Bosch şu âna kadar birden fazla kişiyle görüşeceğinden de habersizdi.

Tarif edilen yolu izleyerek Toplantı Odası A'ya geldi, kapıyı bir kez tıklattı. İçeriden bir kadın sesi, "Girin," dedi.

Bosch içeriye girince sekiz koltuklu bir masada tek başına oturan bir kadın gördü; masanın üstü belgeler, dosyalar, fotoğraflarla doluydu ve kadının önünde bir dizüstü bilgisayar vardı. Bu güzel kadın Bosch'a tanıdık geldi ama kim olduğunu çıkara-

madı. Yüzünü çevreleyen siyah, kıvırcık saçları, Bosch'un hareketlerini takip eden delici gözleri ve çok hoş, neredeyse merak uyandıran bir gülümsemesi vardı. Sanki Bosch'un bilmediği bir şeyi biliyormuş gibiydi. Savcıların standart kıyafeti olan lacivert bir döpiyes giymişti. Her ne kadar kim olduğunu çıkaramadıysa da Bosch onun Bölge Savcısı Vekili olduğunu varsaydı.

"Dedektif Bosch?"

"Benim."

Bosch bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. Masanın üstünde dikkatini çeken ilk şey, kapağı açık bir çöp konteyneri içindeki çocuk cesedinin göründüğü suç mahalli fotoğrafı oldu. Bu, uzun kollu mavi bir elbise içindeki bir kızdı. Ayakları çıplaktı, inşaat molozları ve başka çöplerden oluşan bir yığının üstünde yatıyordu. Fotoğrafın beyaz kenarları sararmıştı. Eski bir resim olduğu belliydi.

Kadın resmin üstünü bir dosyayla örttükten sonra elini uzattı. "Adım Maggie McPherson."

Bosch bu ismi hatırladı ama nereden veya hangi davadan tanıdığını çıkaramadı.

"Bölge savcısı vekiliyim," diye devam etti kadın, "ve Jason Jessup davasında savcı yardımcısı olacağım. Savcıysa..."

"Jason Jessup mı?" dedi Bosch. "Onu mahkemeye mi çıkaracaksınız?"

"Evet. Bunu gelecek hafta duyuracağız ve o zamana kadar kimseye söylememenizi rica ederim. Özür dilerim ama savcımız toplantıya biraz gecik..."

Kapı açılınca Bosch o tarafa döndü. Mickey Haller odaya girdi. Bosch bir kez daha baktı. Haller'ı tanımadığı için değildi. Üvey kardeştiler ve onu görür görmez tanırdı. Ama Haller'ı Bölge Savcısı ofisinde görmek son derece tuhaftı. Haller bir savunma avukatıydı. Bölge Savcılığı ofisinde oluşu bir kedinin köpek barınağına sığınması kadar uyumsuzdu.

"Biliyorum," dedi Haller. "Bu da nesi diye düşünüyorsun."

Haller gülümseyerek masanın McPherson tarafına geldi ve bir sandalye çekti. O anda Bosch McPherson'ın adını nereden tanıdığını hatırladı.

"Siz ikiniz..." diye geveledi Bosch. "Evliydiniz, değil mi?"

"Doğru," dedi Haller. "Sekiz muhteşem yıl boyunca."

"Ve o Jessup'ı dava ederken sen de onu savunacak mısın? Bu bir çıkar çatışması değil mi?"

Haller'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"Birbirimize karşı olsaydık o zaman çatışma olurdu, Harry. Ama öyle değiliz. Jessup'ı birlikte dava ediyoruz. Ben birinci savcıyım. Maggie ikinci. Ve senin soruşturmacımız olmanı istiyoruz."

Bosch'un aklı adamakıllı karışmıştı.

"Durun bir dakika. Sen savcı değilsin ki. Bu iş..."

"Ben tayinle gelmiş, bağımsız bir savcıyım, Harry. Tamamen yasal. Öyle olmasaydı burada oturmazdım. Jessup'ı mahkûm edeceğiz ve senin yardım etmeni istiyoruz."

"Duyduğum kadarıyla bu dava yardımla falan kurtarılamayacak hâldeymiş. Tabii Jessup'ın DNA testinde hile yaptığını söylemiyorsanız."

"Hayır, bunu söylemiyoruz," dedi McPherson. "Bu testi ve eşleştirmeyi biz de yaptırdık. Jessup'ın sonuçları doğruydu. Maktulün elbisesindeki onun DNA'sı değildi."

"Ama böyle olması davayı kaybedeceğimiz anlamına gelmiyor," diye ekledi Haller hemen.

Bosch bir Haller'a bir McPherson'a bakıyordu. Bir şeyi gözden kaçırmış olduğu kesindi.

"O hâlde kimin DNA'sıymış?" diye sordu.

"Kızın üvey babasının," dedi McPherson. "Adam artık yaşamıyor ama menisinin neden üvey kızının elbisesinde bulunduğunun bir açıklaması olduğuna inanıyoruz."

Haller öne doğru uzandı.

"Jessup'ı o kızı öldürmekten bir daha mahkûm edebilecek bir açıklama."

Bosch bir an düşündü; gözlerinin önüne kendi kızı geldi. Ne kadar zor da olsa bu dünyada birlikte yaşamak zorunda olduğumuz birçok kötülük vardı. Çocuk katilleri bu listenin başında gelirdi.

"Tamam," dedi. "Varım."

3

16 Şubat Salı, saat 13.00

Bölge Savcılığı'nın basın toplantısı odası Charles Manson davasının sürdüğü günlerden beri yenilenmemişti. Rengi solmuş ahşap panelli duvarlar ve köşede sarkık duran bayrak bin kadar basın toplantısının dekoru olmuştu ama bu makamın gerçek gücünü kesinlikle yansıtmıyordu. Eyalet savcılığı nüfuzundan hiçbir şey kaybetmemişti ama bir kat badana çektirecek kadar bile paraları yoktu.

Ne var ki bu dekor Jessup'la ilgili kararın duyurulması için çok uygun olmuştu çünkü belki de adaletin bu kutsal salonları içinde savcılık ilk kez gerçekten zayıf taraf oluyordu. Jason Jessup'ı tekrar dava etmek kararı tehlikeler ve başarısızlık ihtimalleriyle doluydu. Odanın önünde Gabriel Williams'ın yanında durmuş, video kamera ormanına, flaşlara ve muhabirlere bakarken ne büyük bir hata yaptığımı anlıyordum. Kızıma, eski karıma ve kendime bir iyilik yapmayı umarak davayı kabul etme kararım felaketle sonuçlanacak ve beni paramparça edecekti.

Çok ender görülebilecek bir andı. Medya haberin sonunu bildirmek üzere toplanmıştı. Bölge Savcılığı tabii ki Jason Jessup'ın tekrar yargılanmayacağını ilan edecekti. Bölge Savcısı belki özür dilemezdi ama hiç değilse gerekli delillerin eksik olduğunu söylerdi. O kadar uzun zaman hapis yatmış olan bu adama dava açılamazdı. Dava açıldığı gibi kapanır, Jason Jes-

sup hukukun ve halkın gözünde nihayet özgür ve suçsuz bir insan olurdu.

Medyanın tamamını aldatmak çok ender olan bir şeydir, olduğu zaman da kötü bir tepki olur. Ama şimdi Williams'ın hepsini atlatmış olduğuna kuşku yoktu. Geçen bir hafta boyunca çok gizli çalışmış, ekibi kurup mevcut delilleri tekrar gözden geçirmiştik. Tek bir kelime bile dışarıya sızmamıştı ki bu Savcılık Dairesi'nde ilk kez olan bir şeydi. İçeriye girdiğimiz sırada beni tanıyan muhabirlerin kaşlarının kırıştığını görüyordum ama nakavt edici darbe mikrofonlarla ve dijital kayıt cihazlarıyla dolu kürsüye gelen Williams'tan geldi.

"Yirmi dört yıl önce bugün, bir pazar sabahı, on iki yaşındaki Melissa Landy, Hancock Park'taki evinin bahçesinden kaçırıldı ve hunharca öldürüldü. Başlatılan soruşturma kısa sürede sonuçlandı ve deliller Jason Jessup adındaki sanığı ortaya çıkardı. Jessup tutuklandı ve çıkarıldığı mahkemede şartlı tahliyesiz müebbet hapse mahkûm oldu. Bu hüküm iki hafta önce temyiz mahkemesi tarafından bozularak bize iade edildi. Burada olma nedenim, sizlere Los Angeles County Bölge Savcılığı'nın Jason Jessup'ı Melissa Landy'nin ölümüyle ilgili tekrar yargılayacağını duyurmaktır. Çocuk kaçırma ve cinayet suçlamaları hâlâ geçerlidir. Bölge Savcılığı Bay Jessup'ı bir kez daha hukukun bütün sınırları içinde dava edecektir."

Bu duyurunun ağırlığını artırmak için bir an sustu.

"Bildiğiniz gibi, temyiz mahkemesi birinci davada bazı tutarsızlıklar buldu – ki bu dava şimdiki savcılık yönetiminden yirmi yıl önce gerçekleşmişti. Siyasi çatışmalardan ve bu daireye atfedilebilecek muhtemel yanlışlıklardan kaçınmak için davayı üstlenecek bağımsız bir özel savcı tayin ettim. Sağ

tarafımda duran adamı çoğunuz tanıyorsunuz. Michael Haller yirmi yıldan beri Los Angeles'ta savunma avukatlığı yapmaktadır. Baronun özgür düşünceli ve saygı duyulan bir üyesidir. Bu tayini kabul etmiş ve bugünden itibaren davanın sorumluluğunu üstlenmiştir. Savcılık makamı prensip olarak davaların akışını medyayla paylaşmaz ama Bay Haller ve ben davanın ayrıntılarıyla ve delilleriyle ilgili olmadığı sürece sorularınızı cevaplamaya hazırız."

Bir anda uğultu hâlinde bir soru yağmuru başladı. Williams odada sükûneti sağlamak için ellerini kaldırdı.

"Arkadaşlar, lütfen, birer birer sorun. Sizinle başlayalım."

İlk sırada oturan bir kadını işaret etti. Adını hatırlayamadım ama *Times* gazetesinde çalıştığını biliyordum.

"*Times*'tan Kate Salters," dedi kadın beni meraktan kurtararak. "DNA delili Jason Jessup'ı bu suçlamadan akladığı hâlde onu tekrar dava etmeye nasıl karar verdiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Odaya gelmemizden önce Williams, özellikle bana yöneltilmediği takdirde bütün soruları kendisinin cevaplayacağını söylemiş ve bu toplantının onun gösterisi olacağını belli etmişti ama ben de daha ilk baştan bunun benim davam olacağını açıklamaya kararlıydım.

"Buna ben cevap vereyim," dedim kürsüye yaklaşıp mikrofonlara uzanarak. "GAP tarafından sağlanan DNA testi sadece kurbanın elbisesinde bulunan vücut sıvısının Jason Jessup'a ait olmadığını ortaya çıkardı. Bu suçu işlemediğini kanıtlamadı. Arada fark var. DNA testi sadece jüriye düşünmesi için ek bilgi sağlar."

Doğrulup yana dönünce Williams'ın "beni bozma" der gibi baktığını gördüm.

"Kimin DNA'sıymış?" diye sordu birisi.

Williams cevap vermek için hemen mikrofona uzandı.

"Şu anda deliller hakkındaki soruları cevaplamıyoruz."

"Mickey, neden bu davayı alıyorsun?"

Soru odanın arka tarafından gelmişti, ışıkların gerisinde olduğu için sesin sahibini göremedim. Mikrofona doğru tekrar yaklaşıp araya vücudumu sokunca Williams geri çekilmek zorunda kaldı.

"İyi bir soru," dedim. "İddia makamında olmam gerçekten de alışılmış bir durum değil ama bu dava için saf değiştirmeye değer. Ben mahkemenin bir memuru ve Kaliforniya barosunun bir üyesiyim. Anayasa'ya, bu ülkenin ve eyaletin yasalarına bağlı kalarak adaleti ve haklılığı arayacağımıza yemin ederiz. Bir hukukçunun görevlerinden biri de kendisiyle ilgili kişisel çekinceler duymadan adil bir davayı üstlenmektir. Bu öyle bir davadır. Birinin çıkıp Melissa Landy adına konuşması gerekiyor. Bu davayla ilgili delilleri gözden geçirdim ve şimdi doğru safta olduğuma inanıyorum. Esas ölçü makul bir şüpheye yer bırakmayacak kanıt olmasıdır. Bence burada böyle bir kanıt vardır."

Williams araya girdi, nazikçe kolumu tutup beni mikrofondan uzaklaştırdı.

"Delillerle ilgili olarak daha fazla açıklama yapmak istemiyoruz," dedi hemen.

"Jessup zaten yirmi dört yılını hapishanede geçirdi," dedi Salters. "Taammüden adam öldürmeden daha hafif bir hüküm çıkarsa yatmış olduğu süre cezasını karşılamış olacak. Bay Williams, bu adamı tekrar yargılamak için onca masrafa ve çalışmaya değer mi?"

Soru daha bitmeden bu kadının Williams'la bir anlaşma içinde olduğunu anladım. Salters ona çanak tutuyor, Williams da bu çanağı en iyi şekilde doldurarak akşam on bir haberlerinde ve ertesi günün gazetelerinde hakkaniyetli ve güzel görünmeyi garanti ediyordu. Salters bunun karşılığında deliller ve duruşma stratejimizle ilgili içeriden bilgi alıp diğer gazeteleri atlatacaktı. O anda kararımı verdim. Bu benim davamdı, benim duruşmamdı, benim anlaşmamdı.

Kürsünün kenarında durduğum yerden, "Bu hiç önemli değil," dedim yüksek sesle.

Bütün gözler bana çevrildi. Williams bile döndü.

"Mikrofona konuşabilir misin, Mickey?"

Işıkların ardındaki aynı kişiydi. Bana Mickey diyecek kadar beni tanıyordu. Bir kez daha Williams'ı itip mikrofona yaklaştım.

"Bir çocuğun katli, olasılıklar ve riskler ne olursa olsun yasaların son sınırına kadar yargılanması gereken bir suçtur. Bu davada kazanacağımızın hiçbir garantisi yok. Ama kararımızı etkileyen şey bu değildi. Ölçümüz makul bir şüpheydi ve sanırım bunu aşmış durumdayız. Delillerin bütününe bakınca bu adamın bu korkunç suçu işlediğine inandık; aradan ne kadar uzun zaman geçtiğinin ve onun ne kadar süre hapishanede kaldığının bir önemi yok. Tekrar yargılanması gerekiyor.

"Melissa'dan sadece birkaç yaş büyük bir kızım var... İlk duruşmada savcılığın idam cezası istediğini ama jürinin buna karşı çıkıp yargıcı müebbet hapse ikna ettiğini herkes unutmuş görünüyor. O iş o zamandı, buysa şimdi olacak. Bu davada bir kez daha idam cezası talep edeceğiz."

Williams elini omuzuma koyup beni mikrofondan uzaklaştırdı.

"O kadar acele etmeyelim," dedi çabucak. "Dairemde henüz idam cezası isteme kararı verilmiş değil. Bu karar daha sonra verilecek. Fakat Bay Haller çok önemli ve üzücü bir noktayı belirtti. Toplumumuzda bir çocuğu katletmekten daha kötü bir suç olamaz. Melissa Landy için adaleti aramak amacıyla elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Bir dakika bekleyin," dedi orta sıralarda oturan bir muhabir. "Peki ya Jessup? Duruşma için buraya ne zaman getirilecek?"

Williams beni mikrofondan uzak tutmak için iki eliyle kürsünün kenarlarını tuttu.

"Bu sabah erken saatlerde Bay Jessup Los Angeles emniyeti tarafından alındı ve şu anda San Quentin'den naklediliyor. Şehir merkezindeki cezaevine yerleştirilecek, sonra da dava başlayacak. Mahkûmiyet hükmü bozuldu fakat ona yöneltilen suçlamalar hâlâ devam ediyor. Şu anda başka bir şey söyleyemeyiz."

Williams geri çekilip kapıya gitmem için bana işaret etti. Ben harekete geçip mikrofondan uzaklaşana kadar bekledi. Sonra ardımdan geldi, kapıdan çıkarken kulağıma fısıldadı.

"Bunu bir daha yaparsan seni o an kovarım."

Yürümeye devam edip ona bakmak için başımı çevirdim.

"Neyi yaparsam? Çanak sorularından birine cevap verirsem mi?"

Koridora çıktığımızda Ridell yanında Fernandez adındaki savcılık basın sözcüsüyle birlikte bizi bekliyordu. Fakat Williams onların yanına gelmeden beni durdurdu.

"Senaryonun dışına çıktın. Bunu bir daha yaparsan işimiz biter."

Durup döndüğüm zaman Williams neredeyse bana çarpacaktı.

"Bak, ben senin kuklan değilim," dedim. "Ben bağımsız bir savcıyım, unuttun mu? Bana başka türlü davranırsan çok zor durumda kalırsın."

Williams bana öfke dolu gözlerle baktı. Belli ki ne demek istediğimi anlatamamıştım.

"Bu idam cezası saçmalığı da nereden çıktı?" diye sordu. "Daha o konuyu konuşmadığımız hâlde benden onay almadan bunu söyledin."

Williams benden daha uzun boylu ve iriydi. Gövdesini kullanarak beni duvara sıkıştırmıştı.

"Bu lafım Jessup'a iletilecek ve onu düşünmeye sevk edecektir," dedim. "Ve eğer şansımız varsa bizimle anlaşmaya gitmek isteyecek ve hukuk davası dâhil bütün bu iş sona erecek. Bölge Savcılığı da onca masraftan kurtulmuş olacak. Bu iş zaten sadece parayla ilgili, değil mi? Eğer mahkûm edebilirsek hukuk

davası da olmaz. Sen ve belediye birkaç milyon doları kurtarmış olacaksınız."

"Paranın bu işle hiç ilgisi yok. Bu iş adaletle ilgili ve sen yine de ne yapacağını bana söylemeliydin. İnsan kendi patronunu kum torbası yerine koymaz."

Fiziksel baskısına yeterince sabır göstermiştim. Avucumu göğsüne dayayıp onu ittim.

"Eh, iyi ama sen benim patronum değilsin ki. Benim patronum yok."

"Öyle mi? Daha önce de dediğim gibi seni hemen şuracıkta, şu anda işten atabilirim."

Ona koridorun sonundaki basın toplantısı odasını işaret ettim.

"Evet, bu da çok iyi görünür. Daha yeni işe aldığın bağımsız savcıyı kovmuşsun. Watergate skandalı sırasında Nixon da böyle yapmamış mıydı? Çok da işine yaradı. Hadi, oraya dönüp bunu onlara söyleyelim. Eminim, hâlâ içeride birkaç kamera vardır."

İçinde bulunduğu açmazın farkına varan Williams duraksadı. Kılımı kıpırdatmadan onu duvara mıhlamıştım. Beni kovduğu takdirde asla seçim kazanamayacak bir ahmak gibi görünecekti ve bunu biliyordu. Bana iyice yaklaşıp fısıltı tonuyla bilinen en eski tehdidi savurdu.

"Beni bozma, Haller."

"Sen de benim davamı bozma. Bu senin seçim kampanyanla veya parayla ilgili değil. Bu bir cinayet davası, patron. Benden mahkûmiyet hükmü çıkarmamı istiyorsan yolumdan çekil."

Ona patron diyerek önüne kemik atmıştım. Williams dudaklarını büzüp uzunca bir süre yüzüme baktı.

"Yeter ki birbirimizi iyi anlayalım," dedi sonunda.

Başımı salladım.

"Evet, sanırım anlıyoruz."

"Bu dava hakkında medyaya konuşmadan önce benim ofisimden onay alacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Dönüp koridorda yürüdü. Maiyeti de peşinden gitti. Olduğum yerde kalıp onların gidişini seyrettim. Aslında yasalarda idam cezası kadar karşı çıktığım hiçbir şey yoktu. İdam edilen bir müvekkilim olduğu ya da böyle bir davada çalışmış olduğumdan değildi. Sadece aydınlanmış bir toplumun kendi içinden birini öldürmesini yanlış buluyordum.

Ama nedense idam cezası tehdidini bu davada bana avantaj sağlaması için kullanmakta tereddüt etmemiştim. Koridorda tek başıma dururken belki de bunun beni tahmin ettiğimden daha iyi bir savcı yaptığını düşündüm.

4

16 Şubat Salı, saat 14.43

Bir davanın genellikle en güzel ânı buydu: sanığın elleri kelepçeli hâlde otomobilin arka koltuğunda şehir merkezine götürülüşü. Bundan daha iyisi yoktu. Tabii işin sonunda çıkan bir mahkûmiyet kararı da iyi bir şeydi. Hüküm okunurken duruşma salonunda olmak – mahkûm olan sanığın yüzündeki şoku ve gözlerindeki çöküşü seyretmek... Ama onu mahkeme binasına getiriş her zaman daha iyiydi, daha kişisel olurdu. Bu Bosch'un en sevdiği andı. Kovalama biter, vakanın şekli soruşturmanın amansız hızından yargının ölçülü temposuna dönüşürdü.

Ama bu kez farklıydı. İki uzun gün geçtiği hâlde Bosch beklediği ânın tadını çıkarabilmiş değildi. Partneri David Chu'yla birlikte bir gün önce Corta Madera'ya gelip geceyi bir motelde geçirmişlerdi. Ertesi sabah San Quentin'e gidip Jason Jessup'ın gözetimini onlara devreden mahkeme emrini gösterdikten sonra hükümlüyü alıp Los Angeles'ın yolunu tuttular. Gelirken çok konuşan bir partnerle geçen yedi saat. Dönüşte yeterince konuşmayan bir sanık.

Şimdi San Fernando Vadisi'nin tepesindeydiler ve Los Angeles şehir merkezindeki cezaevine bir saatlik yolları kalmıştı. Onca saat direksiyon başında oturmaktan Bosch'un sırtı ağrıyordu. Gaz pedalına basmaktan sağ baldırı sızlamaktaydı. Belediye otomobillerinde seyir kontrolü yoktu.

Chu direksiyona geçmeyi önermiş ama Bosch reddetmişti. Chu otoyoldayken bile hız sınırlamasına ibadet edercesine uyardı. Bosch ise bir saat daha fazla sırt ağrısı çekmektense bunu ihlal etmenin endişesini tercih ediyordu.

Bütün bunlar bir yana içinde bir huzursuzluk vardı ve davanın gerilediğini düşünüyordu. İşe başlayalı ancak birkaç gün olmuş ve bütün olguları bilmiyordu ama şimdi arka koltuğunda elleri kelepçeli sanıkla birlikte yolculuk yapıyordu. Bosch'un anladığı kadarıyla önce tutuklama yapılmış, soruşturmaysa Jessup cezaevine yerleştirildikten sonra başlayacakmış gibiydi.

Saatine baktı. Programdaki basın toplantısı artık bitmiş olmalıydı. Plana göre saat dörtte Haller ve McPherson'la buluşup dava hakkında konuşacaklardı ama Jessup'ın cezaevine teslimi bittiğinde gecikmiş olacaktı. Üstelik daha Los Angeles Emniyeti'ne uğrayıp alması gereken iki kutu vardı.

"Harry, neyin var?"

Bosch dönüp Chu'ya baktı.

"Bir şey yok."

Sanığın önünde konuşacak değildi. Ayrıca Chu'yla partner olalı daha bir yıl bile dolmamıştı. Davranışlarından Chu'nun anlam çıkarması için henüz çok erkendi. Huzursuz olduğunu doğru tahmin etmişti ama bunu bilmesini istemedi.

Jessup, Stockton'da tuvalet molası istediğinden beri ilk kez konuştu.

"Onu rahatsız eden şey dava açacak bir şeylerinin olmayışı. Bütün bu işin saçmalık olduğunu biliyor ve bunun bir parçası olmak istemediği için rahatsız."

Bosch dikiz aynasından Jessup'a baktı. Ellerindeki kelepçeler zincirle ayak bileklerine bağlı olduğu için biraz öne eğilmiş hâlde oturuyordu. Saçları kazınmıştı; bu, diğer tutukluları ürkütmeyi uman mahkûmların hapishanede sıkça yaptıkları bir şeydi. Bosch onun bu amacına ulaşmış olduğunu tahmin ediyordu.

"Konuşmak istemediğini sanıyordum, Jessup."

"Doğru. Sesimi kesip avukatımın gelmesini bekleyeceğim."

"Avukatın San Francisco'da, hemen geleceğini sanmam."

"Herkesi arıyor. GAP'ın ülkenin her yerinde adamları var. Bu işe hazırlıklıyız."

"Gerçekten mi? Hazır mıydın? Yani nakledileceğin için mi hücrendeki eşyalarını toplamıştın? Yoksa evine gideceğini mi sanıyordun?"

Jessup'ın buna verecek cevabı yoktu.

Bosch 101 numaralı otoyola girdi; şehir merkezine varana kadar Cahuenga Pass'tan ve Hollywood'dan geçeceklerdi.

"Genetik Adalet Projesi teşkilatıyla nasıl temasa geçtin, Jessup?" diye sordu Bosch bir kez daha onu konuşturmayı umarak. "Onlar mı seni buldu yoksa sen mi onları aradın?"

"Websiteleri var. Onlara başvurduğum zaman davamdaki saçmalığı gördüler. İşi onlar devraldılar ve işte buradayım. Eğer bu davayı kazanacağınızı sanıyorsanız tamamen kafayı yemişsiniz. Bir daha olmayacak. Beni bir kez katakulliye getirdiniz ama bir daha olmayacak. İki ay sonra her şey bitmiş olur. Yirmi dört yıl yattım. İki ay daha mı beklemeyeceğim? Sadece

tazminatımı artırır. Galiba bunun için sana ve bölge savcısına teşekkür etmem gerekir."

Bosch bir kez daha dikiz aynasına baktı. Normal koşullarda sanığın konuşkan olması hoşuna giderdi. Çoğu zaman söyledikleri şeyler yüzünden hapse girerlerdi. Ama Jessup çok uyanık ve ketumdu. Kelimelerini özenle seçiyor, suçla ilgili konuşmuyor ve Bosch'un kullanabileceği bir hata yapmıyordu.

Bosch şimdi aynaya baktığında Jessup'ın pencereden dışarısını seyrettiğini gördü. Aklından kim bilir neler geçiyordu. Gözleri ölü gözü gibiydi. Boynunda hapishane mürekkebiyle yapılmış bir dövmesi vardı. Sanki bir kelimenin bir kısmı gibiydi ama Bosch bunun ne olduğunu çıkaramadı.

"Los Angeles'a hoş geldin, Jessup," dedi Chu arkasına dönmeden. "Gelmeyeli epey bir zaman olmuştur herhâlde, değil mi?"

"Sittir git, Çinli puşt," diye homurdandı Jessup. "Bu iş yakında bitecek ve hemen kumsala gideceğim. Dalgaların üstünde sörf yapacağım."

"Fazla heveslenme, katil," dedi Chu. "Hücrene döneceksin. Seni taşaklarından kıstırdık."

Bosch Chu'nun onu tahrik edip ağzından bir şey kaçırmaya zorladığını biliyordu. Ama bu işi çok amatörce yapmaktaydı ve Jessup ondan çok daha akıllıydı.

Altı saat sessizlik içinde yol almış olmalarına rağmen Bosch bu sidik yarışından sıkılıp radyoyu açtı ve Bölge Savcısı'nın basın toplantısıyla ilgili haberlerin sonunu duyabildi. Jessup'ın işitebilmesi, Chu'nun da susması için radyonun sesini iyice açtı.

"Williams ve Haller deliller hakkında konuşmayı reddettiler fakat DNA sonuçlarını temyiz mahkemesi kadar etkili bulmadıklarını belirttiler. Haller kurbanın elbisesinde bulunan DNA'nın Jessup'a ait olmadığını kabul etti fakat bu gerçeğin onu aklamadığını söyledi. Tanınmış bir savunma avukatı olan Haller ilk kez bir cinayet davasında savcılık yapacak. Bu sabah verdiği demeçlerde bu konuda herhangi bir tereddüdü olmadığı belliydi. 'Bu davada bir kez daha idam cezası talep edeceğiz,' dedi."

Bosch radyonun sesini biraz kısıp aynaya göz attı. Jessup hâlâ pencereden dışarıya bakıyordu.

"Buna ne dersin, Jessup? Savcı idam talep edecekmiş."

Jessup usanmış bir ifadeyle karşılık verdi.

"O hıyar numara yapıyor. Hem zaten bu eyalette kimseyi idam etmiyorlar. Ölüm hücresi ne demektir, bilir misin? Kendine ait bir hücren olur, televizyon kanallarını sen kontrol edersin. Telefona daha kolay ulaşır, daha iyi yemek yersin, ziyaretçilerin daha sık gelebilir. Umarım idam talep eder. Ama önemi yok. Bu dava saçmalığın daniskası. Bütün bu iş öyle. Hepsinin ucunda para var."

Bosch uyanana kadar Jessup'ın son sözleri havada asılı kaldı.

"Ne parası?"

"Benim param. Bak, seyret, bana anlaşma teklifiyle gelecekler. Avukatım söyledi. Bana para ödememek için içeride yattığım sürenin cezayı karşıladığını söyleyip anlaşma yapmamı isteyecekler. Bunca şamata bunun için, siz ikiniz de sadece kuryesiniz. Kahrolası FedEx kuryeleri."

Bosch bir süre konuşmadı. Bu doğru olabilir mi, diye düşünüyordu. Jessup belediyeye ve bölge savcılığına milyonlarca dolarlık tazminat davası açmaktaydı. Bu yeniden yargılama para ödemekten kurtulmak için yapılan bir politik manevradan ibaret miydi? Her iki devlet kuruluşu da otomatik sigortalıydı. Jüriler karşılarında şahıs olarak görmedikleri kurumları ve bürokrasileri muazzam meblağlara mahkûm etmeye bayılırlardı. Özellikle de savcıların ve polislerin suçsuz bir insanı haksız yere hapse attıklarına inanan bir jüri bu konuda daha da cömert olurdu. Her ne kadar faturayı paylaşacak da olsalar sekiz haneli bir tazminat miktarına mahkûm olmaları hem belediyenin hem de vilayetin kasalarını tamtakır bırakırdı.

Ama Jessup'ı sıkıştırıp özgürlüğünü kazanabilmesi için onun suçu kabulleneceği bir anlaşma yapmasını sağlayabilirlerse o zaman dava düşerdi. Tabii Jessup'ın hayalini kurduğu tazminat ve film parası da hayal olarak kalırdı.

"Söylediklerim mantıklı değil mi?" diye sordu Jessup.

Bosch aynaya bakınca Jessup'ın onu süzmekte olduğunu gördü. Gözlerini tekrar yola çevirdi. Telefonunun titreştiğini hissedince cebinden çıkardı.

"Benim cevap vermemi ister misin, Harry?" diye sordu Chu.

Bu, otomobil kullanırken telefonda konuşmanın yasak olduğunu hatırlatmak oluyordu. Bosch ona aldırmayıp telefonu açtı. Arayan Komiser Gandle'dı.

"Harry, yakınlarda mısın?"

"101'den çıkmak üzereyim."

"Güzel. Seni uyarayım dedim. Cezaevi önünde kalabalık birikiyor. Saçlarını tara."

"Anladım ama belki kameraların karşısına partnerimi çıkarırım."

Bosch yana dönüp Chu'ya baktı ama açıklama yapmadı.

"Nasıl istersen," dedi Gandle. "Şimdi sırada ne var?"

"Onu cezaevine teslim edeceğiz. Sonra savaş odasına gidip savcılarla buluşacağım. Sormak istediğim sorular var."

"Harry, bu adamı mahkûm edecekler mi edemeyecekler mi?"

Bosch dikiz aynasından Jessup'a baktı. Jessup yine pencereden dışarısını seyretmekteydi.

"Bilmiyorum, Komiserim. Bildiğim zaman sana da söylerim."

Birkaç dakika sonra cezaevinin arka tarafına gelip durdular. Giriş kapısının önünde birkaç televizyon kamerasıyla muhabirler vardı. Chu oturduğu yerde doğruldu.

"Teslimat zamanı Harry."

"Evet. Onu içeriye sen götür."

"İkimiz birlikte götürelim."

"Hayır. Ben burada kalacağım."

"Emin misin?"

"Eminim. Yeter ki kelepçelerimi almayı unutma."

"Tamam Harry."

Binanın arka kısmı naklen yayın araçlarıyla dolmuştu ama giriş rampasının önünde bir boşluk bırakmışlardı. Bosch buraya yanaşıp park etti.

"Tamam, Jessup, hazır mısın?" diye sordu Chu. "Bilet satma zamanı geldi."

Jessup karşılık vermedi. Chu dışarıya çıktı ve Jessup'ın kapısını açtı.

Bosch olanları otomobilin içinden seyretti.

5

16 Şubat Salı, saat 16.14

Maggie McPherson'la daha önce evli olmanın en güzel yanlarından biri onunla hiçbir zaman mahkemede karşı karşıya gelmememdi. Evli oluşumuz çıkar çatışması kabul edildiği için birçok kere duruşma salonunda ona yenilmekten ve aşağılanmaktan kurtulmuştum. Gerçekten de gördüğüm en iyi savcılardan biriydi ve ona boşuna Maggie McFacia demiyorlardı.

Şimdi ilk defa mahkemede onunla aynı takımda olup masada yan yana oturacaktık. Ama ilk başta güzel görünen bu fikir –Maggie'ye kazandıracağı şey cabasıydı– şimdiden gölgelenmeye başlamıştı. Maggie ikinci savcı olmayı sindiremiyordu. Haksız da değildi. O profesyonel bir savcıydı. Uyuşturucu kaçakçılarından ve hırsızlardan tecavüzcülere ve katillere kadar düzinelerce sanığı hapse mahkûm etmişti. Ben de düzinelerce davaya girmiştim ama hiçbirine savcı olarak değil. Maggie bir çaylağın yedeği rolünü oynamak zorundaydı ve bundan hiç memnun değildi.

Toplantı odasında oturuyorduk. Dava dosyaları masanın üstüne yayılmıştı. Her ne kadar Williams davayı kendi ofisimden yürütebileceğimi söylediyse de şimdilik bu pek pratik olmuyordu. Evimin dışında bir ofisim yoktu. Çoğu zaman Lincoln marka otomobilimin arka koltuğunu ofis niyetine kullanırdım ama Jason Jessup davasında bu uygun olmazdı. Dava yöneticim bana şehir merkezinde geçici bir ofis ayarlayacaktı ama bu

iş birkaç gün daha sürerdi. Bu nedenle geçici olarak buradaydık ve gergin bir hâlde gözlerimizi devirmiş oturuyorduk.

"Maggie," dedim, "iş kötü adamları yargılamaya gelince senin eline su dökemeyeceğimi itiraf ederim. Ama iş siyaset *ve* kötü adamları yargılamak olduğunda üstümüzdeki güçler beni birinci savcı koltuğuna oturttu. Olay bu, ister kabul ederiz, ister etmeyiz. Bu işi üstlenip seninle çalışmak istedim. Eğer birlikte çalışabileceğimizi sanmıyorsan..."

"Sadece, bu iş boyunca senin çantanı taşıma fikri hoşuma gitmiyor," dedi Maggie.

"Öyle olmayacak. Bak, basın toplantıları ve göz önünde bulunmak başka şey ama kesinlikle bir ekip olarak çalışacağız. Sen de en az benim kadar soruşturma yürüteceksin. Duruşmada da farklı olmayacak. Birlikte bir strateji geliştireceğiz ve birlikte sahneye koyacağız. Ama bana biraz güvenmek zorundasın. Duruşma salonunda nasıl davranılacağını bilirim. Bu defa sadece farklı masada oturuyor olacağım."

"İşte burada yanılıyorsun, Mickey. Savunma tarafındayken sadece tek kişiye karşı sorumlusun. Müvekkiline. Savcı olduğun zaman kamuyu temsil ediyorsun ve bu da çok daha fazla sorumluluk demektir. Bu yüzden buna *ispat yükümlülüğü* deniyor."

"Her neyse. Eğer bu işi benim yapmamam gerektiğini söylüyorsan yakınacağın kişi ben değilim. Koridorun sonuna git ve patronunla konuş. Ama beni bu davadan kovarsa sen de kovulursun ve tekrar Van Nuys'a döner, kariyerinin sonuna kadar orada kalırsın. İstediğin bu mu?"

Maggie cevap vermedi ama bu da kendi başına bir cevaptı.

"Tamam o hâlde," dedim. "Bu işi birbirimizin saçını çekmeden bitirelim, tamam mı? Unutma ki ben burada kaç mahkûmiyet kazandığımı sayıp kariyerimde ilerlemek için bulunmuyorum. Benim için tek bir iş. O hâlde ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Ve evet, bana yardım edeceksin. Ama bana olduğu kadar..."

Telefonum titreşmeye başladı. Masanın üstünde bırakmıştım. Ekrandaki numarayı tanımadım ama sırf Maggie'yle konuşmak zorunda kalmamak için açtım.

"Haller."

"Selam, Mick. Nasıldım?"

"Kimle görüşüyorum?"

"Sticks."

Sticks bağımsız çalışan bir kameramandı; yerel haber kanallarına, bazen de büyük kanallara haber görüntüleri satardı. Onu çok uzun zamandan beri tanıdığım hâlde gerçek adını bile hatırlayamadım.

"Neyi nasıl yaptın, Sticks? Şu anda çok meşgulüm."

"Basın toplantısında. Sana çanak tuttum ya, dostum."

Işıkların ardından bana soru yönelten kişinin Sticks olduğunu anladım.

"Ya, evet, iyi iş yaptın. Teşekkür ederim."

"Şimdi de sen bu davada beni kollayacaksın, değil mi? Bana göre bir şey olunca haber verirsin, değil mi? Şöyle sıkı bir şey."

"Ya tabii, merak etme, Sticks. Seni kollarım. Ama şimdi kapamam lazım."

Telefonu kapatıp tekrar masanın üstüne koydum. Maggie dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Göründüğü kadarıyla huzursuzluk ânı geçmiş gibiydi, tekrar konuyu açmak istemedim.

"Haber kanallarına iş yapan biriydi. Belki ileride bize yararı olabilir."

"El altından hiçbir şey yapmak istemeyiz. Savcılık makamının etik standardı savunmanınkinden daha yüksektir."

Başımı iki yana salladım. Kazanmam mümkün değildi.

"Çok saçma. Ben el atından bir şey yapmaktan söz etmiyor..."

Kapı açıldı, Harry Bosch içeriye girip kapıyı sırtıyla kapadı çünkü ellerinde iki büyük kutu vardı.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi.

Kutuları masaya bıraktı. Büyük olanının delil arşivinden bir karton olduğunu görebiliyordum. Küçüğünün de ilk soruşturmadaki polis dosyası olduğunu tahmin ettim.

"Cinayet kutusunu bulmaları üç gün sürdü. Meğer 'seksen altı' yerine 'seksen beşinci' koridor başındaymış."

Önce bana, sonra Maggie'ye, sonra yine bana baktı.

"Ee, ne kaçırdım? Savaş odasında savaş molası mı oldu?"

"Taktikler üzerine konuşuyorduk ama görüş farklılıklarımız olduğu ortaya çıktı."

"Hayret."

Bosch masanın ucundaki sandalyeye oturdu. Hâlinden bir şeyler daha söylemek istediği anlaşılıyordu. Cinayet kutusu-

nun kapağını açıp içinden üç tane akordiyon dosya çıkardı ve masanın üstüne koydu. Sonra da kutuyu yere bıraktı.

"Ne var, biliyor musun, Mick? Madem görüş farklılıklarımızı seslendiriyoruz... sanırım beni bu küçük pembe diziye dâhil etmeden önce birkaç ön bilgi verseydin iyi olurdu."

"Ne gibi, Harry?"

"Örneğin bütün bu safsatanın cinayetle değil parayla ilgili olduğunu söyleseydin."

"Neden bahsediyorsun sen? Ne parası?"

Bosch cevap vermeden yüzüme baktı.

"Jessup'ın açacağı davadan mı bahsediyorsun?"

"Evet," dedi Harry. "Şehir merkezine gelirken Jessup'la ilginç bir konuşmamız oldu. Sonra düşünmeye başladım. Eğer bu herifi kafaya alıp anlaşma sağlarsak belediyeye ve vilayete açacağı dava düşer çünkü cinayeti itiraf eden biri üçkâğıda getirilerek mahkûm edildi diye tazminat davası açamaz. Bu nedenle, bilmek istediğim şey biz gerçekten burada ne halt ediyoruz? Bir cinayet sanığını yargılamaya mı yoksa belediyeyi ve vilayeti birkaç milyon dolar tazminat ödemekten kurtarmaya mı çalışıyoruz?"

Maggie'nin de aynı şeyi düşündüğünü ve sırtının dikleştiğini fark ettim.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Maggie. "Eğer durum..."

"Durun, durun," diye araya girdim. "Sakin olalım. Bence durum hiç de böyle değil, tamam mı? Benim de aklıma gelmedi değil ama Williams bir kez olsun anlaşmaya gitmekten söz

etmedi. Bana olayı mahkemeye götürmemi söyledi. Aslında senin şimdi söylediğin şey yüzünden mahkemeye çıkacağımızı düşünüyor. Jessup yatmış olduğu süreye karşılık anlaşma yolunu asla kabul etmeyecektir çünkü o zaman beş para alamaz. Ne kitap yayın hakları ne film hakları ne de tazminat. Parayı istiyorsa mahkemeye çıkıp kazanması gerekir."

Maggie geçerli bir öneriyi tartar gibi başını yavaşça öne salladı. Bosch yatışmamış gibiydi.

"Ama Williams'ın ne tasarladığını nereden bileceksin?" diye sordu Bosch. "Sen dışarıdan gelen birisin. Seni olaya dâhil edip doldurușa getirmiş, gideceğin yönü göstermiş olabilirler; sonra da arkalarına yaslanıp senin ne yapacağını izleyecekler."

"Harry haklı," dedi Maggie. "Jessup'ın savunma avukatı yok. Birini tuttuğu anda anlaşmadan söz etmeye başlayacaktır."

Onları yatıştırmak ister gibi ellerimi kaldırdım.

"Bugünkü basın toplantısına bakın. Ölüm cezası talep edeceğimizi söyledim. Sırf Williams'ın nasıl tepki göstereceğini görmek için. Bunu hiç beklemiyordu ve daha sonra koridorda beni sıkıştırdı. Bana bu kararı benim veremeyeceğimi söyledi. Ona bunun sadece bir taktik olduğunu, Jessup'ın anlaşma seçeneğini düşünmeye başlamasını istediğimi söyledim. Bunu duyunca Williams bir an durdu. Anlayamadı. Eğer sırf tazminat davası açılmasın diye anlaşma yolunu düşünseydi tepkisinden bunu anlardım. İnsanların tepkilerini okumakta ustayımdır."

Bosch'u hâlâ ikna edemediğimin farkındaydım.

"Geçen yıl Hong Kong'lu iki adamın senin ilk uçakla Çin'e gönderilmeni isteyişlerini hatırlıyor musun? Onları da doğru okumuştum ve istediğimi yaptırdım."

Bosch'un gözlerinden pes ettiğini anladım. Çin hikâyesi bana borçlu olduğunu ve şimdi de bu borcu ödemesi gerektiğini hatırlatmıştı.

"Pekâlâ," dedi. "O hâlde ne yapıyoruz?"

"Jessup'ın mahkemeye çıkmak isteyeceğini varsayacağız. Avukat tutar tutmaz bu kesinlik kazanır. Ama şimdiden hazırlık yapmaya başlayacağız çünkü eğer Jessup'ı ben temsil ediyor olsaydım hızlı yargılanma hakkından feragat etmezdim. Böylece savcılık makamına yeterli hazırlık yapma zamanı vermemiş olurdum."

Kol saatimdeki tarihe baktım.

"Tahminim doğruysa duruşma gününe kadar kırk sekiz günümüz var. Bu süre içinde yapmamız gereken çok işimiz olacak."

Bir süre konuşmadan oturup birbirimize baktıktan sonra sözü Maggie'ye bıraktım.

"Maggie geçen haftanın büyük bir kısmını bu davadaki savcılık dosyasını inceleyerek geçirdi. Harry getirdiğin şeyin buradakilerin çoğuyla örtüşeceğini biliyorum. Ama isterseniz işe Maggie'nin seksen altı yılında davanın nasıl sunulduğunu anlatmasıyla başlayalım. Sanırım, bu bize şimdi ne yapmamız gerektiği konusunda iyi bir başlangıç noktası sağlar."

Bosch başını sallayarak onaylayınca Maggie'ye başlaması için işaret ettim. Maggie dizüstü bilgisayarını önüne çekti.

"Önce işin özünden başlayalım. İdam cezası söz konusu olduğu için davanın en uzun süren kısmı jüri üyelerinin seçimi oldu. Yaklaşık üç hafta. Duruşmanın kendisi yedi gün sürdü,

sonra da verilen ilk hüküm üç gün müzakere edildi, ardından idam cezası safhası iki hafta sürdü. Ama bana kalırsa ifadeler ve tartışmalar için yedi gün idam cezası istenen bir dava için fazla hızlı olmuş. Sanki önceden belirlenmiş gibi. Savunmaya gelince... eh, doğru dürüst bir savunma yokmuş."

Yetersiz savunma için ben sorumluymuşum gibi dönüp bana baktı. Oysa ben seksen altı yılında daha hukuk fakültesinde öğrenciydim.

"Avukatı kimmiş?" diye sordum.

"Charles Barnard," dedi Maggie. "Kaliforniya barosuna sordum. Yeniden yargılamada o olmayacak. Doksan dört yılında ölmüş. Savcı Gary Lintz de epey bir süre önce ölmüş."

"İkisini de hatırlamıyorum. Yargıç kimmiş?"

"Walter Sackville. Emekli olalı epey oluyor ama onu hatırlıyorum. Sert bir adamdı."

"Birkaç davada onunla çalıştım," dedi Bosch. "İki tarafa da yüz vermezdi."

"Devam etsene," dedim.

"Savcılığın hikâyesi şöyle: Landy ailesi –bu bizim mağdur olan aile, on iki yaşındaki Melissa, on üç yaşındaki ablası Sarah, anne Regina ve üvey baba Kensington– Hancock Park'taki Windsor Bulvarı'nda oturmaktaydılar. Evleri Wilshire'ın bir sokak ötesinde ve pazar ayinlerine yaklaşık altı bin kişinin katıldığı Trinity United Kilisesi'nin yakınlarındaydı. İnsanlar kiliseye gitmek için otomobillerini Hancock Park'ta park ederlerdi. Bu iş semt sakinlerinin her sabah park ve trafik sorunları yaşamaktan usanıp belediyeye şikâyet etmelerine kadar sürmüştü. Bu-

nun üzerine semti hafta sonu saatlerinde sadece semt sakinlerinin park yeri olarak tescil ettiler. Windsor dâhil, sokaklarda park etmek için özel bir çıkartmanız olması gerekiyordu. Bu karar belediye adına çalışan çekici kamyonların pazar sabahları av peşindeki köpek balıkları gibi sokaklarda devriye gezmelerine yol açtı. Çıkartması olmayan bütün araçlar çekiliyordu. Bu durum bizi sanığımız Jason Jessup'a getiriyor."

"Jessup bir çekici kamyon kullanıyordu," dedim.

"Aynen öyle. Belediyenin Aardvark Çekici Hizmetleri adındaki müteahhit şirketinde kamyon sürücüsüydü. Bu isim çok akıllıca bulunmuş. İnsanların hâlâ telefon rehberi kullandığı zamanlarda listenin en başındaki şirket onlar oluyordu."

Bosch'a yan gözle bakınca onun da hâlâ internet yerine telefon rehberi kullandığını anladım. Maggie bunu fark etmeden devam etti.

"Söz konusu sabah Jessup Hancock Park'ta devriye görevindeydi. Landy'lerin evindeyse arka bahçeye bir havuz yapma faaliyeti vardı. Kensington Landy filmlere müzik yapan bir müzisyendi ve o sıralarda işleri çok iyi gitmekteydi. Böylece havuz yapmaya karar vermişlerdi ve o sırada arka bahçede büyük bir çukur ve bir kenara yığılmış toprak vardı. Anne ve babası kızların orada oynamalarını istememişlerdi. Tehlikeli olacağını düşünmelerinin yanında kızlar zaten kiliseye gidecek şekilde giyinmişlerdi. Evin büyük bir ön bahçesi var. Üvey baba kiliseye gitmek için hazırlanana kadar kızlara ön bahçede oynamalarını söyledi. Abla olan Sarah'a kardeşine göz kulak olması tembih edildi."

"Trinity United'a mı gidiyorlarmış?" diye sordum.

"Hayır, Beverly Hills'teki Sacred Heart'a. Her neyse, kızlar orada sadece on beş dakika kalmışlar. Anne üst katta hazırlanırken çocuklara göz kulak olması gereken üvey baba içeride televizyon seyrediyormuş. Eski yıllara ait bir spor müsabakası mı varmış, ne... Kızları unutmuş."

Bosch başını iki yana salladı; ne hissettiğini iyi anlıyordum. Babayı yargılamıyordu, her ebeveynin başına gelebilecek bir şeyin, küçücük bir hatanın nelere mal olabileceğini bilen bir anlayışla bakıyordu.

"Üvey baba bir ara bir çığlık işitmiş," diye devam etti Maggie. "Hemen ön kapıya koşmuş ve bahçede büyük kız Sarah'ı görmüş. Kız bir adamın Melissa'yı götürdüğünü haykırıyormuş. Üvey baba sokağa fırlayıp Melissa'yı aramış ama kızdan hiçbir iz yokmuş. İşte bu şekilde kız kaybolmuş."

Eski karım kendini toparlamak için burada bir an durdu. Odadaki herkesin küçük bir kızı vardı ve orada olan şeyin Landy ailesindeki herkes için ne korkunç bir şey olduğunu herkes yüreğinde hissediyordu.

"Polis çağrılmış, hemen bir ekip gönderilmiş," diye devam etti Maggie. "Ne de olsa burası Hancock Park'tı. Birkaç dakika içinde ilk bültenler çıkarıldı. Derhâl dedektifler görevlendirildi."

"Yani bütün bunlar gündüz vakti mi olmuş?" diye sordu Bosch.

"Evet," dedi Maggie. "Saat on-kırkmış. Landy ailesi saat on bir ayinine gidiyormuş."

"Olayı gören hiç kimse olmamış mı?"

"Unutmayın ki burası Hancock Park. Evlerin önünde yüksek şimşirler ve duvarlar var. Burada yaşayanlar için mahremiyet çok önemli; kendilerini dış dünyadan saklamakta çok hassaslar. Sarah çığlık atana kadar kimse bir şey duymamış, duyduklarında da artık çok geçmiş."

"Landy'lerin evinde duvar veya şimşir var mıymış?"

"Arsanın kuzey ve güney sınır çizgilerinde iki metrelik şimşir varmış ama sokak tarafında yokmuş. Varsayıma göre Jessup çekici kamyonuyla evin önüne gelmiş ve bahçede kızı tek başına görmüş. Sonra da hiç düşünmeden harekete geçmiş."

Bir süre hiç konuşmadan oturduk ve kaderin oynadığı bu çarpık oyunu düşündük. Evin önüne bir çekici kamyon geliyor. Sürücü tek başına ve korunmasız durumdaki kızı görüyor. Bir anda onu yakalayıp kaçırabileceğine karar veriyor.

"Pekâlâ," dedi Bosch sonunda. "Herifi nasıl yakalamışlar?"

"Çağrıyı alan dedektifler bir saatten az bir süre içinde olay yerine gelmişler. Şef Doral Kolster'la partneri Chad Steiner. Araştırdım. Steiner ölmüş, Kolster da emekli olmuş ve şu anda ileri safhada alzaymır hastası. İşimize yarayacak durumda değil."

"Ne aksi," dedi Bosch.

"Her neyse, iki dedektif hemen oraya gelip işe koyulmuşlar. Sarah'la konuşmuşlar; kız adamın çöpçü kılığında olduğunu söylemiş. Birkaç soru daha sorduktan sonra adamın belediye çöpçüleri gibi kirli tulum giydiğini anlamışlar. Sarah sokaktaki çöp kamyonunun sesini duyduğunu söylemiş ama o sırada saklambaç oynuyorlarmış ve bir çalının arkasında gizlendiği

için kamyonu tam görememiş. Ne var ki günlerden pazarmış. Pazar günleri çöp toplama işi yokmuş. Ama üvey baba bunu duyunca aklına her pazar günü sokakta gidip gelen çekici kamyonlar gelmiş. Bu da dedektifler için o âna kadar bulabildikleri en iyi delil olmuş. Hemen belediye adına çalışan müteahhitlerin listesini çıkarıp çekici alanlarını kontrol etmeye başlamışlar.

"Wilshire yolunda çalışan üç müteahhit varmış. Bunlardan biri olan Aardvark'a gitmişler ve o bölgede çalışan üç kamyon olduğunu öğrenmişler. Sürücüleri çağrılmış, bunlardan biri de Jessup'mış. Diğerlerinin adları Derek Wilbern ve William Clinton – gerçekten, eski başkanın adaşı. Adamları ayrı ayrı sorguya çekmişler ama kuşkulu bir şey çıkmamış. Sabıka kayıtlarına bakmışlar; Jessup ve Clinton'ın sicilleri temizmiş. Wilbern iki yıl önce bir tecavüz girişimi nedeniyle bir kez tutuklanmış fakat mahkûm olmamış. Bu kadarı onu emniyete götürüp zanlı teşhis odasına sokmaya yetermiş ama kız hâlâ kayıpmış ve zanlı-teşhis sırası oluşturmak için gerekeli formalitelere zaman yokmuş."

"Büyük ihtimalle onu eve geri götürmüşlerdir," dedi Bosch. "Başka seçenekleri yoktu. Bir an önce bir şey yapmaları gerekiyordu."

"Doğru. Fakat Kolster bundan bir şey çıkaracağından şüpheliymiş. Kızın Wilbern'i tanıtlamasını sağlayabilirmiş fakat mahkemede bunu kullanamazmış – zorla aklına getirme... 'Bu adam mıydı?' diye ısrarla sorduğu zaman bu ifade kabul edilmez. O da yapabileceği ikinci en iyi şeyi yapmış, üç sürücüye de tulum giydirip Landy'lerin evine getirmiş. Adamların üçü de beyaz ve yirmili yaşlarında. Üçünün de üstünde şirket tu-

lumları var. Kolster kızı canlı bulma ümidiyle hızlı davranmak için prosedürü ihlal etmiş. Sarah Landy'nin yatak odası evin ön tarafında, ikinci kattaymış. Kolster kızı odasına götürüp panjurla örtülü pencereden dışarıya bakmasını söylemiş. Bu arada telsizle partnerinden üç adamı otomobilden sokağa çıkarmasını istemiş. Fakat Sarah Wilbern'i göstermemiş. Eliyle Jessup'ı işaret edip, bu adamdı, demiş."

Maggie devam etmeden önce önündeki belgelere bakıp soruşturma kronolojisini kontrol etti.

"Teşhis saat birde olmuş. Bu bayağı hızlı bir çalışma. Kız kaybolalı iki saat bile olmamış. Jessup'ı sorgulamaya başlamışlar ama adamdan hiçbir şey alamamışlar. Her şeyi inkâr ediyormuş. Sorgulama devam ederken bir telefon gelmiş. Wilshire'daki El Rey Tiyatrosu arkasında bulunan çöplükte bir kız cesedi bulunmuş. Burası Windsor ve Landy'lerin evinden on sokak ötede. Ölüm nedeni daha sonra elle boğma olarak belirlenmiş. Kıza tecavüz edilmemiş, ağzında veya boğazında meni bulunmamış."

Maggie özeti burada kesti. Önce Bosch'a, sonra bana bakarak başını sallayıp durumun vahametine dikkat çekti.

6

16 Şubat Salı, saat 16.48

Onu izlemek ve konuşmasını dinlemek Bosch'un hoşuna gidiyordu. Davayı iliklerine kadar hissettiğini anlayabiliyordu. Maggie McFacia. Ona boşuna bu yakıştırmayı yapmamışlardı. Daha önemlisi Maggie'nin de kendisini böyle görmesiydi. Bosch bu davada onunla çalışmaya başlayalı daha bir hafta olmuştu ama karşılaştıkları ilk anda bunu sezmişti. Maggie işin sırrını biliyordu. Bu iş yönetmeliklerle ve kurallarla ilgili değildi. Hukuk sistemi ve stratejiyle ilgili değildi. Bu iş dışarıdaki dünyada var olduğunu bildiğin o karanlık şeyi alıp içeriye getirmekle ilgiliydi. Eline geçirmekle. O karanlık şeye karşı savaşmak için bunu cehennem ateşinde döverek elinde tutabileceğin keskin ve güçlü bir silah hâline getirmekle ilgiliydi.

Pes etmeden.

"Jessup bir avukat istemiş ve daha fazla ifade vermemiş," diye devam etti McPherson. "Dava ilk başta ablanın yaptığı teşhis ve Jessup'ın kamyonunda bulunan deliller üzerine kurulmuş. Koltuk aralığında kurbanın üç tel saçı bulunmuş. Herhâlde kızı orada boğmuş olmalı."

"Kızın üstünde bir şey yok muymuş?" diye sordu Bosch. "Jessup'tan veya kamyondan herhangi bir şey?"

"Mahkemede kullanılabilecek bir şey yokmuş. Elbisesindeki DNA iki gün sonra incelenirken bulunmuş. Aslında ablasının elbisesiymiş. Melissa o gün bunu ablasından ödünç almış. Ete-

ğin önünde eser miktarda meni bulunmuş. Grubu belirlenmiş fakat tabii o günlerdeki ceza davalarında DNA kullanılmıyordu. Kan grubu A-pozitif olarak belirlenmiş; insanlar arasında en yaygın olan ikinci kan grubu ve nüfusun yüzde otuz dördünü kapsıyor. Jessup'ın kan grubu buna uyuyormuş ama sadece onun sanık konumunda kalmasını sağlamış. Savcı bunu duruşmada kullanmamaya karar vermiş, bu kan tipinden sırf Los Angeles'ta bir milyondan fazla örnek olduğu için savunmaya koz vermek istememiş."

Bosch onun bir kez daha eski kocasına baktığını fark etti. Sanki her yerdeki savunma avukatlarının duruşmalardaki manevralarından o sorumluymuş gibi... Harry onların evliliklerinin neden yürümediğini anlamaya başlıyordu.

"Bu alanda ne kadar yol alındığı insanı şaşırtıyor," dedi Haller. "Artık sırf DNA'ya dayanarak davalar açılabiliyor veya düşüyor."

"Devam ediyorum," dedi McPherson. "Savcılığın elinde delil olarak saç telleri ve görgü tanığının ifadesi varmış. Bir de Jessup'ın o semti iyi tanıdığı ve cinayet sabahı orada çalışıyor olması. Saik konusundaysa Jessup'ın geçmişi araştırılınca onun babası tarafından fiziksel şiddet gördüğü ve psikopat davranışları olduğu ortaya çıkmış. Bu bilgilerin çoğu idam cezası aşamasındayken edinilmiş. Ama –sen bunun üstüne atlamadan söyleyeyim, Haller– adamın hiç sabıkası yokmuş."

"Ve hiç cinsel saldırı olmamış mı dedin?" diye sordu Bosch.

"Cinsel saldırı ya da tecavüz gösteren hiçbir delil yok. Ama bunun cinsel saikli bir suç olduğu kesin. Bulunan meni bir yana klasik bir kontrol suçu. Saldırgan kontrol edilmediğini hissetti-

ği bir dünyada bir an için kontrolü eline geçiriyor. O günlerde kızın elbisesinde bulunan meni de aynı bulmacanın bir parçasıymış. Varsayıma göre adam kızı öldürüp mastürbasyon yapmış, sonra kendi üstünü temizlemiş fakat yanlışlıkla elbise üstünde eser miktarda meni bırakmış. Göründüğü kadarıyla bir yerden bulaşmış. Damlama değil. Bulaşma."

"DNA eşleşmesi bunu açıklayabilir," dedi Haller.

"Mümkün," dedi McPherson. "Ama yeni delilleri daha sonra tartışalım. Şu anda bin dokuz yüz seksen altı yılında savcılığın elinde olan delillerden bahsediyorum."

"Pekâlâ. Devam et."

"Delillerle ilgili bu kadar ama savcılığın iddianamesi o kadar değil. Duruşmadan iki ay önce Jessup'ın bitişiğindeki hücrede yatan bir adam aramış. Söylediğine..."

"Hapishane gammazları," dedi Haller sözünü keserek. "Bugüne kadar doğruyu söyleyen bir tanesine bile rastlamadığım gibi onları kullanmayan bir savcıya da rastlamadım."

"Devam edebilir miyim?" diye sordu McPherson biraz sinirlenerek.

"Lütfen, devam et," dedi Haller.

"Felix Turner adında bir uyuşturucu suçlusu; adam o kadar sık hapse girip çıkıyormuş ki günlük operasyonları gardiyanlar kadar iyi bildiği için onu müstahdem yapmışlar. Ağır suç tutuklularına yemek servisi yapıyormuş. Soruşturmacılara Jessup'ın ona sadece katilin bilebileceği ayrıntıları anlattığını söylemiş. Onu sorguya çekmişler ve gerçekten de cinayet hakkında kamuya duyurulmamış ayrıntıları biliyormuş. Kurbanın

ayakkabılarının çıkarılmış olduğu, kıza tecavüz edilmediği ve Jessup'ın mastürbasyon sonrası organını kızın elbisesine sildiği gibi."

"Böylece ona inanıp baştanık yapmışlardır," dedi Haller.

"Ona inanmışlar ve duruşmada tanık kürsüsüne çıkarmışlar. Baştanık olarak değil. Ama verdiği ifade çok önemliymiş. Dört yıl sonra *Times* ön sayfasında Felix'in resmini basmış ve profesyonel hapishane gammazı Felix Turner'ın yedi yıl içerisinde savcılık adına on altı ayrı davada ifade vererek yatacağı süreyi kısalttığını, özel hücrede kalmak, iyi görevler almak ve bol miktarda sigara sağlanması gibi ayrıcalıklar kazandığını bildirmiş."

Bosch bu skandalı hatırlıyordu. Doksanlı yılların başında Bölge Savcılığı Dairesi bununla çalkalanmış, sonunda hapishane muhbirlerinin duruşmada tanıklıklarıyla ilgili değişikliklere gidilmişti. On yıl içinde yerel emniyetin aldığı birçok darbeden biriydi.

"Gazetenin bu haberiyle Turner'ın itibarı iki paralık oldu. Meğerse özel bir soruşturmacı kullanarak işlenen suçlar hakkında bilgi ediniyormuş. Hatırlarsanız, bunun üzerine biz de hapishaneden gelen bilgileri kullanma biçimimizi değiştirmiştik."

"Yeterli değil," dedi Haller. "Hapishane gammazlarını kullanmayı bırakmadınız, oysa tamamen bırakmanız gerekirdi."

"Artık elimizdeki davaya odaklanabilir miyiz?" dedi Haller'ın müdahalelerinden usanmış olan McPherson.

"Tabii," dedi Haller. "Odaklanalım."

"Pekâlâ, *Times*'ın bu konudaki haberi çıktığında Jessup çoktan hüküm giymiş ve San Quentin'de yatmaktaydı. Tabii hemen bir dilekçe yazıp emniyetin ve savcılığın görevi suistimal ettiklerini öne sürdü. Bundan hemen sonuç alamadı. Her temyiz başvurusunda Turner'ın tanık olarak kullanılmasının büyük bir hata olduğu kabul edildi fakat onun ifadesiyle jüri kararının etkilenmediği sonucuna varıldı. Diğer deliller onu mahkûm etmeye bol bol yetiyordu."

"Ve böylece işi bitirmiş oldular," dedi Haller. "Nihai karar verildi."

"İlginç bir not da *Times*'ın onu teşhir etmesinden bir yıl sonra Felix Turner'ın Batı Hollywood'da öldürülmüş olarak bulunması," dedi McPherson. "Bu cinayet hiç çözülmemiş."

"Bana kalırsa bunu çoktan hak etmiş," dedi Haller.

Bunun üzerine bir sessizlik oldu. Bosch konuşmayı tekrar delillere getirmek ve aklını kurcalayan bazı soruları sormak için bunu fırsat bildi.

"Saç telleri hâlâ mevcut mu?"

McPherson'ın Felix Turner'ı bir yana bırakıp tekrar delil konusuna dönmesi birkaç saniye sürdü.

"Evet, hâlâ bende," dedi. Dava yirmi dört yıllık ama her an yeni bir gelişmeyle karşılaşılabilirdi. Bu konuda Jessup ve onun hapishane avukatlığı aslında işimize yaradı. Devamlı dilekçeler yazıyordu. Bu nedenle duruşma delilleri hiçbir zaman yok edilmedi. Tabii bu onu elbisedeki DNA eşleştirmesine kadar götürdü ama bütün duruşma delilleri hâlâ elimizde ve bunları kullanabileceğiz. Daha ilk günden beri kamyonda bulunan saç tellerini oraya polislerin yerleştirmiş olduğunu iddia etti."

"Bence yeniden yargılanması sırasında yapacağı savunma birinci duruşmadakinden ve yazdığı dilekçelerden farklı olmayacak," dedi Haller. "Kız ön yargılı bir yönlendirilmeyle yanlış teşhis yaptı, bundan sonra da hakkında çok acele karar verildi. Fiziksel bir kanıt olmadığı için polisler kurbandan aldıkları saç tellerini kamyonuna yerleştirdiler. Bu iddia seksen altı yılındaki jüriyi etkilemedi ama olay doksan iki yılında Rodney King ve ayaklanmalardan, O.J. Simpson davasından, Rampart skandalından ve emniyetin başını ağrıtan diğer ihtilaflardan önceydi. Şimdi büyük ihtimalle jüriyi etkiler."

"O hâlde kazanma ihtimalimiz nedir?" diye sordu Bosch.

Haller cevap vermeden önce karşısında oturan McPherson'a baktı.

"Şu âna kadar bildiklerimize dayanarak," dedi, "savunma tarafında olsaydım kazanma ihtimalim daha çok olurdu."

Bosch McPherson'ın gözlerinin koyulaştığını fark etti.

"O hâlde belki de karşı tarafa geçmen daha iyi olur."

Haller başını iki yana salladı.

"Hayır, bir anlaşma yaptım. Kötü bir anlaşma olabilir ama buna sadık kalacağım. Hem zaten doğruluğun ve adaletin saflarında bulunma fırsatı karşıma sık çıkmaz. Bakarsın buna alışırım – kayıp bir davada bile olsa."

Eski karısına bir gülücük gönderdi ama karşılık alamadı.

"Abla ne olmuş?" diye sordu Bosch.

McPherson gözlerini ona çevirdi.

"Tanık mı? O bizim ikinci sorunumuz. Eğer hayattaysa şimdi otuz yedi yaşında olmalı. Onu bulmak sorun. Ebeveynlerden

de yardım alamıyoruz. Gerçek babası kız yedi yaşındayken ölmüş. Annesi cinayetten üç yıl sonra kızının mezarı üstünde intihar etmiş. Üvey babaysa içkiyi fazla kaçırıp karaciğer yetmezliğiyle hastaneye kaldırılmış, altı yıl önce nakil için sıra beklerken ölmüş. Buradaki soruşturmacılardan birine bilgisayarda bir araştırma yaptırdım; Sarah Landy'nin izi babasının öldüğü tarihte San Francisco'da kayboluyor. Aynı yıl madde bağımlılığı nedeniyle mahkûm olup şartlı tahliye edilmiş. Kayıtlara göre iki kez evlenip iki kez boşanmış, birkaç kez uyuşturucu ve hafif suçlar nedeniyle tutuklanmış. Sonra da dediğim gibi izi kayboluyor. Ya öldü ya da bir daha kayıtlara geçecek bir suç işlemedi. Adını değiştirmiş olsaydı bile o altı yıl içinde parmak izleri bir yerden çıkardı. Ama hiçbir şey yok."

"Eğer onu bulamazsak elimiz çok zayıf olur," dedi Haller. "Bize yirmi dört yıl geriye dönüp eliyle 'işte bu yaptı' diyecek canlı bir insan lazım."

"Katılıyorum," dedi McPherson. "Sarah bu işin anahtarı. Jüri bu kadının çocukken hata yapmadığını söylediğini duymak ister. O zaman da şimdi de emin olduğunu söylemeli. Eğer onu bulup böyle yaptıramazsak elimizde sadece kurbanın saç telleri kalıyor. Onların elindeyse DNA var ve bu kozla her şeyi kazanırlar."

"Bizler de alevlerin içine düşeriz," dedi Haller.

McPherson karşılık vermedi ama zaten gerek yoktu.

"Merak etmeyin," dedi Bosch. "Ben onu bulurum."

İki hukukçu dönüp ona baktılar. Moral verme vaatlerinin sırası değildi. Bosch ciddiydi.

"Eğer hayattaysa," dedi Bosch, "onu bulurum."

"Güzel," dedi Haller. "Bu senin birinci önceliğin olsun."

Bosch anahtarlık zincirini çıkarıp buna takılı küçük çakısını açtı. Bununla delil kutusundaki kırmızı mührü kesti. Yirmi dört yıl önceki duruşmada sunulan deliller hâlâ Bölge Savcılığı'nın elinde bulunuyordu. Kutuda duruşmada sunulmamış başka deliller vardı.

Bosch cebinden çıkardığı lateks eldivenleri giyip kutuyu açtı. Üstteki bir kâğıt torba içinde maktulün elbisesi vardı. Bu şaşırtıcıydı. Oysa kızın elbisesinin duruşmada sunulmuş olduğunu varsaymıştı; hiç değilse jüri üyelerinin duygularına hitap etmek için...

Torba açılınca odaya küf kokusu yayıldı. Bosch elbiseyi omuzlarından tutup havaya kaldırdı. Üçü de sessizdi. Bosch küçük bir kızın öldürülürken üstünde olan elbiseyi tutuyordu. Ön tarafı daha koyu tonda olan mavi bir elbiseydi. Eteğin meni lekesinin bulunduğu ön kısmından on beş santimetre karelik bir kısmı kesilmişti.

"Bu neden burada?" diye sordu Bosch. "Neden duruşmada sunmamışlar?"

Haller bir şey demedi. McPherson öne eğilip elbiseye yakından baktıktan sonra bir cevap düşündü.

"Bence... kesilmiş olduğu için göstermediler. Bu hâliyle gösterselerdi savunma kesik kısmı soracaktı. Bu da kan grubu konusuna yönelirdi. Savcılık delillerin sunuluşu sırasında bu konuya girmemeyi seçti. Büyük ihtimalle kızı elbisesi içinde gösteren suç mahalli fotoğraflarına güveniyorlardı. Elbiseyi savunma tarafına bıraktılar ama onlar da kullanmadı."

Bosch elbiseyi katlayıp masanın üstüne koydu. Kutunun içinde bir çift rugan deri ayakkabı vardı. Çok küçük görünüyordu. Bosch'un içi sızladı. İkinci torbadaysa kurbanın iç çamaşırları ve çorapları vardı. Bunlara iliştirilmiş laboratuvar raporunda bu eşyalarda vücut sıvısı veya saç teli var mı diye araştırıldığı fakat bu gibi delillerin bulunmadığı belirtilmişti.

Kutunun dibindeki naylon torba içinde ucunda bir muska bulunan gümüş bir kolye vardı. Bosch naylonun dışından bakınca muskanın üstünde çizgi film kahramanı Winnie the Pooh figürünü gördü. Başka bir torbada mavi boncuklardan oluşan bir bilezik görünüyordu.

"Hepsi bu," dedi Bosch.

"Adli tıpta bir kez daha inceletelim," dedi McPherson. "Hiç belli olmaz. Yirmi dört yılda teknoloji çok ilerledi."

"Ben ilgilenirim," dedi Bosch.

"Sahi," dedi McPherson, "ayakkabılar nerede bulunmuş? Fotoğraflarda kızın ayaklarında değil."

Bosch kutunun iç kapağındaki eşyalar raporuna baktı.

"Bu rapora göre ayakkabılar cesedin altında bulunmuş. Kamyondayken ayağından çıkmış olmalı; belki katil onu boğarken çıkmıştır. Katil önce ayakkabıları çöp yığınına atmış, sonra cesedi oraya bırakmış."

Kutudaki eşyaların çağrıştırdığı görüntüler savcılık ekibini adamakıllı sarsmıştı. Bosch çıkarmış olduğu eşyaları özenle tekrar kutuya yerleştirdi. Son olarak da içinde kolye olan torbayı koydu.

"Kızınız Winnie the Pooh'la ilgilenmeyi bıraktığında kaç yaşındaydı?" diye sordu.

Haller ve McPherson birbirlerine baktılar. Haller cevap vermedi.

"Beş ya da altı," dedi McPherson. "Neden sordun?"

"Sanırım benimki de aynı yaşlardayken bıraktı. Ama bu on iki yaşındaki kız hâlâ kolyesine takmış. Acaba neden?"

"Belki kimden geldiğiyle ilgilidir," dedi Haller. "Hayley – bizim kızımız– hâlâ benim ona beş yıl önce verdiğim bileziği takıyor."

McPherson bu açıklamayı sorgular gibi ona baktı.

"Her zaman değil," diye ekledi Haller hemen. "Ama arada bir. Bazen onu aldığım zaman. Belki de o kolyeyi ölmeden önce babası vermişti."

Bilgisayarından hafif bir çınlama sesi gelince McPherson e-postasına baktı. Konuşmadan önce bir süre ekranda gördüğü şeyi inceledi.

"Mesaj öğlen sonrası ön duruşmalara bakan John Rivas'tan. Jessup kendine bir savunma avukatı tutmuş, John da onu kefalet duruşması için listeye almaya çalışıyor. Cezaevinden son otobüsle buraya gelecek."

"Avukatı kimmiş?" diye sordu Haller.

"Buna bayılacaksın. Uyanık Clive Royce davayı ücret talep etmeden üstleniyor. Onu GAP yönlendirmiş."

Bosch bu adı tanıyordu. Royce medyanın bayıldığı, tanınmış bir avukattı. Kameraların karşısına çıkmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz, mahkemede söyleyemeyeceği her şeyi söylerdi.

"Tabii ücret istemez," dedi Haller. "Ama karşılığını fazlasıyla alır. Gazetelerde, televizyon haberlerinde görünmek Clive için her şeyden önemlidir."

"Mahkemede hiç onunla karşılaşmamıştık," dedi McPherson. "Çok heveslendim."

"Jessup listeye girmiş mi?"

"Henüz değil. Fakat Royce kâtiple görüşüyormuş. Rivas, bu işle uğraşmasını ister miyiz, diye soruyor. Kefalete itiraz edecekmiş."

"Hayır, biz hallederiz," dedi Haller. "Hadi, gidelim."

McPherson bilgisayarını kaparken Bosch da delil kutusunun kapağını kapadı.

Haller, "Gelmek ister misin?" diye sordu Bosch'a. "Düşmana yakından bakmak ister misin?"

"Onunla yedi saat birlikteydim, unuttun mu?"

"Bence Jessup'ı kastetmedi," dedi McPherson.

Bosch başını salladı.

"Hayır, gelmeyeyim," dedi. "Bunları tekrar yerine götürüp tanığımızı arama işine başlayacağım. Onu bulursam size haber veririm."

7

16 Şubat Salı, saat 17.30

Kefalet duruşması Adliye'nin en büyük duruşma salonu olan 100'üncü Daire'de yapılacaktı. Bu salon sabah ve öğlen sonrası yapılan ön duruşmalara ayrılmıştı. Suçlanan kişilerin yirmi dört saat içinde yargıç karşısına çıkarılmaları gerekiyordu; zanlıların akrabaları ve dostları da bu duruşmayı izleyecekleri için duruşma salonunun adamakıllı büyük olması lazımdı. Bu salon tutuklamanın ardından sanığın ilk kez duruşmada bulunması için kullanılıyordu; yakınları sanığın önünde ne kadar uzun ve sıkıntılı bir süreç olduğundan habersizdiler. Ön duruşmada sanığa destek vermek ve tutuklamayı protesto etmek için annesinin, babasının, eşinin, baldızının, hatta komşularının bile hazır bulunması sık görülen bir şeydi. On sekiz ay geçtikten sonra artık hüküm verme zamanı geldiğindeyse, izleyici olarak yaşlı annesi gelmişse sanık kendini talihli sayardı.

İzleyici bölümünün diğer tarafı da çeşitli düzeydeki hukukçularla aynı derecede kalabalık olurdu. Tohuma kaçmış avukatlar, bıkkın kamu avukatları, kurnaz şirket temsilcileri, savcılar ve medya çakalları tutuklunun içinde bulunduğu cam bölmeye yanaşıp ona bir şeyler fısıldamaya çalışırlardı.

Bu karınca tepesi üstündeyse her geçen yıl omuzları yükselerek kulaklarına biraz daha yaklaşan Yargıç Malcolm Firestone oturmaktaydı. Siyah cüppesi omuzlarını katlanmış hâldeki kanatlar gibi gösteriyor ve Firestone'u adalet sistemi-

nin kanlı dökünüleriyle beslenmek için sabırsızca bekleyen bir akbabaya benzetiyordu.

Firestone saat 15.00'te başlayan ve listenin uzunluğuna göre geceye kadar sürebilecek akşam ön duruşmalarını yönetmekteydi. Her şeyin hızla yapılmasını istiyordu. Bu salonda çabuk davranmak gerekirdi yoksa sıranız geçebilir, en arkaya kalabilirdiniz. Burada adalet hiç durmadan dönen bir montaj bandı gibiydi. Firestone evine gitmek istiyordu. Avukatlar evlerine gitmek istiyordu. Herkes evine gitmek istiyordu.

Duruşma salonuna Maggie'yle birlikte girdim ve içeriye adımımı atar atmaz sol tarafta, sanıkların tutulduğu cam bölmenin tam karşısında mevzi almış kameraları fark ettim. Bu defa gözlerim flaşların ışığıyla kararmadan Sticks'i gördüm; kamera tripodunun ayaklarını kuruyordu. Beni görünce başını salladı, ben de selamına karşılık verdim.

Maggie kolumu dürtüp savcılık masasında üç başka avukatla birlikte oturan adamı işaret etti.

"En uçta oturan Rivas."

"Tamam. Sen onunla konuşurken ben de kâtibe bir bakayım."

"Senin kayıt yaptırman gerekmiyor, Haller. Sen savcısın, unuttun mu?"

"Hadi be. Unuttum."

Birlikte savcılık masasına geldik; Maggie beni Rivas'la tanıştırdı. Savcı daha bebek sayılırdı; herhâlde hukuk fakültesinden birkaç yıl önce mezun olmuştu. Tahminime göre daire içi siyasetini doğru oynayıp basamakları tırmanmak ve usandırıcı ön

duruşmalardan bir an önce kurtulmak için fırsat kolluyordu. Benim karşı saftan oraya gelip Savcılık Dairesi'nin altın fırsatlarla dolu davasına bulaşmam onun için iyi olmayacaktı. Beden dilinden onun huzursuzluğunu sezdim. Ben yanlış masadaydım. Kümese girmiş tilkiydim ve bu duruşma bitmeden onun kuşkularını teyit edeceğimi biliyordum.

Göstermelik bir tokalaşmadan sonra Clive Royce'u görebilmek için etrafa bakındım ve onu tırabzana dayanmış otururken gördüm. Yanındaki herhâlde yardımcısı olan genç bir kadınla konuşuyordu. Önlerindeki içi belgelerle dolu bir dosyaya bakmaktaydılar.

"Clive Royce, nasılsın, eski dostum?"

Başını kaldırıp bakınca güneşle esmerleşmiş yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. Centilmen olduğu için elimi sıkmak için ayağa kalktı.

"Mickey, nasılsın? Üzgünüm ama galiba bu davada karşı karşıya geleceğiz."

Üzgün olduğunu ama çok da üzülmediğini biliyordum. Royce kariyerini hep kazanacağına emin davaları seçmekle inşa etmişti. Bedava reklamının yapılacağına ve bir zafer daha kazanacağına emin olmasa medyanın bu kadar ilgi gösterdiği bir davayı bedava üstlenmezdi. Bu davayı kazanacağı için almıştı ve gülümsemesinin ardında sivri dişleri vardı.

"Ben de. Ve eminim, beni saf değiştirdiğime pişman edeceksin."

"Eh, sanırım ikimiz de kamu görevimizi yerine getiriyoruz, öyle değil mi? Sen bölge savcılığına yardım ediyorsun, ben de Jessup'ın kelepçelerini çıkarmaya."

Royce elli yıldan fazla bir zamandır Amerika'da yaşadığı hâlde hâlâ İngiliz aksanıyla konuşurdu. Bu ona kültürlü ve saygınlık havası veriyordu ama en iğrenç suçları işlemekten sanık olan kişileri savunmaya bayılırdı. Yelekli bir takım elbise giymişti; saçsız başı güneşten esmerleşmiş, sakalı siyaha boyanıp titizlikle düzeltilmişti.

"Bu da bir bakış açısı," dedim.

"Kabalığımı bağışla. Mickey, bu hanım meslektaşım Denise Graydon. Bay Jessup'ı savunmamda bana yardım edecek."

Graydon ayağa kalkıp elimi kuvvetle sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Maggie'yi de tanıştırmak için bakındım ama o savcılık masasında Rivas'la konuşmaya dalmıştı.

"Ee," dedim Royce'a. "Müvekkilini listeye sokabildin mi?"

"Evet. Bundan sonraki grupta olacak. Gidip onunla konuştum ve kefalet için başvurmaya hazırız. Ama acaba diyorum, madem birkaç dakika vaktimiz var, seninle koridora çıkıp biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii Clive. Hadi gidelim."

Royce yardımcısına salonda beklemesini ve bir sonraki grup cam kafese getirildiğinde kendisine haber vermesini söyledi. Onun ardından yürüdüm ve izleyici bölümündeki kalabalığın arasından geçip koridora çıktık.

"Çay ister misin?" diye sordu Royce.

"Sanırım zamanımız yok. Hayr'ola Clive?"

Royce kollarını göğsünde kavuşturup ciddileşti.

"Sana şunu söyleyeyim, Mick, burada seni mahcup etmek için bulunmuyorum. Hem dostumsun hem de barodaki bir meslektaşımsın. Ama kendini bir asla-kazanamaz durumuna mı soktun? Bu konuda ne yapacağız?"

Gülümseyip koridorun iki yanına baktım. Kimsenin bize dikkat ettiği yoktu.

"Müvekkilinin anlaşma istediğini mi söylüyorsun?"

"Tam tersine. Bu davada anlaşma için hiçbir pazarlık olmayacak. Bölge Savcısı yanlış bir seçim yaptı, burada nasıl bir manevra düşündüğü ve seni piyon olarak kullandığı çok belli. Bilmeni isterim ki eğer Jason Jessup davasını almakta ısrar edersen kendi kendini mahcup edeceksin. Meslek nezaketi olarak bunu sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Ben karşılık veremeden Graydon salondan çıkıp hızlı adımlarla yanımıza geldi.

"Birinci gruptan birisi hazır değilmiş, bu nedenle Jessup'ı öne almışlar ve buraya getirdiler."

"Hemen geliyoruz," dedi Royce.

Graydon bir an duraksadıktan sonra patronunun onun içeriye dönmesini istediğini anladı. Kadın tekrar içeriye girdikten sonra Royce bana baktı. Ondan önce ben söze girdim.

"Nezaketin ve endişen için teşekkür ederim, Clive. Ama müvekkilin yargılanma istiyorsa yargılanacaktır. Biz de hazır olacağız ve kimin mahcup olup kimin tekrar hapse gireceğini göreceğiz."

"O hâlde çok güzel. Bu yarışmayı dört gözle bekliyorum."

Onun ardından içeriye girdim. Duruşma devam ediyordu; arada yürürken kalabalık arasında ofis yöneticim ve ikinci eski karım olan Lorna Taylor'ı gördüm. Kulağına fısıldamak için eğildim.

"Selam, burada ne yapıyorsun?"

"Büyük ânı görmeye geldim."

"Nasıl haberin oldu? Ben bile daha on beş dakika önce öğrendim."

"Ben de öyle. Ofis aramak için zaten buralardaydım, radyoda Jessup'ın mahkeme önüne çıkacağını duyunca geldim."

"Neyse, geldiğin için sağ ol, Lorna. Arama nasıl gidiyor? Bu binadan bir an önce çıkmam gerek. En kısa zamanda."

"Bundan başka üç yer daha göreceğim. Bu da yeter. Yaptığım son seçimi sana yarın gösteririm, tamam mı?

"Evet, bu..."

Jessup'ın adının seslenildiğini duydum.

"Bak, oraya gitmem gerek. Daha sonra konuşuruz."

"Canlarına oku onların, Mickey!"

Savcılık masasında Maggie'nin yanında bana ayrılmış olan sandalyeye oturdum. Rivas ön sıraya geçmişti; Royce da cam bölmeye gitmiş, orada müvekkiline bir şeyler fısıldıyordu. Jessup'ın üstünde hapishane üniforması olan turuncu tulum vardı; sakin ve uysal görünüyordu. Royce'un kulağına fısıldadığı her şeyi başını sallayarak onaylıyordu. Tahmin ettiğimden daha genç görünüyordu. Herhâlde onca yıl hapishanede kalmasının onu yıpratacağını düşünmüş olmalıyım. Kırk sekiz yaşında olduğunu biliyordum ama en fazla kırk gösteriyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu Maggie kulağıma fısıldayarak. "İşi kendim yapmak zorunda kaldığımı sandım."

"Dışarıda savunma avukatıyla konuşuyordum. İddianame yanında mı? Belki suçlamaları kayıtlardan okumam gerekebilir."

"Bu gerekmeyecek. Yapacağın tek şey Jessup'ın kaçması riski olduğunu ve toplum için tehlike..."

"Ama onun kaçma riski olduğunu sanmıyorum. Avukatı az önce bana dava için hazır olduklarını ve uzlaşmayla ilgilenmediklerini söyledi. O adam parayı istiyor ve bunu almasının tek yolu sabredip yargılanmak... ve davayı kazanmak."

"Ee?"

Maggie şaşırmış görünüyordu, önündeki dosyalara baktı.

"Maggie, senin felsefen her şeye karşı çıkmak ve hiç ödün vermemek. Bence bu tarzın burada işe yaramaz. Benim bir stratejim var ve..."

Maggie bana biraz daha sokuldu.

"O hâlde işi tamamen sana ve savunma barosundaki kel arkadaşına bırakayım."

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı; yerden çantasını aldı.

"Maggie..."

Hiç dönmeden yürüyüp duruşma salonunun arka kapısına gitti. Arkasından bakarken bu sonuçtan hoşlanmasam bile bu işteki ilişkimizin sınırlarını belli ettiğim için memnundum.

Jessup'ın adı okununca Royce kayıtlara geçmesi için kendini tanıttı. Sonra ben ayağa kalktım ve söyleyeceğimi hiç tahmin etmediğim şeyler ağzımdan çıkıverdi.

"Michael Haller. Savcılık makamı."

Yargıç Firestone bile kürsüsünden başını kaldırıp gözlüklü gözleriyle beni süzdü. Haftalardan beri belki ilk kez onun duruşma salonunda sıra dışı bir şey oluyordu.

"Pekâlâ, baylar, bu bir ön duruşmadır ve önümdeki notta kefalet hakkında konuşmak istediğiniz yazılı."

Yirmi dört yıl önce Jessup cinayet ve adam kaçırma suçlarından yargılanmıştı. Temyiz mahkemesi mahkûmiyet hükmünü bozmakla birlikte suçlamaları kaldırmamış, bu işi Bölge Savcılığı'na bırakmıştı. Yani hâlâ aynı suçlarla itham ediliyordu ve yirmi dört yıl önce suçsuz olduğunu iddia etmesi hâlâ geçerliydi. Bu dava için artık bir duruşma salonu ve yargılama için bir yargıç tayin edilmesi gerekiyordu. Kefalet için yapılan bir başvuruyu tartışmak genellikle o tayinler yapılana kadar geciktirilirdi fakat Jessup, Royce'un yönlendirmesiyle Firestone'un karşısına çıkarak bu süreci hızlandırmıştı.

"Sayın Yargıç," diye başladı Royce, "müvekkilim zaten yirmi dört yıl önce mahkemeye çıkarılmıştı. Bugün yapmak istediğimiz şey kefalet başvurumuzun görüşülmesi ve davayı duruşmaya doğru hızla yöneltmektir. Bay Jessup özgürlüğü ve adaletin yerini bulması için uzun bir zaman bekledi. Hızlı yargılanma hakkından feragat etmeye niyeti yok."

Royce'un bu hamleyi yapacağını biliyordum çünkü ben de olsam aynı şeyi yapardım. Bir suçla itham edilen herkesin hızlı yargılanma güvencesi vardır. Çoğu zaman duruşmalar savunmanın ya da her iki tarafın daha iyi hazırlanmak için başvuruları üzerine ileri tarihlere atılır. Royce baskı kurmak için hızlı yargılanmaktan vazgeçecek değildi. Yirmi dört yıllık bir dava

ve delilleri varken, özellikle de baştanığın bu sıralarda nerede olduğu bilinmezken, savcılığın iki ayağını bir pabuca sokmak iyi bir taktikti. Temyiz mahkemesi hükmü bozduğu andan itibaren savcılık için geri sayım başlamıştı. O andan itibaren savcılığın Jessup'ı mahkemeye çıkarmak için altmış günü vardı. Bu sürenin on iki günü geçmiş bulunuyordu.

"Yeni tayin için davayı kâtibe iletebilirim," dedi Firestone. "Ve kefalet konusunu da tayin edilen yargıca bırakmayı yeğlerim."

Royce karşılık vermeden bir süre düşündü. Bunu yaparken de kameralara daha iyi poz vermek için gövdesini hafifçe o yana çevirdi.

"Sayın Yargıç, müvekkilim sahte bir suçlamayla yirmi dört yıl hapis yattı. Ve bu benim söylemim değil, eyalet temyiz mahkemesinin kararı. Şimdi onu hapishaneden çıkarıp bir kez daha yargılanması için buraya getirdiler. Bütün bunlar süregelen bir planın parçasıdır ve adaletle hiçbir ilgisi olmayıp tamamen para ve siyasetle alakalıdır. Bir adamın özgürlüğünü çalmak sorumluluğundan kaçmakla ilgilidir. Bunu başka bir oturuma bırakmak Jason Jessup'ı yirmi yıldan uzun bir süredir mağdur eden çarpık adaletin devam etmesi anlamına gelir."

"Pekâlâ."

Firestone hâlâ sinirli görünüyordu. Montaj bandında bir dişli atmıştı. Yaklaşık yetmiş beş isimli bir listeyle başlamış ve bu listeyi akşam sekizde, evindeki yemeğine gitmeden önce bitirmek istiyordu. Royce'un Jessup'ın duruşma gününü beklerken salıverilmesi konusunun etraflıca tartışılmasını istemesi işleri çok yavaşlatacaktı. Firestone da tıpkı Royce gibi büyük

bir sürprizle karşılaşmak üzereydi. Eğer yemek için evine zamanında gidemezse bu benim yüzümden olmayacaktı.

Royce yargıçtan Jessup'ın kefalet için para yatırmayıp kendi taahhüdüne dayanarak serbest bırakılmasını talep etti. Bu onun başlangıç adımıydı. Başarabilirse Jessup'ın serbest bırakılması için bir meblağ belirleneceğini bekliyordu. Cinayet sanıkları kendi taahhütleriyle serbest bırakılmazlardı. Bir cinayet davasında çok ender de görülse, eğer kefalet kabul edilirse çoğu zaman çok yüksek bir meblağ belirlenirdi. Jessup'ın bu kadar çok parayı destekçilerinden veya şimdiden pazarlığını yaptığı iddia edilen kitap ve film anlaşmalarından mı sağlayacağı tartışma konusu olmazdı.

Royce talebini sonlandırırken benim Maggie'ye özetlerken söylediğim nedenden Jessup'ın kaçma riskinin olmadığını öne sürdü. Kaçmak aklından bile geçmiyordu. İstediği tek şey yirmi dört yıl haksız yere hapis yattıktan sonra adını temize çıkarmaktı.

"Şu anda Bay Jessup'ın tek amacı sabredip masumiyetini ve Bölge Savcılığı makamının hataları ve suistimali yüzünden korkunç bir bedel ödemiş olduğunu nihai olarak kanıtlamaktır."

Royce konuşmasını yaparken gözlerimi cam kafesteki Jessup'tan ayırmadım. Kameraların ona dönük olduğunu biliyordu ve yüzüne haksızlığa uğrayanlara özgü bir kırgınlık ifadesi yerleştirmişti. Ama bütün gayretine rağmen gözlerindeki nefreti ve öfkeyi gizleyemiyordu. Yirmi dört yıl hapis yatmak bunu kalıcı yapmıştı.

Firestone bir not yazdıktan sonra bana cevap hakkı verdi. Ayağa kalktım ve yargıç bana bakana kadar bekledim.

"Devam edin, Bay Haller," dedi.

"Sayın Yargıç, Bay Jessup ikamet belgesi gösterdiği takdirde eyalet şu anda kefaletle tahliyesine itiraz etmeyecektir."

Firestone hiç beklemediği bu cevap karşısında uzun bir süre yüzüme baktı. Sözlerim oradaki bütün avukatlar tarafından anlaşılınca salondaki sessizlik daha da yoğunlaştı.

"Doğru mu işittim, Bay Haller?" dedi Firestone. "Bir cinayet davasında taahhüde dayalı kefalet tahliyesine itiraz etmiyor musunuz?"

"Doğru, Sayın Yargıç. Bay Jessup'ın mahkemeye geleceğine eminiz. Gelmezse bu işten hiç para kazanamayacak."

"Sayın Yargıç!" diye yerinden fırladı Royce. "Bay Haller'ın sırf buradaki medyanın dikkatini çekmek için kayıtları böyle ön yargılı bir yorumla lekelemesine itiraz ediyorum. Müvekkilimin şu anda tek amacı..."

"Anlıyorum, Bay Royce," diye kesti onun sözünü Firestone. "Ama bence siz de kameralara karşı yeterince rol kestiniz. Bu işi burada bırakalım. Savcılıktan itiraz gelmediğine göre Bay Jessup'ı kâtibe ikamet belgesi gösterdiği anda kendi taahhüdü üzerine tahliye ediyorum. Bay Jessup tayin edileceği mahkemenin izni olmadan Los Angeles County'den ayrılamaz."

Firestone daha sonra duruşmanın başka bir mahkemede yapılması için davayı kâtibe iletti. Artık nihayet Firestone'un yörüngesi dışındaydık. Sıradaki davalara bakar, yemek saatinde evinde olabilirdi. Maggie'nin masada bıraktığı dosyaları topladım. Royce da tırabzanın önündeki sandalyesine dönmüş, dosyalarını deri bir çantanın içine tıkıştırıyordu. Genç yardımcısı da ona yardım etmekteydi.

"Ee, nasıl buldun, Mick?" diye sordu bana Royce.

"Neyi, savcı olmayı mı?"

"Evet, saf değiştirmeyi?"

"Doğrusunu istersen çok farklı değilmiş. Bugünkü iş sadece prosedürle ilgiliydi."

"Müvekkilimi serbest bıraktığın için seni ateşte közleyecekler."

"Eğer bir espriyi kaldıramıyorlarsa canları cehenneme. Yeter ki onun temiz kalmasını sağla, Clive. Eğer bir yanlış yaparsa o zaman gerçekten beni ateşe atarlar. Tabii onu da."

"Hiç merak etme. Onu kollayacağız. Senin sorunlarının yanında Jessup'ın dışarıda olması hiçbir şey değil."

"Ne demek bu, Clive?"

"Delil olarak pek bir şeyin yok, baştanığını bulamıyorsun ve DNA da bu davanın söndürücüsü. Sen Titanic'in kaptanısın, Mickey ve seni oraya Gabriel Williams yerleştirdi. Merak ediyorum, bu adamın sana ne garezi var."

Bütün söyledikleri içinde sadece bir tanesi beni düşündürdü. Tanığın kayıp olduğunu nereden biliyordu? Tabii bunu ona sormadığım gibi Bölge Savcısı'nın bana gareziyle ilgili sataşmasına da karşılık vermedim. O güne dek karşısına çıktığım bütün aşırı öz güvenli savcılar gibi işi dalgaya vurdum.

"Müvekkiline söyle, hazır dışarıdayken iyi vakit geçirsin, Clive. Çünkü hüküm verilir verilmez yine içeriye dönecek."

Royce çantasını kapatırken gülümsedi ve konuyu değiştirdi.

"Delillerin sunumuyla ilgili ne zaman görüşebiliriz?"

"Ne zaman istersen. Sabah bir dosya oluşturmaya başlarım."

"Güzel. Bir an önce görüşelim, Mick, tamam mı?"

"Dediğim gibi, Clive, ne zaman istersen."

Müvekkilinin salıverilmesiyle ilgili görüşmek için mahkeme görevlisinin yanına gitti. Ben de izleyici bölümüne girip Lorna'nın yanına geldim, salondan birlikte çıktık. Dışarıda beni kameralardan ve muhabirlerden oluşan küçük bir kalabalık bekliyordu. Muhabirler bağıra çağıra neden kefalete itiraz etmediğimi sordular, ben de onlara sadece, yorum yok, dedim. Daha sonra Royce'un çıkmasını beklediler.

"Bilemiyorum, Mickey," dedi Lorna. "Sence Bölge Savcısı kefaletsiz tahliyeye nasıl tepki gösterecek?"

Tam o sırada cep telefonum zırlamaya başladı. Duruşma salonunda kapatmayı unutmuştum. Firestone'un oturum sırasındaki elektronik müdahalelere bakış açısına bağlı olarak bana çok pahalıya patlayabilecek büyük bir hataydı.

Ekrana bakarken Lorna'ya cevap verdim. "Ben de bilmiyorum ama galiba şu anda öğrenmek üzereyim."

Arayanı Lorna'nın görebilmesi için ekranı ona doğru tuttum. LABS yazıyordu. Los Angeles Bölge Savcısı.

"Sen konuşmanı yap. Ben hemen gitmeliyim. Dikkatli ol, Mickey."

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra asansöre doğru yürüdü. Telefonu açtım. Tahmin ettiğim gibi arayan Gabriel Williams'tı.

"Haller, ne halt ediyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Adamlarımdan biri Jessup'ın kefaletsiz tahliyesini kabul ettiğini söyledi."

"Doğru."

"O hâlde bir daha sorayım. Ne halt ediyorsun?"

"Bak, ben..."

"Hayır, sen bak. Amacın savunma barosundaki dostlarından birine kıyak yapmak mıydı yoksa ahmaklığından mı bilmiyorum ama bir katili *asla* tahliye edemezsin. Anladın mı? Şimdi tekrar oraya dönmeni ve kefalet için yeni bir oturum açılmasını isteyeceksin."

"Hayır, bunu yapmayacağım."

"Seni doğru mu işittim, Haller?"

"Ne işittiğini bilemem, Williams ama oraya dönüp yeniden oturum açılmasını istemeyeceğim. Bir şeyi anlaman gerekiyor. Elime dava diye bok dolusu bir çuval tutuşturdun, ben de bununla elimden geleni yapmak zorundayım. Sahip olduğumuz deliller yirmi dört yıllık. Zaten iddiamız DNA ile derin bir yara almışken, bir de bir türlü bulamadığımız bir görgü tanığımız var. O hâlde bu koşullarda davayı kazanmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım."

"Peki bunun o herifi tahliye etmekle ne ilgisi var?"

"Anlamıyor musun? Jessup yirmi dört yıldan beri hapisteydi. Orası görgü geliştirme okulu değildi. İçeriye girdiği zaman ne idiyse şimdi daha beter. Eğer dışarıda olursa yanlış bir şey yapar. Öyle bir şey yapması da bizim işimize yarar."

"Yani başka bir deyişle o herif dışarıdayken halkın güvenliğini tehlikeye atıyorsun."

"Hayır çünkü sen Los Angeles Emniyeti'yle konuşup onların bu herifi izlemelerini sağlayacaksın. Böylece kimse zarar görmeyecek ve Jessup bir yanlış yaptığı anda onu enseleyecekler."

Bunu başka bir sessizlik izledi; kısık sesler işitince Williams'ın bu konuyu danışmanı Joe Ridell'le görüştüğünü anladım. Williams tekrar konuştuğunda sesi hâlâ sertti ama öfkesi azalmıştı.

"Pekâlâ senden yapmanı istediğim şey şu: Böyle bir hamle yapmayı düşündüğün zaman önce bana geleceksin. Anladın mı?"

"Öyle olmayacak. Bağımsız savcı isteyen sendin. Ben de bağımsızım işte. İster kabul et ister etme."

Yine bir sessizlik olduktan sonra Williams başka bir şey söylemeden telefonu kapadı. Telefonumu cebime soktuktan sonra bir süre Clive Royce'un duruşma salonundan çıkıp kameraların ve muhabirlerin arasına girişini izledim. Tecrübeli bir oyuncu gibi herkesin pozisyon almasını ve merceklerinin odaklanmasını beklemişti. Sonra da doğaçlama gibi görünen fakat senaryosu özenle hazırlanmış birçok basın toplantısından birincisine başladı.

"Bence Bölge Savcısı fena hâlde korkuyor," dedi.

Böyle diyeceğini biliyordum. Geri kalanını dinlememe gerek yoktu. Oradan ayrıldım.

8

17 Şubat Çarşamba, saat 09.48

Bazı insanlar bulunmak istemezler. Bunun için önlem alırlar. Bir dal parçasını yerde sürüyerek arkalarındaki izleri silerler. Bazı insanlar kaçıyorlardır ve geride ne bıraktıklarını umursamazlar. Onlar için önemli olan geçmişin geride kalması, onların da bundan uzaklaşmak için devamlı ilerlemeleridir.

Savcılık soruşturmacısının yaptığı araştırmayı geriye doğru bir kez daha gözden geçirdikten sonra Bosch'un kayıp tanık Sarah Landy'nin son adresini ve kullandığı son ismi bulması iki saat sürdü. Kadın izini temizlemeye çalışmamıştı. Sadece yakınında bulunan şeyleri kullanmış ve yoluna devam etmişti. Onun izini San Francisco'da kaybeden savcılık soruşturmacısı ipuçlarını görmek için geriye doğru bakmamakla hata etmişti. İleriye doğru bakınca hiçbir iz görememişti.

Bosch da işe onun gibi başlamış, bilgisayarına Sarah Landy adını ve 14 Nisan 1972 olan doğum tarihini tuşlamıştı. Şubenin çeşitli arama motorları emniyetle ve toplumla sayısız temas sağlıyordu.

Önce 1989 ve 1990'da uyuşturucu suçlamalarıyla tutuklamalar vardı – bunlar Çocuk Suçları Şubesi tarafından anlayışlı bir şekilde karşılanarak örtbas edilmişti. Fakat aynı suçları 1991 ve 1992 yılarında da işleyince aynı yaklaşımı görmedi. Önce gözaltına alınıp şartlı tahliyeyle rehabilitasyona gönderildi. Bunu izleyen birkaç yıl boyunca Sarah hiç dijital

parmak izi bırakmamıştı. Bosch başka bir arama sitesinde onun Los Angeles'ta doksanların başlarında yaşadığı bir dizi adres buldu. Harry bu semtlerde kiraların ucuz olduğunu, uyuşturucuların kolayca edinebildiğini biliyordu. Sarah'ın yasaklı madde olarak tercihi kristal metamfetamindi; bu madde milyarlarca beyin hücresini yakabiliyordu.

Çalıların arkasında gizlenirken kız kardeşinin bir katil tarafından kaçırılışını görmüş olan Sarah Landy'nin izi burada bitiyordu.

Bosch cinayet kutusundan çıkardığı ilk dosyayı açıp Sarah'la ilgili tanık bilgilerine baktı. Kadının Sosyal Güvenlik numarasını buldu; arama motoruna bununla birlikte doğum tarihini de girdi. Karşısına iki isim çıktı: 1991'de başlayan Sarah Edwards ve 1997'de Sarah Witten. Kadınlar söz konusu olduğunda sadece soyadların değişmesi evlenme belirtisiydi; savcılık soruşturmacısı da zaten raporunda kadının iki evlilik yaptığını yazmıştı.

Sarah Edwards adı altında tutuklamalar devam ediyordu; bunların arasında mülkiyetle ilgili suçlardan iki tutuklama vardı, bir tanesi de fahişelikle ilgiliydi. Fakat tutuklamaların arasında bir hayli zaman boşlukları görülüyordu; belki de hazin geçmişi sayesinde hiç cezaevine girmemişti.

Bosch bu tutuklamalarda çekilmiş fotoğrafları ekrana getirdi. Değişen saç stilleri ve renkleriyle genç bir kadın görünüyordu fakat gözlerinde hep o yaralı ve meydan okuyan ifade vardı. Resimlerden birinde gözünün altında bir morluk, çenesi boyunca da açık bir yara göze çarpıyordu. Sarah'ın hikâyesi bu resimlerle çok iyi anlatılmaktaydı. Uyuşturucular ve suçlar

içinde dibe iniş. Asla iyileşmeyen bir iç yara ve yatışmayan bir suçluluk duygusu.

Sarah Witten adı altında tutuklamalarda değişiklik yoktu, sadece yerleri değişiyordu. Özellikle de hüküm öncesi hayat hikâyesi okunduktan sonra ona devamlı anlayış gösterip kollayan savcıların ve yargıçların sabrını taşırmak üzere olduğunu anlamış olmalıydı. San Francisco'nun kuzeyine taşındı ve bir kez daha emniyetle sık sık başı belaya girdi. Çoğu zaman birbiriyle iç içe olan uyuşturucu ve hafif suçlar. Bosch tutuklama fotoğraflarına baktı ve yaşının çok üstünde gösteren bir kadın gördü. Daha otuz yaşında bile değilken kırk yaşındaymış gibi görünüyordu.

2003 yılında ilk kez hapse girmişti; uyuşturucu bulundurmak suçunu kabullenmiş ve San Mateo County Cezaevi'nde altı aya mahkûm olmuştu. Kayıtlarda onun dört ay yattıktan sonra kilit altında bir rehabilitasyon programına dâhil edildiği görülüyordu. Sistemde adının son görünüşü buydu. O günden sonra elli eyaletten herhangi birinde adlarından biriyle veya Sosyal Güvenlik numarasıyla tutuklanan veya ehliyet başvurusunda bulunan kimse olmamıştı.

Bosch internette iz bulma sanatının doruklara çıktığı Kapanmamış Dosyalar Birimi'nde çalışırken öğrendiği birkaç dijital manevrayı denedi fakat başka iz bulamadı. Sarah kayıptı.

Bilgisayarı bir yana itip cinayet kutusundaki dosyaları çıkardı. Bunları tarayarak Sarah'ın izini bulmasına yardım edebilecek ipuçları aradı. Sarah'ın nüfus cüzdanını bulduğu zaman eline ipucundan da fazlası geçmiş oldu. Kız kardeşinin öldürüldüğü zaman Sarah'ın annesi ve üvey babasıyla birlikte yaşamakta olduğunu o anda hatırladı.

Nüfus cüzdanındaki isim Sarah Ann Gleason'dı. Bosch bu isimle birlikte doğum tarihini bilgisayara girdi. Bu isim altında bir suç kaydı görmedi ama altı ay önce Washington Eyaleti'nde düzenlenen ve iki ay önce yenilenmiş bir sürücü ehliyeti buldu. Fotoğrafı ekrana getirdi; aynı kişiydi. Ama tıpatıp değil. Bosch uzun bir süre resme baktı. Sarah Ann Gleason'ın gençleştiğine yemin edebilirdi.

Kadının zorlu hayatı geride bıraktığına hükmetti. Onu değiştiren bir şey bulmuş olmalıydı. Belki tedavi olmuştu. Belki çocuğu olmuştu. Ama bir şey onun hayatını iyiye doğru değiştirmişti.

Bosch onun adını başka bir arama motoruna girdi ve bu ismin kamu hizmetleriyle bağlantılarını buldu. Adresler sürücü ehliyetindekiyle aynıydı. Bosch artık onu bulduğuna emindi. Port Townsend. Bu adı Google'a girip tuşladı. Karşısına Washington'un kuzeybatı köşesindeki Olympic Yarımadası'nın haritası çıktı. Sarah Landy üç kere isim değiştirmiş ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en uzak köşesine taşınmış fakat Bosch onu bulmuştu.

Tam bir numara aramak için uzandığında telefon çaldı. Arayan Los Angeles Emniyeti Özel Soruşturma Birimi şefi Komiser Stephen Wright'tı.

"On beş dakika önce Jessup'ı gözlem altına almaya başladığımızı bildirmek istedim. Bütün ekip bu işte görevli ve size her sabah rapor vereceğiz. Başka bir şeye ihtiyacınız olur veya herhangi bir anda bize katılmak isterseniz beni arayın."

"Teşekkür ederim, Komiserim. Ararım."

"Umarım bir yanlış yapar."

"Çok iyi olurdu."

Bosch telefonu kapadıktan sonra Maggie McPherson'ı aradı.

"Birkaç şey var. Birincisi, ÖSB Jessup'ın peşine takıldı. Bunu Gabriel Williams'a bildirebilirsin."

Bosch hattın öbür ucunda bir kıkırdama sesi duyar gibi oldu.

"Kaderin cilvesi, değil mi?" dedi McPherson.

"Evet. Belki sonunda Jessup'ı öldürürler, biz de mahkeme derdinden kurtuluruz."

Özel Soruşturma Birimi kırk yıldan uzun süredir var olan elit bir gözlem ekibiydi; emniyet şubesi içinde SWAT dâhil her birimden yüksek bir öldürme oranları vardı. ÖSB eylem ânında durdurulup yakalanana kadar şiddet içeren suçlar işledikleri-ne inanılan zanlıları gizlice izlerdi. Gözlem uzmanı olan ÖSB memurları zanlılar yeni bir suç işlemek üzereyken tutuklama yapmak için harekete geçerdi ve çoğu zaman bu hamle zanlının ölümüyle sonuçlanırdı.

McPherson'ın kaderin cilvesi diye söz ettiği şey, Gabriel Williams'ın Bölge Savcılığı'na aday olup kazanmasından önce insan hakları avukatı oluşuydu. Williams ÖSB'nin ölümcül müdahaleleri nedeniyle emniyet şubesini birçok kere dava etmiş, bu birimin stratejisinin zanlıları polisle ölümcül çatış-malara zorlamak üzerine tasarlandığını öne sürmüştü. Bir ke-resinde bir fastfood restoranı önünde dört soyguncunun ÖSB tarafından öldürülmesi üzerine açtığı davada bu birime "Ölüm Mangası" diyecek kadar ileriye gitmişti. Şimdi aynı ölüm mangası Jessup davasının kazanılması ve böylece Williams'ın siyasetteki tırmanışını sağlamak için kullanılıyordu.

"Sana gelişmelerle ilgili bilgi verilecek mi?"

"Her sabah gözlem raporu alacağım. İyi bir şey olursa da hemen beni arayacaklar."

"Harika. Başka bir şey var mıydı? Biraz acelem var da. Daha önceden kalan bir dava üstünde çalışıyorum ve başlamak üzere olan bir duruşmam var."

"Evet. Tanığımızı buldum."

"Harikasın! Neredeymiş?"

"Ta Washington'da, Olympic Yarımadası'nın en kuzey ucunda. Port Townsend denen bir yer. Kızlık adını kullanıyor. Sarah Ann Gleason. Göründüğü kadarıyla altı yıldan beri de temiz yaşamaktaymış."

"Bu bizim için çok iyi."

"Belki de değildir."

"Nasıl yani?"

"Anladığım kadarıyla bu kadın hayatının büyük bir bölümünü o pazar günü Hancock Park'ta yaşananları geride bırakmaya çalışarak geçirmiş. Nihayet bunu başarmışsa ve Port Townsend'de temiz bir hayat yaşıyorsa eski acıların tekrar gündemine girmesini istemeyebilir. Anlatabildim mi?"

"Kız kardeşi için bile mi?"

"Mümkün. Yirmi dört yıl öncesinden söz ediyoruz."

"Bu çok kötümser bir bakış açısı, Harry. Oraya ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?"

"En kısa zamanda. Ama önce kızım için birkaç şey ayarlamam gerekiyor. Jessup'ı almak için San Quentin'e gittiğimde

bir arkadaşının evinde kalmıştı. Bu pek iyi sonuç vermedi; şimdi ben yine yola düşmek zorundayım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Oraya seninle gitmek istiyorum."

"Tek başıma halledebilirim."

"Biliyorum. Ama yanında bir kadın ve bir savcının bulunması iyi olabilir. Onun bu davada benim tanığım sıfatıyla anahtar rolü oynayacağına giderek daha çok inanıyorum. Onunla yapacağımız ilk görüşme çok önemli olacak."

"Ben otuz yıldan fazladır tanıklarla ilk görüşmeyi yaptım. Sanırım ben..."

"Buradaki seyahat acentesine biletleri aldırırım. Böylece birlikte gidebiliriz ve yolda stratejimizi konuşuruz."

Bosch sustu. Onun fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu.

"Nasıl istersen."

"Güzel. Mickey'e ve seyahat acentesine haber veririm. Sabah uçağında yer ayırtırız. Yarın işim yok. Bu senin için çok mu erken olur? Bu iş için gelecek haftaya kadar beklemek istemiyorum."

"Hazır olurum."

Bosch'un onu aramak için üçüncü bir nedeni daha vardı ama bunu söylememeye karar verdi. McPherson'ın Washington seyahatine balıklama atlaması Bosch'u soruşturma taktikleriyle ilgili konuşmakta çekingen yapmıştı.

Telefon kapandıktan sonra Bosch parmaklarını masanın üstünde tıklatarak Rachel Walling'e ne diyeceğini düşündü.

Bir süre sonra onu aramak için cep telefonunu çıkardı. Walling'in numarası ezberindeydi. Gözünün önüne Rachel'ın arayanın kim olduğunu görünce mesaj bırakması düğmesine basışı geldi. Çoktan bitmiş bir ilişkileri olmuştu ama geride hâlâ çok yoğun duygular vardı.

"Selam Harry."

"Selam Rachel. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen?"

"Çok iyi. Bir vakayla ilgili arıyorum."

"Tabii ya. Harry Bosch hiçbir zaman normal kanallardan dolanmaz. Doğruca hedefe gider."

"Bu iş için kanal falan yok. Seni arama nedenimin sana çok güvenmem ve fikrine herkesten çok saygı duymam olduğunu biliyorsun. Normal kanallardan gidecek olsam karşıma Quantico'da profil çıkarmakla görevli bir ses çıkacak. Bu kadarla da bitmez, bana cevap vermesi iki ay sürer. Yerimde olsaydın sen ne yapardın?"

"Eh, herhâlde aynı şeyi."

"Hem zaten bu işe FBI'ın resmen karışmasını istemiyorum. Sadece senin fikrini öğrenmek ve tavsiyeni almak istiyorum, Rachel."

"Vaka nedir?"

"Sanırım hoşuna gidecek. Yirmi dört yıl önce öldürülen on iki yaşındaki bir kız. O tarihte bir adam bu suçla mahkûm olmuştu; şimdi onu yeniden yargılamak zorundayız. Cinayetin bir profili çıkarılırsa savcıya yardımcı olur diye düşündüm."

"Bu dediğin şey haberlerdeki Jessup davası mı?"

"Evet."

Bosch onun ilgileneceğini tahmin etmişti. Sesinden anlayabiliyordu.

"Pekâlâ, elinde ne varsa bana getir. Bana ne kadar süre veriyorsun? Bildiğin gibi asıl işimi de yapmam gerekiyor."

"Bu defa acelemiz yok. Echo Park olayındaki gibi değil. Ben büyük ihtimalle yarın şehir dışına gideceğim. Birkaç gün sürebilir. Bu dosya birkaç gün sende kalabilir. Hâlâ Million Dollar Theatre'ın üstündeki yerinde misin?"

"Evet."

"Tamam, uğrayıp kutuyu bırakırım."

"Orada olacağım."

9

17 Şubat Çarşamba, saat 15.18

Adliyenin on üçüncü katında, 124'üncü Daire bitişiğindeki nezarethanede müvekkilim Cassius Clay Montgomery'den başka kimse yoktu. Asık bir suratla köşedeki bankta oturmaktaydı; benim geldiğimi görünce ayağa kalkmadı.

"Kusura bakma, geciktim."

Bir şey söylemediği gibi yüzüme bile bakmadı.

"Hadi, Cash. Bir yere gideceğin falan yoktu nasılsa. Burada veya County Cezaevi'nde beklemenin arasında ne fark var ki?"

"Orada televizyon var," dedi Cassius başını kaldırıp yüzüme bakarak.

"Tamam, *Oprah*'ın programını kaçırdın. Şuraya yaklaş da işimizi bağırmak zorunda kalmayayım."

Kalkıp parmaklıklara yaklaştı. Ben bir metrelik sınırı belirleyen kırmızı çizginin dışında bekliyordum.

"İşimizi bağırsan ne fark eder ki? Burada kimse yok."

"Geciktiğim için özür diledim. Günüm çok yoğun geçiyor."

"Ya, tabii, iş televizyonlarda boy göstermeye gelince ben beş para etmez, zavallı bir zenciyim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Haberlerde seni gördüm. Şimdi de savcı mı oldun? Bu da nereden çıktı?"

Başımı salladım. Müvekkilim günün son duruşmasını beklemekten çok benim devşirme olmamla ilgileniyordu.

"Bak, sana şu kadarını söyleyeyim ki bu işe gönüllü olmadım. Ben savcı falan değilim. Savunma avukatıyım. Senin avukatınım. Ama arada bir gelip bir şey isterler ve buna hayır demek zordur."

"O hâlde bana ne olacak?"

"Sana bir şey olacağı yok. Hâlâ senin avukatınım, Cash. Ve şimdi seninle çok önemli bir karar vereceğiz. Bu oturum kısa ve tatlı olacak. Amacı sadece bir duruşma günü belirlemekten ibaret. Savcı Bay Hellman sana yaptığı teklifin sadece gün sonuna kadar geçerli olduğunu söylüyor. Ama Yargıç Champagne'e bugün mahkemeye çıkmaya hazır olduğumuzu söylersek anlaşma olmaz ve mahkemeye çıkarız. Bu konuda biraz daha düşündün mü?"

Montgomery başını parmaklıklar arasına soktu ve bir şey söylemedi. Bir türlü karar veremediğini anlıyordum. Kırk yedi yaşındaydı ve zaten hayatının dokuz yılını hapiste geçirmişti. Silahlı soygun ve yaralamak suçlarıyla yargılanacaktı ve ağır bir hüküm yemesi mümkündü.

Polise göre Montgomery müşteri rolü oynayarak Rodia Gardens'ta bir uyuşturucu pazarına girmişti. Ama parayı ödemek yerine tabancasını çekip satıcının uyuşturucularını ve parasını istemişti. Satıcı tabancasına davranmış ve silah ateş almıştı. Darnell Hicks adında bir çete üyesi olan satıcı ömrünün sonuna kadar tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu.

Bu tip pazarlarda hep olduğu gibi soruşturma sırasında tek bir kişi bile iş birliği yapmamıştı. Mağdur olan adam

bile ne olduğunu hatırlamadığını söyleyip susmuş, adaleti Crip çetesindeki arkadaşlarının sağlayacağına güvenmişti. Ne ki soruşturmacılar yine de işi mahkemeye götürmeyi başarmışlardı. Müvekkilimin otomobilini pazar yerine girişteki güvenlik kamerası kayıtlarında görmüşler, kapısındaki kanı da mağdurun kanıyla eşleştirmişlerdi.

Elimiz kuvvetli değildi ama savcılığın bir teklifle gelmesini sağlayacak şeyler de vardı. Montgomery anlaşmayı kabul ederse üç yıl hapse mahkûm olacak, büyük ihtimalle de iki buçuk yıl yattıktan sonra tahliye edilecekti. Eğer kumar oynar ve duruşma sonunda mahkûm olursa en az on beş yıl hüküm yerdi. İşin içinde uyuşturucu bulunması ve soygun sırasında ateşli silah kullanılmış olması savcılığın en kuvvetli kozlarıydı ve ben Yargıç Judith Champagne'in silahla işlenen suçlara karşı çok katı olduğunu biliyordum.

Müvekkilime anlaşmayı kabul etmesini tavsiye etmiştim. Bence çok makuldü ama ne de olsa içeride yatacak olan ben değildim. Montgomery karar veremiyordu. Onu endişelendiren şey hapse girmek değildi. Mağdur olan Hicks bir Crip üyesiydi ve bu sokak çetesinin kolları eyaletteki her hapishanenin içine kadar uzanırdı. Üç yıllık mahkûmiyet almak bile ölüm fermanı anlamına gelebilirdi. Montgomery o kadar bile dayanabileceğini sanmıyordu.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim. "Teklif gayet iyi. Bölge Savcısı bu olayı mahkemeye çıkarmak istemiyor. Orada olmayı hiç istemeyen mağduru tanık kürsüsüne çıkarıp davayı daha da zora sokmak istemiyor. Bu nedenle asgari cezaya indi. Ama sana kalmış. Karar senin. Birkaç hafta düşünme süren oldu, şimdi karar zamanı. Birkaç dakika sonra salona gireceğiz."

Montgomery başını iki yana sallamak istedi ama kafası iki parmaklık arasına sıkışmıştı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bok demek oluyor. Bu davayı kazanamaz mıyız? Yani sen artık savcı oldun. Bu işte benim lehime iyi bir şeyler söyleyemez misin?"

"Bunlar çok farklı iki şey, Cash. Öyle bir şey yapamam. Seçim hakkın var. Üç yılı kabul et, yoksa mahkemeye çıkarız. Ve sana daha önce söylediğim gibi duruşmada birkaç kozumuz da yok değil. Silahı bulamadılar ve mağdur olan biteni anlatmıyor ama hâlâ otomobilinin döşemesinde onun kanı var ve güvenlik kamerasında ateş ettikten sonra senin Rodia'dan çıkışın kaydedilmiş. Senin dediğin gibi nefsi müdafaayı öne sürebiliriz. Nefsi müdafaa. Oraya esrar almaya gitmiştin, Hicks elindeki para tomarını gördü ve elinden kapmak istedi. Jürinin buna inanması mümkün, özellikle de Hicks tanıklık etmeyince. Üstelik tanık kürsüsüne gelse bile ona inanmayabilirler çünkü ona öyle sık beşinci maddeyi dayarım ki o kürsüden inene kadar herkes onu Al Capone falan sanır."

"Al Capone kim?"

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır be. Kim bu adam?"

"Boş ver, Cash. Ne yapmak istiyorsun?"

"Sen mahkemeye çıkmaya razı mısın?"

"Razıyım. Ne ki arada bir boşluk var."

"Boşluk mu?"

"Sana şu anda teklif ettikleri şeyle mahkemeyi kaybedersek yiyeceğin hüküm arasında büyük bir boşluk var. En az on iki yıl yatman mümkün, Cash. Göze almak için bayağı uzun bir süre."

Montgomery parmaklıklardan çekildi. Alnının iki yanında demirlerin izi kalmıştı. Bu defa parmaklıklara elleriyle yapıştı.

"Sorun şu; ister üç ister on beş yıl olsun, oradan sağ çıkamam. Her hapishanede katilleri bulunuyor. Ama County cezaevinde bir sistemleri var ve herkes tek kişilik hücrelerde kilit altında tutuluyor. O zaman emniyette olurum."

Başımı salladım. Ama ne var ki bir yıldan fazla hüküm giyenler eyalet hapishanelerine gönderilirlerdi. Vilayet sisteminde bu cezaevleri sadece duruşma sırası bekleyenler veya kısa süreli mahkûmiyeti olanlar içindi.

"Tamam o hâlde sanırım mahkemeye çıkacağız."

"Galiba öyle."

"Hazır ol. Birazdan seni almaya gelirler."

Duruşma salonu kapısını yavaşça tıklatınca emniyet görevlisi kapıyı açtı. Mahkeme oturum hâlindeydi ve Yargıç Champagne başka bir davayla meşguldü. Tırabzanın önünde oturan savcımı gördüm ve onunla konuşmak için yanına gittim. Philip Hellman'la ilk kez bir davada karşılaşıyorduk ve onu son derece mantıklı bulmuştum. Onun bu özelliğinin sınırlarını son bir kez zorlamaya karar verdim.

"Ee, Mickey, duyduğuma göre meslektaş olmuşuz," dedi gülümseyerek.

"Geçici bir şey," dedim. "Bunu kariyer yapmayı düşünmüyorum."

"Güzel. Böyle bir rekabeti istemem. Pekâlâ bu davada ne yapacağız?"

"Sanırım, anlaşma koşulunu bir kez daha gözden geçireceğiz."

"Yapma, Mickey, çok cömert bir teklif yaptım. Daha aşağısını..."

"Hayır, haklısın. Gerçekten çok cömert oldun, Phil ve bunun için sana teşekkür ederim. Müvekkilim de teşekkür ediyor. Ne var ki bu anlaşmayı kabul edemiyor çünkü onu eyalet hapishanesine gönderecek her hüküm aslında ölüm fermanı olacak. İkimiz de biliyoruz ki Crip çetesi onu haklar."

"Her şeyden önce ben bunu bilmiyorum. İkincisi, eğer böyle olacağını düşünüyorsa Crip çetesine bulaşmayacak ve üyelerinden birini vurmayacaktı."

Hak verdiğimi göstermek için başımı salladım.

"Söylediğin şey mantıklı ama müvekkilim bunun nefsi müdafaa olduğunu öne sürüyor. Silaha önce senin mağdur davranmış. Bu nedenle sanırım mahkemeye çıkacağız ve sen kendisi hiçbir şey istemeyen mağdurun için jüriden adalet isteyeceksin. Ancak onu zorladığın takdirde tanık kürsüsüne çıkacak, o zaman da bir bok hatırlamadığını söyleyecek."

"Belki gerçekten hatırlamıyordur. Ne de olsa kurşun yarası aldı."

"Evet, belki jüri de buna inanır, özellikle de onun geçmişini ortaya serdiğim zaman. İlk başta ona geçimini nasıl kazandığını sorarım. Soruşturmacım Cisco'nun edindiği bilgiye göre bu adam on iki yaşından beri uyuşturucu satıyormuş. Bu işe onu annesi başlatmış."

"Mickey, bu yoldan daha önce geçtik. Ne istiyorsun? İçimden, her şeyi siktir et, mahkemeye çıkalım, demek geliyor."

"Ne mi istiyorum? Parlak kariyerinin daha başlarında çuvallamamanı istiyorum."

"Ne?"

"Bak, sen genç bir savcısın. Rekabet istemiyorum, deyişini hatırlıyor musun? Eh, istememen gereken başka bir şey de siciline dava kaybetmiş damgasının girmesi. Oyunun bu kadar başlarındayken girmemeli. Tek istediğin şey bu davanın bir an önce bitmesi. Sana benim ne istediğimi söyleyeyim. County cezaevinde bir yıl ve tazminat. Tazminat bedelini sen belirlersin."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki yargıç başını kaldırıp bize baktı. Hellman sesini alçaltıp devam etti.

"Beni keriz mi sandın?"

"Hayır. Düşünecek olursan hiç de fena bir çözüm değil, Phil. Herkesin işine yarar."

"Ya, evet, ben bunu önerdiğim zaman Yargıç Judy de aynı şeyi mi söyler? Mağdur ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş. Yargıç bunu asla kabul etmez."

"Ofisine gitmek istediğimizi söyler, orada ikimiz birden bu satışı yaparız. Ona Montgomery'nin nefsi müdafaa iddiasıyla mahkemeye çıkmak istediğini, tanığın iş birliği yapmadığı ve bir suç örgütünün önde gelen bir üyesi olduğu için de savcılığın ciddi çekinceleri olduğunu anlatırız. Champagne yargıç olmadan önce savcılık yaptı. Durumu anlayacaktır ve büyük olasılıkla Montgomery'ye senin uyuşturucu satıcısı mağdurundan daha çok sempati duyacaktır."

Hellman bir süre bunu düşündü. Champagne'in elindeki duruşma bitince salon emniyet görevlisine Montgomery'yi çağırmasını söyledi. Günün son duruşması bu olacaktı.

"Ya şimdi ya hiçbir zaman, Phil," dedim.

"Pekâlâ, öyle yapalım," dedi sonunda.

Hellman kalkıp savcılık masasına yürüdü.

"Sayın Yargıç," diye başladı, "sanığı buraya getirmeden önce bu davayı ofisinizde görüşebilir miyiz?"

Her şeyi en az üç kere görmüş olan tecrübeli yargıç Champagne kaşlarını birleştirdi.

"Kayıtlara geçecek mi, baylar?"

"Herhâlde buna gerek kalmayacak," dedi Hellman. "Bu davayla ilgili anlaşma koşullarını görüşmek istiyoruz."

"O hâlde gidelim," dedi Yargıç.

Judith Champagne kürsüden inip ofisine doğru seyirtti. Hellman'la birlikte ardından yürüdük. Kâtibin yanından geçerken genç savcının kulağına eğildim.

"Montgomery'nin içeride kaldığı süre lehine işleyecek, değil mi?"

Hellman bir anda durdu ve bana döndü.

"Şaka ediyor..."

"Şakaydı," dedim hemen.

Teslim olmuş gibi ellerimi kaldırdım. Hellman kaş çatarak yargıcın ofisine doğru yürüdü. Denemeye değer, diye düşünmüştüm.

10

18 Şubat Perşembe, saat 07.18

Kahvaltı sessiz geçiyordu. Madeline Bosch tabağındaki gevreğe kaşığını daldırıyor fakat bunun pek azı midesine giriyordu. Bosch kızının surat asma nedeninin şehir dışına gitmesiyle ilgili olmadığını biliyordu. Nedeni babasıyla gidemeyişi de değildi. Aslında kızı onun arada bir evden uzaklaşmasından memnun gibiydi. Şimdi üzgün olmasının nedeni ise babasının bu seyahatlerde onun bakımı için yaptığı ayarlamalardı. Madeline on dört yaşında olmasına rağmen yirmi dört yaşındaymış gibi hissediyordu ve ilk tercihi yalnız kalmak ve kendi başının çaresine bakmaktı. İkinci tercihi sokağın başında oturan en iyi arkadaşının evinde kalmaktı. Üçüncü tercihiyse okuldaki Bayan Bambrough'un onunla evde kalmasıydı.

Bosch kızının kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ama henüz bunun için çok erkendi. Birlikte yaşamaya başlayalı daha birkaç ay olmuş, annesini kaybedeli de ancak o kadar zaman geçmişti. Kızı her ne kadar bunun için hazır olduğunu ısrarla söylese de Bosch onu bu kadar serbest bırakma taraftarı değildi.

Bosch neden sonra kaşığını bırakıp konuştu.

"Bak, Maddie, hafta arası ve ertesi gün okul var. Son defa Roy'lerde kaldığın zaman ikiniz de sabaha kadar oturmuş, ertesi gün derslerin çoğunda uyumuştunuz. Hem öğretmenleriniz hem de ebeveynleriniz size çok kızmıştı."

"Bir daha öyle yapmayacağımızı söylemiştim sana."

"Bence bu konuda sabırlı olalım. Bayan Bambrough'a Rory'nin bize gelmesinde sakınca olmadığını söylerim ama gece yarısına kadar olmaz. Birlikte ödevlerinizi falan yaparsınız."

"Rory de müdür yardımcımız buradayken gelmeye bayılacak sanki. Sağ ol be, Baba."

Bosch gülmemek için kendini zor tuttu. Bu mesele kızı ekim ayında onun evine taşındığı sırada yaşananların yanında çok basit kalıyordu. Madeline annesinin ölümünden sonra uzun zamandan beri terapi seanslarına gitmekteydi fakat hâlâ bunun görünür bir yararı olmamıştı. Bosch çocuk bakımıyla ilgili sorunları daha derin diğer sorunlara bin defa tercih ederdi.

Saatine baktı. Gitme zamanı gelmişti.

"Yemeğinle oynaman tamamlandıysa kâseni lavaboya koyabilirsin. Gitmemiz gerek."

"*Bitirdiysen,* Baba. Doğru kelimeyi kullanmalısın."

"Pardon. Yemeğinle oynamayı *bitirdin mi*?"

"Evet."

"Güzel. O hâlde gidelim."

Bosch masadan kalkıp küçük seyahat çantasını almak için odasına gitti. Yolculuğun en çok bir gece süreceğini düşünerek fazla bir şey almamıştı. Şansları varsa belki aynı gece son uçağa bile yetişebilirlerdi.

Odadan çıktığında Madeline'i kapıda beklerken buldu. Tek omzunda sırt çantası vardı.

"Hazır mısın?"

"Hayır, spor olsun diye burada dikiliyorum."

Bosch kızının yanına gitti, onun kaçmasına fırsat vermeden başının tepesine bir öpücük kondurdu. Madeline yine de kaçmaya çalıştı.

"Öptüm işte."

"Babaa!"

Bosch kapıyı kilitledikten sonra çantasını Mustang'in arka koltuğuna koydu.

"Anahtarın yanında, değil mi?"

"Evet!"

"Emin olmak istedim."

"Artık gidebilir miyiz? Geç kalmak istemiyorum."

Tepeden aşağıya konuşmadan yol aldılar. Okula vardıklarında Sue Bambrough'yu öğrencilerin getirildikleri yerde çalışırken buldular. Kadın çocukların otomobillerden inmelerini sağlıyor, yavaş davrananları bir an önce caddeden uzaklaştırmaya gayret ediyordu.

"Her zamanki gibi, Maddie. Beni ara, mesaj at, video gönder, iyi olduğunu bileyim."

"Burada ineyim."

Madeline müdür yardımcısının durduğu yere gelmeden kapıyı açıp dışarı çıktı ve çantasını aldı. Bosch onun 'tamam' işaretini bekledi.

"Emniyette ol, Baba."

Tamam işareti buydu.

"Sen de kızım."

Madeline kapıyı kapadıktan sonra Bosch biraz ilerleyip Sue Bambrough'un yanına gitti. Kadın açık pencereye doğru uzandı.

"Selam, Sue. Kızım biraz mutsuz ama gün sonuna kadar geçer. Ona Aurora Smith'in bize gelebileceğini ama geç saatlere kadar oturmamalarını söyledim. Kim bilir, belki ödevlerini falan yaparlar."

"Maddie'yi hiç merak etme, Harry."

"Çeki mutfak tezgâhının üstünde bıraktım, belki bir şey lazım olur diye bir miktar da nakit var."

"Sağ ol, Harry. Bir geceden fazla süreceğini düşünürsen bana haber ver. Benim için sorun değil."

Bosch dikiz aynasından arkaya baktı. Kadına bir şey sormak istedi ama yolu tıkamaktan çekiniyordu.

"Ne var, Harry?"

"Bir şeyi yapman tamamlandı demek yanlış mı olur? Yani kötü İngilizce midir?"

Sue güldüğünü gizlemeye çalıştı.

"Eğer kızın seni düzeltiyorsa bu çok doğal. Bunu kişisel olarak alma. Biz burada onlara ders veriyoruz. Onlar da evlerine gidip başka birine aynı dersi veriyorlar. Bir şeyi yapmayı *bitirdin* demek daha doğru olur. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Bosch başını salladı. Arkasındaki araç kornaya bastı. Herhâlde çocuğunu okula bıraktıktan sonra bir an önce işine gitmesi gerekiyordu. Bosch kadına teşekkür edip yola koyuldu.

Maggie McFacia önceki gece onu arayıp Burbank'tan kalkan uçak olmadığını söylemişti; bu nedenle LAX'tan kalkan bir uçağa binmek zorundaydılar. Bu da sabah trafiğinde kahredici bir otomobil yolculuğu demekti. Bosch Hollywood Otoyolu'nun üstündeki bir tepe yamacında yaşamaktaydı ama bu otoyol onu havaalanına götürmeyen tek yoldu. Bunun yerine Highland'den Hollywood'a indi, oradan La Cienega'ya saptı. Bu yol Baldwin Hills yakınındaki petrol yatakları arasında daralıyordu. Bosch buradan da La Tijera yoluna girdi; havaalanına vardığında terminale yakın olan pahalı otoparklardan birine park etmek zorunda kaldı çünkü servis aracını bekleyecek zamanı kalmamıştı.

Bankoda emniyet mensupları için verilen formları doldurduktan sonra nihayet kapıya vardı; uçak çoktan yolcu almaya başlamıştı. Bosch McPherson'ı görebilmek ümidiyle bakındı ama onu göremedi. Daha önce binmiş olmalıydı.

Uçağa binince gerekli karşılama formaliteleri uygulandı, kokpite girip rozetini gösterdi, uçuş ekibiyle el sıkıştı. Sonra da uçağın arka tarafına doğru yürüdü. Biletleri çıkış kapısı yakınındaki son sırada, koridorun iki yanındaki koltuklardı. McPherson yerine oturmuş, elinde büyük bir Starbucks kahve kupası vardı. Epey erken geldiği belli oluyordu.

"Yetişemeyeceksin sandım," dedi McPherson.

"Az kalsın öyle olacaktı. Sen nasıl bu kadar erken geldin? Benim gibi senin de bir kızın var."

"Onu dün gece Mickey'e bıraktım."

Bosch başını salladı. "Son sıra koltukları çok iyi. Seyahat acenten kim?"

"Çok iyi bir acentemiz var. Bu nedenle rezervasyon işini üstlenmek istedim. Senin faturanı Los Angeles Emniyeti'ne göndeririz."

"Evet, ödeme için size iyi şanslar dilerim."

Bosch bacaklarını uzatabilmek için çantasını tepedeki rafa koymuştu. Koltuğuna oturup kemerini bağlarken McPherson'ın iki kalın dosyayı önündeki koltuk cebine sıkıştırdığını gördü. Bosch'un dosyaları çantasının içindeydi ama bunları oradan almak istemedi. Arka cebindeki not defterini çıkardı ve tam bir şey sormak için McPherson'a döndüğü sırada yanına gelen bir hostes ona bir şey söylemek için kulağına eğildi.

"Dedektif olan sizsiniz, değil mi?"

"Ya, evet. Bir sorun mu..."

Bosch tam havalı bir şey söylemek üzereyken hostes ona birinci mevkide sahibi gelmemiş bir koltuk bulunduğunu ve Bosch'u oraya almak istediklerini bildirdi.

"Aa, çok naziksiniz ama korkarım bunu yapamam."

"Fark ödemeyeceksiniz. Bu sadece..."

"Hayır, mesele o değil. Bakın, bu gördüğünüz hanım benim patronumdur – yol boyunca soruşturmamızla ilgili konuşmamız gerekiyor. Kendisi savcıdır."

Hostes bu bilgiyi iyice anladıktan sonra uçağın ön tarafına gidip yetkililere haber vereceğini söyledi.

"Ben de şövalyelik öldü sanırdım," dedi McPherson. "Benimle oturmak için birinci mevkiden feragat ettin."

"Aslında o koltuğu sana vermelerini söylemeliydim. İşte o zaman şövalyelik olurdu."

"Aa, hostes geri geliyor."

Bosch o tarafa doğru baktı. Güler yüzlü hostes geri geliyordu.

"Bazı yolcuların koltuklarını değiştirdik, şimdi ikinize de yer var. Lütfen gelin."

Birlikte kalkıp öne yürüdüler; Bosch üst raftaki çantasını alıp McPherson'ı izledi. McPherson ona dönüp, "Benim cilası gitmiş şövalyem," dedi.

"Doğru," dedi Bosch.

Koltukları ilk sırada, yan yanaydı. McPherson pencere kenarına oturdu. Onlar yerleştikten kısa bir süre sonra uçak Seattle'a olan üç saatlik uçuş için havalandı.

"Ee," dedi McPherson, "Mickey bana kızımızın senin kızınla hiç karşılaşmadığını söyledi."

Bosch evet anlamında başını salladı. "Sanırım, bu durumu değiştirmemiz gerekiyor."

"Kesinlikle. Duyduğuma göre aynı yaştaymışlar ve siz fotoğraflarını karşılaştırmıştınız; birbirlerine çok benziyorlarmış."

"Eh, annesi biraz seni andırırdı. Aynı ten rengi."

Ve ateşli oluşu, dedi içinden Bosch. Cep telefonunu çıkarıp Madeline'in bir fotoğrafını gösterdi.

"Çok ilginç," dedi McPherson. "Gören onları kardeş sanır."

Bosch konuşurken kızının resmine bakıyordu. "Onun için bir hayli zorlu bir yıl oldu. Bütün arkadaşlarını geride bıraktı. Ben de onu fazla sıkmamaya çalışıyorum."

"İşte bunun için de burada bir ailesi olduğunu bilmesi lazım."

Bosch sadece başını sallamakla yetindi. Geçen bir yıl boyunca üvey kardeşi kızlarını bir araya getirmek amacıyla defalarca onu aramıştı. Bosch bu konudaki tereddüdünün iki kuzen arasındaki olası ilişki için mi yoksa iki üvey kardeş arasındaki ilişki nedeniyle mi olduğunu kestiremiyordu.

Bu konunun ömrünü tükettiğini hisseden McPherson önündeki katlanan masayı açıp dosyalarını üstüne koydu. Bosch da fotoğrafı kapatıp telefonunu cebine yerleştirdi.

"Çalışmaya mı başlıyoruz?" diye sordu.

"Biraz çalışalım. Hazırlıklı olmak istiyorum."

"Kadına ilk başta ne kadarını söylemek istiyorsun? Ben sadece kimliği hakkında konuşmayı düşünüyordum. Sonra tekrar ifade vermek ister mi diye bakardık."

"Ve DNA konusunu hiç açmadan mı?"

"Evet. Bu onun olumlu cevabını bir anda olumsuza çevirebilir."

"Ama bulaştığı işle ilgili her şeyi bilmesi gerekmez mi?"

"Sonunda bilmesi gerekir. Aradan çok uzun zaman geçti. Kadını araştırdım. Çok zorlu günler geçirmiş ama göründüğü kadarıyla kendini toparlamış. Sanırım bunu oraya vardığımız zaman öğreneceğiz."

"O hâlde adım adım gidelim. Bence uygun bir anda ona her şeyi anlatmamız gerekir."

"Kararı sen ver."

"İşin tek iyi yanı bunu sadece bir kez yapmak zorunda oluşu. Onu ön duruşmaya veya büyük jüri önüne çıkarmamız gerekmiyor. Seksen altı yılında Jessup ön duruşmaya çıkarılmıştı; temyiz mahkemesi bunu bozmadı. Bu nedenle doğrudan mahkemeye çıkacağız. Ona bir kere ihtiyacımız olacak, hepsi bu kadar."

"Bu çok iyi. Ve onunla sen ilgileneceksin."

"Evet."

Bosch başını sallayarak onayladığını belli etti. McPherson'ın Haller'dan daha iyi bir savcı olduğunu varsayıyordu. Ne de olsa Haller'ın savcı olarak ilk davasıydı. Bosch mahkemede davanın en önemli tanığıyla McPherson ilgileneceği için memnundu.

"Ben ne olacağım? Beni hanginiz sorguya çekecek?"

"Buna henüz karar verilmedi. Mickey Jessup'ın ifade vermek için mahkemeye çıkacağını tahmin ediyor. Bunu beklediğini biliyorum. Ama senin sorgunu kimin yapacağını hiç konuşmadık. Tahminim, sen jüriye ilk duruşmadaki yeminli ifadeyi tekrar okuyacaksın."

McPherson dosyayı kapadı; çalışma bitmiş gibi görünüyordu.

Yolculuğun geri kalanını kızları hakkında konuşarak ve koltuk ceplerindeki dergileri okuyarak geçirdiler. Uçak SeaTac'e erken indi, bir otomobil kiralayıp kuzeye doğru yol aldılar. Otomobili Bosch kullanıyordu. Aracın bir GPS donanımı vardı fakat bölge savcılığındaki görevli McPherson'a Port Townsend'in kapsamlı bir haritasını da vermişti. Seattle'a kadar gittikten sonra Puget Boğazı'nı geçmek için bir feribota bindiler. Otomobili bırakıp üst güverteye, kahve içmeye gittiler. Pencere

kenarında boş bir masa buldular. Bosch pencereden dışarıya bakarken McPherson gözlemiyle onu şaşırttı.

"Pek mutlu değilsin, değil mi, Harry?"

Bosch ona bakıp omuz silkti.

"Çok tuhaf bir dava. Yirmi dört yıl geçmiş ve biz işe zaten hapiste olan kötü adamı dışarıya çıkararak başlıyoruz. Bu beni mutsuz etmiyor ama ne bileyim, tuhaf işte."

McPherson gülümsüyordu.

"Ben davayı kastetmemiştim. Senden söz ediyordum. Sen mutlu değilsin."

Bosch masanın üstünde iki eliyle tuttuğu kahve fincanına baktı; gemi sallandığı için değildi. Üşümüştü ve kahvenin sıcaklığı iyi geliyordu.

"Öyle mi?" dedi.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Bosch bu kadına ne kadar açılabileceğini kestiremedi. Tanışalı daha bir hafta olduğu hâlde onunla ilgili gözlem yapmaya başlamıştı.

"Şu sıralar mutlu olmaya zamanım yok," dedi sonunda.

"Mickey bana Hong Kong'la ilgili neler hissettiğini ve kızına ne olduğunu anlattı."

Bosch yine başını salladı. Ama Maggie'nin olup biten her şeyi bilmediğini biliyordu. Olanları Madeline ve kendisinden başka bilen yoktu.

"Evet," dedi. "Orada başından kötü şeyler geçti. Bence sorun bu. Sanırım kızımı mutlu edebilirsem ben de mutlu olacağım. Ama bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilemiyorum."

Gözlerini McPherson'ınkilere çevirince ona anlayışla baktığını gördü. Gülümsedi.

"Evet, iki kuzeni bir araya getirsek iyi olur," dedi.

"Kesinlikle," dedi McPherson.

11

18 Şubat Perşembe, saat 13.30

Los Angeles Times gazetesi Jason Jessup'ın yirmi dört yıl sonra özgürlüğüne kavuştuğu ilk günle ilgili uzun bir haber yayınlamıştı. Bir muhabirle fotoğrafçı onunla şafak vakti Venice Kumsalı'nda buluştular; kırk sekiz yaşındaki Jessup çocukluğunda en büyük zevki olan sörf yapmayı deneyecekti. İlk birkaç denemede sörf tahtası üstünde titriyordu ama sonra alıştı ve dalgaların üstünde kaymaya başladı. Gazetenin ön sayfasında Jessup'ın bir dalga üstündeyken kollarını iki yana açmış, yüzü göğe dönük pozu vardı. Fotoğrafta yirmi dört yıl boyunca hapishane halterlerini kaldırmanın insanı ne hâle getirdiği gösteriliyordu. Jessup'ın vücudu kas yığını hâlindeydi. Son derece formda ve haşin görünüyordu.

Kumsaldan sonraki durak Westwood'daki bir hamburgerciydi. Jessup burada gönlünce hamburger ve bol ketçaplı patates kızartması yedi. Yemekten sonra Clive Royce'un şehir merkezindeki ofisine gidip onu hem ceza hem de hukuk davasında temsil edecek avukat ordusuyla iki saatlik bir toplantıya katıldı. Bu toplantı *Times* muhabirlerine kapalıydı.

Jessup bundan sonra Hollywood'daki bir sinemada *Zindan Adası* filmini seyretti. Seyrederken de dört kişilik bir aileye yetecek kadar patlamış mısır yedi. Daha sonra tekrar Venice'e döndü; liseden bir arkadaşı ona kumsala yakın bir apartmanda bir oda ayarlamıştı. O günün sonunda kumsalda barbekü yapıldı.

Onca zaman Jessup'ın masum olduğuna inanmış bir avuç destekçisi de oradaydı.

Masamda oturup Jessup'ın gazetenin iki iç sayfasını da kaplayan resimlerini inceledim. Gazete başından beri bu olayla ilgili tam kapsamlı haberler vermekteydi; Jessup'ın tam özgürlüğüne uzanan yol boyunca onu haber yaparak sonunda büyük bir gazetecilik başarısına imza atacaklarına inanıyorlardı. Suçsuz bir insanın hapisten kurtarılması bir gazete için en büyük haberdi ve *Times* da Jessup'ın özgürlüğüne kavuşmasından kendisine pay çıkarmaya çalışıyordu.

En büyük fotoğrafta Jessup hamburgercide, önündeki plastik tepsiye iştahla bakarken görüntülenmişti. Tepside çift katlı hamburger, ketçaba bulanmış patates kızartması ve eritilmiş peynir vardı. Resim altında şunlar yazılıydı:

Bu Adam Neden Gülüyor? 12:05 - Jessup yirmi dört yıl aradan sonra ilk hamburgerini yerken. "Her an aklımda bu vardı!"

Diğer resim altlarında da buna benzer neşeli yazılar vardı. Elinde bir kova dolusu patlamış mısırla Jessup sinemada; barbekü partisinde lise arkadaşına sarılmış, elindeki birayı şerefe kaldırıyor; üstünde ROYCE VE ORTAKLARI – HUKUK FİRMASI yazan bir cam kapıdan içeri girerken. Ne haber yazısında ne de resim altlarında Jason Jessup'ın hâlâ on iki yaşındaki bir kızı öldürmekle suçlandığını ima eden bir ifade vardı.

Haber yazısında Jessup'ın özgürlüğün tadını çıkardığı fakat 'yasal konular' halledilene kadar geleceğiyle ilgili bir plan yapmadığı belirtilmekteydi. Ne güzel ifade etmişler, diye düşündüm; çocuk kaçırma ve öldürme suçlamasıyla yargı önüne çıkması sadece 'yasal konular' olarak nitelendirilmişti.

Gazeteyi masanın üstüne yaydım. Lorna'nın benim için Broadway'de kiraladığı yeni ofisimdeydim. Bradbury Binası'nın ikinci katındaydık ve adliyeyle aramızda sadece üç blok vardı.

"Bence duvarlara bir şeyler assan iyi olur."

Başımı kaldırıp baktım. Clive Royce'tu. Lorna'yı öğlen yemeği almaya gönderdiğim için bekleme salonundan doğruca benim ofisime gelmişti. Royce geçici ofisimin boş duvarlarını işaret etti. Gazeteyi katlayıp ön sayfayı ona doğru kaldırdım.

"Jessup'ın sörf yaparken çekilmiş resmini büyütüp duvarıma asacağım."

Royce masama yaklaşıp gazeteyi aldı ve sanki ilk defa görüyormuş gibi resme baktı; ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Royce bu haberlerin yayınlanmasında önemli bir rol oynamıştı, ödülü de firmasının adı yazılı kapının göründüğü fotoğraftı.

"Evet, iyi bir iş başarmışlar, değil mi?"

Gazeteyi geri verdi.

"Eğer katillerin neşe içinde dolaşmasından hoşlanıyorsan öyle denebilir."

Royce cevap vermeyince devam ettim.

"Ne yaptığını biliyorum, Royce, çünkü ben de aynı şeyi yapardım. Ama davaya bakan yargıç bulunur bulunmaz ondan seni durdurmasını isteyeceğim. Jüri üyelerinin aklını karıştırmanı istemiyorum."

Royce çok abuk bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı.

"Basın özgürdür, Mickey. Medyayı kontrol edemezsin. Adam hapisten daha yeni çıktı ve hoşuna gitse de gitmese de bu bir haberdir."

"Evet, sen de özel röportajlar verirsin, karşılığında müvekkilin devamlı gündemde olur. Onun her an medyada olması potansiyel jüri üyesinin aklına bir tohum ekebilir. Bugün için ne planladın? Jessup'ın Kanal Beş'teki sabah programını sunmasını mı? Yoksa eyalet fuarındaki aşçılık yarışmasında hakem mi olacak?"

"Doğrusunu istersen NPR radyosu bugün onu programa çıkarmayı önerdi ama ben istemedim ve hayır, dedim. Yargıca bunu da söylemeyi unutma."

"Vay canına, gerçekten de NPR'ye hayır mı dedin? Bunun nedeni NPR'yi dinleyenlerin jüri görevlerinden kaçabilen kişiler olması mıydı yoksa daha iyi bir teklif mi vardı?"

Royce sanki ona hakaret etmişim gibi bir kez daha kaş çattı. Etrafına bakındıktan sonra Maggie'nin masasındaki sandalyeyi alıp karşımda oturmak için benim masamın önüne çekti. Oturduktan sonra ayak ayak üstüne attı ve ütüsü bozulmasın diye elbisesini düzeltti.

"Söylesene, Mick, patronun seni ayrı bir binaya yerleştirmekle herkesin, ondan talimat almadan bağımsız çalışacağını düşüneceğini mi sanıyor? Bizimle dalga geçiyorsunuz, değil mi?"

Ona bakıp gülümsedim. Beni sinirlendirme gayreti işe yaramayacaktı.

"Sırf iyice anlayasın diye bir kez daha tekrarlayayım, Clive. Bu davada patronum yok. Gabriel Willliams'tan bağımsız olarak çalışıyorum."

Odanın içini gösterdim.

"Ben buradayım, adliyede değilim ve bu davadaki bütün kararlar bu masada verilecek. Ama şu anda benim kararlarımın önemi yok. Karar vermek zorunda olan sensin, Clive."

"Ve bu ne olabilir, Mick? Bir uzlaşma mı?"

"Doğru. Bugünün özel tarifesi sadece saat beşe kadar geçerli. Adamın suçu kabul eder. Ben de idam cezasından vazgeçerim ve yargıcın vereceği karar için ikimiz de kozlarımızı oynarız. Kim bilir, belki de yattığı süre göz önüne alınarak müvekkilin serbest bırakılır."

Royce kibarca gülüp başını iki yana salladı.

"Eminim, bu seçenek bu şehri yönetenlerin çok hoşuna gider ama korkarım, seni hayal kırıklığına uğratacağım, Mick. Müvekkilim kesinlikle suçu kabul etmeyi düşünmüyor. Ve bu kararı değişecek değil. Aslında artık yargıya gitmenin yararsızlığını anlayacağını ve suçlamaları düşüreceğini umuyordum. Bu davayı kazanamazsın, Mick. Savcılık bu defa yenilgiyi kabul etmek zorunda ve ne yazık ki sopa yemek için sen gönüllü oldun."

"Eh, ne olacağını hep birlikte göreceğiz, değil mi?"

"Evet, göreceğiz."

Masamın orta çekmecesini açıp içinde bir bilgisayar disketi olan plastik kutuyu çıkardım ve ona uzattım.

"Bunu almak için şahsen geleceğini tahmin etmiyordum, Clive. Soruşturmacını veya kâtiplerinden birini gönderirsin sanıyordum. Senin için çalışan epey adamın var, değil mi? Tabii bir de tam gün çalışan reklamcın var."

Royce disketi aldı. Kutunun üstünde SAVUNMA DELİLLERİ yazılıydı.

"Bugün çok mu alıngansın, ne? Daha iki hafta öncesine kadar bizden biriydin, Mick. Aşağılık savunma avukatlarından biriydin."

Başımı sallayarak ona hak verdiğimi ifade ettim. Can damarıma basmıştı.

"Kusura bakma Clive. Galiba bu makamın verdiği güç başımı döndürüyor."

"Özrün kabul edildi."

"Ayrıca buraya kadar gelerek zamanını harcadığım için de özür dilerim. Sana telefonda da söylediğim gibi burada sadece bu sabaha kadar edindiğimiz şeyler var. Çoğu eski dosyalar ve raporlar. Seni deliller konusunda faka bastıracak değilim, Clive. Savunma avukatıyken bu oyunlar bana karşı çok sık yapıldı. Yani benim elime bir şey geçerse hemen sana iletirim. Ama şu anda sadece bunlar var."

Royce disket kutusunu masanın kenarında tıklattı.

"Tanık listesi yok mu?"

"Var ama şu anda seksen altıdaki duruşmada bulunan tanık listesiyle aynı. Buna kendi soruşturmacımı dâhil edip birkaç ismi çıkardım – artık hayatta olmayan ebeveynler ve diğer kişiler."

"Eminim, Felix Turner listeden çıkarılmıştır."

"Neyse ki senin de onu duruşmaya getirme fırsatın olmayacak."

"Evet, çok yazık. Onu savcılığın kıçına sokmak çok hoşuma giderdi."

Royce'un bir İngiliz centilmeni havasındaki konuşma hevesi kaybolmuş, yerini safkan Amerikalı argosu almıştı. Turner konusundaki hüsranının bir göstergesiydi. Uzun süre savunma safında bulunduğum için onu çok iyi anlıyordum. Yeniden yargılamada birinci duruşmayla ilgili hiçbir şeyden söz edilme-

yecekti. Jüri üyeleri daha önce olanlar hakkında bir şey bilmeyeceklerdi. Bunun da anlamı, savcılığın sahtekâr bir hapishane muhbirini kullanmış olması –her ne kadar savcılık adına büyük bir günahsa da– şimdiki duruşmada aleyhimize kullanılmayacaktı.

Devam etmeye karar verdim.

"Bu hafta sonuna kadar sana bir disket daha vereceğim."

"Evet, neler bulacağını çok merak ediyorum."

Sözlerindeki alayı fark etmiştim.

"Bir şeyi unutma, Clive. Delil konusu çift yönlü bir caddedir. Otuz günü aşarsan yargıcı görmeye gideriz."

Delil kuralları iki tarafın delil takasını duruşma başlamadan otuz gün içinde tamamlamış olmasını gerektiriyordu. Bu sürenin aşılması bazı yaptırımlara yol açar ve yargıç mağdur tarafa hazırlanmak için daha çok zaman vermek amacıyla duruşmayı erteleyebilirdi.

"Evet. Senin de tahmin edebileceğin gibi olayların bu yöne gireceğini pek beklemiyorduk," dedi Royce. "Dolayısıyla savunmamız henüz emekleme safhasında. Ama ben de sana oyun oynamayacağım, Mick. Çok geçmeden sana bir disket gönderirim – tabii sunacak bir delil bulabilirsek."

Genel olarak savunmanın elinde savcılığa verecek fazla bir delil olmadığını bilirdim; tabii plan çok kapsamlı bir savunma hazırlamak değilse... Ama yine de bu uyarıyı yapmıştım çünkü Royce'a karşı temkinli olmak zorundaydım. Bu kadar eski bir davada çoktan unutulmuş bir görgü tanığı veya onun gibi bir şey ortaya çıkarabilirdi. Ben de duruşmada karşıma çıkmadan önce bunu bilmek istiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Royce'un omzu üzerinden Lorna'nın ofise girdiğini gördüm. Elindeki iki kese kâğıdının birinde benim Fransız sandviçim vardı.

"Ah, bilmiyordum..."

Royce oturduğu yerde döndü.

"Ah, güzel Lorna. Nasılsın tatlım?"

"Merhaba Clive. Bakıyorum, disketi almışsın."

"Aldım tabii. Teşekkür ederim, Lorna."

Royce'un İngiliz aksanı ve resmi tonda konuşması özellikle güzel kadınların önünde daha çok öne çıkıyordu. Bunu bilinçli mi yapıyor bilmiyorum.

"Clive, burada iki tane sandviç var," dedi Lorna. "Birini ister misin?"

Lorna'nın cömertlik yapma zamanı yanlıştı.

"Galiba Clive tam gitmek üzereydi," dedim hemen.

"Evet, tatlım, gitmem gerek. Ama bu nazik ikramın için çok teşekkür ederim."

"Bana ihtiyacın olursa masamdayım, Mickey."

Lorna bekleme salonuna gidip arkasından kapıyı kapadı. Royce bana döndü ve alçak sesle konuştu.

"Bence bu kadını elinden kaçırmamalıydın, Mick. Lorna tam bir koruyucu. Ve şimdi de suçsuz bir insanı uzun zamandan beri hak ettiği özgürlüğünden mahrum etmek için birinci Bayan Haller'la iş birliği yapıyorsun. Bu işte ensest gibi bir şey var, değil mi?"

Cevap vermeden uzunca bir an yüzüne baktım.

"Başka bir şey var mı, Clive?"

Disketi gösterdi. "Hayır, sanırım bugünlük bu kadarı yeter."

"Güzel. Artık işime dönmem lazım."

Onunla bekleme salonuna gidip uğurladıktan sonra kapıyı kapadım. Dönüp Lorna'ya baktım.

"Tuhaf geliyor, değil mi?" dedi Lorna. "İşin bu tarafında – yani savcılık tarafında olmak."

"Evet."

Sandviçlerden birini bana uzattı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Ona hangimizin sandviçini verecektin, benimkini mi seninkini mi?"

Bana önce ifadesiz bir yüzle baktıktan sonra suçunu kabul eder bir şekilde gülümsedi.

"Sadece nezaket gösteriyordum, tamam mı? İkimiz bir sandviçi paylaşırız diye düşündüm."

Başımı iki yana salladım.

"Benim Fransız sandviçimi kimseye verme. Özellikle de bir savunma avukatına."

Sandviçi elinden kaptım.

"Teşekkür ederim, tatlım," dedim en İngiliz aksanımla.

Lorna bir kahkaha atarken ofisime döndüm.

12

18 Şubat Perşembe, saat 15.31

Bosch ve McPherson Port Townsend'de feribottan indikten sonra kiralık otomobilin GPS'ini takip ederek Sarah Ann Gleason'ın sürücü ehliyetindeki adresine doğru yola koyuldular. Önce Victoria Dönemi tarzı küçük bir deniz kıyısı köyüne, sonra da kırsal alanlardaki birbirlerinden uzak yapıların bulunduğu bölgeye geldiler. Gleason'ın evi küçük bir ahşap binaydı ve çevredeki Victoria Dönemi mimarisine ters düşüyordu. Dedektif ve savcı evin verandasına çıkıp kapıyı çaldılar ama karşılık gelmedi.

"Belki işe gitmiş falandır," dedi McPherson.

"Mümkün."

"Şehre dönüp bir otel bulalım, beşten sonra yine geliriz."

Bosch saatine baktı. Dersler bitmişti ve büyük ihtimalle kızı Sue Bambrough'la birlikte evin yolunu tutmuş olmalıydı. Kızının müdür yardımcısına karşı suskunluk taktiği uyguladığını tahmin ediyordu.

Bosch verandadan inip evin köşesine doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Arka tarafı kontrol etmeye. Sen orada kal."

Bosch köşeyi döner dönmez evin yüz metre kadar arkasında başka bir yapının bulunduğunu gördü. Penceresiz bir ağıl veya

garajdı. Dikkati çeken özelliği bir bacasının oluşuydu. Çatının üstünden yükselmiş iki borudan çıkan ısı dalgalarını görebiliyordu ama duman yoktu. Kapalı garaj kapısının önünde iki otomobil ve bir minibüs vardı.

Bosch orada o kadar uzun süre kaldı ki neden sonra McPherson da yanına geldi.

"Nedir böyle..."

Bosch ona susmasını işaret ettikten sonra müştemilatı gösterdi.

"Nedir bu?" diye fısıltıyla sordu McPherson.

Bosch ona cevap veremeden sürgülü garaj kapılarından biri bir metre kadar açıldı ve dışarıya biri çıktı. Genç bir adamdı, ergenlik yaşlarında bir oğlan. Elbisesinin üstünde bütün gövdesini kaplayan siyah bir önlük vardı. Sigara yakmak için dirseklerine kadar uzanan ağır iş eldivenlerini çıkardı.

"Hay aksi," diye fısıldadı McPherson kendi sorusunu cevaplayarak.

Bosch gizlenmek için evin köşesine geri çekildi. McPherson'ı da yanına çekti.

"Bütün tutuklanmalarının nedeni – uyuşturucu olarak metamfetamini seçiyormuş," dedi.

"Harika," dedi McPherson. "Baştanığımız metamfetamin pişiriyor."

İçeriden birisi ona seslenmiş olmalıydı çünkü sigara içen genç adam o tarafa döndü. Sigarasını yere atıp topuğuyla söndürdükten sonra içeriye girdi. Arkasından kapıyı çekti ama kapı on beş santimetre kadar aralık kadı.

"Gidelim," dedi Bosch.

Tam harekete geçecekken McPherson kolunu tuttu.

"Dur, bakalım, sen ne diyorsun? Port Townsend emniyetini arayıp destek istememiz gerekir, değil mi?"

Bosch bir süre cevap vermeden ona baktı.

"Şehrin içinden geçerken polis karakolunu gördüm," dedi McPherson sanki onu desteğin hazır ve gelmeye hevesli olduğuna inandırmak ister gibi.

"Şehre geldiğimizi onlara bildirmediğimiz için bize destek vermeye pek hevesli olmayacaklardır," dedi Bosch. "Kadını tutuklarlar, biz de baştanığımızın uyuşturucu suçuyla mahkemeye çıkarılışına kadar beklemek zorunda kalırız. Sence bu durum Jessup'ın jürisini nasıl etkiler?"

McPherson cevap vermedi.

"Bak ne diyeceğim," dedi Bosch. "Sen burada bekle, ben gidip bir bakayım. Üç araç olması üç aşçı demektir. Eğer başa çıkamazsam o zaman destek çağırırız."

"Büyük ihtimalle silahlıdırlar, Harry. Sen..."

"Büyük ihtimalle silahlı değildirler. Gidip bir bakayım, eğer zorlu bir durum görürsem Port Townsend emniyetini ararız."

"Bundan hoşlanmadım."

"Bize yararı olabilir."

"Ne? Nasıl?"

"Bir düşün. İşaretimi bekle. Bir terslik olursa otomobile binip buradan kaç hemen."

McPherson onun uzattığı anahtarları gönülsüzce aldı. Bosch onun az önce söylediği şeyi düşündüğünü anlıyordu. Yani yararı olmasını. Eğer tanıklarını suç üstünde yakalarlarsa iş birliği yapıp tanık kürsüsüne çıkarmaya ikna etmek için önemli bir kozları olurdu.

Bosch onu evin köşesinde bırakıp ezilmiş midye kabuklarıyla kaplı garaj yolunda yürüdü. Belki gözcüleri vardır diye gizlenmeye kalkmadı. Kaybolmuş ve yol sormak isteyen biri gibi görünmek için ellerini cebine soktu.

Kırık midye kabukları üstünde yürürken sessiz olmak mümkün değildi. Ama biraz daha yaklaşınca içeride yüksek sesli müzik çalındığını duydu. Gitar ve davul ağırlıklı bir parçaydı. Ona çok uzun zaman önce, belki Vietnam'da olduğu günlerde bildiği bir parçayı hatırlatıyordu.

Bosch kapıya altı metre kadar yaklaşmışken kapı bir kez daha açıldı ve aynı genç adam dışarıya çıktı. Daha yakından görünce Bosch onun yaşını yirmi veya yirmi bir olarak tahmin etti. Yarım kalan sigara keyfini tamamlamak için tekrar dışarıya çıkacağını tahmin etmesi gerekirdi. Artık çok geçti ve genç adam onu görmüştü.

Ama genç adam şaşırmadığı gibi herhangi bir alarm verme girişimi de olmadı. Meraklı bir ifadeyle Bosch'un yüzüne bakarken paketinden bir sigara çıkardı. Fena hâlde terliyordu.

"Evin önüne mi park ettiniz?" diye sordu genç adam.

Bosch ona üç metre kadar yaklaşıp ellerini ceplerinden çıkardı. Dönüp eve bakmadı, gözlerini adamdan ayırmıyordu.

"Aa, evet, sakıncası var mı?"

"Hayır. Çoğu kimse aracını garaja kadar getirir. Sarah öyle yapmalarını söyler."

"Aa, bunu bilmiyordum. Sarah burada mı?"

"Evet, içeride. Girsenize."

"Emin misin?"

"Tabii, bugünlük işimiz bitmek üzere."

Bosch hiç de tahmin ettiği gibi bir şeyle karşılaşmayacağını anlamaya başlamıştı. Geriye dönüp bir bakınca evin köşesinden onları gözetleyen McPherson'ı gördü. Böyle olması işlerini kolaylaştırmayacaktı ama mecburen açık kapıya doğru yürüdü.

İçeriye adımını attığı an yüzüne sıcak dalgası çarptı. Garajın içi fırın gibiydi ve iyi bir nedeni de vardı. Gözüne çarpan ilk şey açık kapağından portakal renkli alevlerin göründüğü büyük bir ocaktı.

Bu ısı kaynağının iki metre ötesinde başka bir genç adam ve onlardan daha yaşlı bir kadın durmaktaydı. Onların da üstlerinde tam boy önlükler ve iş eldivenleri vardı. Adam bir demir borunun ucuna iliştirilmiş iri bir erimiş cam parçasını sabit tutmak için uzun bir maşa kullanıyordu. Kadın da ahşap bir blok ve kıskaçla bu parçaya şekil vermekteydi.

Bunlar uyuşturucu aşçıları değil cam işçileriydi. Kadın yüzünü korumak için bir kaynakçı maskesi takmıştı. Yüzü belli olmuyordu ama Bosch onun Sarah Ann Gleason olduğuna bahse girerdi.

Kapıdan bir adım dışarıya çıkıp McPherson'a el sallayarak gelmesini işaret etti.

"Ne oluyor?" diye sordu sigara içen genç.

"Oradaki kişinin Sarah Gleason olduğunu söyledin, değil mi?" dedi Bosch.

"Evet."

"Onunla konuşmam lazım."

"O parçayı bitirene kadar beklemen gerekecek. Cam yumuşakken duramaz. Neredeyse dört saatten beri bu parça için çalışıyoruz."

"Ne kadar sürer?"

"Bir saat kadar. Ama o çalışırken de onunla konuşabilirsiniz. Sizin de istediğiniz bir parça mı var?"

"Tamam, bekleyebilirim."

McPherson otomobili garaja getirip dışarıya çıktı. Bosch alçak sesle ona gördüklerini yanlış değerlendirmiş olduklarını, burasının bir cam üfleme atölyesi olduğunu söyledi. Gleason'ı özel konuşabilecekleri bir yere nasıl çekmeyi düşündüğünü anlattı. McPherson başını iki yana sallayarak gülüyordu.

"Ya oraya destekle birlikte dalsaydık?"

"Epey cam kırardık herhâlde."

"Ve tepesi atmış bir tanığımız olurdu."

Bosch otomobilin gösterge panelinde bıraktığı dosyayı aldı ve görünmesin diye ceketinin iç cebine soktu.

Atölyeye girdiklerinde Gleason onları bekliyordu. Eldivenlerini çıkarmış, maskesini de kaldırınca yüzü ortaya çıkmıştı. Sigara içen genç onların müşteri olduklarını söylemiş olmalıydı. Bosch onun bu izlenimini değiştirecek bir şey yapmadı. Onunla yalnız kalana kadar geliş nedenlerini açıklamak istemiyordu.

"Adım Harry, bu da Maggie. Böyle içeriye daldığımız için kusura bakmayın."

"Sorun değil. İnsanlar ne yaptığımızı görme fırsatı bulunca hoşumuza gider. Aslında şu anda bir projenin tam ortasındayız ve yarıda bırakamam. Lütfen, kalın ve seyredin, bu arada ben de size yaptığımız iş hakkında bilgi vereyim."

"Çok iyi olur."

"Yalnız biraz geride durmanız gerekecek. Çok sıcak bir maddeyle çalışıyoruz."

"Sorun değil."

"Nerelisiniz? Seattle mı?"

"Hayır, aslında ta Kaliforniya'dan geldik. Evimizden bayağı uzaktayız."

Eğer yerlisi olduğu eyaletten söz edilmesi Gleason'ı irkiltmişse bile hiç belli etmedi. Yüzünde hâlâ gülümsemesi varken maskesini indirdi ve işe koyuldu. Bunu izleyen kırk dakika boyunca Bosch ve McPherson Gleason'la iki yardımcısının o cam parçasını bitirişlerini seyrettiler. Gleason çalışırken bir yandan da anlatıyordu. Üç kişilik ekibinde herkesin farklı bir görevi vardı. Gençlerden biri üfleyici, diğeriyse blokçuydu. Gleason işin başındaki üfleyici ve ustaydı. Biçim vermeye çalıştıkları parça bir metre uzunluğunda bir asma yaprağı olacak, Seattle'da adı Rainier Şarapçılık olan bir şirketin lobisinde süs olarak kullanılacaktı.

Gleason yakın geçmişte neler yapmış olduğunu da anlattı. Seattle'da bir cam sanatçısının yanında üç yıl çıraklık yaptıktan sonra iki yıl önce kendi atölyesini açmıştı. Bunlar Bosch

için önemli bilgilerdi. Hem onun kendisi hakkında konuşmasını duymak hem de yumuşak camla neler yapabildiğini seyretmek... Gleason buna *renkleri bir araya getirmek* diyordu. Çok güzel ve kırılgan olan bir şeyi biçimlendirmek için ağır gereçler kullanılıyor ve yüksek ısıya aldıran olmuyordu.

Ocaktan yayılan sıcaklık bunaltıcıydı. Bosch da McPherson da ceketlerini çıkarmışlardı. Gleason ocağın 2.300 derece sıcaklıkta olduğunu söyleyince Bosch bu sanatçıların ısı kaynağına bu kadar yakın çalışmalarına hayret etti. Bir daha ısıtmak ve yeni katmanlar eklemek için heykeli tekrar tekrar içine soktukları küçük delik cehennemin kapısı gibi alevler içindeydi.

O günlük çalışma bitip parça perdahlama fırınına yerleştirildikten sonra Gleason yardımcılarına evlerine gitmeden önce atölyeyi temizlemelerini söyledi. Ardından kendisi yıkanıp gelene kadar Bosch ve McPherson'ı ofisinde beklemeleri için davet etti.

Ofiste bir masa, dört sandalye, bir dosya dolabı, bir kiler ve küçük mutfak vardı. Masada, içinde atölyede daha önce yapılmış cam çalışmalarının fotoğrafları olan bir klasör vardı. McPherson bu resimleri incelerken birkaç tanesine hayran kaldı. Bosch da ceket cebinden dosyasını çıkarıp masanın üstüne koydu.

"Sıfırdan bir şey yaratmak çok hoş olmalı," dedi McPherson. "Keşke ben de yapabilseydim."

Bosch ona verecek bir cevap düşünürken kapı açıldı ve Sarah Gleason içeriye girdi. O büyük maske, önlük ve eldivenler çıkınca Bosch'un tahmin ettiğinden de ufak yapılı olduğu ortaya çıktı. Boyu bir altmıştan kısaydı ve kırk beş kilo ancak ge-

lirdi. Çocuklukta yaşanan travmaların büyümeyi engellediğini biliyordu. Sarah Gleason'ın çocuk gövdesinde kalmış bir kadın oluşuna şaşırmamak gerekirdi.

Daha önce topuz hâlindeki kestane rengi saçlarını açmıştı. Lacivert gözleri olan yıpranmış yüzünün iki yanından sarkıyordu. Blucin, siyah bir tişört ve tahta terlik giymişti. Doğruca buzdolabına seyirtti.

"Size bir şey ikram edebilirim? Burada alkol yok ama belki soğuk bir içecek..."

Bosch ve McPherson bir şey istemediler. Bosch atölye kapısının açık kaldığını fark etti. İçeriden süpürme sesleri geliyordu. Gidip kapıyı kapadı.

Gleason elinde bir şişe suyla buzdolabından döndü. Bosch'un kapıyı kapayışını görünce yüzünde aniden bir endişe ifadesi belirdi. Bosch onu yatıştırmak için bir elini kaldırırken diğeriyle de rozetini çıkardı.

"Bayan Gleason, endişe edecek bir şey yok. Biz Los Angeles'tan geliyoruz ve sizinle özel konuşmamız gerekiyor."

Rozetin olduğu cüzdanı açıp ona doğru uzattı.

"Bu da nesi?"

"Adım Harry Bosch, bu da Maggie McPherson. Kendisi Los Angeles County Bölge Savcılığı'nda görevli bir savcıdır."

"Bana neden yalan söylediniz?" diye çıkıştı Gleason öfke içinde. "Benden cam istediğinizi söylediniz."

"Aslında biz öyle bir şey söylemedik. Yardımcınız öyle sandı. Biz buraya geliş nedenimizi hiç söylemedik."

Gleason tam anlamıyla savunma duvarlarını örmüştü. Bosch kötü bir yaklaşımda bulunduklarını ve onu tanık olarak kullanma fırsatını heba ettiklerini düşündü. Ama sonra Gleason onun yanına gelip rozet cüzdanını elinden kaptı. Kimlik bölümünü inceledi. Rozetinin elinden alınması Bosch'un sık karşılaştığı bir şey değildi. Uzun polislik kariyerinde belki ancak beş kere falan olmuştu. Kadının kimlik bölümüne bakarken kendini tanıttığı isimle orada yazılı olan arasındaki farkı gördüğünü anladı.

"Bana *Harry* Bosch demiştin?"

"Kısa adım Harry'dir."

"Hieronymus Bosch. Şu ressama atfen mi bu isim verilmiş?"

Bosch evet anlamında başını salladı. "Annem onun resimlerini çok beğenirdi."

"Biz de çok beğeniriz. İnsanın içindeki iblisler hakkında bir şeyler biliyor olmalı. Annen bu yüzden mi onun eserlerini beğenirdi?"

"Sanırım öyle."

Gleason cüzdanı geri verdi. Bosch onun artık sakinleştiğini anlıyordu. Bosch'un adını aldığı ressam sayesinde kadının endişesi geçmişti.

"Benden ne istiyorsunuz? On yıldan fazla süredir Los Angeles'a gitmedim."

Bosch, eğer Gleason doğru söylüyorsa üvey babası hastayken ve ölürken oraya dönmemiş olduğunu anladı.

"Sadece sizinle biraz konuşmak istiyoruz," dedi.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Kız kardeşiniz hakkında."

"Kız kardeşim mi? Ben ... bakın bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemeli..."

"Bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Oturun da size anlatalım."

Sonunda Gleason yemek masasına gidip oturmaya razı oldu. Sigara paketinden bir tane çıkarıp yaktı.

"Kusura bakmayın," dedi. "Geride kalan tek bağımlılığım. Ve siz ikiniz de böyle pat diye gelince... Sigara içmem gerekiyor."

Bunu izleyen on dakika boyunca Bosch ve McPherson ona Jason Jessup'ın özgürlüğe giden yolculuğunu özetleyerek anlattılar. Gleason bu habere hemen hiç tepki göstermedi. Ne gözyaşı ne de herhangi bir öfke. Ve adamı hapishaneden çıkaran DNA testiyle ilgili de bir şey sormadı. Sadece Kaliforniya'da kimseyle temasta olmadığını, evinde televizyon bulunmadığını ve gazeteleri de hiç okumadığını anlattı. Bunların hem işine hem de bağımlılığından kurtulma çabasına vermesi gereken dikkatini dağıttığını söyledi.

"Onu tekrar yargılayacağız, Sarah," dedi McPherson. "Ve senin yardımına ihtiyacımız olduğundan buraya geldik."

Bosch kadının içine kapandığını ve işittiklerini yavaş yavaş sindirmeye çalıştığını görebiliyordu.

"O kadar uzun zaman geçti ki," dedi Gleason neden sonra. "İlk duruşmada verdiğim ifadeyi kullanamaz mısınız?"

McPherson başını iki yana salladı.

"Kullanamayız, Sarah. Yeni jürinin daha önce bir duruşma yapıldığını bile bilmemesi gerekiyor çünkü bu onların delilleri değerlendirmelerini etkileyerek sanık hakkında ön yargılı olmalarına yol açabilir ve verilecek suçlu kararı geçerli olmaz. Bu nedenle ilk duruşmadaki tanıkların ölmüş olmaları veya zihnen yetersiz olmaları durumunda onların önceki ifadelerini mahkeme kayıtlarına geçmesi için okuruz ama jüri üyeleri bu bilginin nereden geldiğini bilmezler. Ama seninki gibi durumlarda mahkemeye gelip ifade verilmesi gerekir."

Gleason'ın yüzünde McPherson'ın açıklamasını anladığını gösteren bir ifade yoktu. Gözlerini uzakta bir yere dikmişti. Konuşmaya başladığı zaman bile gözlerini o boşluktan ayırmadı.

"O andan sonra bütün hayatımı o günü unutmaya çalışarak geçirdim. Unutabileyim diye farklı şeyler denedim. Uyuşturucu kullandım. Ayrıca... Her neyse özeti şu; korkarım, size pek yararım olmayacak."

McPherson buna bir karşılık veremeden söze Bosch girdi.

"Bak ne diyeceğim," diye başladı. "Şimdilik burada biraz oturalım ve ne hatırlayabildiğinle ilgili konuşalım, olmaz mı? Eğer bu işe yaramazsa demek ki yaramayacak. Sen olayda mağdurdun, Sarah, seni bir kez daha o duruma düşürmek istemiyoruz."

Gleason'ın bir şeyler söylemesi için bekledi ama kadın yine susmuş, önündeki su şişesine bakıyordu.

"O günle başlayalım," dedi Bosch. Bu aşamada senden kız kardeşinin kaçırıldığı o korkunç dakikaları tekrar düşünmeni

beklemiyorum ama polislerle birlikte Jason Jessup'ı nasıl teşhis ettiğini hatırlıyor musun?"

Gleason ağır ağır başını öne salladı.

"Pencereden dışarıya baktığımı hatırlıyorum. Üst katta. Dışarısını görebileyim diye panjuru biraz aralamışlardı. Oradakilerin beni görmemeleri gerekiyordu. O adamların. Şapkalı olanıydı. Şapkasını çıkarttılar. O zaman kardeşimi kaçıranın o olduğunu gördüm. Bunu hatırlıyorum."

Şapka ayrıntısını duymak Bosch'u yüreklendirdi. Bunu dava kayıtlarında gördüğünü veya McPherson'ın özetinde duymuş olduğunu hatırlamıyordu ama Gleason'ın hatırlaması iyiye alametti.

"Nasıl bir şapkası vardı?" diye sordu.

"Beyzbol kepi," dedi Gleason. "Maviydi."

"Dodgers takımının kepi miydi?"

"Emin değilim. O zaman da bunu bildiğimi sanmıyorum."

Bosch devam etti. "Sana bir dizi fotoğraf göstersem kız kardeşini kaçıran adamı tanıtlayabilir misin?"

"Adamın şimdiki hâliyle mi? Pek sanmam."

"Hayır, şimdiki hâliyle değil," dedi McPherson. "Bu duruşmada yapmamız gereken şey, senin o zaman yaptığın tanıtlamayı teyit etmek. Sana eskiye ait fotoğraflar göstereceğiz."

Gleason bir an duraksadıktan sonra kabul anlamında başını salladı.

"Elbette. Onca yıl kendime yaptığım pek çok şeye rağmen o adamın yüzünü hiç unutamadım."

"O hâlde görelim."

Bosch dosyayı masanın üstünde açarken Gleason da tükenmiş sigarasını kullanarak yeni bir tane yaktı.

Dosyada aynı yaşta, aynı ten renginde ve yapıda altı adamın siyah beyaz fotoğrafı vardı. Bunların arasına Jessup'ın 1986 yılındaki resmi de dâhil edilmişti. Bosch bu ânın dava için tamam-veya-devam noktası olduğunu biliyordu.

Fotoğraflar üçerli iki sıra hâlinde sergilendi. Jessup'ınki alt sırada, ortadaydı. Beşinci delik. Bu her zaman Bosch'un uğurlu noktası olmuştu.

"Acele etme," dedi.

Gleason biraz su içtikten sonra şişeyi kenara çekti. Masanın üstüne eğilerek yüzünü fotoğraflara iyice yaklaştırdı. Sonra hiç tereddüt etmeden parmağıyla Jessup'ın resmini gösterdi.

"Keşke onu unutabilseydim," dedi. "Ama unutamıyorum. Daima aklımın derinliklerinde bir yerde. Gölgelerin içinde."

"Seçtiğin fotoğrafla ilgili en küçük bir şüphen var mı?" diye sordu Bosch.

Gleason eğilip bir kez daha baktı, sonra başını iki yana salladı.

"Hayır. Bu adamdı."

Bosch McPherson'a baktı ve ondan olumlu baş işaretini aldı. Güzel bir tanıtlamaydı ve bu işi iyi kıvırmışlardı. Eksik olan tek şey Gleason'da bir türlü göremedikleri duygu belirtisiydi. Ama belki de yirmi dört yıl onun içindeki bütün duyguları kurutmuştu. Bosch bir kalem çıkarıp Gleason'a uzattı.

"Lütfen, seçtiğin fotoğrafın altına adının ilk harflerini ve tarihi yazar mısın?"

"Neden?"

"Yaptığın tanıtlamayı teyit etmek için. Mahkemede bunun daha sağlam olmasını sağlıyor."

Gleason'ın doğru fotoğrafı seçtim mi diye sormayışı Bosch'un dikkatini çekti. Buna gerek görmemişti; bu da doğru hatırladığını teyit eden ikinci bir kanıttı. İyi bir işaret daha. Kalemi Bosch'a iade ettikten sonra Bosch dosyayı kapatıp kenara itti. Bir kez daha McPherson'a baktı. Daha önce kararlaştırdıkları gibi DNA konusunu ne zaman açacaklarına McPherson karar verecekti. Ya şimdi olacaktı ya da Gleason ifade vermeyi kabul edene kadar bekleyeceklerdi.

McPherson daha fazla beklememeye karar verdi.

"Sarah, konuşmamız gereken bir şey daha var. Sana bu adama ikinci yargılanma hakkı veren DNA testinden söz etmiştik."

"Evet."

"Bu DNA profilini alıp Kaliforniya veri bankasında araştırdık. Bir eşleşme bulduk. Kız kardeşinin elbisesindeki meni üvey babana aitmiş."

Bosch dikkatle Sarah'ın yüzünü inceliyordu. Yüzünde veya gözlerinde en küçük bir hayret belirtisi bile olmadı. Bu bilgi onun için yeni değildi.

"İki bin dört yılında eyalet savcılığı tutuklanan bütün sanıklardan DNA numunesi almaya başladı. Aynı yıl baban otomobiliyle birisine çarpıp yaralama suçuyla tutuklanmıştı. Kırmızı ışıkta geçip birine çarp..."

"Üvey babam."

"Pardon?"

"'Baban' dedin. O benim babam değildi. Üvey babamdı."

"Yanlış söylemişim. Özür dilerim. Özeti şu: Kensington Landy'nin DNA örneği veri bankasındaydı ve elbise üstünde bulunan numuneyle eşleşti. Fakat o numunedeki meninin hangi tarihten kaldığına karar verilemiyor. Cinayetin olduğu gün de elbiseye bulaşmış olabilir, bir hafta veya bir ay önce de."

Sarah Gleason otomatik pilotla uçmaya başlamıştı. Kendisi orada ama aklı başka yerdeydi. Gözleri o odanın çok ötesinde bir yere kilitlenmişti.

"Bir teorimiz var, Sarah. Kız kardeşine uygulanan otopsi sonucunda onun katili tarafından veya o günden önce başka birisi tarafından cinsel tacize uğramadığına karar verildi. Ayrıca o gün Melissa'nın üstündeki elbisenin sana ait olduğunu biliyoruz. Kız kardeşin bunu çok beğendiği için senden ödünç almıştı."

McPherson durdu fakat Gleason hiçbir şey söylemedi.

"Mahkemeye çıktığımız zaman o elbise üstünde bulunan meniyi açıklamamız gerekecek. Eğer açıklayamazsak meninin katile ait olduğu ve katilin üvey baban olduğu varsayılır. Böylece davayı kaybederiz ve gerçek katil olan Jessup elini kolunu sallayarak beraat eder. Eminim, böyle olmasını istemezsin, değil mi, Sarah? On iki yaşındaki bir kızı öldürmenin cezası olarak yirmi dört yıl hapiste yatmanın yeterli olduğunu düşünen insanlar var. Bizim neden bu çalışmayı yaptığımızı bilmiyorlar. Ama seni temin ederim Sarah, ben öyle düşünmüyorum. Kesinlikle."

Sarah Gleason hemen cevap vermedi. Bosch onun gözlerinin yaşarmasını bekliyordu ama öyle olmayınca acaba hayatındaki onca travma sonucu bütün duyguları körelmiş mi diye düşünmekten alamadı kendini. Ya da belki içinde, ufak tefek yapısının kamufle ettiği bir katılık vardı. Her hâlükârda neden sonra konuştuğu zaman sesi tamamen duygusuzdu ve ağzından çıkan samimi sözcükleri yalanlar gibiydi.

"Hep ne düşünmüşümdür, biliyor musunuz?" dedi.

"Nedir o, Sarah?" diye sordu McPherson.

"O adamın o gün üç kişiyi öldürdüğünü. Kız kardeşimi, sonra annemi... sonra da beni. Hiçbirimiz kaçamadık."

Uzun süren bir sessizlik çöktü. McPherson elini uzatıp Gleason'ın koluna koydu. Onu teselli etmek istiyordu ama bu mümkün değildi.

"Çok üzgünüm, Sarah," diye fısıldadı McPherson.

"Pekâlâ," dedi Gleason. "Size her şeyi anlatacağım."

13

18 Şubat Perşembe, saat 20.15

Daha benimle kalmaya başlayalı bir gün olduğu hâlde kızım annesinin yemeklerini özlemeye başlamıştı. Yarısı yenmiş sandviçini çöpe boşaltıp bir yandan da basit bir peynirli sandviçi bile nasıl bu kadar kötü yapabildiğimi düşünürken cep telefonum çaldı. Maggie uzaktan denetleme yapıyordu.

"Bana iyi bir şey söyle," dedim selam anlamında.

"Geceyi güzel kızımızla geçireceksin."

"Evet, bu iyi bir şey. Ne var ki benim pişirdiğim hiçbir şeyi beğenmiyor. Şimdi iyi olan başka ne var, onu söyle."

"Baştanığımız kabul etti. Mahkemede ifade verecek."

"Tanıtlamayı yaptı mı?"

"Yaptı.

"Size DNA'yı açıkladı ve bu bizim teorimize uyuyor mu?"

"Açıkladı ve bizim teorimize uyuyor."

"Ve buraya gelip bütün bunları mahkemede anlatacak mı?"

"Evet."

Vücudumda on iki voltluk bir akım hissettim.

"Bunlar bayağı iyi şeyler, Maggie. Herhangi bir risk var mı?"

"Ee..."

Yelkenlerimin söndüğünü hissettim. Herhâlde bana Sarah'ın hâlâ uyuşturucu bağımlısı olduğunu veya onu duruşmada kullanmama engel olacak başka bir şey bulunduğunu söyleyecekti.

"Ee, ne?"

"Verdiği ifadeye karşı çıkanlar olacaktır tabii ama kadın sağlam. Her şeye rağmen ayakta kalabilmiş ve bu onun görünümünden de belli. Gerçekten eksik olan tek şey var: duyguları. Başından pek çok kötü şey geçmiş ve duygusal bakımdan kurumuş gibi görünüyor. Ne gözyaşı var ne de kahkaha; tam ortadan geçen dümdüz bir çizgi gibi."

"Bunun üstünde çalışabiliriz. Ona koçluk ederiz."

"Evet ama çok dikkatli olmamız gerekiyor. Sana onun şu andaki hâliyle kötü olduğunu söylemiyorum. Sadece bir nevi düz bir çizgi gibi olduğunu belirtiyorum. Onun dışında her şey iyi. Sanırım ondan hoşlanacaksın ve bence Jessup'ı tekrar içeriye tıkmamıza yardım edecek."

"Bu çok iyi, Maggie. Gerçekten. Duruşmada onu sorguya çekmen konusunda hâlâ tereddüdün yok, değil mi?"

"Hayır."

"Royce ona metamfetaminle saldıracaktır – hafıza kaybı türünden şeyler. Hayat tarzı... her şeye karşı hazırlıklı olmalısın."

"Olacağım. Sen de Bosch ve Jessup'ı sorguya çekeceksin. Hâlâ Jessup'ın kürsüye çıkacağını düşünüyor musun?"

"Jessup mı? Evet, bunu yapmaya mecbur. Clive onun bunu bir jüriye yapamayacağını biliyor... yirmi dört yıl sonra olacak şey değil. Yani evet, onu ve Bosch'u ben sorguya çekeceğim."

"Hiç değilse Harry'yi sorguya çekerken bagajla uğraşman gerekmeyecek."

"Clive'in de şimdiden bildiği şey."

"Ne demek şimdi bu?"

"Uyanık Clive Royce'u sakın yabana atma demek. Bu siz savcıların hep yapageldiği bir şey. Kendinize fazla güvenirsiniz ve bu sizi güçsüz kılar."

"Sağ ol, büyük danışman. Bunu aklımda tutarım."

"Bosch bugün nasıldı?"

"Her zamanki Bosch'tu. Senin işlerin nasıl gitti?"

Mutfak kapısından salona baktım. Hayley kanepede oturmuş, sehpaya serdiği ödevlerini yapıyordu.

"Eh, artık bir yargıcımız var. 112'inci Daire'den Breitman."

Maggie cevap vermeden önce bu bilgiyi aklında süzdü.

"Bu seçime iki taraf için de kazançsız derim. Kadın tam ortadadır ve dümdüzdür. Hiç savcılık veya savunma avukatlığı yapmadı. Sadece iyi, dürüst bir hukuk davası yargıcıdır. Bence iki taraf da onun yargıçlığından bir avantaj sağlamaz."

"Vay canına, tarafsız ve adil bir yargıç, öyle mi? İnanabiliyor musun?"

Maggie'den karşılık gelmedi.

"Durum görüşme toplantısı için tarih belirledi. Çarşamba sabahı saat sekizde, mahkeme başlamadan önce. Buna diyeceğin bir şey var mı?"

Bunun anlamı şuydu: Yargıç medyanın ilgi odağı olmadan önce dava hakkında konuşmak için avukatlarla gayriresmî olarak ofisinde görüşmek istiyordu.

"Bence bu iyi bir şey," dedi Maggie. "Büyük ihtimalle medya ve prosedürle ilgili kuralları belirleyecektir. Bana öyle geliyor ki işi başından sıkı tutacak."

"Ben de öyle düşündüm. Çarşamba günü müsait misin, orada olabilecek misin?"

"Programıma bakmam lazım ama sanırım müsaitim. Bu dava dışında her şeyi üstümden devretmeye çalışıyorum."

"Bugün Royce'a ilk delil paketini verdim. Çoğu birinci duruşmadaki belgeler."

"Aslında bunu otuz gün sınırının son dakikasına kadar tutabilirdin."

"Evet ama neye yarardı ki?"

"Strateji. Ona ne kadar erken verirsen hazırlanmak için o kadar daha fazla zamanı olur. Hızlı yargılanmaktan feragat etmeyerek bizi sıkıştırmaya çalışıyor. Son âna kadar elimizi göstermeyerek sen de onu sıkıştırabilirdin. Mahkemeden otuz gün önce verebilirdin."

"Bir dahaki sefere bunu unutmam. Ama ona verdiğim deliller zaten bilinen şeyler."

"Sarah Gleason tanık listesinde miydi?"

"Evet, ama Sarah Landy adıyla – tıpkı seksen altı yılında olduğu gibi. Adres olarak da ofisi verdim. Clive onu bulduğumuzu bilmiyor."

"Bu bilgiyi ifşa etmek zorunda kalana kadar gizli tutalım. Kadının taciz veya tehdit edilmesini istemiyorum."

"Ona mahkemeye gelişi hakkında ne söyledin?"

"Ona mahkemede iki gün ihtiyacımız olduğunu söyledim. Bir de yolculuk için geçecek zaman var."

"Bu onun için sorun olmayacak mı?"

"Sarah'ın kendi şirketi var, birkaç yıldan beri uğraştığı bir iş. Elinde süregelen büyük bir projesi varmış ama bunun dışında işler yavaşmış. Ona ihtiyacımız olduğu an buraya getirebileceğimizi sanıyorum."

"Hâlâ Port Townsend'de misiniz?"

"Evet, Sarah'la işimiz bir saat önce bitti. Akşam yemeği yiyip bir otele yerleştik. Zor ve uzun bir gün oldu."

"Yarın sabah dönüyor musunuz?"

"Öyle düşünüyorduk. Ama uçağımız öğlen saat ikide. Feribota binmemiz lazım – havaalanına gitmek bile başlı başına bir yolculuk gerektiriyor."

"Tamam, yarın yola çıkmadan önce beni ara. Belki aklıma tanıkla ilgili bir şey gelebilir."

"Tamam."

"İkinizden biri hiç not tuttu mu?"

"Hayır, onu ürküteceğinden çekindik."

"Ya ses kaydı?"

"Aynı nedenden hayır."

"Güzel. Bu delilleri mümkün olduğu kadar kendimize saklamak istiyorum. Bosch'a söyle, hiçbir şeyi yazmasın. Royce'a Sarah'ın o altı resimden yaptığı tanıtlamanın bir kopyasını veririz, bu kadarı yeter."

"Tamam. Harry'ye söylerim."

"Ne zaman söyleyeceksin? Bu gece mi yarın mı?"

"Ne demek istedin?"

"Hiçbir şey, boş ver. Başka bir şey var mı?"

"Evet."

Kendimi kastım. Kısa bir an için bile olsa ucuz bir kıskançlığa kapılmıştım.

"Şimdi kızıma iyi geceler dilemek istiyorum."

"Pekâlâ," dedim rahatlayarak. "Telefonu ona veriyorum."

Telefonu Hayley'e götürdüm.

"Annen."

İkinci Bölüm

Labirent

14

23 Şubat Salı, saat 20.45

İkisi de sessizlik içinde çalışmaktaydı. Yemek masasının bir ucunda Bosch, diğerinde kızı oturuyordu. Bosch'un önünde ÖSB yani Özel Soruşturma Birimi'nin gözlem raporları, kızının önünde ev ödevi, ders kitapları ve dizüstü bilgisayarı vardı. Baba kız birbirlerine yakındılar ama sadece mesafe olarak. Bosch Jessup davasıyla ilgili eski tanıkların peşine düşüp yenilerini ararken son zamanlarda kızıyla çok az birlikte olabilmişti. Maddie de ebeveynleri gibi kin tutmakta ustaydı ve bir geceliğine okulun müdür yardımcısına emanet edilmeyi bir türlü sindirememişti. Şimdi babasına karşı sessiz kalıyordu ve henüz on dört yaşında olmasına rağmen bu işte uzmanlaşmıştı.

ÖSB raporları da Bosch için başka bir hayal kırıklığı oluyordu. İçeriği yüzünden değil eline geçene kadar çok zaman kaybedilmesindendi. Raporlar bürokratik kanallardan geçmek zorundaydı; ÖSB ofisinden başka bir ofise, sonra Bosch'un amirine gidiyor, oradan Bosch'un masasına gelene kadar üç gün evrak sepetinde bekliyordu. Bunun sonucu elindeki raporların Jessup'ın gözlendiği ilk üç güne ait olmasıydı; şimdi Bosch eline en erken üç, en geç altı gün içinde ulaşan bu gecikmiş raporlara bakıyordu. Bu süreç çok yavaştı ve mutlaka bununla ilgili bir şey yapması gerekiyordu.

Raporlar özet hâlindeydi ve gözlenen şahsın hareketleri tarih, saat ve yer olarak belirtilmekteydi. Çoğu giriş tek satırlık bir tanımdan ibaretti. Raporlara fotoğraflar da dâhildi fakat gö-

rülmemek için çok uzaktan çekilmişti. Çoğu Jessup'ın özgür bir insan olarak şehirde gezişini gösteren silik resimlerdi.

Bosch raporları okudukça Jessup'ın toplum önünde ve özel olmak üzere iki farklı yaşam sürdüğünü anladı. Gündüzleri medya eşliğinde hapishane dışındaki yaşama tekrar alışmaya çalışıyordu. Tekrar otomobil kullanmasını öğrenmek, restoran mönüsünden seçim yapmak, dönüş yapmak zorunda kalmadan beş kilometrelik koşusunu yapmak... Ama geceleri farklı bir Jessup ortaya çıkıyordu. Hâlâ gözetlendiğinden ve kameraların devrede olduğundan habersiz, ödünç aldığı otomobille tek başına geziyordu. Şehrin her bir köşesine gidiyor, barlara, striptiz kulüplerine ve randevu evlerine girip çıkıyordu.

Bütün bu etkinlikleri içinde bir tanesi Bosch'un dikkatini çekmişti. Özgürlüğünün dördüncü gecesinde Jessup Mulholland Drive'a gitmişti; Santa Monica Dağları'nın tepesinde, virajlı bir yokuşun sonundaki bu cadde şehri ikiye ayıran bir noktadaydı. Gece gündüz buradan şehrin çok güzel bir manzarası olurdu. Jessup'ın buraya gitmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Buradaki seyirlikler kuzey ve güney yönlerinde, ışıklar içindeki şehrin en güzel göründüğü yerlerdi. Geçmişte Bosch da bu seyirliklere defalarca gitmişti.

Ne var ki Jessup seyirliklerden herhangi birine gitmemişti. Franklin Kanyonu Parkı girişinde otomobilini park etti. Sonra kapalı olan parka kapının etrafından dolanarak gizlice girdi.

Bu durum ÖSB için bir sorun demekti çünkü park boştu ve gözetleyiciler fazla yaklaşırlarsa görülmeleri tehlikesi vardı. Bu nedenle buradaki rapor çok kısaydı:

29/02/10 – 01:12. Şahıs Franklin Kanyonu Parkı'na girdi. Kuzeydoğu köşesindeki patikanın başında bulunan piknik masasına oturdu.

20/02/10 – 02:34. Şahıs parktan çıktı, Mulholland'dan batıya, 405 numaralı otoyola girip güney yönüne gitti.

Bundan sonra Jessup Venice'teki dairesine dönüp geceyi orada geçirdi.

Jessup'ın o gece parkta çekilmiş enfraruj fotoğrafının bir çıktısı vardı. Bir piknik masasında oturuyordu. Başka bir şey yaptığı yoktu.

Bosch resmi masanın üstüne koyup kızına baktı. Maddie de onun gibi solaktı. Gördüğü kadarıyla kızı bir matematik problemini çözmeye çalışıyordu.

"Ne?"

Annesinin radarı onda da vardı.

"İnternette misin?"

"Evet, istediğin bir şey mi var?"

"Franklin Kanyonu Parkı'nın bir haritasını indirebilir misin? Mulholland Drive'ın ilerisinde."

"Önce şunu bitireyim."

Bosch kendisinin yanından bile geçemeyeceği matematik problemini kızının çözmesini sabırla bekledi. Son dört ay boyunca kızı ondan ödevlerine yardım isteyecek diye korkmuştu. Maddie onun becerilerinin ve bilgisinin ötesine geçeli çok oluyordu. Bosch bu alanda yararsız olduğunu bildiği için dikkatini başka yerlere odaklamıştı; kızına gözlemleme ve kendi kendini koruma öğütleri vermek bunların başında geliyordu.

"Pekâlâ."

Maddie kalemini masaya bırakıp dizüstü bilgisayarını önüne çekti. Bosch saatine baktı. Neredeyse dokuz olmuştu.

"Buldum."

Maddie bilgisayarı babasının önüne itip ekranı ona çevirdi.

Park Bosch'un tahmin ettiğinden büyüktü. Mulholland'ın güneyinden Coldwater Kanyonu Bulvarı'nın batısına kadar uzanıyordu. Haritanın alt köşesinde bir yerde üç yüz hektar olduğu yazılıydı. Hollywood Hills'te halka açık bu kadar büyük bir arazi olduğunu hiç fark etmemişti. Haritada yürüyüş ve piknik alanları işaretlenmişti. Kuzeydoğu tarafındaki piknik alanı Blinderman Patikası'nın kenarındaydı.

"Ne oldu?"

Bosch kızına baktı. İki günden beri ilk kez Maddie onunla konuşmaya çalışıyordu. Bosch bunu özlemişti.

"Bu adamı bir süreden beri izliyoruz. Özel Soruşturma Birimi. Emniyet Müdürlüğü'nün gözetleme uzmanları hapisten yeni çıkmış olan bu adamı birkaç günden beri gözetliyorlar. Adam uzun zaman önce küçük bir kızı öldürdü. Ve her nedense bu parka gidip bir piknik masasında oturmuş."

"Ee? İnsanlar parka gidince böyle yapmazlar mı?"

"Ama bu gece yarısı oluyor. Park kapalıydı, kaçak olarak girdi... sonra da sadece orada oturdu."

"Çocukluğu o park yakınlarında mı geçmiş? Belki eski anılarını tazeliyordur."

"Sanmıyorum. Bildiğimiz kadarıyla Riverside County'de doğup büyümüş. Sörf yapmak için Los Angeles'a gelirmiş ama Mulholland'la ne ilişkisi olduğunu kestiremedim."

Bosch haritayı bir kez daha inceleyince parka yukarıdan ve aşağıdan iki giriş olduğunu fark etti. Jessup yukarıdaki kapı-

dan girmişti. O piknik alanı ve Blinderman Patikası onun için önemli değilse yolunun üstünde olmadığı için bu kapıyı seçmemesi gerekirdi.

Bilgisayarı tekrar kızının önüne itti ve bir kez daha saatine baktı.

"Ödevini bitirmeye yakın mısın?"

"*Bitirdin* mi, Baba. *Bitirmek üzere misin* de diyebilirdin."

"Özür dilerim. Bitirmek üzere misin?"

"Bir tane matematik problemim kaldı."

"Güzel. Benim kısa bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Komiser Wright'ın cep numarası gözlem raporunda yazılıydı. Bosch onun evde olacağını ve rahatsız edildiği için sinirleneceğini tahmin ediyordu ama yine de aramaya karar verdi. Maddie'nin çalışmasına engel olmamak için masadan kalkıp oturma odasına geçti ve numarayı aradı.

"ÖSB'den Wright."

"Komiserim, ben Harry Bosch."

"Hayr'ola Bosch?"

Pek sinirlenmiş havası yoktu.

"Seni evinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece..."

"Evde değilim, Bosch. Senin adamınla beraberim."

Bosch şaşırdı.

"Bir terslik mi var?"

"Hayır, sadece gece vardiyasını daha ilginç buluyorum."

"Şu anda nerede?"

"Venice Kumsalı'nda, Townhouse adındaki bir bardayız. Burayı biliyor musun?"

"Evet, birkaç kez gitmiştim. Jessup yalnız mı?"

"Evet ve hayır. Buraya tek başına geldi ama hemen onu tanıdılar. Fahişeler de etrafını sardı. Dediğim gibi gece vardiyası daha ilginç oluyor. Bizi kontrol etmek için mi aradın?"

"Hayır. Sadece sormam gereken birkaç şey var. Şu anda raporlara bakıyorum ve aklıma gelen ilk şey, bu raporları daha çabuk almanın bir yolu var mı? Üç gün veya daha eskiye ait şeylere bakıyorum. Diğeri de Franklin Kanyonu Parkı. Jessup'ın oraya uğramasıyla ilgili söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Hangisi?"

"Oraya iki kere mi gitti?"

"Aslında üç kere. Dört gün önceki ilk gidişinden sonra son iki gece de oradaydı."

Bu bilgi Bosch'a çok ilginç geldi çünkü ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Maddie yemek masasından kalkıp oturma odasına geldi. Kanepeye oturup Bosch'un söylediklerini dinledi.

"Ne yapmaya?"

"Sen söyle, Bosch."

"Keşke söyleyebilsem. Her gece aynı saatte mi gitti?"

"Yaklaşık yarım saat erken veya geç."

"Her defasında da Mulholland kapısından mı girdi?"

"Doğru. Kapıdan gizlice girip aynı patikadan aynı piknik alanına gidiyor."

"Acaba neden öbür kapıdan girmiyor? Oradan geçmesi daha kolay."

"Belki Mulholland'a çıkıp ışıkları görmeyi seviyordur."

Bu görüş mantıklıydı ve Bosch'un düşünmesini gerektiriyordu.

"Komiserim, Jessup bir daha oraya gidecek olursa adamların bana haber verebilir mi? Hangi saatte olduğu önemli değil."

"Onlara seni aramalarını söylerim ama sen buraya girip ona yaklaşamazsın. Çok tehlikeli. Gözetlendiğini bilmesini istemiyoruz."

"Anlıyorum ama adamların yine de beni arasınlar. Sadece bilmek istiyorum. Peki bu raporları ne yapacağız? Bunların daha çabuk elime geçmesi için bir yol var mı?"

"İstersen her sabah ÖSB'ye gelip raporu alabilirsin. Fark etmiş olmalısın, raporlar sabah altıyla akşam altı arasını kapsıyor. Günlük her rapor ertesi sabahın yedisinde postaya verilir."

"Pekâlâ, Komiserim, öyle yaparım. Bilgi için teşekkürler."

"İyi geceler."

Bosch telefonu kapatırken Jessup'ın Franklin Kanyonu'na neden gittiğini ve orada ne yaptığını düşünüyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Maddie.

Bosch duraksadı. Elindeki dosya hakkında kızına gerektiğinden fazla mı bilgi verdi diye endişeleniyordu.

"Adamımın son iki gece o parka gittiğini söyledi. Her defasında sadece orada oturup bekliyormuş."

"Neyi?"

"Kimse bilmiyor."

"Belki de sadece herkesten uzak, tek başına kalmak istiyordur."

"Olabilir."

Ama Bosch öyle olduğunu pek sanmıyordu. Jessup'ın yaptığı her şeyde olduğu gibi bunun da bir planın parçası olduğunu düşünüyordu.

"Ödevim bitti," dedi Maddie. "*Lost* seyretmek ister misin?"

Beş yıl sürmüş olan televizyon dizisinin DVD'lerini tek tek bir kez daha izliyorlardı. Dizi, bir uçak kazası sonunda Güney Pasifik'te haritalarda gözükmeyen bir adada hayatta kalmaya çalışan bir grup insan hakkındaydı. Bosch her bölümde neler olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu ama kızı çok hevesle takip ettiği için o da seyrediyordu.

Ama şu anda televizyon seyredecek zamanı yoktu.

"Pekâlâ, ama sadece bir bölüm," dedi. "Sonra senin yatman, benim de çalışmam gerekiyor."

Maddie gülümsedi. Bir anlığına mutlu olmuş, babasının dilbilgisi ve ebeveynlik hataları göz ardı edilmişti.

"Hadi, DVD'yi koy," dedi Bosch. "Ve ne olduğunu bana hatırlatmayı unutma."

* * *

Beş saat sonra Bosch türbülansta şiddetle sarsılan bir jetteydi. Kızı yanındaki boş koltuk yerine koridorda, onunla aynı hizadaki koltukta oturuyordu. El ele tutuşmak için koridorun

karşısına uzanıyorlar fakat uçağın sarsıntısı onları sürekli ayırıyordu. Bosch kızının elini tutamıyordu.

Tam koltuğunda dönerken uçağın kuyruk kısmının kopup düştüğünü gördü ve bir vızıltı sesiyle uyandı. Komodine uzanıp telefonunu aldı. Güç bela sesini çıkarabildi.

"Ben Bosch."

"Ben ÖSB'den Shipley. Sizi aramam söylendi."

"Jessup parka mı girdi?"

"Parkta olduğu doğru ama bu gece farklı bir parkta."

"Nerede?"

"Mulholland dışındaki Fryman Kanyonu Parkı."

Bosh bu parkı biliyordu. Franklin Kanyonu'ndan on dakikalık mesafedeydi.

"Ne yapıyor?"

"Patikalardan birinde yürüyor. Tıpkı diğer parkta yaptığı gibi. Bir süre patikada yürüdükten sonra oturuyor. Bundan sonra başka bir şey yapmıyor. Bir süre oturduktan sonra çekip gidiyor."

"Pekâlâ."

Bosch saate baktı. Sabahın ikisiydi.

"Buraya gelecek misiniz?" diye sordu Shipley.

Bosch kendi odasında uyumakta olan kızını düşündü. O uyanmadan gidip gelebileceğini biliyordu.

"Aa... hayır, kızım burada; onu bırakamam."

"Nasıl isterseniz."

"Vardiyan ne zaman bitiyor?"

"Yedide."

"Beni o zaman arayabilir misin?"

"İsterseniz ararım."

"Senden her sabah vardiyan biterken beni aramanı rica edeceğim. Jessup'ın nereye gittiğini söylemen için."

"Ee... peki. Size bir şey sorabilir miyim? Bu adam bir kız çocuğunu öldürdü, değil mi?"

"Evet."

"Bundan eminsiniz, değil mi? Yani hiç şüpheniz yok, öyle mi?"

Bosch Sarah Gleason'la yaptıkları konuşmayı hatırladı.

"Hiç şüphem yok."

"Tamam, bunu bildiğim iyi oldu."

Bosch onun ne demek istediğini anlıyordu. Adam emin olmak istemişti. Koşullar öldürücü güç kullanmayı gerektirirse kime ateş ettiklerini bilmeleri iyi olurdu. Bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim, Shipley," dedi Bosch. "Tekrar görüşmek üzere."

Bosch telefonu kapatıp başını tekrar yastığına koydu. Uçakta geçen rüyasını hatırladı. Kızının elini tutmak için uzandığını ama bunu başaramayışını.

15

24 Şubat Çarşamba, saat 08.15

Yargıç Diane Breitman bizi ofisinde karşıladı ve bir ceza mahkemesi yargıcı için sıra dışı bir şey yaparak kahve ve kurabiye ikram etti. Toplantıya benden başka ikinci savcı olan Maggie McPherson ve Clive Royce katılıyordu. Royce yardımcısını getirmemişti ama her zamanki ukalalığı üzerindeydi. Yargıçtan kahve yerine sıcak çay istedi.

"Bu toplantı iyi oldu," dedi yargıç, hepimiz oturmuş, fincanlarımızdan yudumlarken. "Hiçbirinizi benim duruşma salonumda görev yaparken görme fırsatım olmamıştı. Bu nedenle işe önce ofisimde gayriresmî bir toplantıyla başlamanın hepimiz için iyi olacağını düşündüm. Kayıtlara girmek gerektiğinde hemen duruşma salonuna geçebiliriz."

Yargıcın gülümsemesine hiçbirimiz karşılık vermedik.

"Duruşma salonu adabına büyük bir saygım olduğunu belirterek başlamak isterim," diye devam etti Breitman. "Ve karşımdaki avukatlardan da aynı saygıyı beklerim. Bu duruşmanın davayla ilgili delil ve olguların kıyasıya bir rekabetine sahne olacağını umuyorum. Fakat jüri önünde rol kesilmesine veya nezaket ve hukuk içtihadı sınırlarının aşılmasına izin vermem. Umarım bu nokta iyi anlaşılmıştır."

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Maggie. Royce ve ben sadece başımızı salladık.

"Güzel, şimdi medyanın davaya ilgisini konuşalım. Medya bu davaya aç kurtlar gibi saldıracaktır. Bu belli. Daha şimdiden üç yerel kanal temsilcisi, bir belgesel film yapımcısı ve *Dateline NBC*'den başvurular geldi. Hepsi de bütün duruşmayı filme almak istiyor. Jüri üyeleri için yeterli koruma sağlandığı sürece bunda bir sakınca görmüyorum ama benim endişem duruşma salonu dışında olması kaçınılmaz etkinlikler. Herhangi biriniz işin bu yönünü hiç düşündünüz mü?"

Bir an bekledim, kimseden ses çıkmayınca söz aldım.

"Sayın Yargıç, bence bu davanın mahiyeti nedeniyle –yirmi dört yıllık bir davanın tekrar yargıya çıkması– zaten bu âna kadar fazlasıyla medya ilgisi topladı. Medya yüzünden jüri için dava hakkında bilgi sahibi olmayan on iki asil ve iki de yedek üye bulmak çok zor olacak. Yani sanığın sörf yaparken ve Lakers maçını ön sıradan seyrederken çekilmiş resimleri *Times*'ın ön sayfasında çıktı. Buna rağmen tarafsız bir jüriyi nasıl seçeceğiz? Bay Royce'un de hatırı sayılır katkılarıyla medya bu adamın aleyhindeki delilleri hiç bilmeden onu suçsuz yere zulüm görmüş bir zavallı olarak tanıttı."

"Sayın Yargıç, itiraz ediyorum," dedi Royce.

"İtiraz edemezsin," dedim. "Bu bir duruşma değil."

"Sen eskiden bir savunma avukatıydın, Mick. Suçu kanıtlanana kadar herkes masumdur ilkesine ne oldu?"

"Onun suçu zaten kanıtlanmıştı."

"Bu eyaletin en yüksek mahkemesi o sonucu adli bir komedi olarak niteledi. Sen o davayı mı esas almak istiyorsun?"

"Dinle Clive. Ben bir avukatım ve suçu kanıtlanana kadar herkes masumdur ilkesi duruşmada geçerlidir, televizyondaki *Larry King* programlarında değil."

"Daha *Larry King*'in programına çıkmadık... henüz."

"Bakın, ne demek istediğimi gördünüz mü, Sayın Yargıç? İstediği şey..."

"Baylar, lütfen!" diye uyardı yargıç.

Bizim tartışmamızın bittiğine emin olana kadar bekledi.

"Klasik bir durumla karşı karşıyayız; halkın bilgi edinme hakkıyla ön yargısız bir jüri oluşturmak arasında bir denge kurmamız ve adil bir yargılamayla sonuca varmamız gerekiyor."

"Fakat, Sayın Yargıç," dedi Royce hemen, "medyanın bu davayı incelemesini yasaklayamayız. Basın özgürlüğü Amerikan demokrasisinin temel taşıdır. Daha da ötesi dikkatinizi yeniden yargılanma yolunu açan o mahkeme kararına çekmek isterim. Temyiz mahkemesi müvekkilimin suçlanıp mahkûm edilmesinde çok önemli hatalar buldu ve Bölge Savcılığı makamını görevi suistimal etmekle suçladı. Şimdi medyanın bu davaya bakmasını mı yasaklayacaksınız?"

"Yapmayın canım," dedi Maggie onun sözlerini önemsemez bir havayla. "Burada medyanın herhangi bir şeye bakmasını yasaklamaktan söz etmiyoruz. Basın özgürlüğünü savunmanız da boşuna çünkü söz konusu bu değil. Yaptığınız şey mahkeme öncesinde jüriyi etki altına almak için medya manipülasyonudur."

"Bu kesinlikle doğru değil!" diye kükredi Royce. "Evet, medyadan gelen bazı isteklere cevap verdim. Ama herhangi bir şeyi etkilemeye çalışmıyorum. Sayın Yargıç, bu suçlama..."

Yargıcın masasından sert bir ses çıktı. Breitman tokmağıyla masanın ahşap yüzeyine vurmuştu.

"Sakin olalım," dedi Breitman. "Ve kişisel saldırılarda bulunmayalım. Daha önce de söylediğim gibi herkesi memnun edecek bir ara yol bulmalıyız. Basının ağzına tıkaç koyma eğiliminde değilim ama bu davadaki avukatların sorumlulukları gereğince davranmadıkları sonucuna varırsam onların medyaya demeç vermelerini yasaklarım. Şimdi her birinizin düşünüp medyayla mantıklı ve sorumluluklarınız içinde nasıl bir etkileşiminiz olabileceğine karar vermenizi istiyorum. Ama sizi uyarayım; bu konuda en küçük bir ihlal derhâl karşılık bulacak ve davanın sonucunu etkileyecektir. Hiçbir uyarı olmayacak. Sınırı aştığınız anda olay biter."

Yargıç sustu ve bizden bir karşılık bekledi. Kimseden ses çıkmayınca tokmağını tekrar yerine koydu. Sesi yine eski dostça tınısına dönmüştü.

"Güzel," dedi. "Sanırım herkes durumu anlamıştır."

Sonra duruşmayla ilgili başka konulara geçmek istediğini söyleyip ilk olarak duruşma tarihini seçti. İki taraf da altı hafta sonraki duruşma tarihini uygun buluyor mu diye sordu. Royce bir kez daha müvekkilinin hızlı yargılanma hakkından feragat etmeyeceğini söyledi.

"Savunma tarafı 5 Nisan tarihinde hazır olacaktır; yeter ki savcılık delillerle oyun oynamayı sürdürmesin."

Başımı iki yana salladım. Bu adamı alt etmek mümkün değildi. Delil takasında akışı sağlamak için yapmamam gereken bir şeyi yaptığım hâlde beni yargıcın önünde hilekâr gibi gösterme fırsatına balıklama dalmıştı.

"Oyun mu?" dedim. "Sayın Yargıç, ben Bay Royce'a ilk delil dosyasını verdim bile. Ama bildiğiniz gibi bu iki yönlü bir yoldur ve henüz savcılık makamına ondan gelen hiçbir şey yok."

"Bana ilk duruşmadaki delil dosyasını verdi, Yargıç Breitman; içinde bin dokuz yüz seksen altıdaki tanık listesi var. Delil takası kuralıyla alay eder gibi."

Breitman dönüp bana bakınca Royce'un sağlam bir gol attığını anladım.

"Bu doğru mu, Bay Haller?"

"Pek değil, Sayın Yargıç, tanık listesinde silinen ve eklenen isimler var. Ayrıca ona verdiğim..."

"Tek bir isim," diye araya girdi Royce. "Tek bir isim eklemiş, bu da kendi soruşturmacısının adı. Aman ne büyük şey! Sanki soruşturmacısının tanık olabileceğini bilmiyormuşum gibi."

"Ne yapayım, şu anda elimdeki tek yeni isim oydu."

Maggie bu çatışmaya balıklama daldı.

"Sayın Yargıç, savcılık makamı duruşmadan otuz gün önce bütün delilleri sunma kuralından şaşmayacaktır. Benim hesabıma göre daha kırk gün var. Bay Royce savcılığın mecbur olmadığı hâlde iyi niyet gösterip verdiği delil dosyasını şikâyet konusu yapıyor. Galiba hiçbir iyilik Bay Royce tarafından cezasız bırakılmıyor."

Yargıç karşılıklı suçlamaları durdurmak için elini kaldırıp duvardaki takvime bir göz attı.

"Bence Bayan McPherson haklı," dedi. "Hâlâ zamanı var ve şikâyetiniz yersiz, Bay Royce. İki taraf da bütün delilleri bu

cuma, 5 Mart'a kadar takas etmiş olmalı. Eğer o zaman da bir sorununuz olursa bu meseleyi tekrar tartışırız."

"Peki, Sayın Yargıç," dedi Royce cılız bir sesle.

İçimden uzanıp Maggie'nin elini tutmak ve zafer kazandığı için havada sallamak geldi ama uygun olmazdı. Yine de Royce'a hiç değilse bir gol atmak sevindiriciydi.

Davayla ilgili rutin birkaç şey daha konuştuktan sonra toplantı bitti ve yargıcın odasından çıktık. Kapının dışında yargıcın kâtibine hatır sormak için durdum. Kadını pek tanımıyordum ama duruşma salonundan Royce'la birlikte çıkmak istememiştim. Öfkelenip kontrolümü kaybetmekten korkuyordum ki bu tam onun istediği şeydi.

Onun salondan çıktığını gördükten sonra kâtiple sohbetimi kestim ve yanımda Maggie'yle birlikte dışarıya çıktık.

"Herifin canına okudun, Maggie McFacia," dedim ona. "Tam anlamıyla."

"Bunu duruşmada yapamazsak anlamı kalmaz."

"Merak etme, o zaman da canına okuyacağız. Delil takası sürecini senin yönetmeni istiyorum. Savcılar ne yapıyorlarsa öyle yap. Ona öyle çok malzeme ver ki samanlıkta iğne arasın ve neyin önemli olduğunu anlayamasın."

Maggie gülümsedi. "Bu işin sırrını öğrenmeye başlıyorsun."

"Umarım."

"Sarah ne olacak? Onu bulduğumuzu mutlaka anlar ve biraz aklı varsa delil teslim tarihini beklemez. Büyük ihtimalle kendisinin de onu arayan bir adamı vardır. Sarah bulunabiliyor. Harry bunu kanıtladı."

"Bu konuda yapacak pek bir şeyimiz yok. Harry dedin de bu sabah nerede o?"

"Beni arayıp gözden geçirmesi gereken şeyler olduğunu söyledi. Daha sonra gelecek. Sarah'la ilgili soruma hâlâ cevap vermiş değilsin. Ona ne yapmasını..."

"Ona savunma için çalışan birinin daha gelebileceğini söyle ama istemediği takdirde kimseyle konuşmak zorunda değil."

Koridora çıktıktan sonra asansörlere doğru seyirttik.

"Sarah onlarla konuşmazsa Royce yargıca şikâyet eder. Kadın bu davadaki en önemli tanık, Mickey."

"Ne olmuş? Sarah konuşmak istemezse yargıç onu zorla konuşturamaz. Bu arada Royce hazırlanma zamanından kaybeder. Az önce yargıcın odasında olduğu gibi oyun oynamak istiyor; o hâlde biz de oyun oynarız. Aslında şuna ne dersin? Jessup'ın hücresini paylaştığı ne kadar mahkûm varsa adlarını tanık listesine koyalım. Böylece soruşturmacıları uzun bir süre yolumuzdan çekilmiş olurlar."

Maggie'nin ağzı kulaklarına vardı.

"Gerçekten bu işin sırrını çözdün, değil mi?"

Kalabalık asansörde sıkış tıkış duruyorduk. Maggie'yle öpüşecek kadar birbirimize sokulmuştuk. Konuşurken gözlerinin içine baktım.

"Çünkü kaybetmek istemiyorum," dedim.

16

24 Şubat Çarşamba, saat 08.45

Kızını okula bıraktıktan sonra Bosch tekrar Woodrow Wilson'a döndü, evinin önünden geçti ve Mulholland Drive'a giden üst geçide doğru yöneldi. Hem Mulholland hem Woodrow Wilson uzun ve virajlı dağ yollarıydı. Dağın alt ve üst kısımlarında iki kez kesişiyorlardı; bu nedenle alt ve üst geçit olarak anılırdı.

Dağın tepesine varınca Mulholland'a döndü ve Laurel Kanyonu Bulvarı'nın karşısına geçene kadar bu yolu takip etti. Sonra bir telefon görüşmesi yapmak için aracını kenara çekip durdu. Shipley'in vermiş olduğu ÖSB sevk çavuşunun numarasını tuşladı. Adamın adı Willman'dı ve herhangi bir ÖSB gözetiminin o andaki durumunu bilirdi. ÖSB aynı anda birbirinden farklı dört beş vaka üstünde çalışabiliyordu. Sanıkların gerçek adları telsizde söylenmesin diye her bir vakanın şifreli bir adı olurdu. Bosch Jessup takibine Retro Operasyonu dendiğini biliyordu.

"Ben Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Bosch. Retro vakasında çalışıyorum. Sanığın şu anda nerede bulunduğunu öğrenmek istiyorum çünkü birazdan onun sevdiği yerlerden birine gideceğim. Onunla karşılaşmak istemiyorum."

"Biraz bekleyin."

Bosch ahizenin masaya bırakıldığını, ardından nöbetçi çavuşun telsizle Jessup'ın yerini soruşunu işitti. Gelen cevap çok

parazitli olduğu için Bosch pek anlamadı ve çavuşun söylemesini bekledi.

"Retro şu anda cepte," dedi çavuş. "Uyuyor galiba."

Cepte, evde demekti.

"O hâlde benim için tehlike yok. Sağ ol, Çavuş."

"Bir şey değil."

Bosch telefonu kapatıp tekrar Mulholland yolunu tuttu. Birkaç viraj daha döndükten sonra Fryman Kanyonu Parkı'na vardı. Shipley o sabah görevi gündüz vardiyasına devrederken Jessup'ın bir kez daha hem Franklin hem de Fryman kanyonlarına gittiğini söylemişti. Bosch Jessup'ın ne peşinde olduğunu merak etmekten çatlayacak hâle gelmişti; verilen raporda onun bir de Windsor'da, Landy ailesinin eskiden yaşamış olduğu evin önünden geçtiği bildirilince merakı daha da arttı.

Fryman dik yokuşları, düz bir alanda otoparkı ve bir seyirlik alanı olan arazisi engebeli bir parktı. Bosch başka vakalar için buraya daha önce de gelmiş olduğundan çevreyi tanıyordu. Otomobilini San Fernando Vadisi'ni görebileceği bir yere park etti. Hava berraktı, vadinin öbür tarafındaki San Gabriel Dağları'na kadar her şey net görünüyordu. Ocak ayında son bulan şiddetli fırtınalar gökyüzünü temizlemiş, hava kirliliği vadinin dibine ancak şimdi inmeye başlamıştı.

Bosch otomobilden çıkıp Shipley'den aldığı bilgiye göre Jessup'ın yirmi dakika boyunca oturup şehrin ışıklarını seyrettiği banka yürüdü. O da oturup saatine baktı. Saat on birde bir tanıkla buluşacaktı. Bir saatten fazla zamanı vardı.

Jessup'ın oturduğu bankta oturmak ona sanığın neden sık sık dağ yamacındaki parklara geldiği konusunda hiçbir açıkla-

ma getirmemişti. Bunun üzerine Franklin Kanyonu'na gitmeye karar verdi.

Fakat Franklin Kanyonu'nda da sorusuna bir cevap bulamadı. Bosch ÖSB raporlarında sözü edilen piknik alanına gitti ama yine bu parkların Jessup için ne ifade ettiğini kestiremedi. Blinderman Patikası'na girip bacakları sızlayana kadar o dik yokuşu tırmandı. Neden sonra dönüp tekrar piknik alanına yöneldiğinde hâlâ Jessup'ın hareketlerinden bir anlam çıkaramamıştı.

Dönüş yolunda büyük bir çınar ağacının yanından geçti. Ağacın tabanında gri-beyaz bir maddenin birikmiş olduğunu gördü; dışarıda kalan köklerin arasındaydı. Az sonra bunun ne olduğunu anladı. Birisi burada mum yakmıştı.

Park için en büyük tehdit görüldüğünden burada sigara içmek ve kibrit kullanmak yasaktı. Fakat birisi ağacın tabanında bir mum yakmıştı.

Shipley'i arayıp Jessup önceki gece parkta mum yaktı mı diye sormak istedi ama bunun yanlış olacağına karar verdi. Shipley gece vardiyasından dönmüştü ve büyük ihtimalle şimdi uyumaktaydı. En iyisi onu akşam olduğunda aramaktı.

Jessup'ın orada bulunduğunu gösterecek başka bir belirti var mı diye ağacın etrafını inceledi. Ağacın altında yakın bir geçmişte bir hayvan tarafından kazılmış olabilecek birkaç nokta gördü. Bunun dışında herhangi bir şey yapıldığını gösteren iz yoktu.

Patikadan çıkıp piknik alanına döndüğünde bir park bekçisi gördü; adam kapağını kaldırdığı çöp tenekesinin içine bakıyordu. Bosch ona yaklaştı.

"Memur Bey?"

Adam hızla ona döndü; çöp tenekesinin kapağı hâlâ elindeydi.

"Buyurun, efendim!"

"Kusura bakmayın, sizi korkutmak istemezdim. Şu patikada yürürken büyük bir ağaç gördüm, sanırım çınardı; galiba birisi ağacın tabanında bir mum yakmış. Merak ettim, acaba..."

"Nerede?"

"Blinderman Patikası'nın yukarı kısmında."

"Gösterin o zaman."

"O yokuşu bir daha çıkmak istemiyorum, ayakkabılarım uygun değil. Patikanın tam ortasında yükselen büyük bir ağaç. Eminim, kolayca bulabilirsiniz."

"Parkta ateş yakmak yasaktır!"

Bekçi sözlerini vurgulamak ister gibi kapağı gürültülü bir şekilde çöp tenekesinin üstüne kapattı.

"Biliyorum. Bu nedenle size söylüyorum. Ama sormak istediğim şey şu: Bu ağacın bir özelliği var mı?"

"Buradaki her ağaç özeldir. Bütün park özeldir."

"Bunu anlıyorum. Sormak istediğim şey sadece..."

"Lütfen, kimliğinizi gösterin."

"Anlayamadım."

"Kimlik. Kimlik görmek istiyorum. Gömlekli, kravatlı bir adam, ayağında uygun ayakkabılar olmadan patikada yürüyor... Bütün bunlar bana biraz kuşkulu göründü de..."

Bosch başını iki yana sallayarak rozet cüzdanını çıkardı.

"İşte kimliğim."

Cüzdanı açıp bekçinin incelemesi için bir süre açık tuttu. O sırada adamın rozetinde yazılı adını gördü: Brorein.

"Tamam mı?" diye sordu Bosch. "Şimdi sorularımı sorabilir miyim, Memur Brorein?"

"Ben park bekçisiyim, memur değilim," dedi Brorein. "Bir soruşturma mı yürütüyorsunuz?"

"Hayır, sadece patikanın üst kısmındaki bir ağaç hakkında sorularıma cevap vermenizi istediğim bir durumdan ibaret."

Bosch gelmiş olduğu yönü işaret etti.

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu.

Brorein başını iki yana salladı.

"Kusura bakmayın ama burası benim sorumluluk bölgem ve..."

"Hayır, aslanım, aslında sen benim sorumluluk bölgemdesin. Ama çok yardımcı oldun, sağ ol. Bunu raporumda belirteceğim."

Bosch oradan ayrılıp yürümeye başladı. Brorein arkasından seslendi.

"Bildiğim kadarıyla o ağacın hiçbir özelliği yok. Sadece bir ağaç işte, Dedektif Borsh."

Bosch arkasına dönmeden elini salladı. Brorein'la ilgili sevmediği şeylerin listesine okuma bozukluğunu da ekledi.

17

24 Şubat Çarşamba, saat 14.15

Savunma avukatı olarak hemen hep yaptığım hamlelerle savcılığı hazırlıksız yakaladığım zamanlarda iyi iş çıkarmış olurdum. Devletin bütün organları bilindik bir yöntemle çalışır. Yasaları ihlal eden savcılar da farklı değildir. Taze bir savcı olarak kendimi bu yöntemlerin rehavetine kaptırmamaya ant içmiştim. Uyanık Clive Royce'un hamlelerine hazırlıklı olmaya kararlıydım. Bu hamleleri önceden tahmin edecektim. Daha Royce uygulamaya geçmeden ne yapacağını bilecektim. Tıpkı bir ağacın tepesinde mevzilenmiş bir keskin nişancı gibi onları uzaktan tek tek devirene kadar bekleyecektim.

Bu vaadim Maggie McFacia'yla beni sık sık yaptığımız strateji toplantılarında bir araya getiriyordu. Ve bu öğlen sonrası tartışma konumuz, rakibimizin duruşma öncesi savunmasındaki can damarının ne olacağıydı. Royce'un davanın düşmesi için dilekçe vereceğini biliyorduk. Bu kesindi. Tartışmamızın konusu bu dilekçeyi hangi gerekçeler üzerine oturtacağıydı. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmak istiyordum. Savaşta bir keskin nişancı düşman devriyesini tuzağa düşürürken önce o ekibin komutanını, sonra telsizciyi, sonra da sağlık görevlisini devirmeye çalışır; bunu başarırsa geride kalanlar paniğe kapılıp kaçarlar. Royce dilekçesini verdiği zaman benim de hemen yapmak istediğim şey buydu. Çabuk davranıp savunmanın moralini bozacak karşı fikirler ve cevaplar verebilmek istiyor-

dum. Jessup'ın paniğe kapılmasını sağlayabilirsem belki duruşmaya gitmek zorunda bile kalmayabilirdim. Uzlaşma isteyebilirdi. Talepte bulunabilirdi. Talepte bulunması da mahkûm olması demekti. Savcılık tarafından bu da davanın kazanılması anlamına gelirdi.

"Bence bir ön soruşturma yapılmadığı takdirde suçlamaların artık geçerli olmadığını öne sürecektir," dedi Maggie. "Önce yargıçtan davayı düşürmesini isteyecek, sonra da hiç değilse yeni bir ön duruşma yapılmasını talep edecek."

"Fakat o duruşma kararı bozulmuştu," dedim. "Şimdi yeni bir duruşma var. İtiraz edilen şey ön duruşma değildi."

"Pekâlâ, biz de buna karşı çıkarız."

"Güzel, bunu sen halledersin. Başka ne var?"

"Her bulduğum yeni fikri hazırlanmam için bana geri atacaksan bir daha fikir vermiyorum. Üstlendiğim üçüncü iş olacak, seninse sadece bir tane var."

"Pekâlâ, bir sonrakini gözüm kapalı kabul ediyorum. Ne var?"

Maggie'nin gülümsemesini görünce kurduğum tuzağa kendi ayaklarımla girdiğimi fark ettim. Ama daha tetiği çekemeden ofis kapısı açıldı ve Bosch içeriye girdi.

"Zil çaldı, kurtuldum," dedim. "Harry, na'ber?"

"İkinizin de dinlemesini istediğim bir tanığım var. Sanırım işimize yarayacaktır, üstelik onu ilk duruşmada kullanmamışlar."

"Kim?" diye sordu Maggie.

"Bill Clinton," dedi Bosch.

Bu ismin davayla ilgili birine ait olduğunu düşünemedim. Ama davanın ayrıntılarına tamamen hâkim olan Maggie hemen ilişkiyi kurdu.

"Jessup'la çalışan çekici kamyon şoförlerinden biri."

Bosch ona parmağını uzattı.

"Doğru. O zamanlar Jessup'la birlikte Aardvark şirketinde çalışıyordu. Şimdi Olympic yakınında La Brea'da bir otomobil tamir atölyesi var. Adı Presidential Motors."

"Çok iyi bir isim," dedim. "Tanık olarak bizim için ne yapacak?"

Bosch kapıyı işaret etti.

"Dışarıda Lorna'yla oturuyor. Onu içeriye alalım da kendisi söylesin."

Maggie'ye baktım; ondan itiraz gelmeyince Bosch'a adamı içeriye almasını söyledim. Bosch dışarıya çıkmadan önce sesini alçaltarak bize Clinton'ın sabıka kaydını araştırdığını ve adamın temiz çıktığını söyledi. Hiç sabıkası yoktu.

"Adamın ödenmemiş trafik cezası bile yok," dedi Bosch.

"Güzel," dedi Maggie. "Şimdi bakalım, bize ne söyleyecek."

Bosch bekleme odasına gidip yanında ellili yaşlarının ortasında, kısa boylu, mavi bir iş pantolonu ve göğüs cebinde oval biçimli bir yama bulunan bir gömlek giymiş adamla birlikte içeriye girdi. Yamanın üstünde Bill yazılıydı. Saçları düzgünce taranmıştı ve gözlük takmıyordu. Tırnaklarının altında makine yağı lekeleri gördüm ama jüri önüne çıkmadan önce bunun icabına bakılabilirdi.

Bosch duvarın önündeki sandalyelerden birini çekip masamın önüne yerleştirdi.

"Lütfen, buraya oturun, Bay Clinton," dedi. "Size birkaç soru soracağız."

Bosch sorulara başlamam için bana bir baş işareti yaptı.

"Her şeyden önce buraya gelip bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Clinton," dedim.

Clinton başını sallayarak teşekkürü kabul etti.

"Sorun değil. Şu sıralar atölyede işler biraz yavaş zaten."

"Atölyenizde ne tür işler yapıyorsunuz? Herhangi bir uzmanlığınız var mı?"

"Evet. Restorasyon yaparız. Çoğu İngiliz otomobilleridir. Triumph, MG, Jaguar gibi koleksiyon parçaları."

"Anlıyorum. Bugünlerde bir Triumph TR 250 kaça gidiyor?"

Clinton başını kaldırıp bana baktı; uzmanlık alanındaki otomobillerden biri hakkındaki bilgim onu şaşırtmıştı.

"Durumuna bağlı. Geçen yıl bebek gibi bir tanesini yirmi beş bine sattım. Ama restore etmek için de on iki bin harcamıştım. Ayrıca fazlasıyla iş saati."

Başımı salladım.

"Lisedeyken bende bir tane vardı. Keşke satmasaydım," dedim.

"Bunları sadece bir yıl yapmışlardı. Altmış sekiz yılı. Bu yüzden koleksiyoncuların gözdesi oldu."

Yine başımı salladım. Otomobil hakkında bütün bildiklerimi söylemiştim. Bu otomobilin en sevdiğim yanı ahşap kontrol

paneliyle, üstünün açılabilir oluşuydu. Hafta sonları Malibu'ya gider, sörf yapmasını bilmediğim hâlde sörfçülerin bulunduğu kumsalda takılırdım.

"Pekâlâ, o hâlde altmış sekiz yılından seksen altıya geçelim mi?"

Clinton omuz silkti. "Bence sakıncası yok."

"Sakıncası yoksa Bayan McPherson not tutacak."

Clinton bir kez daha omuz silkti.

"O hâlde başlayabiliriz. Melissa Landy'nin öldürüldüğü günü ne kadar hatırlıyorsunuz?"

Clinton ellerini iki yana açtı.

"Olanlar nedeniyle o günü çok iyi hatırlıyorum. O küçük kızın öldürülmesi ve benim de bu cinayeti işleyen kişiyle birlikte çalışıyor olmam."

"Sizin için çok sarsıcı olmalı."

"Evet, bir süre etkisi altında kaldım."

"Sonra da aklınızdan çıkarabildiniz mi?"

"Hayır, pek sayılmaz... ama her an bunu düşünmeyi bıraktım. Kendi işimi kurdum ve çalıştım."

Başını salladım. Clinton içten ve dürüst görünüyordu. İyi bir başlangıçtı. Bosch'a baktım. Onun Clinton'da bir cevher bulduğuna inandığını biliyordum. Onun devam etmesini istedim.

"Bill," dedi Bosch. "Onlara o sıralarda Aardvark'ta neler olduğundan biraz bahsetsene. İşlerin nasıl kötü gittiğini."

Clinton başını salladı. "Evet, o günlerde işler pek iyi değildi. Derken Wilshire'da ikamet ettiğini gösteren bir çıkartman

yoksa yol kenarına park etmeyi yasaklayan bir yasa çıktı. Eğer o çıkartma yoksa araçları çekiyorduk. Böylece pazar sabahları o mahalleye gidip kiliseye gelmiş kişilerin yol kenarına bıraktıkları araçlara kancayı takıyorduk. İlk günlerde şirket sahibi Bay Korish'ti ve o kadar çok otomobil çekiyorduk ki bir kamyon sürücüsü daha işe almak zorunda kalmış, hatta bize fazla mesai ücreti bile vermeye başlamıştı. Çok eğlenceli oluyordu çünkü belediyeyle sözleşme yapan başka şirketler de vardı ve kim daha çok otomobil çekecek diye bir rekabet doğmuştu. Kim daha çok gol atacak gibiydi ve bir takım ruhu vardı."

Clinton doğru hikâyeyi mi anlatıyor diye Bosch'a onay bekleyen bir bakış attı. Harry başını sallayarak ona devam etmesini bildirdi.

"Derken bir anda işler bozulmaya başladı. İnsanlar uyanmış, artık otomobillerini oraya park etmez olmuşlardı. Kilisenin bu konuda duyurular yaptığı söylendi: Wilshire'ın kuzeyine park etmeyin, diyorlarmış. Böylece çok fazla işimiz olduğu günlerden yeterince iş olmadığı bir zamana geldik. Bunun üzerine Bay Korish masrafları kısması gerektiğini ve içimizden birine, belki de iki kişiye yol vermek zorunda olduğunu söyledi. Performansımızı değerlendirip kararını buna göre vereceğini açıkladı."

"Bunu size cinayet gününe göre ne zaman söyledi?"

"Hemen öncesinde. Çünkü üçümüz de hâlâ oradaydık. Yani henüz kimseyi kovmamıştı."

Sözü ben devraldım ve ona bu durumun sürücüler arasındaki rekabeti nasıl etkilediğini sordum.

"Eh, işi zorlaştırmıştı, tabii. Hepimiz arkadaştık ama sonra bir anda birbirimizden hoşlanmamaya başladık çünkü işimizden olmak istemiyorduk."

"O sırada Jason'ın tavrı nasıldı?"

"Jason acımasız bir adamdı."

"Bu baskı onu etkilemiş miydi?"

"Evet çünkü son sıradaydı. Bay Korish çekilen arabalarla ilgili bir skor tabelası asmıştı; Jason sonuncuydu."

"Ve bundan hiç memnun değildi herhâlde."

"Değildi. Birlikte çalışması çok zor bir herif olmuştu."

"Cinayet günü nasıl davrandığını hatırlıyor musunuz?"

"Biraz. Dedektif Bosch'a da söylediğim gibi, sokaklara sahip çıkmaya başladı. Windsor sokağı benimdir gibi. Keza Las Palmas ve Lucerne. Bunun gibi. Ben ve diğer sürücü olan Derek ona böyle bir kural olmadığını söyledik. O zaman bize, 'Pekâlâ, o sokaklarda bir otomobile kanca takın da ne olacağını görün,' dedi."

"Sizi tehdit etti yani."

"Evet, öyle denebilir. Kesinlikle öyle."

"Sahiplendiği sokaklardan birinin Windsor olduğunu kesinlikle hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Windsor'u sahiplenmişti."

Bütün bunlar çok iyi bilgilerdi. Sanığın o zamanki ruh hâlini açıklardı. Korish ve Wilbern'den bunu destekleyen ifadeler gelmediği takdirde bunu kayıtlara geçirmek zor olacaktı. Tabii o iki adamın hâlâ hayatta ve erişilebilir durumda olup olmadıklarını bilmiyorduk.

"Bu tehdidini eyleme geçirdiği oldu mu?" diye sordu Maggie.

"Hayır," dedi Clinton. "Ama o kızla aynı gündü. Sonra tutuklandı ve olay kapandı. Onun tutuklanmasına üzüldüğümü söyleyemem. Daha sonra Bay Korish kayıt tutmadığı için Derek'i işten çıkardı. Son adam ben kalmıştım. Orada dört yıl daha çalıştım, bu süre içinde para biriktirip kendi işimi kurdum."

Tipik bir Amerikan başarı hikâyesiydi. Maggie ilave bir şey soracak mı diye bekledim ama sormayınca sözü ben aldım.

"Bay Clinton, yirmi dört yıl önce bunlardan polislere veya savcılara hiç bahsettiniz mi?"

Clinton başını iki yana salladı. "Pek değil. O günlerde soruşturmadan sorumlu dedektifle konuşmuştum, bana sorular sordu. Ama mahkemeye falan çıkarılmadım."

Çünkü o zaman sana gerek duymadılar, diye düşündüm. Ama şimdi sana ihtiyacım var.

"Jessup'ın bu tehdidi cinayetin işlendiği gün yaptığına nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Aynı gün olduğunu biliyorum. O günü hatırlıyorum çünkü birlikte çalıştığın kişinin cinayet suçlamasıyla tutuklanması sık olan bir şey değildir."

Sözlerini vurgulamak için başını salladı.

Eksik bir şey bıraktık mı diye Bosch'a baktım. Bosch sinyali alıp sözü devraldı.

"Bill, onlara Jessup'la birlikte polis aracında gidişini anlatsana. Windsor'a giderken."

Clinton yine başını salladı. Onu yönlendirmek kolay oluyordu ve bu da başka bir iyi alametti.

"Aslında suçlunun Derek olduğunu sanıyorlardı. Polisler. Sabıka kaydı vardı ve bu konuda yalan söylediği ortaya çıkmıştı. Bu da onu bir numaralı sanık yapıyordu. Bu nedenle Derek'i bir polis aracının arkasına, Jason'la beni de başka bir araca koymuşlardı."

"Sizi nereye götürdüklerini söylediler mi?"

"Bize ilave soruları olduğunu söylemişlerdi; biz de karakola gittiğimizi sanıyorduk. Araçta iki polis memuru vardı; onların bir teşhis sırasından bahsettiklerini duyduk. Jason bunun ne olduğunu sorunca ona önemli bir şey olmadığını, sadece bir tanığın Derek'i teşhis etmesi için birkaç tane tulum giymiş adam istendiğini söylediler."

Clinton burada durdu ve Bosch'a, bana ve Maggie'ye beklenti dolu bir ifadeyle baktı.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Jason polislere bizi o şekilde bir teşhis sırasına sokamayacaklarını söyledi. Adamlar sadece verilen emirleri uyguladıklarını söylediler. Böylece Windsor'a gelip bir evin önüne park ettik. Polisler dışarıya çıkıp orada başka dedektiflerle birlikte duran başdedektifin yanına gittiler. Jason'la ben pencerelere baktık ama tanık falan göremedik. Derken sorumlu dedektif evin içine girdi ve dışarıya çıkmadı. Neler olduğunu bilmiyorduk. Sonra Jason şapkamı ödünç almak istedi."

"Şapkanızı mı?" diye sordu Maggie.

"Evet, Dodgers beyzbol kepimi. Her zaman olduğu gibi başımdaydı, Jason bunu almak zorunda olduğunu söyledi; evin önünde bekleyen polislerden biriyle otomobil çekme yüzünden

atışmışlar. şimdi onu tanırsa zorluk çıkarabilirmiş. Bunları anlatıp şapkamı istedi."

"Ne yaptınız?" diye sordum.

"Daha sonra öğreneceklerimi henüz bilmediğim için önemsemedim. Şapkamı ona verdim, hemen başına geçirdi. Sonra polisler bizi otomobilden çıkarmak için geldiklerinde şapkanın yer değiştirdiğini fark etmediler. Dışarıya çıkıp Derek'in yanında durmamızı istediler. Biz öylece dikilip dururken polislerden birini telsizle aradılar –bunu hatırlıyorum– adam yanımıza gelip Jason'dan şapkayı çıkarmasını istedi. Jason söyleneni yaptıktan birkaç dakika sonra hemen etrafını sarıp onu kelepçelediler. Aradıkları kişi Derek değil Jason'mış."

Gözlerimi Clinton'dan ayırıp Bosch'a ve Maggie'ye baktım. Şapka hikâyesini onların da önemli bulduklarını anlıyordum.

"İşin tuhaf yanı nedir, biliyor musunuz?" diye sordu Clinton.

"Nedir?" dedim.

"O şapka bir daha bana gelmedi."

Gülümsedi, ben de karşılık verdim.

"O hâlde bu iş bitince size yeni bir şapka almamız gerekecek. Şimdi size şu hayati soruyu sorayım. Bize burada söylediklerinizin hepsini Jason Jessup'ın duruşmasında da anlatır mısınız?"

Clinton cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

"Evet, bunu yapabilirim," dedi.

Ayağa kalkıp masanın karşısına geçtim ve elimi uzattım.

"O hâlde artık bir tanığımız var, diyebiliriz. Çok teşekkür ederiz, Bay Clinton."

El sıkıştıktan sonra Harry'ye baktım.

"Harry, sana sormam gerekirdi; eksik bir şey bıraktık mı?"

Bosch da ayağa kalktı. "Sanmam. Şimdilik her şey tamam. Ben Bay Clinton'ı atölyesine götüreyim."

"Çok iyi. Tekrar teşekkür ederim, Bay Clinton."

Clinton ayağa kalktı. "Lütfen, bana Bill deyin."

"Tamam, söz. Size Bill diyeceğiz ve tanık olarak çağıracağız."

Herkes sahte bir kahkaha savururken Bosch Clinton'ı ofisten dışarıya çıkardı. Tekrar masama dönüp oturdum.

"Ee, bu şapka olayına ne diyorsun," diye sordum Maggie'ye.

"İyi bir bağlantı," dedi Maggie. "Sarah'la görüştüğümüzde yatak odasından Kloster'ın telsizle sokaktaki polislere haber gönderip Jason'a şapkasını çıkarttıklarını hatırlamıştı. Sarah o zaman onu teşhis etmişti. Daha sonra Harry dava dosyasına bakınca Jessup'ın tutuklandığı zaman ona ait kişisel eşyaların listesini buldu. Dodgers kepi listedeydi. Hâlâ eşyalarının izini sürüyoruz – yirmi dört yıldan sonra zor oluyor. Belki San Quentin'e kadar gitmiştir. Her hâlükârda şapkayı bulamasak da liste var."

Memnun bir ifadeyle başımı salladım. Bu birçok bakımdan iyi olacaktı. Tanıkların bağımsız olarak birbirlerini desteklediklerini gösterecek, savunmanın onca yıl sonra hafızalara güvenilmez iddiasını çürütecek ve en önemlisi sanığın o andaki

zihinsel durumunu açıklayacaktı. Jessup teşhis edilme tehlikesi olduğunu sezmişti. Kızı kaçırırken birisi onu görmüştü.

"Pekâlâ, çok güzel," dedim. "İlk baştaki durum için ne diyorsun? Aralarında rekabet başlaması ve içlerinden birinin kovulacak olması? Belki iki kişinin?"

"Bu da zihinsel durumuyla ilgili iyi bir puan. Jessup baskı altındaydı ve eyleme geçti. Belki bütün bu iş bununla ilgiliydi. Belki tanık listemize bir psikiyatrist ekleyebiliriz."

Başımı salladım.

"Clinton'ı bulup sorguya çekmesini Bosch'a sen mi söyledin?"

Maggie başını iki yana salladı. "Hayır, kendisi yaptı. Bu işte çok iyi."

"Biliyorum. Keşke ne yapacağını önceden bana da söylese."

18

25 Şubat Perşembe, saat 11.00

Rachel Walling şehir merkezindeki cam kulelerden birindeki bir ofiste buluşmak istedi. Bosch verilen adrese gidip otuz dördüncü kata çıktı. Franco, Becerra ve Itzuris hukuk firmasının kapısı kilitli olduğu için Bosch tıklatmak zorunda kaldı. Kapıyı Rachel açıp onu lüks bir ofis süitine aldı. İçeride ne avukat vardı ne de kâtipler. Rachel onu toplantı odasına götürdü. Bosch'un bir hafta önce vermiş olduğu kutu ve dosyalar uzun bir oval masanın üstünde duruyordu. Bosch içeriye girdikten sonra yerden tavana kadar yükselen pencerelerden birinin önüne gitti.

Şehir merkezinde hiç bu kadar yüksek bir noktada bulunduğunu hatırlamıyordu. Dodger Stadyumu, hükümet binaları, *Los Angeles Times* binası görüş alanındaydı. Echo Park'ı görünce orada Rachel Walling'le geçirdiği günü hatırladı. O zamanlar her bakımdan bir ekiptiler. Ama şimdi o birlik çok eskilerde kalmıştı.

"Burası ne böyle?" diye sordu hâlâ pencereden dışarıya bakarken. "Herkes nerede?"

"Kimse yok. Burasını sadece para aklamak için kullandık. Bu nedenle boş. Bu binanın yarısı boştur. Ekonomi. Burası gerçek bir hukuk firmasıydı ama iflas ettiler. Biz de ödünç aldık. Bina yönetimi devlet desteğini memnuniyetle karşıladı."

"Uyuşturucudan gelen parayı aklamak için mi? Silah parası mı?"

"Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun, Harry. Eminim, birkaç ay sonra çıkacak haberleri okursun. O zaman bir anlam verirsin."

Bosch kapıdaki tabelada gördüğü ismi hatırladı: Franco, Becerra ve Itzuris: FBI. Çok zekiceydi.

"Acaba bina yönetimi bir sonraki kiracıya bu ofisin FBI tarafından kötü adamları haklamak için kullandığını söyler mi? O kötü adamların dostları intikam için gelebilirler."

Rachel buna cevap vermedi; sadece masaya oturmasını işaret etti. Bosch otururken ona alıcı gözüyle baktı. Saçlarını toplamamıştı ki bu ender olurdu. Bosch onu bu hâliyle görmüştü ama görevdeyken değil. Yanaklarının iki yanındaki siyah saç kıvrımları siyah gözlerini iyice ortaya çıkarıyordu.

"Buradaki buzdolabı boş, yoksa sana içecek bir şey ikram ederdim."

"Bir şey istemiyordum zaten."

Rachel kutuyu açtı ve Bosch'un vermiş olduğu dosyaları çıkardı.

"Rachel, bu yaptıkların için sana minnettarım," dedi Bosch. "Umarım sana çok zahmet olmamıştır."

"İş bakımından sorun olmadı. Hoşuma gitti. Ama sen, Harry, senin tekrar hayatıma dönmen iyi olmadı."

Bosch böyle bir şey beklemiyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Süregelen bir ilişkim var ve ona senden bahsettim. Tek-kurşun teorinden falan. Bu nedenle partnerim gecelerimi sana bunu hazırlayarak geçirmemden hiç hoşlanmadı."

Bosch ne diyeceğini kestiremedi. Rachel Walling'in sözlerinde daima derin anlamlar gizli olurdu. Yoksa yüksek sesle söylediklerinin altında ima ettiği başka şeyler de var mıydı?

"Özür dilerim," diyebildi sonunda. "Ona bunun sadece işle ilgili olduğunu, senden sadece profesyonel görüşünü istediğimi söyledin mi? Sana güvendiğim ve bu konuda senden iyisi olmadığı için geldiğimi?"

"Benden iyisi olmadığını biliyor ama her neyse... Şu işi yapalım."

Rachel bir dosyayı açtı.

"Eski karım öldü," dedi Bosch. "Geçen yıl Hong Kong'da bir patlama sırasında öldü."

Neden bunu ağzından kaçırdığını bilmiyordu. Rachel aniden başını kaldırıp bakınca Bosch onun bundan habersiz olduğunu anladı.

"Aman Tanrım, çok üzüldüm."

Bosch başını salladı; ayrıntılara girmeyecekti.

"Kızın ne oldu?"

"Artık benimle yaşıyor. Şimdilik idare ediyor ama çok sarsıldı. Aradan sadece dört ay geçti."

Rachel başını salladı; az önce işittiklerini sindirmeye çalışıyordu.

"Ya sen?" dedi. "Senin için de çok zor olmuştur."

Bosch evet anlamında başını salladı ama ne diyeceğini bilemedi. Artık kızı tamamen onun hayatına girmişti ama ödenen çok ağır bir bedel vardı. Konuyu kendisi açmıştı ama başka hiçbir şey söyleyemiyordu.

"Bak," dedi Bosch, "çok tuhaf oldu. Bunu neden pat diye sana söylediğimi bilmiyorum. Sen tek kurşundan söz edince sana eski karımdan bahsettiğimi hatırladım. Bunu başka bir zaman konuşabiliriz. Yani sen istersen. Artık şu davayla ilgilenelim, olur mu?"

"Evet tabii. Kızını düşünüyorum. Annesini kaybetmesi ve tanıdığı yerlerden bu kadar uzaklara taşınmak zorunda kalması. Demek istediğim, seninle yaşaması güzel ama bu o kadar... uyum sağlaması o kadar kolay değil."

"Evet ama çocukların esnek olduğu söylenir çünkü gerçekten de esnektirler. Kızımın şimdiden pek çok arkadaşı var ve okuldaki durumu da iyi. Her ikimiz için de çetin bir uyum süreci oldu ama sanırım kızım üstesinden gelecektir."

"Ya sen?"

Bosch cevap vermeden önce onun gözlerine baktı.

"Ben iyiyim. Kızım benimle yaşıyor ve hayatımdaki en güzel şey o."

"Bu çok iyi, Harry."

"Evet."

Rachel göz temasını sonlandırıp kutudaki dosyaları ve fotoğrafları çıkardı. Bosch ondaki ani dönüşümü görebiliyordu. Bir anda kendini tamamen işine vermiş, bulgularını rapor etmeye hazır FBI profil uzmanı oluvermişti. Bosch da cebinden

defterini çıkardı. Kapağında dedektif rozetinin kabartması olan bir deri kılıf içindeydi. Defteri açıp yazmak üzere hazırlandı.

"Fotoğraflarla başlamak istiyorum," dedi Rachel.

"Tamam."

Rachel masanın üstüne Melissa Landy'nin çöplükteki cesedinin dört resmini koyup Bosch'un görmesi için ona doğru çevirdi. Bunların üzerine de otopside çekilmiş fotoğrafları yaydı. Ölü çocukların resimlerine bakmak Bosch için hiçbir zaman kolay olmamıştı ama bunlar özellikle bakması çok zor resimlerdi. Uzunca bir an baktıktan sonra midesindeki düğümlenmenin çocuğun cesedinin çöplüğe atılmasından olduğunu fark etti. Kızın bu şekilde atılması onu sevenlere ağır bir hakaret mesajı gibiydi.

"Bu çöplük," dedi Bosch. "Sence bir mesaj amacıyla mı seçilmiş?"

Rachel bu soruyu ilk kez düşünüyormuş gibi duraksadı.

"Aslında ben başka bir açıdan bakıyorum. Bence o anda yapılmış bir seçimdi. Bir planın parçası değil. Katile kimseye görünmeden cesedi atacağı ve hemen bulunmayacağı bir yer gerekiyordu. Tiyatronun arkasındaki çöplüğü biliyordu ve bunu kullandı. Bence sadece uygun bir yer olduğu içindi, mesaj bırakmak amacı yoktu."

Bosch başını salladı. Defterine not aldı; Clinton'a gidip bu çöplüğü soracaktı. El Rey, Aardvark sürücülerinin çalıştığı Wilshire koridorundaydı. Kamyon sürücülerinin bildiği bir yerdi.

"Kusura bakma, seni yanlış yönlendirmek istememiştim," dedi Bosch not alırken.

"Sorun değil. İşe kızın fotoğraflarıyla başlamak istememin nedeni bu cinayetin en başından beri yanlış anlaşıldığına inanmam."

"Yanlış anlaşılma mı?"

"Göründüğü kadarıyla ilk baştaki dedektifler cinayet mahallini görünüşüne bakarak değerlendirmişler ve sanığın öldürme planının sonucu olarak kabul etmişler. Yani Jessup kızı kaçırmış, planı da onu boğup cesedini çöplükte bırakmakmış. Cinayetin profilini çıkaranlar bunu delillerle destekleyip kayıtlardaki başka cinayetlerle karşılaştırılması için FBI'a ve Kaliforniya Adliyesi'ne sunmuşlar."

Rachel bir dosyayı açıp içinden Dedektif Kloster tarafından yirmi dört yıl önce hazırlanmış uzunca bir profil raporuyla sunum formlarını çıkardı.

"Dedektif Kloster Jessup'ı ilişkilendirebileceği benzer cinayetler var mı diye aradı. Bulamayınca da aramayı bıraktı."

Bosch özgün dava dosyasını birkaç gün boyunca incelemiş olduğu için Rachel'ın ona anlattığı her şeyi biliyordu. Ama sözünü kesmedi çünkü onu yeni bir şeye doğru yöneltmekte olduğunu seziyordu. Rachel Walling'in sanatı buydu işte. FBI'ın bunu fark edip onun becerilerini en iyi biçimde kullanmayışı önemli değildi. Bosch bunu her zaman yapacaktı.

"Bence bu vakanın en başında hatalı bir profil çıkarılmış. Tabii bir de o günlerdeki veri bankalarının bu kadar gelişmiş ve kapsamlı olmadığı gerçeği de var. Bu bakış açısı yanlış yönde ve hatalı olduğu için hiçbir sonuca varamayışları normal."

Bosch başını sallarken not almayı sürdürdü.

"Profili yeniden mi çıkarmaya çalıştın?" diye sordu.

"Elimden geldiği kadar. Başlangıç noktası da tam burada. Fotoğraflar. Kızın yaralarına bakar mısın?"

Bosch uzanıp ilk sıradaki fotoğraflara baktı. Aslında kızın vücudundaki yaraları görmüyordu. Tıka basa dolu bir çöp bidonunun üstüne rastgele atılmıştı. Tiyatronun içinde bir sahne inşaatı veya yenileme projesi olmalıydı çünkü bidon inşaat artıklarıyla doluydu. Talaş, boya kovaları, kesilmiş veya kırılmış tahta parçaları. Küçük kesikler hâlinde sunta ve plastik kaplama malzemesi. Melissa Landy çöplüğün bir köşesinde yüzüstü yatıyordu. Bosch kızın elbisesinde bir damla bile kan görmedi.

"Hangi yaralardan söz ediyoruz?" diye sordu.

Rachel resimlere doğru eğilmek için ayağa kalktı. Her bir fotoğrafta Bosch'un bakmasını istediği noktaları kalemiyle belirledi. Maktulün boynundaki morlukları işaret etti.

"Boynundaki yaralar," dedi Rachel. "Dikkatli bakarsan yanağın sağ tarafındaki oval biçimli morluğu görürsün; diğer tarafta da bunun karşısında daha büyük bir morluk var. Bu delil kızın tek elle boğularak öldürüldüğünü kanıtlıyor."

Rachel kalemiyle resmin üstünde gösterdi.

"Başparmağı kızın sağ tarafında, dört parmağı sol tarafında. Tek elle. Şimdi, soralım, neden tek elle boğmuş?"

Rachel tekrar oturunca Bosch da geri çekilip arkasına yaslandı. Melissa'nın tek elle boğulduğu fikri Bosch için yeni bir şey değildi. Kloster'ın hazırlamış olduğu özgün cinayet profilinde de vardı.

"Yirmi dört yıl önce varsayılan şey Jessup'ın kızı sağ eliyle boğarken sol eliyle de mastürbasyon yaptığıydı. Bu teori tek bir şey üstüne kuruluydu – maktulün elbisesinde bulunan meni. Bu meni Jessup'la aynı kan grubu olan biri tarafından bırakıldığı için Jessup'a ait olduğu varsayılmıştı. Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Tamam, o hâlde sorun şu: Artık bu meninin Jessup'tan gelmediğini biliyoruz, dolayısıyla seksen altı yılında hazırlanan temel cinayet profili ve teorisi yanlış. Yanlış olduğunu kanıtlayan başka bir şey de Jessup'ın solak olmadığı biliniyor. Yapılan incelemelere göre solak olmayan kişiler mastürbasyonu hemen her zaman sağ elle yapıyorlarmış."

"Bu konuda inceleme mi yapmışlar?"

"Şaşarsın. İnternette bulduğum zaman ben çok şaşırmıştım."

"İnternette bozuk şeyler olduğunu biliyordum."

Rachel gülümsedi; konuşma konusu onu utandırmamıştı. İşinin bir parçasıydı.

"Her konuda inceleme yapmışlar; insanların popolarını hangi elleriyle sildiklerine kadar. Okudukça çok ilginç geliyor. Ama önemli olan, daha en başından beri yapılan yanlış değerlendirme. Cinayet bir seks eylemi sırasında işlenmedi. Şimdi sana başka birkaç fotoğraf göstereceğim."

Rachel uzanıp bütün fotoğrafları topladı ve kenara itti. Sonra Jessup'ın cinayet günü kullandığı kamyonun içinde çekilmiş resimlerini masaya yaydı. Kamyonun bir de adı vardı ve kontrol paneline kazınmıştı.

"Olay günü Jessup Matilda'yı kullanıyordu," dedi Rachel.

Bosch masaya serilen üç fotoğrafı inceledi. Thomas Brothers haritaları –o zamanlar GPS yoktu– kontrol panelinin üstüne düzgünce konmuştu. Dikiz aynasına küçük bir oyuncak tapir asılmıştı. Orta konsolun üstünde bir kupa tutacağı, torpido gözünün kapağında bir çıkartma vardı. Çıkartmanın üstünde *Beleş Yolculuk Yok* yazılıydı.

Rachel kalemiyle resimlerden birinin üstünde bir daire çizdi. Bu, torpido gözünün altına monte edilmiş bir polis tarayıcısıydı.

"Bunun ne anlama geldiğini düşünen kimse olmuş mu?"

Bosch omuz silkti. "O zaman oldu mu bilmiyorum. Şimdi ne anlama geliyor?"

"Bak şimdi: Jessup belediyeden yetkili bir araç çekme şirketi olan Aardvark'ta çalışıyordu. Bu şirket tek değildi. Çekici şirketleri arasında rekabet vardı. Kamyon sürücüleri devamlı polis yayınlarını dinliyorlar, kazalardan veya park ihlallerinden haberdar oluyorlardı. Bunu ilk duyan da rakiplerini atlatabilirdi, değil mi? Ne var ki her çekici kamyonda bu tarayıcılardan vardı ve herkes polis yayınlarını dinleyip diğerlerini atlatmaya çalışıyordu."

"Doğru. O hâlde ne demek oluyor bu?"

"Önce kızı kaçırma konusuna bakalım. Tanık ifadesi ve başka her şey bu suçun büyük bir plan ve sabırla işlenmediğini gösteriyor. Bu, o anlık dürtü sonucu işlenen bir suç. Bu kadarını en başta doğru anlamışlar. Birazdan saik üzerinde etraflıca konuşabiliriz ama şimdilik bir şeyin Jessup'ı dürttüğünü ve

neredeyse kontrolsüz bir şekilde hareket ettiğini söylemekle yetinelim."

"Sanırım ben saik konusunu çözdüm," dedi Bosch.

"Güzel, bunu duymak isterim. Ama şimdilik Jessup'ın içinde dayanılmaz bir baskı olduğunu ve bu dürtüyle kızı kaçırdığını varsayalım. Kızı kamyonun arkasına götürdü ve oradan uzaklaştı. Belli ki çalıların arkasında saklanmış olan ve hemen alarm veren ablasından haberi yoktu. Kızı kaçırıp oradan uzaklaşırken polis yayınından kaçırma haberini işitiyor. O anda ne halt ettiğini anlayıp başına nasıl bir bela açtığını fark ediyor. Her şeyin bu kadar hızla gelişebileceğini tahmin etmesi imkânsızdı. Planını bir yana bırakıp kendini koruması gerektiğini anlıyor. Tutuklanmaması için tanık bırakmaması, bu nedenle kızı öldürmesi ve cesedini saklaması gerek."

Bosch onun teorisini anlayarak başını salladı. "O hâlde, sen bu cinayetin aslında planladığı bir şey olmadığını söylüyorsun."

"Doğru. İlk baştaki planını bıraktı."

"Demek ki Kolster FBI'da buna benzer cinayetler ararken yanlış şeyi arıyordu."

"Yine doğru."

"Ama aslında bir plan var mıydı? Bunun bir dürtü sonucu işlenmiş suç olduğunu sen söyledin. Jessup bir fırsat gördü ve birkaç saniye içinde harekete geçti. Bunda ne gibi bir plan olabilir?"

"Aslında karmaşık ve eksiksiz bir planı olma ihtimali çok kuvvetli. Bu gibi katillerin bir parafilisi vardır – kusursuz bir psikoseksüel deneyimi gerçekleştirmek. Hep bunun hayalini

kurarlar. Ve tahmin edebileceğin gibi hayallerinde hep işkence ve öldürme vardır. Parafili onların günlük hayal dünyalarının bir parçasıdır ve giderek yoğunlaşarak onları eyleme zorlayan bir dürtü hâline gelir. O sınırı aşıp da eyleme geçtikleri zaman maktulün kaçırılması tamamen plansız ve doğaçlama bir iş olabilir ama öldürme sonucu öyle değildir. Ne yazık ki maktul katilin zihninde defalarca canlanmış bir sahnenin içine sokulmuş."

Bosch not defterine bakınca bir süredir not tutmamış olduğunu fark etti.

"Pekâlâ, ama olayın burada gerçekleşmediğini söylüyorsun," dedi. "Jessup planı bıraktı. Polis yayınında kızın kaçırılma ihbarını işitti ve bu onu fantezisinden koparıp gerçek duruma getirdi. Onun peşinde olabileceklerini anladı. Kızı öldürdü ve bulunmasın diye cesedini çöplüğe attı."

"Aynen öyle. Ve bu nedenle, senin de söylediğin gibi, dedektifler bu cinayetin öğelerini karşılaştırmaya kalktıklarında elmalarla portakalları karşılaştırmış oldular. Buna uyan hiçbir şey bulamadılar ve bunun bir defalık bir suç olduğu ve dürtü sonucu işlendiğine karar verdiler. Bence öyle değildi."

Bosch gözlerini resimlerden ayırıp Rachel'a çevirdi.

"Bu işi daha önce de yaptığını düşünüyorsun."

"Bence, daha önce böyle bir şey yaptığı ihtimali çok az. Ama başka kaçırma olaylarına karıştığını öğrenirsem de çok şaşırmam."

"Yirmi dört yıl öncesinden söz ediyorsun."

"Biliyorum. Ve Jessup'ı çözülmemiş cinayetlerle ilişkilendiremediğimiz için büyük ihtimalle kayıp veya evden

kaçmış çocuklar söz konusu oluyor. Hiç cinayet mahalli kurulamayan vakalar. Hiçbir zaman bulunamayan kayıp kızlar."

Bosch Jessup'ın gece yarıları Mulholland Drive'daki parklara gidişini düşündü. Artık neden onun bir ağacın dibinde mum yaktığına bir anlam verebileceğini düşünüyordu.

Derken aklına daha şaşırtıcı ve korkutucu bir şey geldi.

"Sence böyle bir adam çok eskiden işlediği cinayetleri şimdiki fantezilerini beslemek için kullanabilir mi?"

"Tabii kullanabilir. Hapishanedeydi, başka seçeneği yoktu ki."

Bosch giderek içini kaplayan bir baskı hissetti. Bu baskı ortada tek bir cinayet vakasından fazlası olduğunu düşündükçe artıyordu. Rachel'ın teorisi doğruysa, ki bundan kuşku duyması için hiç neden yoktu, Jessup aynı suçu tekrar tekrar işleyen bir caniydi. Ve her ne kadar yirmi dört yıl boyunca dondurulmuş olsa da şimdi serbestti ve şehrin her yerinde dolaşabiliyordu. Çok geçmez, onu daha önce öldürmeye sevk eden dürtülere ve baskılara yenik düşebilirdi.

Bosch o anda kesin kararını verdi. Bir daha Jessup öldürme dürtüsüne yenik düştüğünde Bosch orada olacak ve onu yok edecekti.

Düşüncelerinden sıyrılıp gözlerini tekrar odakladığı zaman Rachel'ın tuhaf bir şekilde ona bakmakta olduğunu fark etti.

"Bütün bunlar için çok teşekkür ederim, Rachel," dedi. "Galiba hemen gitmem gerekiyor."

19

4 Mart Perşembe, saat 09.00

Ön duruşma talepleriyle ilgili bir oturum olmasına rağmen duruşma salonu tıklım tıklımdı. Her zamanki at sineklerinin ve medyanın yanı sıra hatırı sayılır sayıda duruşma avukatı da vardı. Savcılık masasında Maggie'yle oturmuş, bir kez daha konuştuklarımızın üstünden geçiyorduk. Yargıç Breitman'ın önündeki meseleler daha önce tartışılmış ve kâğıda dökülerek ona sunulmuştu. Yargıç belki birkaç soru daha soracak, sonra da kararını duyuracaktı. İçimde giderek artan bir endişe vardı. Clive Royce tarafından öne sürülen talepler zaten beklenen şeylerdi ve Maggie ve ben bunlara sağlam cevaplar vermiştik. Sözlü taleplere karşı da hazırlıklıydık ama böyle bir oturum aynı zamanda hiç umulmadık şeylere de gebeydi. Savcılığı kum torbasına çevirdiğim pek çok ön duruşma hatırlıyordum. Bazen bunun gibi oturumlarda verilecek bir kararla dava kazanılır veya kaybedilebilirdi.

Sırtımı yaslayıp salonda göz gezdirdim. İzleyici bölümünde oturan bir avukata sahte bir gülücük gönderdikten sonra Maggie'ye döndüm.

"Bosch nerede?" diye sordum.

"Buraya geleceğini sanmıyorum."

"Neden? Geçen hafta boyunca kayıptı."

"Bir şey üstünde çalışıyor. Dün beni arayıp bu oturuma gelmesi gerekli mi diye sordu. Ben de, hayır, dedim."

"Umarım Jessup'la ilgili bir şey üstünde çalışıyordur."

"Bana öyle olduğunu söyledi, yakında bize getirecekmiş."

"Aman ne iyi. Duruşma dört hafta sonra başlıyor."

Bosch'un beni, yani asıl savcıyı değil de Maggie'yi araması tuhafıma gitmişti. Bunu yapması Bosch'a olduğu kadar Maggie'ye de içerlememe neden oldu.

"Dinle, Port Townsend'e yaptığınız yolculuk sırasında neler oldu bilmiyorum ama beni araması gerekirdi."

Maggie mızıkçı bir çocukla uğraşıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Bak, endişe etmene gerek yok. Senin asıl savcı olduğunu biliyor. Büyük ihtimalle vereceği günlük raporlarla uğraşamayacak kadar meşgul olduğunu sanıyordur. Ve Port Townsend'le ilgili söylediklerini de ciddiye almayacağım. Bu defalık. Ama bir daha böyle bir imada bulunursan aramızda ciddi bir sorun çıkar."

"Pekâlâ, özür dilerim. Sadece..."

Dikkatim koridorun öbür yanındaki savunma masasında Royce'la birlikte oturan Jessup'a kaydı. Yüzünde pis bir sırıtmayla bana bakıyordu; Maggie'yle beni seyretmekte, hatta belki dinlemekte olduğunu fark ettim.

"Bir dakikaya geliyorum," dedim.

Kalkıp savunma masasına gittim ve ona doğru eğildim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Jessup?"

Jessup bir şey söyleyemeden avukatı hemen araya girdi.

"Müvekkilimle konuşma, Mick," dedi Royce. "Ona sormak istediğin bir şey varsa bana sor."

Avukatının savunmacı müdahalesiyle cesaret bulan Jessup yine sırıttı.

"Git otur yerine," dedi Jessup. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Royce onu susturmak için elini kaldırdı.

"Ben ilgilenirim. Sen sesini çıkarma."

"Beni tehdit etti. Bunu yargıca bildirmelisin."

"Sana sesini çıkarma dedim, ben ilgilenirim."

Jessup kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı.

"Mick, bir sorun mu vardı?" diye sordu Royce.

"Hayır, sorun yok. Sadece gözlerini dikip bana bakmasından hoşlanmadım."

Tekrar savcılık masasına dönerken kontrolümü kaybettim diye kendime kızıyordum. Yerime otururken jüri locasında kurulmuş olan kamera havuzuna baktım. Yargıç Breitman duruşmanın ve ön duruşmaların filme alınmasına izin vermişti ama sadece kamera havuzu olacaktı. Yani burada çekilen görüntüleri bütün kanallar paylaşabilecekti.

Birkaç dakika sonra yargıç yerine oturdu ve duruşmayı başlattı. Birer birer savunmanın talepleri görüşüldü ve verilen kararlar fazla tartışılmasına gerek kalmadan istediğimiz gibi çıktı. En önemli talep delil yetersizliğinden davanın düşürülmesiydi ki yargıç bunun üstünde hiç yorum yapmadan reddetti. Royce söz isteyince de yargıç bu konu üstünde daha fazla konuşmaya

gerek olmadığını söyledi. Bu bayağı sıkı bir azar gibiydi ve her ne kadar normal bir şeyi duymuş gibi görünsem de zevkten bayılmıştım.

Yargıcın ayrıntılı olarak tartışılmasını istediği tek karar Royce'un tuhaf ricası oldu. Boynundaki ve parmaklarındaki dövmelerin örtülmesi için müvekkiline duruşma sırasında makyaj yapılmasını istiyordu; Royce bunların müvekkili suçsuz yere yirmi dört yıl hapiste yatarken yapılmış olduğunu öne sürdü. Bu dövmeleri gören jüri üyeleri ön yargılı olabilirlerdi. Müvekkili bu dövmeleri ten rengi makyaj malzemesiyle kapatmayı düşünüyordu ve savcılığın da jüri önünde bunlardan söz etmemesini istiyordu.

"İtiraf edeyim, bugüne kadar böyle bir taleple karşılaşmamıştım," dedi yargıç. "Buna izin vermek ve savcılığın bunlardan söz etmesini yasaklamak eğilimindeyim ama gördüğüm kadarıyla savcılık bu talebe karşı çıkıyor ve bu dövmelerin içeriği ve tarihçesi hakkında yeterli bilgi olmadığını öne sürüyor. Bu konuyu biraz aydınlatabilir misiniz, Bay Royce?"

Royce ayağa kalkıp konuşmasını savunma masasından yaptı. Bu sırada gözlerim Jessup'ın ellerine kaydı. Parmaklarındaki dövmelerin Royce'u endişelendirdiğini biliyordum. Boynundakiler büyük ölçüde takım elbise altında giyeceği yakalı bir gömlekle örtülebilirdi. Ama ellerin gizlenmesi zordu. Her iki elinin de parmakları boydan boya mürekkeple yazılmış FUCK THIS yazısıyla kaplıydı. Royce benim bunu jürinin görmesini sağlayacağımı biliyordu. Jessup'ın kendini savunmak için tanık kürsüsüne çıkmasındaki en büyük çekincesi bu olmalıydı çünkü Royce benim bir yolunu bulup bunu jüriye yansıtacağıma emindi.

"Sayın Yargıç, bu dövmeler Bay Jessup'a sahte bir suçlamayla gönderildiği hapishanede o dehşet verici hayatı yaşarken yapılmıştı. Hapishane çok tehlikeli bir yerdir, Sayın Yargıç ve mahkûmlar kendilerini korumak için önlemler alırlar. Bazen bu diğerlerini ürkütmek veya onlardan biri olduğunu göstermek amacıyla dövme yaptırmak şeklinde olur; her ne kadar kendisi buna inanmasa ve istemese de... Bu dövmelerin görünmesi kesinlikle jüri üyelerinde bir ön yargı oluşturur, bu nedenle bu talepte bulunuyoruz. Ayrıca şunu da eklemeliyim ki savcılığın bu itirazı sadece duruşmayı geciktirmek için uyguladıkları bir taktiktir. Savunma olarak adaletin gecikmesini kesinlikle istemiyoruz."

Maggie hemen ayağa kalktı. Bu talep dilekçesini kâğıda o dökmüş olduğu için duruşmada da cevap vermek ona düşüyordu.

"Sayın Yargıç, savunmanın bu suçlamasına karşılık olarak söz alabilir miyim?"

"Bir dakika, Bayan McPherson, önce ben söz almak istiyorum. Bay Royce, son söylediklerinizi açıklar mısınız?"

Royce kibarca eğildi.

"Elbette, Yargıç Breitman. Sanık dövmelerini sildirme işlemlerine başlamıştır. Fakat bu zaman almaktadır ve duruşma gününe kadar bitmeyecektir. Savcılık makyajla bunları örtmek gibi basit bir talebimize itiraz ederek duruşmayı bu silme işi bitene kadar geciktirmek istiyor. Bu sadece hızlı yargılanma kararını sabote etmek çabasıdır. Savcılığı çok endişelendirse de savunma daha ilk günden beri hızlı yargılanma kararından vazgeçmemiştir."

Yargıç gözlerini Maggie McFacia'ya çevirdi. Şimdi onun sırasıydı.

"Sayın Yargıç, bu tamamen savunmanın uydurduğu bir şeydir. Savcılık bir kez bile erteleme istemediği gibi savunmanın hızlı yargılanma talebine de karşı çıkmamıştır. Dahası savcılık şu anda duruşma için hazır durumdadır. Savcılığın bu talebe olan itirazı, sanığın görünüşünü değiştirmesine izin verilmesidir. Bir duruşma gerçeği aramak için yapılır ve onun gerçek kimliğini makyajla gizlemesine izin vermek gerçeği arama sürecini lekeler. Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

"Sayın Yargıç, cevap verebilir miyim?" dedi Royce hemen ayağa fırlayarak.

Breitman Maggie'nin söylediklerini not ederken bir süre konuşmadı.

"Buna gerek yok, Bay Royce," dedi sonunda. "Bu talep-le ilgili bir karar çıkaracağım ve Bay Jessup'ın dövmelerini gizlemesine izin vereceğim. Eğer kendisi tanık kürsüsüne çıkmak isterse savcılık jüri önünde onun dövmelerini gündeme getirmeyecek."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," dedi Maggie.

Yerine otururken hayal kırıklığına uğradığını hiç belli etmedi. Çoğu savcılığın istediği gibi çıkan onca karardan sadece biriydi. Kaybımız önemsiz sayılırdı.

"Pekâlâ," dedi yargıç. "Sanırım her şey görüşüldü. Şu anda savunmanın söyleyeceği başka bir şey var mı?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Royce yine ayağa kalkarak. "Savunmanın sunmak istediği yeni bir dilekçe var."

Masasından kalkıp kürsüye gitti ve tek sayfalık yeni dilekçenin bir kopyasını önce yargıca, sonra da birer kopya Maggie'ye ve bana verdi. Maggie hızlı okuyucuydu; bu becerisi ödevlerinin yanında haftada iki kitap bitiren kızına da geçmişti.

"Saçmalığın dik âlâsı bu," diye fısıldadı Maggie ben daha dilekçenin başlığını bile bitirmeden.

Ama ben de çabucak sonuna kadar okudum. Royce savunma ekibine yeni bir avukat ekliyordu ve dilekçe Maggie'nin savcılık ekibinden çıkarılması için verilmişti. Çıkar çatışması öne sürülüyordu. Yeni avukatın adı David Bell'di.

Maggie hemen dönüp izleyici bölümüne bir göz attı. Ben de o yöne bakınca ikinci sıranın sonunda oturan David Bell'i gördüm. Onu hemen tanıdım çünkü evliliğimiz sona erdikten sonra onu Maggie'yle birlikte bir kez görmüştüm. Kızımı almak için Maggie'nin dairesine geldiğimde kapıyı Bell açmıştı.

Maggie yargıca bir şey söylemek için ayağa kalkmak üzereyken elimi omzuna atıp onu durdurdum.

"Buna ben cevap vereyim," dedim.

"Dur, biraz bekle," dedi Maggie telaşla. "On dakikalık ara iste. Bu konuda konuşmamız lazım."

"Ben de aynen böyle yapacaktım."

Yargıca hitap etmek için ayağa kalktım.

"Sayın Yargıç, biz de sizin gibi bu talebi ilk defa görüyoruz. Bunu alıp daha sonra cevabımızı sunabiliriz ama şimdi tartışmayı tercih ederiz. Mahkeme bize kısa bir ara verebilirse sanırım cevabımız hazır olur."

"On beş dakika yeter mi, Bay Haller? O arada ben de başka bir işimi halledip size dönerim."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

Bunun anlamı başka bir savcı yargıçla işini görürken bizim masayı terk etmemizdi. Ona yer açmak için dosyalarımızı ve Maggie'nin dizüstü bilgisayarını masanın kenarına ittik, sonra kalkıp salonun arka kapısına doğru yürüdük. Yanından geçerken Bell, Maggie'nin dikkatini çekmek için elini kaldırdı ama Maggie onu görmezden gelip yürümeye devam etti.

"Üst kata mı çıkmak istersin?" diye sordu Maggie kapıya vardığımızda. Üst kattaki savcılık ofisini öneriyordu.

"Asansör bekleyecek zamanımız yok."

"Merdivenden çıkarız. Topu topu üç kat."

Kapıdan çıkıp merdivenlere giderken kolunu tuttum.

"Burası yeterince iyi," dedim. "Bell'le ilgili ne yapacağımızı söylesene."

"Bok herifin teki. Bırak cinayet davasını bugüne kadar bir ceza davası bile üstlenmemiştir."

"Evet, sen de aynı hatayı iki kez yapmazdın."

Maggie dik dik baktı. "Ne demek şimdi bu?"

"Boş ver, kötü bir espri. Konuya gelelim."

Maggie kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu.

"Bugüne kadar gördüğüm en düzenbazca iş. Royce benim davadan çekilmemi istiyor ve bunun için Bell'e gidiyor... David'in bana böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum."

"Evet, herhâlde o da bu işin sonunda epey ekmek yiyeceğine inanıyordur. Belki de böyle bir şeyi tahmin etmemiz gerekirdi."

Bu benim de daha önce kullanmış olduğum bir savunma taktiğiydi ama bu kadar ulu orta değil. Eğer bir yargıcı veya savcıyı davanda istemiyorsan ondan kurtulmanın bir yolu da onunla çıkar çatışması olabilecek birini bulmaktı. Kendi avukatını seçmek sanıkların anayasal hakkı olduğu için davadan çekilmesi gerekenler ya yargıçlar ya da savcılar olurdu. Royce çok kurnazca bir hamle yapmıştı.

"Ne yapmaya çalıştığını görüyorsun, değil mi?" dedi Maggie. "Seni tecrit etmek istiyor. İkinci savcı olarak güvenebileceğin tek kişinin ben olduğumu biliyor ve seni bundan mahrum etmeye çalışıyor. Ben olmazsam kaybedeceğini biliyor."

"Bana bu kadar güvendiğin için sağ ol."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Daha önce hiçbir davada savcılık yapmadın. Sana bu konuda yardım etmek için buradayım. Eğer beni masadan attırırsa sana kim kalacak? Kime güvenirsin?"

Kabul anlamında başımı salladım. Haklıydı.

"Pekâlâ, bana bazı şeyleri anlat bakalım. Bell'le ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Onunla mı? Birlikte değildim. Yedi yıl önce kısa bir süre çıkmıştık. İki aydan fazla değil; aksini söylerse yalandır."

"Çıkar çatışması ilişkiniz olduğu için mi yoksa başka bir şeyden dolayı mı? Söylediğin ya da yaptığın bir şey... o bunu bildiği için mi çıkar çatışması oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece bir süre çıktık ama sonu gelmedi."

"Kim kimi bıraktı?"

Maggie gözlerini yere çevirdi.

"O bıraktı."

Başımı salladım. "O hâlde çıkar çatışması var. Senin kin güttüğünü iddia edebilir."

"Gururu kırılmış kadın, öyle mi? Ne saçmalık. Siz erkekler öyle..."

"Sakin ol, Maggie. Sakin ol. Ben sadece onların bunu öne süreceklerini söylüyorum. Hak verdiğimi değil. Aslında istediğim şey..."

Merdivenlerin önündeki kapı açıldı ve az önce masamızı bıraktığımız savcı basamaklara yöneldi. Saatime baktım. Sadece sekiz dakika geçmişti.

"Yargıç ofisine gitti," dedi savcı yanımızdan geçerken. "Daha zamanınız var."

"Sağ ol."

Ayak sesleri bir sonraki sahanlığa çıkana kadar bekledikten sonra alçak sesle devam ettim.

"Pekâlâ, buna karşı ne yapabilirim?"

"Yargıca bunun düpedüz savcılığı sabote etme girişimi olduğunu söylersin. Sırf benimle bir ilişkisi olduğu için bir avukat tuttular, onun davaya katacak bir becerisi yok."

Başımı salladım.

"Tamam. Başka?"

"Bilmiyorum. Düşünemiyorum, çok uzun bir zaman öncesi, kuvvetli bir duygusal bağ olmamış, profesyonel tutumumu etkilememiş."

"Evet, evet... ya Bell? Benim dikkat etmemi gerektirecek bir şeyi var mı veya biliyor mu?"

Maggie bana hainmişim gibi baktı.

"Maggie, bir şey varsa bilmem gerekir; bu sürprizin üstüne başka bir sürpriz çıkmasın."

"Hiçbir şey yok. Sırf beni davadan attırmak için para karşılığı bu işi yapıyorsa gerçekten çok zor durumda olmalı."

"Merak etme, bu oyunu iki kişi de oynayabilir. Hadi, gidelim."

Tekrar duruşma salonuna dönerken yargıcı ofisinden çağırsın diye kâtibe başımla bir işaret çaktım. Doğrudan savcılık masasına gitmek yerine Royce ve Jessup'ın oturmakta olduğu savunma tarafına yürüdüm. David Bell artık o masada, Jessup'ın diğer yanında oturuyordu. Uzanıp müvekkilinin de duyabileceği bir sesle Royce'un kulağına fısıldadım.

"Clive, yargıç salona döndüğü zaman bu talebini geri çekmen için sana bir fırsat vereceğim. Eğer çekmezsen bir: Seni kamera önünde rezil edeceğim ve bu an dijital dünyada sonsuza kadar kalacak. İki: Sana geçen hafta yapmış olduğum tahliye ve tazminat ödeme teklifini de geri alıyorum. Kalıcı olarak."

Jessup'ın kaşlarının birkaç santimetre kalktığını gördüm. Para ve özgürlüğün söz konusu olduğu bir tekliften haberi yoktu. Çünkü böyle bir teklif yapmamıştım. Şimdi müvekkilini, ondan bir şey gizlemediğine ikna etmek Royce'a kalıyordu. İşi kolay olmayacaktı.

Royce benim karşı hamleme memnun olmuş gibi sırıttı. Rahatça arkasına yaslanıp kalemini not defterinin üstüne attı. Kalem altın kaplama bir Montblanc'tı. Böyle bir muameleyi hak etmiyordu.

"Bu iş gerçekten zevkli bir hâle geliyor, değil mi, Mick?" dedi. "Bak sana ne diyeceğim. Talebi geri çekmiyorum ve bana tahliye ve tazminatla ilgili bir teklif yapmış olsaydın bunu hatırlardım."

Demek blöfümü görüyordu. Ama hâlâ müvekkilini ikna etmesi gerekecekti. Yargıcın ofisinden çıkıp kürsüsüne yürüdüğünü gördüm. Fısıltılı sesimle Royce'a son bir kılçık attım.

"Bell'e verdiğin parayı boşa harcadın."

Savcılık masasına geçtim ve ayakta bekledim. Yargıç duruşmayı tekrar başlattı.

"Pekâlâ, Kaliforniya Savcılığı – Jessup duruşması başlamıştır. Bay Haller, sanığın son talebine karşılık verecek misiniz, yoksa süre istiyor musunuz?"

"Sayın Yargıç, savcılık makamı bu... talebe hemen karşılık vermek istiyor."

"O hâlde buyurun."

Sesime doğru tonda bir öfke yansıtmaya çalıştım.

"Sayın Yargıç, ben de herkes kadar kuşkucu bir insanım ama savunmanın bu talebi verme taktiği beni çok şaşırttı. Aslında bu bir talep değil. Bu açık açık mahkeme sistemini sabote etmek, Kaliforniya Savcılığı'nı..."

"Sayın Yargıç," diye sözümü kesti Royce ayağa fırlayarak. "Bay Haller'ın kamera önünde kayıtlara geçmesi için sergilediği bu ifadelere şiddetle itiraz ediyorum. Bu son derece..."

"Bay Royce, Bay Haller talebinize cevap verdikten sonra sizin de karşılık verme fırsatınız olacak. Lütfen, oturun."

"Peki, Sayın Yargıç."

Royce yerine otururken ben nerede kaldığımı hatırlamaya çalıştım.

"Devam edin, Bay Haller."

"Evet, Sayın Yargıç, bildiğiniz gibi savcılık bütün delilleri salı günü savunmaya verdi. Şu anda önünüzde bulunan dilekçe Bay Royce'un mahkemede nelerle karşılaşacağını anlaması sonucu yaptığı bir kurnazlıktır. Savcılığın bu davada tepetaklak olacağını düşünüyordu. Artık hiç de böyle olmayacağını anladı."

"İyi ama bunun söz konusu taleple ne ilgisi var, Bay Haller?"

"Her türlü ilgisi var," dedim. "Yargıç alışverişi diye bir şey duymuş muydunuz? Eh, Bay Royce şimdi savcı alışverişi yapıyor. Delil paketlerini inceledikten sonra Margaret McPherson'ın savcılık ekibindeki en önemli eleman olduğunu anladı. Bu delillere duruşmada karşılık vermek yerine o delilleri elde eden savcılık ekibini parçalamaya çalışıyor. Şurada duruşmaya dört hafta kalmışken ikinci savcımı davadan attırmak için dilekçe veriyor. Bırakın cinayet davalarını ceza davalarında bile hiçbir tecrübesi olmayan bir avukat tutmuş. Sözde bir çıkar çatışması tezgâhlamak dışında başka ne amacı olabilir?"

"Sayın Yargıç?"

Royce yine ayaklanmıştı.

"Bay Royce," dedi yargıç. "Size söyledim, sizin de konuşma fırsatınız olacak."

Sesindeki uyarı sertliği çok belliydi.

"Fakat, Sayın Yargıç, bunu..."

"Oturun."

Royce oturunca yargıç tekrar dikkatini bana çevirdi.

"Sayın Yargıç, çaresizlik içinde kıvranan savunmanın yaptığı karanlık bir hamle bu. Umarım, Anayasa'yı sabote etmesine izin vermezsiniz."

Tahterevalli üstündeki iki adam gibi ben biraz durunca Royce hemen fırlıyordu.

"Bir dakika, Bay Royce," dedi yargıç elini kaldırıp ona oturmasını işaret ederek. "Bay Bell'le konuşmak istiyorum."

Şimdi ayağa kalkma sırası Bell'deydi. Kum rengi saçları olan, pembe yanaklı ve iyi giyimli bir adamdı ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Ya o Royce'a gitmiş ya da Royce ona gelmişti fakat bir yargıcın önüne çıkıp durumunu açıklamak zorunda kalacağını hiç tahmin etmediği belliydi.

"Bay Bell, sizi daha önce benim duruşma salonlarımda iş başındayken gördüğümü sanmıyorum. Ceza davası alır mısınız, efendim?"

"Aa, hayır, efendim, pek aldığım söylenemez. Ben dava vekiliyimdir ve otuzdan fazla duruşmada başavukat olarak görev yaptım. Yani mahkeme salonuna yabancı değilim, Sayın Yargıç."

"Bu çok iyi. Aldığınız davalardan kaç tanesi cinayet davasıydı?"

Kurduğum tezgâhın işlediğini görürken zevkten bayılacak gibi oluyordum. Planının pahalı bir vazonun kırılışı gibi paramparça olduğunu gören Royce perişan hâldeydi.

"Hiçbiri cinayet davası değildi. Ama birkaç tanesi ölüme sebebiyet vermekle ilgiliydi."

"Aynı şey değil. Kaç ceza davası üstlendiniz, Bay Bell?"

"Hiçbiri ceza davası değildi, Sayın Yargıç."

"Bay Jessup'ın savunmasına ne katkınız olacak?"

"Sayın Yargıç, zengin duruşma tecrübemle katkıda bulunacağım ama burada mesele benim öz geçmişim değil. Bay Jessup istediği avukatı seçme hakkına sahiptir ve..."

"Bayan McPherson'la olan çıkar çatışmanız tam olarak nedir?"

Bell afallamıştı.

"Soruyu anladınız mı?" diye sordu yargıç.

"Evet, Sayın Yargıç, çatışma nedeni geçmişte çok yakın bir ilişkimiz olmasıdır; şimdi de duruşmada karşı karşıya geleceğiz."

"Evli miydiniz?"

"Hayır, Sayın Yargıç."

"Bu yakın ilişki ne zaman oldu ve ne kadar sürdü?"

"Yedi yıl önceydi ve yaklaşık üç ay kadar sürdü."

"O günden beri onunla hiç temasınız oldu mu?"

Bell cevap orada yazılıymış gibi gözlerini tavana çevirdi. Maggie kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Hayır, Sayın Yargıç," dedi Bell.

Ayağa kalktım.

"Sayın Yargıç, her şey açık olsun diye belirteyim; Bay Bell son yedi yıl boyunca her Noel'de Bayan McPherson'a tebrik kartı göndermiştir. Bayan McPherson karşılık vermemiştir."

Duruşma salonunda mırıltılı kahkahalar yayıldı. Yargıç bunu duymazlıktan gelip önündeki bir şeye baktı. Yeterince dinledim der gibi bir ifadesi vardı.

"Endişe ettiğiniz çıkar çatışması nerede, Bay Bell?"

"Ee, Sayın Yargıç, bu konuyu açık mahkemede konuşmak biraz zor oluyor ama Bayan McPherson'la olan ilişkimizi ben bitirmiştim; bir düşmanlık olabileceğinden endişe ediyorum. Çatışma bu."

Yargıç bu numarayı yutmamıştı ve salonda bulunan herkes bunun farkındaydı. Artık olanları seyretmek bile rahatsız edici olmaya başlıyordu.

"Bayan McPherson," dedi yargıç.

Maggie sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

"Bay Bell'e karşı bir düşmanlık besliyor musunuz?"

"Hayır, Sayın Yargıç, en azından bugüne kadar böyleydi. İlişkimiz bittikten sonra daha iyi şeylerle karşılaştım."

Maggie'nin hançeri tam hedefine saplanırken izleyici bölümünden yine hafif bir uğultu yükseldi.

"Teşekkür ederim, Bayan McPherson," dedi yargıç. "Oturabilirsiniz. Siz de oturabilirsiniz, Bay Bell."

Bell bu talimatı seve seve yerine getirdi. Yargıç mikrofonuna doğru eğilip kararını seslendirdi.

"Talep reddedilmiştir."

Royce hemen ayağa fırladı.

"Sayın Yargıç, karardan önce bana söz verilmedi."

"Talep sizden gelmişti, Bay Royce."

"Fakat Bay Haller'ın söylediği bazı şeylere karşılık vermek istiyor..."

"Bay Royce, bu konudaki kararımı verdim. Daha fazla tartışılmasına gerek görmüyorum. Sizce gerek var mı?"

Royce yenilgisinin daha da kötüye gidebileceğini anlamıştı. Zararın neresinden dönse kardı.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

Yerine oturdu. Yargıç oturumu kapatınca toplanıp arka kapıya doğru seyirttik. Ama Royce kadar hızlı değildik. O, müvekkili ve sözde yardımcı avukatı duruşma salonundan öyle bir süratle ayrıldılar ki onları gören bir cuma gecesi son trene yetişmek zorunda olduklarını sanırdı. Ve bu defa Royce duruşma salonu dışında medyayla sohbet etmek için durmadı.

"Bana destek çıktığın için teşekkür ederim," dedi Maggie asansörlere vardığımızda.

Omuz silktim.

"Sen de çok iyiydin. Bell'den sonra daha iyi şeylerle karşılaştığını söylerken ciddi miydin?"

"Ondan çok daha iyileri oldu."

Yüzüne baktım ama sözlerinin ötesinde bir anlam çıkaramadım. Asansör kapıları açıldı; Harry Bosch dışarıya çıkmak için bekliyordu.

20

4 Mart Perşembe, saat 10.40

Bosch asansörden çıkarken az kalsın Haller ve McPherson'la çarpışacaktı.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Yazık, yetişemedin," dedi Haller.

Bosch hemen dönüp asansör kapılarının kapanmasını önleyen düğmeye bastı.

"Aşağıya mı iniyorsunuz?"

"Niyetimiz öyle," dedi Haller, ona karşı gergin olduğunu gizlemeyen bir ses tonuyla. "Duruşmaya gelmeyeceğini sanıyordum."

"Gelmeyecektim. Sizi almak için buradayım."

Birlikte zemin kata indikten sonra Bosch onları bir sokak ötedeki Polis İdaresi Binası'na kadar yürümeye ikna etti. Onları ziyaretçi olarak kaydettirdikten sonra Soygun-Cinayet şubesinin bulunduğu beşinci kata çıktılar.

"Buraya ilk defa geliyorum," dedi Maggie. "Bir sigortacı yazıhanesi kadar sessiz."

"Evet," dedi Bosch. "Sanırım taşındığımız zaman bütün büyüsü kayboldu."

Polis İdaresi Binası sadece altı aydan beri faaliyetteydi. Binada sessizlik ve steril bir hava hâkimdi. Bosch dâhil bina sakin-

lerinin çoğu artık harabe hâlinde olan Parker Center'daki eski merkezlerini özlüyorlardı.

Bosch ekip odasının karşı tarafında bir kapıyı işaret ederek, "Burada özel odam var," dedi.

Anahtarıyla kilidi açtıktan sonra onları ortasında bir toplantı masası olan geniş bir odaya aldı. Duvarlardan biri ekip odasına bakan bir pencereydi ama Bosch perdeyi kapadı. Karşı taraftaki duvarda üstü fotoğraflarla ve her birinin altında yazılı notlarla dolu bir beyaz yazı tahtası vardı. Fotoğraflar genç kızlara aitti.

"Bir haftadan beri aralıksız bunun üstünde çalışıyorum," dedi Bosch. "Büyük ihtimalle benim nerelerde olduğumu merak etmişsinizdir; artık bulduğum şeyleri size gösterme zamanı geldi."

Maggie kapının biraz içinde durmuş, gözlerini kısarak bakmaktaydı. Gözlük takması gerektiğini bildiği hâlde Bosch onu hiç gözlüklü görmemişti.

Haller üstünde birkaç arşiv kutusu olan masaya geldi, bir sandalye çekip oturdu.

"Maggie," dedi Bosch. "Sen de otursana."

Maggie gözlerini fotoğraflardan ayırıp masanın ucundaki sandalyeye oturdu.

"Bu benim sandığım şey mi?" diye sordu Maggie. "Kızların hepsi Melissa Landy'ye benziyor."

"Önce anlatacaklarımı dinleyin," dedi Bosch, "sonra kendiniz bir sonuç çıkarırsınız."

Bosch oturmadı. Beyaz tahtanın önüne gidip onlara döndü ve anlatmaya başladı.

"Bir arkadaşım var. Kendisi profil çıkarma uzmanıdır. Şimdiye kadar hiç..."

"Kime profil çıkarıyor?" diye sordu Haller.

"FBI'a ama önemi var mı? Benim söylemek istediğim şey, şimdiye kadar bu işi ondan daha iyi yapan birine rastlamadım. Bu nedenle bu vakaya dâhil olduktan sonra ondan gayriresmî olarak dava dosyalarına bakmasını rica ettim, o da ricamı geri çevirmedi. Vardığı sonuca göre seksen altı yılında vaka tamamen yanlış değerlendirilmiş. İlk dedektiflerin bir fırsat karşısında içgüdüyle işlenmiş bir suç olarak kabul ettikleri olayın öyle olmadığını söyledi. Kısacası Melissa Landy'yi öldüren kişinin daha önce de cinayetler işlemiş olabileceğini düşündü."

"Yok ya," dedi Haller.

"Bak, dostum, bana karşı bu tavrının nedenini bilmiyorum," dedi Bosch. "Beni bu davaya soruşturmacı olarak aldınız, ben de soruşturma yapıyorum. Bırak da bildiklerimi anlatayım. Sonra bu bilgiyle ne isterseniz yaparsınız. Yasal olduğuna karar verirseniz kullanın. Değilse çöpe atın. Ben bunu önünüze getirerek görevimi yapmış oluyorum."

"Sana tavır takındığım falan yok, Harry. Sadece yüksek sesli düşünüyordum. Bir davayı iyice karmaşık hâle getirebilecek onca şeyi düşünüyordum. Karmaşık deliller. Bize anlattığın her şeyin Royce'a da verilmesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Sadece kullanma niyetin varsa."

"Ne?"

"Delil takası kurallarını benden iyi bilirsin sanıyordum."

"Kuralları biliyorum. Eğer kullanacağımızı düşünmediysen neden bizi buraya getirdin?"

"Bırak da öğrendiklerini anlatsın," dedi Maggie. "Belki o zaman anlarız."

"O hâlde devam et, Harry," dedi Haller. "Zaten 'yok ya' demek şaşırmayı ve yön değişikliğini ifade eden yaygın bir deyiştir. Başka bir şey kastetmedim."

Bosch bir an tahtaya baktıktan sonra tekrar onlara döndü ve devam etti.

"Bu arkadaşım Jason Jessup'ın Melissa Landy'den önce de cinayetler işlediğini ve büyük ihtimalle bu yüzden hiç suçlanmamış olduğunu düşünüyor."

"Bunun üzerine sen de araştırdın," dedi Maggie.

"Evet. İlk dedektif olan Kloster da beceriksiz bir adam değildi. O da araştırdı. Tek sorun onun yanlış profil kullanmasıydı. Elbisede meni vardı, boğularak öldürülmüş bir kızın cesedi çöplüğe atılmıştı. Elindeki profil buydu ve araştırdığında buna benzeyen veya hiç değilse bununla bağlantılı bir vaka bulamadı. Böylece araştırması bitmiş oldu. Jessup'ın bir kerelik bir şey yaptığını, son derece sakar ve beceriksiz davrandığını ve yakalandığını düşündüler."

Bosch dönüp tahtadaki resimleri işaret etti.

"Bunun üzerine ben farklı bir yol seçtim. Kayboldukları ihbar edilen ve hiç bulunamayan kızları aradım. Hem evden kaçma hem de kaçırılma olarak ihbar edilenler. Jessup Riverside County'li olduğu için araştırmamı Riverside ve diğer Los Angeles ilçelerine kadar yaydım. Jessup tutuklandığında yirmi dört

yaşında olduğu için onun on sekiz yaşında olduğu zamanlara gidip araştırmamı bin dokuz yüz seksenle seksen altı arasında sınırladım. Maktul profili olarak da beyaz ırk, on ikiyle on sekiz yaş arası kızları seçtim."

"Neden on sekiz yaşına kadar çıktın?" diye sordu Maggie. "Bizim maktulümüz on iki yaşındaydı."

"Rachel yani profil uzmanı bazen bu tipler kendi yaş gruplarını hedef seçerek başlar demişti. Öldürmeyi öğrendikten sonra kendi parafilisine göre hedeflerini tanımlarlarmış. Parafilinin anlamı..."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Maggie. "Bütün bu çalışmayı kendin mi yaptın? Yoksa bu Rachel denen kadın mı yardım etti?"

"Rachel sadece profili çıkardı. Bu bilgileri toplamamda partnerim yardımcı oldu. Ama çok zorlandık çünkü kayıtların hepsi tamamlanmış değil, özellikle de evden kaçma vakalarıyla ilgili dosyalar kapatılmamış. Çoğu dosya kayıp."

"Dijital ortama geçirmemişler mi?"

"Hayır," dedi Bosch başını iki yana sallayarak. "Los Angeles County'de bunu yapmamışlar. Kayıtları bilgisayar ortamına geçirirken öncelik sırası yapmışlar ve sadece ağır suçları kaydetmişler. Eğer kaçırma söz konusu olmamışsa evden kaçma vakalarını kaydetmemişler. Riverside County farklıydı. Orada daha az dosya olduğu için her şeyi dijital arşive geçirmişler. Her neyse bu iki ilçede ilgili altı yıl içinde karşımıza yirmi dokuz vaka çıktı. Yine bunlar kapanmamış dosyalardı. Her birinde kız kaybolmuş ve evine hiç dönmemişti. Bulabildiğimiz kayıtları çıkardık ama tanık ifadeleri ve buna benzer şeyler yüzünden

hiçbiri aradığımız profile uymadı. Ama bu sekiz tanesini yok sayamadım."

Bosch dönüp gülümseyen sekiz tane kız fotoğrafına baktı. Hepsi çok uzun zaman önce kaybolmuştu.

"Jessup'ın bu kızların kaybolmalarıyla ilişkisi olduğunu söylemiyorum ama pekâlâ mümkün. Maggie'nin de fark ettiği gibi hepsi birbirine ve Melissa Landy'ye benziyor. Ve bu arada kan gruplarında bile benzerlik var. Hepsi de maktulümüzün boyuna ve kilosuna çok yakın."

Bosch tekrar dinleyicilerine döndüğü zaman Haller ve Maggie'nin büyülenmiş gibi resimlere bakmakta olduklarını gördü.

"Her resmin altına o kişilerin özelliklerini yazdım," dedi. "Fiziksel özellikler, kayboldukları tarih ve yerler gibi temel şeyler."

"Jessup bunlardan herhangi birini tanıyor muydu?" diye sordu Haller. "Herhangi bir şekilde onlarla bir bağı var mı?"

Bosch işin özünün burada olduğunu biliyordu.

"Kesin bir şey yok – yani bugüne kadar bulabildiğim kadarıyla. Bildiğimiz en iyi bağlantı şu kız."

Dönüp sol baştaki fotoğrafı gösterdi.

"İlk kız. Valerie Schlicter. Bin dokuz yüz seksen birde, Riverside'da Jessup'ın doğup büyüdüğü semtte kaybolmuş. O tarihte Jessup on dokuz, kız da on yedi yaşındaymış. Her ikisi de Riverside Lisesi'ne gitmiş ama Jessup kısa sürede okuldan atıldığı için aynı tarihlerde orada olmaları ihtimali az. Her neyse evden kaçma vakası olarak düşünmüşler çünkü evinde sorunlar yaşıyormuş. Tek ebeveynli bir ev. Annesi ve erkek kar-

deşiyle birlikteymiş, liseden mezun olduktan bir ay sonra evden ayrılmış. Soruşturma sadece kayıp şahıs vakası diye kabul edilmiş; bunun en önemli nedeni de kızın yaşı. Kaybolduktan bir ay sonra on sekiz yaşına basmış. Aslında ben buna soruşturma yapılmış bile diyemem. Bence oturup kızın evine dönmesini beklemekten başka bir şey yapmamışlar."

"Başka bir şey yok mu?"

Bosch dönüp Haller'a baktı. "Şimdilik bu kadar."

"O hâlde delil söz konusu değil. Burada hiçbir şey yok. Jessup'ın bu kızlardan herhangi biriyle bir bağı yok. En yakın olanı o Riverside'lı kız ama o da Melissa Landy'den beş yaş daha büyük. Bütün bunlar çok zorlama oluyor."

Bosch onun sesinde rahatlama gibi bir şey sezdi.

"Bütün bunların başka bir yanı daha var," dedi.

Arşiv kutularından birini alıp içinden bir dosya çıkardı ve bunu Maggie'nin önüne koydu.

Maggie dosyayı açınca Jessup'ın takip sırasında çekilmiş olan 8 x 10 fotoğraflarını gördü.

"Jessup'ın düzenli bir rutini olmadığı için onu her gün yirmi dört saat izlediler. Ve belgeledikleri şey onun birbirinden çok farklı iki hayat sürdüğünü gösteriyor. Göz önündeki hayatı medyada özgürlüğe doğru yolculuk diye nitelendiriliyor. Kameralara gülümsemesi, hamburger yiyişi, Venice Kumsalı'nda sörf yapışı, sohbet programlarına katılışı..."

"Evet, biliyoruz," dedi Haller. "Ve bunların çoğu da avukatının bir tezgâhı."

"Ve bir de özel hayatı var," dedi Bosch. "Barlarda sürtmesi, gecenin geç saatlerinde dolaşması ve gece yarısı ziyaretleri."

"Ziyaretler nereye?"

Bosch Santa Monica Dağları'nın bir haritasını çıkarıp masanın üstüne açtı.

"Tahliye olduğundan beri Jessup dokuz ayrı zamanda evinden gece yarısı çıkıp dağların tepesindeki Mulholland'a gitti. Oradan da her gece bir ya da iki kanyon parkına uğradı. En sevdiği yer Franklin Kanyonu. Oraya altı kere gitti. Ama Stone Kanyonu, Runyon Kanyonu ve Fryman Kanyonu'ndaki seyirliklere de gitti."

"Oralarda ne yapıyormuş?" diye sordu Maggie.

"Her şeyden önce bunların hepsi o saatte kapalı olan şehir parkları," dedi Bosch. "Yani içeriye kaçak giriyor. Söz konusu saatler sabahın ikisi ya da üçü. İçeriye girip bir yerde oturuyor. Birkaç kez mum yakıyor. Genellikle patika üstünde veya bir ağacın dibinde. Bunların fotoğrafı yok çünkü çok karanlık ve daha fazla yaklaşma riskine girilmiyor. Birkaç kez ÖSB ekibiyle gidip ben de gözledim. Göründüğü kadarıyla buralara gidip meditasyon yapıyor."

Bosch harita üstünde dört parkı çember içine aldı. Her biri Mulholland dışındaydı ve birbirlerine yakındı.

"Profil uzmanına bundan bahsettin mi?" diye sordu Haller.

"Evet ve o da benim düşündüğüm şeyi düşündü. Jessup'ın mezarları ziyaret ettiğini. Ölülerle... maktulleriyle konuştuğunu."

"Vay canına," dedi Haller.

"Evet," dedi Bosch.

Haller ve Maggie Bosch'un söylediklerini sindirmeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu.

"Harry, o noktalarda hiç kazı yapılmış mı?" diye sordu Maggie.

"Hayır, henüz değil. Hemen küreklere sarılmak istemedik çünkü devamlı oraya dönüyor. Bir şeyler döndüğünü anlardı; şimdilik böyle olmasını istemiyoruz."

"Peki, ya..."

"Ceset arama köpekleri. Evet, dün kadavra köpeklerini gizli görevle oraya götürdük."

"Bir köpeği nasıl gizli görevle götürebildiniz?" diye sordu Haller.

Bosch bir kahkaha atınca odadaki gerilimin dozu biraz azaldı.

"Demek istediğim şey şu: İki köpek resmi araçla getirilmedi ve tasmaları üniformalı polislerin elinde değildi. Köpeklerini gezdiren insanlarmış izlenimini vermeye çalıştık ama bu bile tehlikeliydi çünkü o patikalara köpek sokmak yasak. Her neyse elimizden geleni yapıp içeriye girdik ve çıktık. Bunu yaparken Jessup Mulholland yakınlarında olmasın diye sürekli ÖSB ekibiyle temas hâlinde oldum. Jessup o sırada sörf yapıyordu."

"Sonra?" dedi Maggie sabrı tükenerek.

"Bu köpekler çürümüş ceset kokusu aldıkları zaman zeminin üstüne yatıyorlar. Söylendiğine göre aradan yüz yıl bile geçse o kokuyu alabilirlermiş. Her neyse o parklarda Jessup'ın gittiği dört yerde köpekler tepki göstermedi. Ama bir tanesinde köpeklerden biri koku aldı."

Bosch o anda Maggie'nin dönüp Haller'a baktığını fark etti. Haller da ona bakınca aralarında sessiz bir iletişim oldu.

"Şunu da unutmamalı ki bu köpeğin geçmişte hata yaptığı durumlar var –yani yanlış yerde tepki verebiliyor– yaklaşık üçte bir vakada hatalı olmuş. Diğer köpek aynı yerde tepki göstermemiş."

"Harika," dedi Haller. "O hâlde bundan ne öğreniyoruz?"

"İşte sizi bunun için buraya davet ettim," dedi Bosch. "Belki kazmamız gerekir diyebileceğimiz bir aşamaya geldik. Hiç değilse o noktada. Ama bunu yaparsak Jessup'ın bunu öğrenmesi ve onu takip ettiğimizi anlaması tehlikesi var. Ve orayı kazıp da insan cesedi bulursak bu Jessup'ı suçlamak için yeterli olur mu?"

Maggie öne uzanırken Haller da arkasına yaslandı. Kararı yardımcı savcısına bıraktığı belliydi.

"Kazmayı yasaklayacak bir neden düşünemiyorum," dedi Maggie bir süre düşündükten sonra. "Orası halka açık bir yer ve yasal olarak bir engel yok. Arama izni çıkarmak gerekmez. Ama göründüğü kadarıyla bayağı sık hata yapan bir köpeğin tepkisine dayanarak hemen kazmak istiyor musunuz? Yoksa duruşma sonrasını mı bekleyelim?"

"Ya da belki duruşma sırasında olabilir," dedi Haller.

"İkinci soruya cevap vermek daha zor," dedi Maggie. "Diyelim ki o noktada hatta hepsinde ceset kalıntıları bulundu. Evet, Jessup'ın hareketlerine bakıldığında gece yarısı ziyaret ettiği o yerlerin altında ne olduğunu biliyormuş gibi görünüyor. Ama bu kadarı ölümlerden onun sorumlu olduğunu kanıtlar mı? Pek değil. Onu suçlayabiliriz, tamam, ama bizim şu anda

bildiklerimize dayanarak pek çok savunma hamlesi yapabilir. Haksız mıyım, Michael?"

Haller öne uzanıp başını sallayarak ona hak verdi.

"Diyelim ki kazdınız ve o kızlardan birinin cesedini buldunuz. Kimliğini tespit edebilseniz bile –ki bu bir hayli zor– hâlâ onun ölümünü Jessup'la ilişkilendirecek bir delil yok. Elinizdeki tek şey gömdüğü noktayı biliyor olması. Bu da çok önemli ama mahkemeye sunmak için yeterli mi? Bilmiyorum. Böyle bir davada savcı olmaktansa savunma avukatı olmayı yeğlerim. Maggie haklı. O gömü noktalarını bildiğini açıklamak için pek çok savunma hamlesi yapabilir. Hayali bir tip yaratır, bu adamın o kızları öldürdüğünü ve onları gömerken Jessup'ı da orada olmaya zorladığını söyleyebilir. Jessup hapishanede yirmi dört yıl geçirdi. Kaç mahkûmla teması olmuştur? Binlerce mi? On binlerce mi? Bunlardan kaçı katildi? Bu olayı o mahkûmlardan birinin üstüne atar, hapishanedeyken bu noktaları duymuş olduğunu ve oralara gidip o zavallı maktullerin ruhları için dua etmeye karar verdiğini söyleyebilir. Her türlü şeyi uydurabilir."

Haller başını iki yana salladı.

"Kısacası böyle bir durumda savunmanın elinde çok koz olur. Jessup'ı bu cinayetlere bağlayacak fiziksel bir delil veya tanık yoksa korkarım ciddi bir sorun olur."

"Belki o mezarlarda onu cinayetlere bağlayacak fiziksel bir delil vardır," dedi Bosch.

"Belki, ama ya yoksa?" dedi Haller hemen. "Hiç bilemezsin, belki Jessup'tan itiraf bile alabilirsin. Ama bunu da hiç sanmam."

Sözü Maggie aldı.

"Michael kimlik tespitinin çok zor olacağını söyledi. Bu mümkün olacak mı? Toprak altında ne kadar süre kaldığını belirleyebilecek miyiz? Unutmayın ki Jessup'ın son yirmi dört yıl boyunca nerede olduğunu kanıtlayacak demir gibi bir tanığı var. Bir yığın kemik çıkarıp, kesin olarak bunların hiç değilse seksen altı yılından kaldığını kanıtlayamazsak Jessup elini kolunu sallayarak beraat eder."

Haller ayağa kalkıp beyaz tahtaya gitti ve ispirtolu kalemlerden birini aldı. Boş bir yere yan yana iki daire çizdi.

"Şu âna kadar elimizde bunlar var. Biri bizim dosyamız, diğeri de senin ortaya çıkardığın şeyler. İkisi birbirinden ayrı. Bir tanesi bizim duruşmaya çıkaracağımız dosya, diğeri de senin yeni soruşturman. İkisi böyle ayrıyken sorunumuz yok. Senin soruşturmanın bizim duruşmamızla bir ilişkisi yok, bu nedenle iki daireyi ayrı tutabiliriz. Anlaşıldı mı?"

"Tabii," dedi Bosch.

Haller silgiyi alıp iki daireyi tahtadan sildi. Sonra iki daire daha çizdi ama bunlar birbiriyle örtüşüyordu.

"Şimdi gidip orada kazı yapar ve kemik bulursan ne olur? Olacaklar şunlar: İki dairemiz birbirine bağlanır. Ve o zaman senin şeylerin bizim şeylerimiz olur ve bunu hem savunmaya hem de bütün dünyaya ifşa etmemiz gerekir."

Maggie bunu haklı bularak başını öne salladı.

"O hâlde ne yapalım?" dedi Bosch. "Bunu bir yana atalım mı?"

"Hayır, atmayacağız," dedi Haller. "Sadece dikkatli olacağız ve onları ayrı tutacağız. Bütün dünyada en iyi duruşma

stratejisi olarak kabul edilen şey nedir, biliyor musun? Sadelik. Bu nedenle işleri karmaşık hâle getirmeyelim. Dairelerimizi ayrı tutarak duruşmaya çıkalım ve bu herifi Melissa Landy'yi öldürmekten mahkûm edelim. Bu şeyi hallettikten sonra elimizde kürek Mulholland'a çıkarız."

"*Bu şeyi hallettikten* sonra mı?"

"Ne?"

"Doğru cümle, *Bunu hallettikten sonra.*"

"Sağ ol, Profesör."

Bosch'un gözleri Haller'ın dairelerinden kayıp kızların resimlerine yöneldi. Bütün içgüdüleri ona bu kızların bazılarının o resimlerdeki yaşlarında öldüğünü söylüyordu. Hepsi toprak altındaydı ve Jason Jessup tarafından gömülmüşlerdi. Onları bir gün daha toprak altında bırakmak Bosch'u çok üzüyordu ama bir süre daha beklemek sorunda olduklarının farkındaydı.

"Pekâlâ," dedi. "Ben belli etmeden bu konuda çalışmaya devam ederim. Şimdilik. Ama profil uzmanı sizin de bilmeniz gereken başka bir şey daha söyledi."

"Neymiş o?" dedi Maggie.

Haller masadaki yerine dönmüştü. Bosch da bir sandalye çekip oturdu.

"Jessup gibi bir katilin hapishanede ıslah olmayacağını söyledi. İçindeki o karanlık yanı yok olmazmış. Kalıcıymış. Beklermiş. Kanser gibiymiş. Ve dış baskılara tepki gösterirmiş."

"Yani bir daha öldürecek," dedi Maggie.

Bosch yavaşça başını salladı.

"Geçmişteki kurbanlarının mezarlarını bir süre daha ziyaret edebilirmiş ama sonra tekrar... ona ilham verecek yeni bir şey bulurmuş. Ve kendini baskı altında hissederse büyük ihtimalle çok geçmeden o dürtüye kapılırmış."

"O hâlde hazır olmalıyız," dedi Haller. "Onu tahliye eden benim. Takibi konusunda en küçük tereddüdün varsa şimdi söyle."

"Hiç tereddüdüm yok," dedi Bosch. "Jessup bir şey yapmaya kalkarsa tepesine bineriz."

"Bir daha ne zaman ÖSB'yle birlikte çıkmayı düşünüyorsun?" diye sordu Maggie.

"Fırsat bulduğum zaman. Ama kızım var, bu nedenle ya geceyi bir arkadaşında geçirecek ya da eve bir bakıcı getirebildiğim zaman."

"Ben de bir kere gelmek isterim."

"Neden?"

"Gerçek Jessup'ı görmek istiyorum. Gazetelerdeki veya televizyondakini değil."

"Şey..."

"Ne?"

"Ekipte iki kadın var ve hiç ara vermeden bu adamın peşindeler. Tuvalet molası yok. Şişeye işiyorlar."

"Merak etme, Harry, sanırım bunu halledebilirim."

"O hâlde bunu ayarlarım."

21

19 Mart Cuma, saat 10.50

Maggie'nin resepsiyon salonunda Lorna'ya günaydın deyişini duyunca saate baktım. Maggie ofise girip çantasını masasının üstüne bıraktı. Maggie'nin asla kendisine satın almayacağı ince, zarif, İtalyan dizüstü bilgisayar çantalarındandı. Hem çok pahalı hem de fazla kırmızıydı. Bunu ona kimin verdiğini ve bana anlatmadığı daha birçok şeyi bilmek istiyordum.

Ama onun kırmızı deri çantasının kaynağına gelene kadar daha önemli sorunlarım vardı. On üç gün sonra jüri üyelerini seçmeye başlayacaktık. Clive Royce nihayet duruşma öncesi en iyi darbesini indirmişti. Önümde üç santimetre kalınlığında bir dosya vardı.

"Nerelerdeydin?" dedim, sinirlenmiş olduğumu sesime yansıtarak. "Cep telefonunu aradım, açmadın."

Maggie bir sandalyeyi çekerek masama geldi.

"Daha iyi bir sorum var, sen neredeydin?"

Takvimime bir göz attım ve bugünle ilgili bir kayıt görmedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Telefonum kapalıydı çünkü Hayley'in okulunda onur listesine giren öğrenciler için tören vardı. Ödüllerini alacak çocukların adları okunurken cep telefonlarının çalmasından hoşlanmıyorlar."

"Siktir ya!"

Maggie bunu bana daha önce söylediği gibi davetiye kopyasını e-postayla da iletmişti. Bunun çıktısını alıp buzdolabının kapısına asmış ama telefonumun yanındaki takvime işlememiştim. Fena çuvallamıştım.

"Orada olmalıydın, Haller. Kızımızla gurur duyardın."

"Biliyorum, biliyorum. Fena çuvalladım."

"Zararı yok. Başka fırsatların da olacak. Çuvallamak veya orada olmak için."

Bu laf fena acıtmıştı. Eskiden olduğu gibi beni doğrasaydı daha iyi olurdu. Ama bu pasif-saldırgan yaklaşım her zaman derimin içine nüfuz ederdi. Büyük ihtimalle Maggie de bunun farkındaydı.

"Bir dahaki sefere orada olacağım," dedim. "Söz veriyorum."

Alaylı bir şekilde *Tabii Haller* veya *Bunu daha önce de duymuştum* gibisinden bir şey söylemedi. Bu daha kötü hissetmeme neden oldu. Maggie öyle demek yerine hemen iş konusuna girdi.

"O nedir?" Başıyla önümdeki belgeyi işaret etti.

"Clive Royce'un son hamlesi. Sarah Ann Gleason'ın mahkemede ifade vermesini önlemek için dilekçe."

"Ve tabii bunu duruşmadan üç hafta önce bir cuma günü veriyor."

"Aslında tam on yedi gün."

"Yanılmışım. Ne diyor?"

Dosyayı ona doğru ittim. Büyük, siyah bir ataşla tutturulmuştu.

"En başından beri bunun üstünde çalışıyor çünkü davanın anahtarının Sarah olduğunu biliyor. Kadın bizim baştanığımız ve o olmazsa diğer delillerin pek bir önemi kalmayacak. Kamyonda bulunan saç örneği bile ikinci derece delil. Sarah'ı duruşmadan çıkarırsa davayı kaybederiz."

"Anlıyorum. Ama ondan kurtulmak için ne yapıyor?" Maggie sayfaları karıştırmaya başladı.

"Saat dokuzda elime ulaştı, tamamı seksen altı sayfa; bu yüzden hepsini okuyup sindirecek zamanım olmadı. İki uçlu bir çatalla saldırmış. Kadının çocukluğundaki özgün kimliğine saldırıyor. Bu ön yargılı bir tuzakmış ve..."

"Ama bu konu zaten daha önce tartışılmış ve mahkeme tarafından kabul edilmişti. Mahkemenin zamanını boşa harcıyor."

"Bu defa yeni bir bakış açısı getirmiş. Biliyorsun, Kloster'ın alzaymırı var ve tanık olarak kullanamıyoruz. Bize soruşturma hakkında bir şey söyleyecek ve kendini savunacak durumda değil. Bunu fırsat bilen Royce da Kloster'ın Sarah'a hangi adamı teşhis edeceğini söylediğini iddia ediyor. Jessup'ı kıza o göstermiş."

"Bunu destekleyecek nesi var ki? Kloster ve Sarah'ın odada yalnız olduklarını öne sürüyor herhâlde."

"Bilmiyorum. Bu iddiasını destekleyecek bir şey yok ama tahminimce Kloster'ın telsizle Jessup'ın şapkasını çıkarması için verdiği talimatı kullanacaktır."

"Önemli değil. Teşhis sırası Sarah'ın diğer sürücü Derek Wilbern'i teşhis etmesi için oluşturulmuştu. Kloster'ın Sarah'ı Jessup'a yönlendirmesiyle ilgili her türlü iddia gülünç olur. Bu

tanıtlama hiç beklenmedik bir şekilde çok doğal ve inandırıcı olarak gerçekleşti. Bu konuda endişe etmeye gerek yok. Kloster olmadan da iddiayı çürütürüz."

Maggie'nin haklı olduğunu biliyordum ama asıl dert ettiğim şey birinci saldırı değildi.

"Bu Royce'un açılış ateşiydi," dedim. "İkincisiyle kıyaslandığında bu hiçbir şey değil. Güvenilmez hafızasını öne sürerek Sarah'ın bütün ifadesini yok saymaya çalışıyor. Neredeyse soluduğu her metamfetamini kaydetmiş ve Sarah'ın bütün uyuşturucu geçmişini dilekçeye eklemiş. Tutuklama kayıtları, cezaevi kayıtları, Sarah'ın uyuşturucu tüketimiyle ilgili ayrıntılar verecek tanıklar, çok partnerli seks alemleri. Ve bunlar yetmezmiş gibi metamfetamin bağımlılığının yan etkisi olan hafıza kaybı ve sahte anılar yaratma konularında bilgi verecek uzmanlar. Yani sonuçta bizi köşeye sıkıştırdı ve sopayı basıyor."

Maggie cevap vermedi; Royce'un dilekçesinin son bölümündeki özeti okuyordu.

"Burada ve San Francisco'da soruşturmacıları var," diye ekledim. "Adam işini eksiksiz ve kapsamlı yapmış, Maggie. Ve ne var, biliyor musun? Göründüğü kadarıyla henüz Sarah'la konuşmak için Port Townsend'e bile gitmemiş. Buna gerek olmadığını çünkü artık Sarah'ın söyleyeceklerinin bir önemi kalmadığını söylüyor. Artık güvenilir değilmiş."

"O kendi uzmanlarını getirir, biz de iddiasını çürütmek için kendi uzmanlarımızı," dedi Maggie sakin bir sesle. "Böyle olacağını biliyorduk, bu nedenle ben kendi uzmanlarımızı seçmeye başlamıştım bile."

"Uzmanlar sorunun sadece küçük bir kısmı."

"Merak etme," diye üsteledi Maggie. "Hem şu tanıklara bir bak. Sarah'ın eski kocaları ve sevgilileri. Tabii Royce onların kendi tutuklanma kayıtlarını buraya eklememiş. Hepsi de ucuz tipler. Tanık kürsüsünde onları pezevenk ve sübyancı durumuna düşüreceğiz; Sarah'a karşı hınçları var çünkü kendisini düzelttiği zaman hepsini çöpe attı. İlk kocasıyla evlendiğinde Sarah on sekiz, adam yirmi bir yaşındaymış. Sarah anlattı. O adamı yargıcın karşısında tanık kürsüsüne çıkarmak isterim. Bence bu dilekçeye aşırı tepki gösteriyorsun, Haller. Buna karşı çıkabiliriz. Royce'un bu sözde tanıklarından bazılarını yargıcın önüne çıkarıp silkeleriz. Ama bir konuda haklısın. Bu Royce'un son ve en iyi hamlesi. Ne var ki yeterli olmayacak."

Başımı iki yana salladım. Maggie sadece kâğıt üstündekileri ve kendi silahlarıyla savuşturabileceği şeyleri görüyordu. Yazılı olmayan şeyleri değil.

"Bak, bu iş Sarah'la ilgili. Royce yargıcın bizim baştanığımızı doğramak istemediğini biliyor. Bunu atlatacağımızı biliyor. Fakat Sarah tanık kürsüsüne çıkarsa onu ne hâle getireceğini göstermek için yargıcı uyarıyor. O kürsüdeyken Sarah'ın kullandığı bütün uyuşturucular ve ayrıntılı olarak bütün hayatı ortaya dökülecek. Sonra da oraya metamfetamin yüzünden erimiş beyin resimleri gösteren doktoralı bir uzman çıkaracak. Sarah'ın bunlara maruz kalmasını istiyor muyuz? Bunlara dayanacak kadar güçlü mü? Belki de Royce'a gidip bir anlaşma teklif emeliyiz... Jessup'ın yattığı süreyi yeterli ceza kabul edip belediyeden de makul bir tazminat verilmesini öneririz. Herkesin sindirebileceği bir teklif."

Maggie dosyayı masanın üstüne attı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Şunun yüzünden korktun mu?"

"Korktuğum yok. Sadece gerçekçi oluyorum. Washington'a gitmedim. Bu kadını yakından görmedim. Böyle bir şeyi kaldırabilir mi, bilmiyorum. Hem zaten Bosch'un üstünde çalıştığı o vakalar bize bir hamle fırsatı daha verecek."

Maggie arkasına yaslandı. "O vakalardan bir şey çıkacağının garantisi yok. Bütün gücümüzü bu dosyaya odaklamak zorundayız, Haller. Oraya dönüp Sarah'ı biraz hazırlayabilirim. Nelerle karşılaşabileceğini anlatırım. Zaten bu işin çok da şık olmayacağını anlamıştı."

"Çok yumuşak bir ifade oldu."

"Bence yeterince güçlü. Sanırım, tuhaf bir şekilde böyle bir şeye ihtiyacı da olabilir. Yani her şeyi ortaya döküp günahlarından arınmak isteyebilir. Bir nevi kefaretin ödenmesi, Michael. Sen böyle şeyleri bilirsin."

Uzun bir an göz göze geldik.

"Her hâlükârda onun kaya gibi sağlam olacağını ve jürinin de bunu göreceğini düşünüyorum. Her şeye rağmen hayatta kalabilmiş; böyle insanları herkes takdir eder."

Başımı salladım. "İnsanları nasıl ikna edeceğini iyi biliyorsun, Maggie. Bu doğuştan gelen bir yetenek. Bu davada birinci savcının sen olması gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Pekâlâ, oraya git ve Sarah'ı bu işe hazırla. Gelecek hafta olabilir. O zamana kadar tanık programımız hazır olur ve onu ne zaman buraya getirebileceğimizi söylersin."

"Tamam," dedi Maggie.

"Bu arada hafta sonu için planların var mıydı? Bu dilekçeye cevap verebilmek için birlikte çalışmamız lazım." Dosyayı gösterdim.

"Harry nihayet yarın gece ÖSB ekibiyle takılmamı ayarladı. O da katılıyor – galiba kızı bir arkadaşında kalacakmış. Bunun dışında serbestim."

"Neden onca zamanını Jessup'ı izlemek için geçireceksin ki? Bu işi zaten polis yapıyor."

"Daha önce de söylediğim gibi Jessup'ı seyredildiğini düşünmediği anlarda görmek istiyorum. Senin de gelmeni önerirdim ama Hayley var."

"Zamanımı boşa harcamak istemem. Ama Bosch'u gördüğün zaman ona bu dilekçenin bir kopyasını verir misin? Buradaki bazı tanıkları ve ifadeleri araştırması iyi olacak. Bütün isimler Royce'un teslim ettiği delil paketinde yoktu."

"Evet, akıllıca davranmış. Bu dilekçede ortaya çıkana kadar tanık listesine dâhil etmemiş. Eğer yargıç, bu dilekçeyi geri çevirip Gleason'ın güvenilirliğine jüri karar verir derse o zaman değiştirilmiş tanık listesini ortaya sürecek ve Sarah'ın güvenilirliğini değerlendirmek için bu insanları jüri önüne çıkarmam gerekir diyecek."

"Ve yargıç ya buna izin verecek ya da kendi koyduğu kurala ters düşecek. Uyanık Clive. Ne yapacağını iyi biliyor."

"Her neyse, bunun bir kopyasını Harry'ye veririm ama sanırım o hâlâ şu eski vakalarla uğraşıyor."

"Onlar önemli değil. Önceliğimiz bu duruşma. Bu insanların geçmişi hakkında bilgi edinmeliyiz. Harry'yle sen mi konuşursun yoksa benim mi söylememi istersin?"

Duruşma öncesi görev dağılımı yaparken savunma tanıkları için hazırlanma sorumluluğunu Maggie'ye vermiştim. Jessup dışında. Kürsüye çıkarsa o bana aitti.

"Ben konuşurum onunla," dedi Maggie.

Kaş çattı. Bu huyunu daha önce de görmüştüm.

"Ne?"

"Hiç. Buna karşı nasıl saldıracağımızı düşünüyorum. Bence Royce'un güvenilirlik suçlamasını sınırlandırmak için ortaya esas hakkında bir dilekçe sürelim. Sarah'ın o zamanki teşhisiyle bugünkü aynı olursa aradaki hayatının onun güvenilirliğiyle ilgisiz olduğunu öne sürelim."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmakla müvekkilimin altıncı maddeyi kullanarak kendisini suçlayan kişiye çapraz sorgu yapılması hakkını ihlal ettiğini öne sürerim. Eğer tekrar varsa yargıç bunun bir kısmını sınırlayabilir ama izin vermesi de çok mümkün."

Maggie haklı olduğumu anlayınca dudaklarını büzdü.

"Yine de denemeye değer," dedim. "Her şeyi denemeye değer. Aslında Royce'u kâğıtlar içinde boğmak istiyorum. Ona telefon rehberi kalınlığında bir dilekçeyle karşılık verelim."

Maggie gülümseyerek başını salladı.

"Ne?"

"Haklı olduğunu düşünüp öfkelenmen hoşuma gidiyor."

"Daha bir şey görmüş değilsin."

Ben bir adım daha öteye gidemeden başını çevirdi. "Bu hafta sonu dükkânı nerede açacaksın?" diye sordu. "Hayley sende, unutma. Bütün hafta sonunu çalışarak geçirirsek hiç hoşuna gitmez."

Bunu biraz düşünmek zorunda kaldım. Hayley müzelere bayılırdı. Aynı müzeye tekrar tekrar gitmekten usanacağım kadar. Sinemayı da severdi. Gösterime girmiş yeni bir film var mı diye bakmam gerekecekti.

"Sabah onu evime getir ve vereceğimiz cevap için hazırlıklı ol. Belki bir takas yaparız. Ben onu öğleden sonra bir sinemaya falan götürürüm, sen de ÖSB'ye takılırsın. Sorun olmaz."

"Tamam, anlaştık."

"Ya da..."

"Ya da ne?"

"Onu gece kalması için getirirsin ve birlikte bir yemek yiyip kızımızın ikinci defa onur listesine girmesini kutlarız. Ve belki de bu işi biraz daha olgunlaştırırız."

"Yani geceyi evinde geçirmemi mi kastediyorsun?"

"Tabii, eğer istersen."

"Sen öyle istersin, Haller."

"İsterim."

"Aklımdayken bu onun ilk kez onur listesine girişi. Onu bu gece gördüğün zaman yanlış bir şey söyleme."

Güldüm. "Bu gece mi? Ciddi misin?"

"Sanırım."

"O hâlde hiç merak etme. Hiç yanlış bir şey söylemem."

22

20 Mart Cumartesi, saat 20.00

Bosch ÖSB takibine bir savcının katılmak istediğini bildirince Komiser Wright kendi vardiyasını cumartesi gününe değiştirip ziyaretçilerine tahsis edilen aracın sürücüsü oldu. Onları Venice'te kumsaldan altı blok ötedeki bir otoparktan alacaktı. Bosch McPherson'la orada buluşup telsizle Wright'a hazır olduklarını haber verdi. On beş dakika sonra beyaz bir SUV otoparka girip onların yanına geldi. McPherson'ı ön koltuğa oturtan Bosch arka koltuğa geçti. Centilmenlik yapmış değildi. Bütün bir gece sürecek olan takip sırasında bacaklarını rahatça uzatabileceği bir yere oturmuştu.

"Steve Wright," dedi Komiser elini McPherson'a uzatırken.

"Maggie McPherson. Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bölge Savcılığı'nın işimize ilgi göstermesi hoşumuza gider. Umarım bu gece geçireceğiniz zamana değer."

"Jessup şimdi nerede?"

"Yola çıktığımda Abbot Kinney'deki Brig'deydi. Kalabalık yerleri seviyor, ki bu da bizim işimizi kolaylaştırıyor. İçeride birkaç adamım var, birkaçı da dışarıda bekliyor. Artık onun ritmine alışmış gibiyiz. Bir yere gittiği zaman insanlar onu tanıyıp bir içki ısmarlayana kadar bekliyor, sonra başka yerlere takılıyor... eğer onu tanıyan kimse olmazsa hemen başka yerlere gidiyor."

"Sanırım onun gece yarısı ziyaretleri içki içtiği yerlerden daha çok ilgimi çekiyor."

"Şimdi içki içiyor olması iyi bir şey," dedi Bosch arka koltuktan. "Genellikle alkol aldığı geceler Mulholland'a gider."

Wright başını sallayarak ona katıldığını belli ettikten sonra SUV'u otoparktan çıkardı. Takip görevi için ideal bir tipi vardı çünkü polise benzemiyordu. Ellili yaşlarının sonundaydı, gözlüklüydü ve saç çizgisi epey gerilemişti; gömlek cebinde her zaman bulunan iki üç kalemle daha çok bir muhasebeciyi andırıyordu. Ama yirmi yıldan fazladır ÖSB'de görev yapmış ve öldürmeyle sonuçlanan birçok operasyona katılmıştı. *Times* gazetesi her beş yılda bir ÖSB'yle ilgili bir haber yapar ve genellikle öldürme istatistiklerini tahlil ederdi. Son yayınlanan haberi okumuş olan Bosch gazetenin Wright'ı "ÖSB'nin başsilahşoru" diye nitelendirdiğini hatırlıyordu. Haberi yazan muhabirler ve editörler bu ifadeyi belki onu aşağılamak için kullanmışlardı ama Wright bunu şeref madalyası gibi kabul etmiş, bu sıfatı kartvizitinde adının altına bastırmıştı. Tabii tırnak içinde.

Wright, Abbot Kinney Bulvarı boyunca ilerleyip caddenin doğu tarafında iki katlı bir bina olan Brig'i geçtikten sonra bir U dönüşü yaptı. Sonra geri gelip aracı barın yarım sokak ötesinde, kaldırım kenarındaki yangın musluğunun önüne park etti.

Brig'in dışındaki ışıklı tabelada kırmızı eldivenleriyle dövüşe hazır bir boksör resmedilmişti. Bosch bunun hikâyesini biliyordu. Barı ilk sahibinden satın alan adam emekli bir boksördü, iç dekoru da boksla ilgili motiflerle süslüydü. Binanın yan tarafında da boksör ve karısıyla ilgili duvar resmi vardı.

"Beş numara arıyor," dedi Wright. "Durum nedir?"

Başının üstünde, güneşliğe iliştirilmiş bir mikrofona konuşmuştu. Bosch yerde bunu aktive edecek bir ayak düğmesi olduğunu biliyordu. Hoparlör de torpido gözünün altındaydı. Bu telsiz düzeneği takip görevi yapan polislerin direksiyonu iki elle kullanabilmelerini sağlıyor, daha da önemlisi gizli görevleri belli olmuyordu. Elde tutulan bir telsizle konuşmak kimliklerini açığa çıkarırdı. ÖSB böyle konularda çok iyiydi.

"Üç Numara," dedi telsizden gelen ses. "Retro hâlâ mekânda, Bir ve İki de orada."

"Anlaşıldı," dedi Wright.

"Retro mu?" diye sordu McPherson.

"Ona verdiğimiz isim," dedi Wright. "Kullandığımız frekans olabildiğince güvenli ama kimin dinliyor olabileceği belli olmaz. Yayındayken şahısların ve mekânların adlarını kullanmayız."

"Anlıyorum."

Saat daha dokuz olmamıştı. Bosch Jessup'ın daha bir süre oradan çıkmayacağını biliyordu; özellikle de ona içki ısmarlayanlar varsa... Wright McPherson'dan hoşlanmış gibiydi, ona üst düzey takip kurallarını ve inceliklerini anlatıyordu. McPherson artık biraz sıkılmış da olsa bunu hiç belli etmedi.

"Bir kez şahsın ritmine alışıp rutin olarak yaptığı şeyleri öğrenince çok daha iyi hareket edebiliyoruz. Örneğin bu mekân. Burası Retro'nun düzenli olarak uğradığı üç dört yerden biridir. Farklı barlarda adam görevlendirdik, bu sayede Retro içerideyken oraya giriyorlar ve barın devamlı müşterisi gibi hareket edebiliyorlar. Şu anda Brig'de bulunan iki elemanım oraya her gece gidiyorlar. İki adamım Townhouse'da, iki tanesi de James

Beach'te. Retro onları fark ederse, devamlı müşteri oldukları için onları daha önce gördüğünü sanacak. Oysa aynı kişiyi iki ayrı yerde görse şüphelenmeye başlar."

"Anlıyorum, Komiserim. Çok akıllıca."

"Bana Steve deyin."

"Peki Steve. İçerideki adamların haberleşebiliyorlar mı?"

"Evet ama sağırdırlar."

"Sağır mı?"

"Hepimizde vücut mikrofonları var. Tıpkı Gizli Servis ajanlarında olduğu gibi. Ama bir mekân içindeyken kulaklık takmayız. Belli olur. Bu yüzden fırsat bulunca konumlarını bildirirler ama bir şey işitmezler. İşitmeleri ancak yakalarının altındaki alıcıyı çıkarırlarsa mümkün olur. Ne yazık ki televizyonlarda olduğu gibi kablosuz bir düğmeyi kulağına takmak söz konusu değil."

"Anlıyorum. Peki adamlarınız bir barda takip yaparken gerçekten içki içiyorlar mı?"

"Öyle bir yerde Coca Cola veya bir bardak su isterseniz fena hâlde göze batarsınız. Bu yüzden onlar da içki sipariş ederler. Ama hemen içmeyip oyalanırlar. Neyse ki Retro kalabalık yerlere gitmeyi seviyor. Gizli kimliğimizi korumak daha kolaylaşıyor."

Ön taraftaki sohbet sürerken Bosch da kendi sohbetini yapmak için cep telefonunu çıkardı ve kızına kısa mesaj attı. Brig'in dışında ve içinde gözlerini Jessup'tan ayırmayan birçok insan olduğunu bildiği hâlde ikide bir barın kapısına bakmadan edemiyordu.

Nasıl gidiyor? Eğleniyor musun?

Madeline geceyi arkadaşı Aurora Smith'in evinde geçiriyordu. Kendi evlerinden birkaç sokak ötedeydi ama kızının ona ihtiyacı olursa Bosch yakınlarda olmayacaktı. Bir anlaşma yapmışlardı. Madeline babası her aradığında, her mesaj attığında cevap verecekti; böylece özgürlüğü –Madeline'e göre tasması– sınırlanmış oluyordu.

Her şey yolunda. Beni kontrol etmen gerekmez.

Gerekir. Ben senin babanım. Çok geç yatmayın.

Hepsi bu kadardı işte. Çocukla babasının ilişkisi kısa mesajla haberleşmekten ibaretti. Bosch babalık konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Bazı zamanlarda ilişkileri iyi gibiydi ve her şey çok güzel görünüyordu. Bazı günlerdeyse Bosch onun kapıdan çıkıp evden kaçacağından korkardı. Kızıyla birlikte yaşamak ona olan sevgisinin tahmin edemeyeceği kadar artmasına yol açmıştı. Kızının güvenliği ve mutlu bir geleceği olması ümidi bir an bile aklından çıkmıyordu. Bazı günlerde kızının hayatını daha iyi hâle getirme ve onu geçmişte yaşadıklarından uzaklaştırma arzusu öyle şiddetleniyordu ki göğsünde bir ağrı hâline gelebiliyordu. Buna rağmen ona hâlâ erişebilmiş değildi. Uçak devamlı sarsılıyor, Bosch bir türlü onun elini tutamıyordu.

Telefonunu cebine sokup bir kez daha Brig'in kapısını kontrol etti. Kapının dışında bir grup insan sigara içiyordu. Tam o anda telsizde bilardo toplarının çarpışmasına benzer bir gürültü duyuldu, bunu bir insan sesi izledi.

"Dışarı çıkıyor. Retro dışarı çıkıyor."

"Biraz erken oldu galiba," dedi Wright.

"Sigara içiyor mu?" diye sordu McPherson.

"Şimdiye kadar içtiğini görmedik."

Bosch gözlerini oradan ayırmıyordu. Kapı açıldı ve o mesafeden bile hemen tanıdığı Jessup dışarıya çıkıp kaldırımda yürümeye başladı. Abbot Kinney'den Venice'e çıkan bir yol vardı ve Jessup o tarafa yönelmişti.

"Nereye park etmiş?" diye sordu Bosch.

"Park etmedi," dedi Wright. "Buradan sadece birkaç sokak ötede oturuyor. Yürüyerek geldi."

Bundan sonra sessizce izlemeye devam ettiler. Jessup bulvar boyunca yürüyüp birkaç restoran, galeri ve kafenin önünden geçti. Kaldırım insanlarla doluydu. Cumartesi gecesi olduğu için hemen her yer açıktı. Abbot's Habit adında bir kafeye girdi. Wright hemen telsizle bir adamını oraya gönderdi ama bu gerçekleşemeden Jessup elinde kahvesiyle dışarıya çıktı ve yürümeye devam etti.

Wright SUV'u çalıştırıp ters yöne doğru akan trafiğe girdi. İki blok ilerledikten sonra bir U dönüşü yaptı ve Jessup'ın arkasına dönme ihtimaline karşı onun görüş alanından çıktı. Bu sırada diğer elemanlarıyla sürekli telsiz irtibatını koruyordu. Jessup'ın etrafında gözle görülmeyen bir ağ vardı. Böyle olduğunu bilseydi bile bunun dışına çıkması mümkün değildi.

"Evine doğru gidiyor," dedi telsizdeki ses. "Galiba erken yatacak."

Yaklaşık yüz yıl önce Venice'i kuran Abbot Kinney artık Brooks Caddesi olmuştu ve buradan Ana Cadde'ye çıkılıyordu.

Jessup Ana Cadde'den karşıya geçti ve otomobillerin girmesi yasak olan bir yürüme yoluna geldi. Wright buna karşı hazırlıklıydı. Yolun sonunda Jessup'a yetişmeleri için iki takip aracını Pacific Caddesi'ne gönderdi.

Wright Brooks ve Ana Cadde'nin kesiştiği yerde durup Jessup'ın Pacific Caddesi'ne girdiği haberini bekledi. İki dakika sonra telaşlanarak telsizi aldı.

"Nerede bu adam?"

Karşılık gelmedi. Kimse Jessup'ı görmemişti. Wright hemen birini oraya gönderdi.

"İki Numara, sen oraya git. Yirmi üçü kullan."

"Anlaşıldı."

McPherson önce dönüp Bosch'a, sonra da Wright'a baktı.

"Yirmi üçü mü?"

"Kullandığımız çeşitli taktikler vardır. Yayındayken onları tanımlamayız."

Ön camdan dışarısını işaret etti.

"İşte, yirmi üç orada."

Bosch o yöne bakınca üstünde kırmızı bir rüzgârlık, elinde bir pizza kutusu olan bir adamın Breeze Caddesi denen yürüyüş yoluna girdiğini gördü. Bir süre bekledikten sonra telsizden bilgi geldi.

"Onu göremiyorum. Bütün yolu yürüdüm ama onu..."

Yayın birden kesildi. Wright bir şey söylemedi. Bir süre bekledikten sonra aynı sesin fısıltıyla konuşması duyuldu.

"Az kalsın onunla çarpışacaktım. İki evin arasından çıktı. Pantolon fermuarını çekiyordu."

"Peki senden şüphelendi mi?"

"Hayır. Ona Breeze Caddesi nerede diye sordum, o da burası Breeze Caddesi dedi. Yani endişelenecek bir şey yok. Birazdan yolun sonuna gelir."

"Burası Dört Numara. Onu gördük. San Juan'a doğru ilerliyor."

Dördüncü araç Wright'ın Pacific Caddesi'ne gönderdiği araçlardan biriydi. Jessup San Juan Caddesi'yle kumsal ve otoyol arasındaki bir apartmanda yaşıyordu.

Bosch kısa bir an için midesinde başlayan kasılmanın geçtiğini hissetti. Takip görevi bazen çok çetin bir hâl alıyordu. Jessup işemek için iki bina arasına girmiş, hepsini telaşlandırmıştı.

Wright ekipleri Pacific ve Ekspres Yol arasındaki San Juan Caddesi etrafında yeniden yönlendirdi. Jessup anahtarını çıkarıp binaya girdi ve ikinci kattaki dairesine çıkarken ekipler hemen yerlerini aldılar. Tekrar bekleme zamanı gelmişti.

Bosch bir takip sırasında sessizliğin ne kadar önemli olduğunu bilirdi. Bazı insanlar boşluğu doldurmak için kendilerini mecbur hissederdi. Kendisi öyle olmadığı gibi ÖSB ekibinde de kimsenin öyle olmadığına emindi. Wright'ın verdiği dersler de bittiğine göre bekleyip izlemekten başka yapacak şey yoktu. McPherson'ın nasıl davranacağını merak etti.

Bosch kızından bir mesaj var mı diye telefonuna baktı ama bir şey yoktu. Bir kez daha kontrol edip onu rahatsız etmek istemedi ve telefonunu cebine soktu. McPherson'ı ön koltu-

ğa oturtma fikri şimdi işine yarıyordu. Sırtını kapıya dayayıp ayaklarını koltuk boyunca uzattı. McPherson dönüp ona baktı ve gülümsedi.

"Ben de centilmenlik yaptığını sanmıştım," dedi McPherson. "Oysa sadece bacaklarını germek istiyormuşsun."

Bosch sırıttı. "Doğru."

Bir süre kimse konuşmadı. Bosch otoparkta Wright'ın onları almasını beklerken McPherson'ın söylediği şeyleri düşündü. Önce ona son savunma dilekçesini vermiş, Bosch da bunu otomobilin bagajına koymuştu. Sonra ona tanıkların ifadelerini didik didik edip davaya yönelttikleri tehditlerden savcılık lehine olacak bir şeyler aramasını istemişti. Haller'la birlikte bütün gün savunmanın Sarah Gleason'ın ifade vermesini engelleme çabasına cevap vermek için çalışmışlardı. Yargıcın bu konuda çıkaracağı karar davanın sonucunu etkileyebilirdi.

Adaletin ve yasaların uyanık avukatlar tarafından eğilip bükülmesi oldum olası Bosch'u rahatsız ederdi. Onun bu süreçteki rolü temizdi. İşe cinayet mahallinde başlar, delilleri takip ederek katile ulaşırdı. Bu süreç boyunca da kurallar vardı ama hiç değilse işin büyük kısmında yol temizdi. Ama olay bir kere mahkeme salonuna intikal ettikten sonra her şeyin biçimi değişirdi. Avukatlar yorumlar, teoriler ve prosedürler hakkında tartışıp dururlardı. Hiçbir şey düz bir çizgide gitmezdi. Adalet bir labirente benzemeye başlardı.

Korkunç bir suç işlenirken bunu gözleriyle gören bir tanık nasıl olur da mahkemede sanık aleyhine ifade vermekten engellenebilirdi? Bunu bir türlü aklı almıyordu. Bosch otuz beş yıldan fazla bir zamandır emniyet teşkilatındaydı ama hâlâ sistemin nasıl işlediğini açıklayamıyordu.

"Burası Üç Numara. Retro harekete geçti."

Bosch düşüncelerinden silkindi. Birkaç saniye sonra başka bir sesten rapor geldi.

"Otomobil kullanıyor."

"Tamam, otomobil takibine hazırız," dedi Wright. "Bir Numara, Ana Cadde ve Rose'a git. İki Numara, Pacific ve Venice'e. Diğer herkes onun yönünü belirleyene kadar oldukları yerde kalsınlar."

"Birkaç dakika sonra bunun cevabı geldi.

"Ana Cadde'den kuzeye. Her zamanki gibi."

Wright birliklerini yönlendirerek Jessup'ın 10 numaralı otoyola gidişinin hareketli takibini idare etti.

Jessup önce doğuya yönelip sonra o geç saatte bile araçlarla dolu kuzey tarafındaki 405 numaralı yola girdi. Beklendiği gibi Santa Monica Dağları'na doğru ilerliyordu. Takip ekibinin araçları arasında Wright'ın SUV'u, üstü açılabilen siyah bir Mercedes, tepesindeki bölmede iki bisiklet bulunan bir Volvo steyşın ve iki tane Japon otomobili vardı. Hollywood tepelerini arşınlayan takip ekibi araçları içinde eksik olan tek şey hibritlerdi. Ekiplerin *yüzen kutu* dedikleri bir takip kuralı uyguluyorlardı. Hedefin iki yanında birer araç, bir tane önde, bir tane de arkada bulunurdu. Wright'ın SUV'u hedefin arkasındaki araçtı.

Yol boyunca Jessup hız sınırında veya bunun altında kaldı. Otoyol dağ doruklarına doğru yükselirken Bosch tepede bir şato gibi görünen Getty Müzesi'ne baktı.

Jessup'ın her zamanki gibi Mulholland Drive'a gideceğini tahmin eden Wright hedefin yanındaki iki araca oradan ayrılıp

ilerlemelerini söyledi. Mulholland'a Jessup'tan önce varmalarını istiyordu. Jessup Franklin Kanyonu Parkı'na girmeden orada konuşlanmış, gece görüş gözlükleri olan bir ekip bulunsun istemişti.

Jessup beklendiği gibi Mulholland çıkışına saptı ve dağ zincirinin bel kemiği boyunca kıvrılan iki şeritli yola doğru ilerledi. Wright takip ekibinin fark edilebileceği en tehlikeli yerin burası olduğunu açıkladı.

"Burada bu işi doğru dürüst yapmak için bir arı lazım ama bütçemizde yok," dedi.

"Arı mı?" diye sordu McPherson.

"Bu da şifreli bir isim. Helikopter demek. Çok işimize yarardı."

Gecenin ilk sürprizi beş dakika sonra Jessup Franklin Kanyonu Parkı'nda durmayıp yoluna devam edince gerçekleşti. Jessup doğu yönüne ilerlerken Wright hemen parktaki ekiplerini geri çağırdı.

Jessup Coldwater Kanyonu Bulvarı'nda hiç yavaşlamadan ilerledikten sonra Fryman Kanyonu'ndaki seyirliği geçti. Mulholland ve Laurel Kanyonu Bulvarı kavşağını da geçerek takip ekibini yeni bir araziye sürükledi.

"Bizi fark etmiş olma ihtimali ne kadar?" diye sordu Bosch.

"Sıfır," dedi Wright. "Bu işte çok iyiyiz. Aklında yeni bir şey var."

Bunu izleyen on dakika boyunca takip doğuya, Cahuenga Geçidi'ne doğru devam etti. Komuta aracı ekiplerin bir hayli

arkasında kaldığı için Wright ve iki yolcusu olup bitenleri telsiz raporlarından öğrenmek zorundaydılar.

Araçlardan bir tanesi Jessup'ın önündeyken, diğer hepsi arkadan takip ediyordu. Jessup'ın dikiz aynasından görünen farların devamlı değişmesi için arkadaki otomobiller sık sık yer değiştiriyorlardı. Nihayet Bosch'un doğrulup öne eğilmesine neden olacak bir rapor geldi.

"Burada bir dur işareti var ve Retro kuzeye döndü. Çok karanlık olduğu için yol işaretini göremedim ama Mulholland'da kalmak zorundaydım. Çok riskli. Bir sonraki duraktan sola."

"Anlaşıldı. Biz sola gideriz."

"Bekle!" dedi Bosch telaşla. "Ona beklemesini söyle!"

Wright dikiz aynasından ona baktı. "Aklında ne var?"

"Mulholland'da sadece bir durak vardır. Woodrow Wilson Caddesi. Biliyorum. Kıvrılarak aşağıya iner, Highland'deki ışıklarda Mulholland'la tekrar birleşir. Öndeki araç onu orada tekrar bulabilir. Ama Woodrow Wilson çok dardır. Oraya bir araç gönderirsen takip edildiğini anlayabilir."

"Emin misin?"

"Eminim. Ben Woodrow Wilson'da oturuyorum."

Wright bunu kısa bir an düşündükten sonra telsizde talimat verdi.

"Sola dönüş iptal edildi. Volvo nerede?"

"İkinci emre kadar bekliyoruz."

"Pekâlâ, bisikletleri çıkarın ve soldan gidin. Karşıdan gelen trafiğe dikkat. Adamımıza da dikkat."

"Anlaşıldı."

Çok geçmeden Wright'ın SUV'u kavşağa vardı. Bosch kenara çekmiş duran Volvo'yu gördü. Tepedeki bisikletler alınmıştı. Wright da sağa çekip durdu ve telsizde ekipleri kontrol etti.

"Bir Numara, pozisyon aldın mı?"

"Evet. Alt taraftaki ışıklardayız. Henüz Retro görünmedi."

"Üç Numara, yukarıda mısın?"

Karşılık gelmedi.

"Pekâlâ, cevap alana kadar herkes beklesin."

"Ne demek istedin?" diye sordu Bosch. "Bisikletler ne olacak?"

"Sağır durumunda olmalılar. Onları duymamız için..."

"Burası Üç Numara," dedi bir ses fısıltıyla. "Onun tepesindeyiz. Gözlerini kapadı ve uyudu."

Wright bunu tercüme etti.

"Farları söndürüp aracı durdurdu."

Bosch göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Otomobilde olduğuna eminler mi?"

Wright bu soruyu telsizle sordu.

"Evet, onu görebiliyoruz. Kontrol paneli üstünde bir mum yaktı."

"Tam olarak neredesiniz, Üç Numara?"

"Yolun yarısında. Otoyoldan gelen sesleri duyabiliyoruz."

Bosch ön koltuğa doğru uzandı. "Kaldırım kenarındaki sayıyı okuyabiliyor mu diye sorsana," dedi. "Bana bir adres versin."

Wright bu isteği telsizle iletti; cevabın gelmesi bir dakikadan fazla sürdü.

"El feneri olmadan bordürleri göremeyiz. Fakat önünde park ettiği evin bitişiğinde bir sokak lambası var. Buradan göründüğü kadarıyla evin numarası yetmiş-iki-sıfır-üç."

Bosch geriye kayıp sırtını koltuğa yasladı. McPherson ona bakmak için arkaya döndü. Wright dikiz aynasından baktı.

"Bu adresi biliyor musun?" diye sordu Wright.

Bosch karanlıkta başını sallayıp, "Evet," dedi. "Benim ev."

23

21 Mart Pazar, saat 06.40

Kızım pazar günleri geç saatlere kadar uyumayı seviyordu. Normalde onunla geçireceğim zamanı başka bir şeye harcamak hiç hoşuma gitmezdi. Ama bu pazar durum farklıydı. Kızımın uyuması işime geliyordu; erkenden kalkıp baştanığımın ifade verebilmesi için yazacağım dilekçe üstünde çalışmaya başladım. Mutfakta ilk kahvemi fincanıma doldururken kapı çaldı. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Kim olduğunu anlamak için delikten baktım. Eski karımı ve Harry Bosch'u görünce rahatladım.

Ama bu rahatlamam kısa ömürlü oldu. Ben kapı tokmağını çevirdiğim anda ikisi birden içeriye daldılar ve o anda eve kötü bir enerjinin girdiğini hissettim.

"Sorunumuz var," dedi Maggie.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Jessup bu sabah evimin önünde kamp kurdu," dedi Bosch. "Bunu nasıl öğrendiğini ve orada ne halt ettiğini bilmek istiyorum."

Bunu söylerken bana çok fazla yaklaşmıştı. Kötü kokan nefesi mi yoksa suçlayıcı tonda konuşması mı beni daha çok rahatsız etti kestiremedim. Ne düşündüğünü anlayamadım ama bütün o kötü enerjinin ondan yayıldığını anladım.

Bir adım geri çekildim.

"Hayley hâlâ uyuyor. Gidip yatak odasının kapısını kapatayım. Mutfakta yeni yaptığım kafeinsiz kahve var ama isteyen olursa sert bir kahve de pişirebilirim."

Koridorun sonuna gidip kızıma baktım. Hâlâ derin uykudaydı. Kapısını kapadım; birazdan yükseleceği kesin olan seslerin onu uyandırmayacağını umuyordum.

Oturma odasına döndüğümde iki ziyaretçim hâlâ ayakta duruyordu. İkisi de kahve almamıştı. Bosch şehre bakan penceremin önünde durmuştu – bu evi sırf bu manzara için satın almıştım. Omuzlarının kenarından ağarmaya başlayan günün ilk ışıkları süzülüyordu.

"Kahve içen yok mu?"

Sadece bana bakmakla yetindiler.

"Pekâlâ, oturup bu durumu konuşalım."

Kanepeyi işaret ettim ama Bosch o pozisyonda donmuş gibi kaldı.

"Hadi, oturup konuşalım."

Aralarından geçip pencere kenarındaki koltuğa oturdum. Bosch neden sonra kımıldayıp kanepeye, Hayley'in sırt çantasının yanına oturdu. Maggie de diğer koltuğa yerleşti. İlk konuşan o oldu.

"Harry'yi tanık listesinde ev adresini vermediğimize inandırmaya çalışıyorum."

"Tabii ki vermedik. Delil dosyasında hiç kişisel adres vermeyiz. Sadece iki adres yazdım. Senin ve benim ofisim. Telefon numarası da santralin. Direkt numaramızı vermedim."

"O hâlde evimi nasıl buldu?" diye sordu Harry aynı suçlayıcı tonda.

"Bak, Harry, hiç alakam olmayan bir şeyle beni suçluyorsun. Evini nasıl buldu bilmiyorum ama bu o kadar zor olmamalı. İnternette herkes aradığı kişiyi bulabiliyor. Ev sana ait, değil mi? Emlak vergisi ödüyorsun, belediye hizmetleri için faturaların var, bahse girerim oy vermek için kaydını bile yaptırmışsındır. Eminim Cumhuriyetçisindir."

"Bağımsız."

"Güzel. Demek istediğim, isteyen herkes seni bulabilir. Üstelik benzeri olmayan bir adın var. Seni bulmak isteyen birinin yapacağı tek şey adını tuşlayıp..."

"Onlara tam adımı mı verdin?"

"Mecburdum. Delil paketinde istenen şey bu ve bugüne kadar ifade verdiğin bütün duruşmalar böyle. Önemli değil. Jessup'ın yapacağı tek şey internete girip..."

"Jessup yirmi dört yıl hapishanedeydi. İnternet konusunda benden bile az şey biliyor. Mutlaka biri ona yardım etmiştir ve bahse girerim bu kişi Royce'tur."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Bosch bana bakarken gözleri karardı.

"Şimdi onu mu savunuyorsun?"

"Hayır, kimseyi savunduğum yok. Söylemek istediğim şey, hemen buradan bazı sonuçlara varmayalım. Jessup'ın bir ev arkadaşı var ve kendisi artık ünlü biri. Ünlü kişiler insanlara bazı işlerini yaptırabilirler, tamam mı? Şimdi sakin ol ve neler olduğunu anlat. Evinde ne oldu?"

Bosch biraz yatışır gibi olduysa da kesinlikle sakinleşmiş değildi. Kalkıp duvara bir yumruk atsa şaşırmazdım. Neyse ki Maggie devreye girdi ve olanları anlattı.

"ÖSB'yle birlikte Jessup'ı izliyorduk. Her zaman uğradığı parklardan birine gideceğini sanıyorduk ama o bu parkları geçip Mulholland'a doğru devam etti. Harry'nin sokağına vardığımız zaman bizi görmesin diye geride durmak zorunda kaldık. ÖSB'nin bisikletleri de var. Ekipten iki kişi bisikletle o sokağa girdiler ve Jessup'ı Harry'nin evinin önünde park etmiş hâlde buldular."

"Lanet olası!" dedi Bosch. "Kızım benimle yaşıyor. Eğer o puşt..."

"Harry, o kadar bağırma ve sözlerine dikkat et," dedim. "Duvarın öbür tarafında kızım uyuyor. Şimdi tekrar hikâyenize dönelim. Jessup ne yaptı?"

Bosch tereddüt etti. Maggie'nin cevabı hazırdı.

"Sadece orada oturdu," dedi Maggie. "Yarım saat kadar. Ve bir mum yaktı."

"Mum mu? Otomobilin içinde mi?"

"Evet, kontrol panelinin üstünde."

"Bu herifin aklından ne geçiyor?"

"Kim bilir?"

Bosch rahatsızdı. Kanepeden ayağa fırlayıp odanın içinde volta atmaya başladı.

"Ve yarım saat sonra oradan ayrılıp evine gitti," dedi Maggie. "Hepsi buydu. Venice'ten yeni geldik."

Artık ben de ayağa kalkıp volta atmaya başlamıştım ama Bosch'un önünü kesmiyordum.

"Pekâlâ, bunu düşünelim. Ne yaptığını düşünelim."

"Maval okuma, Sherlock Holmes," dedi Bosch.

Başımı salladım. Böyle bir tepki bekliyordum.

"Takip edildiğini bilmesi veya kuşkulanması için herhangi bir neden var mı?" diye sordum.

"Hayır, hiçbir neden yok," dedi Bosch hemen.

"Bir dakika, o kadar çabuk karar vermeyelim," dedi Maggie. "Bunu ben de düşünüyordum. Bu gece az kalsın ifşa olacaktık. Hatırladın mı, Harry? Breeze Caddesi'nde."

Bosch evet anlamında başını salladı. Maggie olayı açıkladı.

"Venice'teki yürüyüş yolunda onu kaybettiklerini sanmışlardı. Ekip şefi pizza kutusu taşıyan bir adamı oraya gönderdi. Jessup iki bina arasında işedikten sonra ortaya çıktı. Az kalsın çarpışacaklardı."

Ellerimi iki yana açtım.

"Eh, belki bu yüzdendir. Belki o anda içine bir kuşku düşmüş, sonra da takip ediliyor mu diye gözlerini dört açmıştır. Gelip başsoruşturmacının evinin önünde park ediyor; peşinde kimse var mı diye anlamak için akıllıca bir yol."

"Yani bir çeşit sınama mı yaptı?" diye sordu Bosch.

"Evet. Oradayken kimse ona yaklaşmadı, değil mi?"

"Hayır, hiç kimse yanına gitmedi," dedi Maggie. "Ama otomobilden çıkacak olsaydı başka türlü davranırdık."

Başımı salladım.

"Pekâlâ, demek ki bu ya bir sınamaydı ya da düşündüğü başka bir şey var. Eğer öyleyse bunu keşif amacıyla yapmıştır. Nerede yaşadığını görmek istedi."

Bosch voltayı kesip pencereden dışarıya baktı. Artık gök iyice aydınlanmıştı.

"Ama aklınızdan çıkarmamanız gereken nokta Jessup'ın yaptığı şeyin yasa dışı olmayışı," dedim. "Orası halka açık bir sokak ve mahkeme onun Los Angeles County'de gezebileceği yerlere sınır koymadı. Yani her ne yapmayı planlamışsa da onu durdurup kendinizi ifşa etmemekle iyi etmişsiniz."

Bosch hâlâ pencerenin önünde duruyordu, sırtı bize dönüktü. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum.

"Harry," dedim. "Endişelerini biliyorum ve sana hak veriyorum. Ama bu bizim dikkatimizi dağıtmamalı. Duruşma günü yaklaşıyor ve yapacak çok işimiz var. Eğer bu herifi mahkûm edebilirsek ömür boyu yok olacak ve nerede yaşadığını bilmesinin önemi kalmayacak."

"O zamana kadar ben ne yapayım? Her gece evimin önünde oturup elimde pompalı tüfekle bekleyeyim mi?"

"ÖSB onu haftanın yedi günü yirmi dört saat gözetliyor, değil mi?" dedi Maggie. "Onlara güveniyor musun?"

Bosch uzunca bir süre cevap vermedi.

"Onu gözden kaçırmazlar," dedi neden sonra.

Maggie bana baktığı zaman gözlerindeki endişeyi fark ettim. Her birimizin de bir kızı vardı. Seçkin uzmanlardan oluşan

bir gözetleme ekibi bile olsa başka bir insana güven duymak kolay değildi. Bu tartışmaya başladığımız andan beri aklımı kurcalayan bir şeyi düşündüm.

"Buraya taşınmaya ne dersin? Kızınla beraber. Hayley'in odasını kullanabilir çünkü bugün Hayley annesine dönecek. Sen de ofisi kullanabilirsin. Benim pek çok gece üstünde uyuduğum bir çekyatım var. Çok rahattır."

Bosch pencereden dönüp bana baktı.

"Ne yani, bütün duruşma boyunca burada mı kalayım?"

"Neden olmasın? Hayley geldiğinde de kızlarımız nihayet tanışma fırsatı bulurlar."

"Çok iyi bir fikir," dedi Maggie.

Kızlarımızın tanışmasını mı yoksa Bosch'un çocuğuyla birlikte burada kalmasını mı kastettiğini anlayamadım.

"Hem bak, ben her gece buradayım," dedim. "ÖSB'yle birlikte gitmek zorunda kalırsan kızını kime bırakacağın sorun olmaz; benimle emniyette olur. Hayley de buradayken iyi vakit geçirirler."

Bosch bir an bunu düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Bunu yapamam," dedi.

"Neden?"

"Çünkü orası benim evim. Yuvam. Bu adamdan kaçacak değilim. O benden kaçacak."

"Ya kızın?" diye sordu Maggie.

"Kızımı ben korurum."

"Harry, bunu iyi düşün," dedi Maggie. "Kızını düşün. Ona bir zarar gelsin istemezsin."

"Bakın, eğer Jessup'ta benim adresim varsa büyük ihtimalle sizlerin de adresi vardır. Buraya taşınmam bir çözüm değil. Sadece... ondan kaçmak olur. Belki de sınaması budur... bizim ne yapacağımızı görmek istemiştir. Taşınmıyorum. ÖSB var ve eğer yine gelip evimin önündeki kaldırıma bile çıkacak olursa karşısında beni bulacak."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Maggie.

Bosch'un Jessup'ta benim adresimin de olabileceği deyişi aklıma takılmıştı.

"Ben de," dedim.

24

31 Mart Çarşamba, saat 09.00

Bosch'un mahkemede olması gerekmiyordu. Hatta jüri seçimi sonrasına ve esas duruşma başlayana kadar da ona ihtiyaç duyulmayacaktı. Ama ÖSB'yle birlikte gizlice takip ettiği adamı yakından görmek istemişti. Jessup onu gördüğünde herhangi bir tepki gösterecek mi diye merak ediyordu. Birlikte San Quentin'den buraya geleli bir ay olmuştu. Bosch ona takipten daha yakın olmak istiyordu. Böylece içindeki ateş devam edecekti.

Oturuma durum değerlendirme toplantısı adı verilmişti. Yargıç ertesi gün başlayacak olan jüri seçimi öncesinde son dilekçeleri ve talepleri çözüme kavuşturup duruşmaya engelsiz başlamak istemişti. Konuşulacak jüri konusu vardı ve her iki tarafın sunacağı delillerin listesi teslim edilecekti.

Savcılık ekibi iyi hazırlanmıştı. Son iki hafta boyunca Haller ve McPherson çok çalışmışlar, tanıkların sorguya çekilmeleri ve her bir delilin sunumuyla ilgili ayrıntıları incelemişlerdi. Yirmi dört yıllık delilleri öne sürerken hangi taktikleri uygulayacaklarını planlamışlardı. Hazırdılar. Artık yay gerilmiş, ok fırlatılmayı bekliyordu.

İdam cezası konusundaki karar bile verilmişti, daha doğrusu ilan edilmişti. Haller bu talebi resmen geri çekmişti. Zaten Bosch en başından beri Haller'ın idam cezasıyla Jessup'ı tehdit etme taktiğinin adamı sadece biraz şaşırttığını söylüyordu.

Yapılan suçlamalar Jessup'ın şartlı tahliye olmaksızın müebbet hapse mahkûm olmasını sağlardı ve bu da Melissa Landy için yeterli bir adaletti.

Bosch da hazırdı. Davayı titizlikle tekrar soruşturmuş ve ifade vermeye çağrılacak tanıkların yerlerini tespit etmişti. Onca işine rağmen fırsat buldukça da ÖSB takiplerine katılmıştı: O gecelerde kızı ya arkadaşının evinde kalmış ya da müdür yardımcısı Sue Bambrough eve gelmişti. Kendi rolü için hazırlandığı gibi Haller ve McPherson'a da yardımcı olmuştu. Güveni tamdı; duruşma salonunda bulunmak isteyişinin bir nedeni de nihayet bu işin başladığını görmekti.

Yargıç Breitman duruşma salonuna girdi ve saat dokuzu beş geçe oturum başladı. Bosch Haller ve McPherson'ın yan yana oturduğu savcılık masasının tam arkasındaki parmaklıklı kısımda yer bulmuştu. Onu da masada oturtmak istemişlerdi ama Bosch geride durmayı yeğlemişti. Jessup'ı arkadan izlemek istiyordu ve zaten iki savcının yanında yoğun bir endişe havası vardı. Yargıç Sarah Ann Gleason'ın ifade verip vermeyeceği konusunda bir karar çıkaracaktı. Haller'ın bir gece önce söylediğine bakılırsa başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer Sarah'ı tanık olarak mahkemeye çıkaramazlarsa davayı kesinlikle kaybederlerdi.

"Kaliforniya Bölge Savcılığı – Jason Jessup davası bir kez daha başlıyor," dedi yargıç kürsüye oturduktan sonra. "Hepinize günaydın."

Koro hâlinde günaydın sesleri geldikten sonra yargıç hemen konuya girdi.

"Yarın bu dava için jüri üyelerini seçeceğiz, sonra da duruşma başlayacak. Bu nedenle bugün, deyim yerindeyse, garajı temizleyip sonra da otomobili içeriye alacağız. Herhangi bir son dilekçe, talep, belge veya deliller ya da herhangi bir şey hakkında söz almak isteyen varsa şimdi zamanıdır. Tartışılmayı bekleyen dilekçeler var, önce bunları ele alacağım. Sanığın vücudundaki bazı dövmeleri örtmek için makyaj kullanılmasına ilişkin savcılığın itirazı reddedildi. Bu konuyu zaten yeterince tartışmıştık, üstünde daha fazla durmaya gerek görmüyorum."

Bosch Jessup'a baktı. Bulunduğu yerden onun yüzünü göremiyordu ama yargıcın verdiği günün ilk kararından memnun olduğu başını sallamasından belliydi.

Bundan sonra Breitman iki taraftan gelen daha az önemli dilekçeleri ele aldı. Taraflardan birinin daha en baştan favori görünmemesi için elinden geleni yapıyordu. Bosch gözünün ucuyla bakınca McPherson'ın her bir kararı not defterine kaydettiğini gördü.

Bütün bunlar günün en önemli kararı için zemin hazırlamıştı. Sarah duruşma sırasında McPherson'ın tanığı olacağı için iki gün önce savunma dilekçesi üzerine yapılan tartışmalarda o söz almıştı. Bosch bu oturuma katılmamıştı ama Haller'ın anlattığına göre Maggie bir saat süren çok iyi bir savunma yapmıştı. Buna ek olarak da on sekiz sayfalık yazılı bir cevap sunmuştu. İddia makamı dilekçeye verdikleri cevaba güveniyordu fakat her ikisi de nasıl bir karar çıkaracağını tahmin edecek kadar Breitman'ı tanımıyordu.

"Şimdi," dedi yargıç, "Savunmanın Sarah Ann Gleason'ın tanıklığını iptal etmek için verdiği dilekçeye geliyoruz. Bu soru

üstünde tartışıldı ve her iki taraf da görüşlerini sundu; mahkeme şimdi bir karar çıkarmaya hazırdır."

"Sayın Yargıç, söz alabilir miyim?" dedi Royce ayağa kalkarak.

"Bay Royce," dedi yargıç, "daha fazla tartışmaya gerek görmüyorum. Bir talepte bulundunuz ve savcılığın sunumuna karşılık vermenize izin verdim. Daha söylenecek ne kaldı?"

"Peki Sayın Yargıç."

Royce yerine oturdu ve Sarah Gleason'a yapacağı saldırıya ne eklediğini sır olarak bıraktı.

"Savunmanın talebi reddedildi," dedi yargıç hemen. "Savunmaya savcılığın tanıklarını sorgulamaya ve kendi tanıklarının Bayan Gleason'ın inanılırlığını jüri önünde değerlendirmelerine imkân vereceğim. Ama bence bu tanığın inanılırlığına jüri karar vermelidir."

Sanki herkes aynı anda nefesini tutmuş gibi salonu bir sessizlik kapladı. Ne savunma ne de savcılık tarafından bir karşılık geldi. Bosch bunun tam ortada bir karar olduğunu ve büyük ihtimalle her iki tarafın da bir şey koparmış oldukları için memnun olduğunu biliyordu. Gleason ifade verebileceği için savcılık davayı kurtarmış oluyordu ama yargıç, Royce'un tüm silahlarıyla kadına saldırmasına izin vermişti. Her şey Sarah'ın ne kadar dayanıklı olacağına bağlıydı.

"Artık devam etmek istiyorum," dedi yargıç. "Önce jüri seçimi ve program hakkında konuşalım, sonra delillere bakarız."

Yargıç nasıl bir yöntem uygulamak istediğini özetledi. Her ne kadar iki tarafa da muhtemel jüri üyelerini sorgulama izni verecekse de bunun zamanı sınırlı olacaktı. Tüm duruşmaya

sirayet edecek bir ivme kazandırmak istiyordu. Her iki tarafa da sadece on iki kesin itiraz hakkı –aday jüri üyesini neden göstermeden reddetme hakkı– veriyordu. Altı tane de yedek üye seçilmesini istiyordu çünkü uygunsuz davranan, devamlı geç gelen ve tanık ifadeleri sırasında uyuklayan jüri üyelerini hemen tespit edip kovabilirdi.

"İyi bir yedek üye stokumuz olsun çünkü çoğu zaman bu gerekli oluyor," dedi.

Düşük sayıda kesin itiraz hakkı ve yüksek sayıda yedek üye gereğine hem savcılık hem savunma itiraz etti. Yargıç homurdanarak itiraz hakkına iki sayı daha ekledi ama aday üyelerin yeterliliği konusundaki tartışmaların açmaza girmemesi için herkesi uyardı.

"Jüri üye seçiminin cuma günü sonuna kadar bitmesini istiyorum. Benim işimi yavaşlatırsanız ben de sizleri yavaşlatırım. Mecbur kalırsam bütün jüri heyetini ve her avukatı cuma akşamına kadar burada tutarım. Pazartesi ilk iş açılış konuşmalarını istiyorum. Buna itirazı olan var mı?"

Yargıç her iki tarafı da sindirmişti. Duruşma salonuna tam anlamıyla hâkimdi. Sonra duruşmanın programını özetledi; ifadeler her sabah saat tam dokuzda başlayıp doksan dakikalık yemek molasından sonra akşam beşe kadar devam edecekti. Her sabah ve öğlen sonrası on beş dakikalık aralar verilecekti.

"Bu da ifadelerin alınması için bize her gün altı saat kesintisiz süre verir," dedi. "Bundan daha uzun sürerse jüri üyeleri ilgilerini kaybetmeye başlar. Bu nedenle günde altı saat ayırıyorum. Sabah dokuzda bu kapıdan içeriye adımımı attığım anda burada hazır olmak size kalmış. Sorusu olan var mı?"

Soru yoktu. Breitman daha sonra her iki taraftan da davalarının sunumu için ne kadar süre gerekeceğini tahmin etmelerini istedi. Haller dört günden fazla gerekmeyeceğini söyledi ama tabii bu, çapraz sorgulamanın ne kadar süreceğine de bağlıydı. Bunu söylerken Royce'a ve onun Sarah Ann Gleason'a yönelteceği saldırıya kılçık atmış oluyordu.

Royce kendisi için iki günün yeteceğini bildirdi. Bunun üzerine yargıç kendi hesabını yaptı, dörtle ikiyi toplayıp sonucu beş olarak çıkardı.

"Pazartesi sabahı açılış konuşmalarınız için her birinize birer saat ayırmayı düşünüyorum. Böylece cuma öğlen sonrası bitirip ertesi pazartesi günü de kapanış konuşmalarına geçebiliriz."

İki taraf da yargıcın bu hesabına itiraz etmedi. Amaç belliydi. Mümkün olduğunca hızlı akan bir duruşma olsun. Zamandan tasarruf edecek yollara girilsin. Tabii duruşma dediğin zaten akışkan olurdu ama süreç boyunca birçok beklenmedik şey çıkardı. Bu oturumda söylenenler iki tarafı da fazla bağlamazdı ama iki taraf da sunumlarında bir akış sağlamadıkları takdirde yargıcın nasıl tepki göstereceğini biliyordu.

"Nihayet delillerin sunulmasına ve elektronik konusuna geldik," dedi Breitman. "Umarım her iki taraf da birbirinin listesine bakmıştır. Bunlara bir itiraz var mı?"

Hem Haller hem Royce ayağa kalktı. Yargıç başıyla Royce'u işaret etti.

"Önce siz söyleyin, Bay Royce."

"Evet, Sayın Yargıç, savunma tarafı olarak iddia makamının salon ekranlarında Melissa Landy'nin ceset görüntülerini

gösterme planına itiraz ediyoruz. Bu uygulama hem barbarca bir istismardır hem de ön yargıya yol açar."

Yargıç koltuğunda dönüp hâlâ ayakta durmakta olan Haller'a baktı.

"Sayın Yargıç, cesedi ortaya çıkarmak iddia makamının görevidir. Hepimizi buraya getiren suçu göstermek zorundayız. Bunu istismar etmeyi ve bir ön yargıya yol açmayı kesinlikle istemeyiz. Bu uygulamanın çok hassas bir sınırı olduğu konusunda Bay Royce'a hak veriyorum ama o sınırı aşmayı düşünmüyoruz."

Royce bir hamle daha yaparak karşılık verdi.

"Bu dava yirmi dört yaşındadır. Bin dokuz yüz seksen altı yılında asma ekranlar, böyle Hollywood tarzı gösteriler yoktu. Bence bu uygulama müvekkilimin adil yargılanma hakkını ihlal ediyor."

Haller da kendi atışı için hazırdı.

"Dava yaşının bu konuyla hiçbir ilgisi yok ama savunmanın istediği şey bu delil sunumunu eskiden..."

McPherson onu durdurmak için kolunu tuttu. Haller eğilince de kulağına bir şeyler fısıldadı. Haller tekrar doğruldu.

"Bağışlayın Sayın Yargıç, ağzımdan yanlış kelime çıktı. İddia makamı jüriye bu delil sunumunu bin dokuz yüz seksen altıda olduğu gibi yapmayı seve seve kabul ediyor. Jüri üyelerine cesedin renkli fotoğraflarını dağıtabiliriz. Ne var ki daha önce yapılan konuşmalarda Sayın Yargıç bu uygulamadan hoşlanmadığını belirtmişti."

"Evet," dedi Breitman. "Bu fotoğrafların jüri üyelerine dağıtılmasını daha istismarcı buluyorum ve bir ön yargıya yol açabileceğini düşünüyorum. İstediğiniz bu mudur, Bay Royce?"

Royce kendini bir açmaza sokmuştu.

"Hayır, Sayın Yargıç. Bu konuda sizinle aynı fikirdeyim. Savunma sadece bu görüntülerin kullanılışını ve delil sunumunu sınırlamaya çalışıyor. Bay Haller ekrana tam otuz fotoğraf vereceğini belirtmiş. Bence çok fazla. Hepsi bu kadar."

"Sayın Yargıç, bu fotoğraflar cesedin bulunduğu yerde ve otopsi sırasında çekilmiş olan resimler. Her biri..."

"Bay Haller," diye kesti yargıç, "burada söyleyeceklerinizi durdurmak isterim. Cinayet mahalli resimleri kabul edilebilir şeylerdir, yeter ki belli bir temeli ve açıklaması olsun. Ama jüri üyelerine bu zavallı kızın otopsi resimlerini göstermenin gerekli olmadığını düşünüyorum. Bunu yapmayacağız."

"Anlaşıldı, Sayın Yargıç," dedi Haller.

Royce kazandığı kısmi zaferin keyfiyle yerine otururken Haller ayakta kaldı. Breitman bir şeyler yazarken konuştu.

"Peki, Bay Royce'un sunacağı delillere bir itirazınız var mı, Bay Haller?"

"Evet, Sayın Yargıç; savunmanın listesinde Bayan Gleason'a ait olduğu iddia edilen çeşitli uyuşturucu teçhizatı var. Listelerinde ayrıca Bayan Gleason'ın çeşitli fotoğrafları ve video görüntüleri de bulunuyor. İddia makamına bu malzemeleri inceleme fırsatı verilmedi ama amaçlarının ne olduğunu biliyoruz. Bayan Gleason hayatının bir döneminde düzenli olarak uyuşturucu kullanmış. Onun uyuşturucu kullanırken çekilmiş

resimlerini ve bu amaçla kullandığı nesneleri görmemize gerek yok. Amaç sadece ön yargı yaratmak."

Royce tekrar ayağa kalktı. Yargıç ona söz verdi.

"Sayın Yargıç, bu delil sunumunun savunma için hayati önemi var. Bay Jessup'a yüklenen suçlamalar gerçeği hatırlayacağına güvenilmeyen, hatta gerçeği anlatabileceği bile kuşkulu, uzun yıllar uyuşturucu kullanmış birinin ifadesine dayanıyor. Bu sunum tanığın ne kadar uzun bir süre ve ne ölçüde yasaklı madde kullanmış olduğunu jürinin anlamasını sağlayacaktır."

Royce söyleyeceklerini bitirmişti ama savunmanın sunum listesini incelemekte olan yargıç bir şey söylemedi.

"Pekâlâ," dedi yargıç neden sonra, belgeyi bir yana itti. "İkiniz de inandırıcı görüşler öne sürdünüz. O hâlde yapacağımız şey şu: Bu sunumu tek tek ele alacağız. Savunma bir delil sunacağı zaman önce bunu jürinin duyamayacağı bir yerde tartışacağız. Kararımı o zaman vereceğim."

İki avukat da yerlerine oturdular. Bosch neredeyse başını iki yana sallayacaktı ama yargıcın dikkatini çekmek istemedi. Ancak Breitman'ın bu konuda savunmayı terslemeyişi içine oturmuştu.

Küçük kız kardeşinin evin ön bahçesinden kaçırılışını gördükten yirmi dört yıl sonra Sarah Ann Gleason hayatını ömrünün sonuna kadar değiştiren o korkunç anla ilgili ifade vermeye razı olmuştu. Onun bu özverisine karşılık yargıç, savunmanın bir zamanlar bağımlısı olduğu ve çoktan kurtulduğu o uyuşturucu teçhizatlarını ortaya getirmesine izin veriyordu. Bosch bunu hiç adil bulmamıştı. Adaletle ilgisi yoktu.

Az sonra oturum sona erdi, taraflar çantalarını toplayıp grup hâlinde çıkış kapısına doğru seyirttiler. Bosch biraz geride kalıp Jessup'ın dâhil olduğu grubun arkasına geçti. Bir şey söylemediği hâlde Jessup onun varlığını hissederek arkasına döndü.

Bu kişinin Bosch olduğunu görünce sırıttı.

"Aa, Dedektif Bosch, beni takip mi ediyorsun?"

"Gerekir mi?"

"Kim bilir. Soruşturman nasıl gidiyor?"

"Yakında öğrenirsin."

"Evet, mutlaka..."

"Onunla konuşma!"

Uyarı Royce'tan gelmişti. O da dönüp Bosch'u görmüştü.

"Ve *sen* de onunla konuşma," diye ekledi parmağını Bosch'a uzatarak. "Onu taciz etmeyi sürdürürsen yargıca şikâyette bulunurum."

Bosch hiçbir şey yapmadım anlamında ellerini kaldırdı.

"Sorun yok, Avukat Bey. Sadece sohbet ediyorduk."

"Polislerle sohbet diye bir şey yoktur."

Elini Jessup'ın omzuna koyup onu Bosch'tan uzaklaştırdı.

Koridora çıkınca doğruca orada beklemekte olan muhabirlerin ve kameraların arasına daldılar. Bosch onların yanından geçerken bakınca Jessup'ın yüz ifadesinin nasıl değiştiğini fark etti. Gözlerindeki yırtıcılara özgü bakış gitmiş, yerini bir mağdurun yaralı bakışları almıştı.

Muhabirler hemen etrafını sardılar.

Üçüncü Bölüm

Doğru ve Adil Bir Hüküm Arayışı

25

5 Nisan Pazartesi, saat 09.00

Jüri üyelerinin birer birer içeriye girip locada kendilerine tahsis edilen koltuklara oturuşlarını seyrettim. Özellikle gözlerine odaklanarak yüzlerini dikkatle inceliyordum. Sanığa nasıl baktıklarını... Kaçamak bir bakış mı atıyorlardı yoksa gözlerinde kesin bir yargıyla mı bakıyorlardı? Bu ifadelerden pek çok şey öğrenilebilirdi.

Jüri seçimi beklendiği gibi yapılmıştı. İlk paneldeki doksan muhtemel üyeyi bir günde incelemiş ve sadece on bir kişi seçmiştik; diğerleri dava hakkında medyadan bilgi edinmiş oldukları için elenmişti. İkinci panelden seçmek zor olmuş, nihai on sekiz kişiyi belirlememiz cuma akşamı saat beş kırka kadar sürmüştü.

Jüri listem önümdeydi ve gözlerim onların yüzleriyle oturma planı arasında gidip geliyor, kimin kim olduğunu ezberlemeye çalışıyordum. Çoğunu zaten bellemiştim ama isimlerinin kolayca aklıma gelmesi gerekliydi. Onlara bakarken ve hitap ederken kırk yıllık dostlarım veya komşularımmış gibi davranmak istiyordum.

Yargıç kürsüsünde yerini almıştı ve saat tam dokuzda başlamak için hazırdı. Önce avukatlara ele almak istedikleri yeni veya eksik kalmış bir konu var mı diye sordu. Olmadığını öğrendikten sonra jüri üyelerine baktı.

"Pekâlâ, hepimiz buradayız," dedi. "Bütün jüri üyelerine ve diğer taraflara buraya zamanında geldikleri için teşekkür etmek isterim. Duruşmaya avukatların açılış konuşmalarıyla başlayacağız. Bunlara delil gözüyle bakılmaması gerekir, sadece..."

Yargıç durdu; gözleri jüri locasının en arka sırasına takılmıştı. Bir kadın çekingen bir ifadeyle elini kaldırmıştı. Yargıç uzunca bir an kadına baktıktan sonra kendi oturma planına göz atıp cevap verdi.

"Bayan Tucci? Bir sorunuz mu var?"

Kendi oturma planıma baktım. On numara, Carla Tucci. Adını henüz ezberlemediğim üyelerden biriydi. Doğu Hollywood'dan gelmiş esmer, fare gibi bir kadındı. Otuz iki yaşındaydı, evlenmemişti ve bir sağlık kliniğinde resepsiyon görevlisi olarak çalışıyordu. Elimdeki renk kodlu plana göre onu paneldeki daha güçlü kişiliklerin kolayca etkileyebileceği biri olarak mimlemiştim.

"Sanırım, görmemem gereken bir şeyi gördüm," dedi Tucci korku dolu bir sesle.

Yargıç Breitman bir an başını yana eğdi; bunun nedenini biliyordum. Otomobilin tekerleklerini saplandığı çamurdan çıkaramıyordu. Tam başlamaya hazırken şimdi daha açılış konuşmaları bile yapılamadan duruşma gecikecekti.

"Pekâlâ, bu konuyu hemen halledelim. Jürinin yerinde kalmasını istiyorum. Diğer herkes de yerinde kalsın. Bayan Tucci ve avukatlar benimle ofisime gelsinler ve bu işi çözelim."

Ayağa kalkarken jüri listeme bir kez daha baktım. Altı yedek üyemiz vardı. Bunlardan üçünü iddia makamı yanlısı, ikisini

ortada, birini ise savunma eğilimli olarak damgalamıştım. Eğer Tucci birazdan açıklayacağı ihlal nedeniyle jüriden çıkarılırsa yerine geçecek kişi rastgele seçilecekti. Böyle olduğu takdirde yüzde elliden fazla ihtimalle savcılık yanlısı bir üye gelecekti; savunma taraftarı olan birinin gelme ihtimali altıda birdi. Yargıcın ofisine giderken şansıma güvenip Tucci'nin jüri heyetinden çıkarılması için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Odasına girdiğimiz zaman yargıç masasına oturmaya bile gerek görmedi; belki de bunun kolay halledilecek bir sorun ve kısa bir gecikme olacağını umuyordu. Ofisin ortasında grup hâlinde dikildik. Sadece mahkeme kâtibi kayda geçebilmek için bir sandalyeye oturmuştu.

"Pekâlâ, kayda geçebiliriz," dedi yargıç. "Bayan Tucci, lütfen ne gördüğünüzü ve sizi neyin rahatsız ettiğini söyleyin."

Jüri üyesi gözlerini yere çevirdi ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Bu sabah metroya binmiştim, karşımda oturan adam gazetesini okuyordu. Yukarıda tuttuğu için ön sayfayı gördüm. Okumak niyetim yoktu ama bugün yargılanacak olan adamın fotoğrafını ve manşeti gördüm."

Yargıç başını salladı.

"Jason Jessup'tan söz ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Hangi gazeteydi?"

"Sanırım *Times*'tı."

"Manşette ne yazıyordu, Bayan Tucci?"

"Jessup için eski delillerle yeni duruşma."

O sabah *L.A. Times*'ı görmemiştim ama haberi internette okumuştum. İddia makamına yakın, adı verilmeyen bir kaynaktan alınan bilgiye göre Jason Jessup'a açılan davanın tamamen ilk duruşmadaki delillere ve maktulün ablası tarafından yapılan teşhise dayandığı yazılıydı. Haberin altındaki imza Kate Salters'a aitti.

"Haberi okudunuz mu, Bayan Tucci?" diye sordu yargıç.

"Hayır, Sayın Yargıç, sadece bir saniyeliğine baktım ve adamın resmini görünce hemen başımı çevirdim. Bize dava hakkında hiçbir şey okumamamızı söylemiştiniz. Birden gözümün önünde bitiverdi."

Yargıç düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Pekâlâ, Bayan Tucci, lütfen bir dakikalığına koridora çıkar mısınız?"

Jüri üyesi dışarıya çıkınca yargıç kapıyı kapadı.

"Manşet bütün haberi anlatıyor, değil mi?" diye sordu.

Herhangi bir talepte veya teklifte bulunacak mıyız diye Royce'a ve bana baktı. Royce bir şey söylemedi. Benim yaptığım gibi onun da on numaralı jüri üyesini mimlediğini tahmin ediyordum. Ama yedek altı üyenin eğilimlerini düşünmemiş olabilirdi.

"Bence burada sorun var, Sayın Yargıç," dedim. "Kadın daha önce bir duruşma yapıldığını biliyor. Mahkeme sistemi hakkında biraz fikri olan herkes beraat kararından sonra aynı kişinin bir daha yargılanamayacağını bilir. Bu nedenle Jessup'ın daha önce hüküm yediğini biliyordur. Her ne kadar bu durum iddia

makamının lehine bir ön yargı sağlasa da adil olmak için onun jüri heyetinden çıkarılması gerekir."

Breitman beni onaylamak için başını salladı.

Royce, "Bay Haller'ın ön yargı hakkındaki değerlendirmesine katılıyorum," dedi, "ama sözde adil olma isteğine değil. İstediği tek şey bu kadının çıkarılıp yerine kilise müdavimi yedeklerden birinin dâhil edilmesi."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım.

"Buna cevap vererek olayı büyütmek istemiyorum. Onun çıkarılmasını istemiyorsan bence sorun yok."

"Ama savunma avukatının böyle bir tercih hakkı yok," dedi yargıç.

Kapıyı açıp jüri üyesini içeriye davet etti.

"Bayan Tucci, dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Şimdi jüri odasına gidip eşyalarınızı toplayabilirsiniz. Jüri heyetinden çıkarıldınız, bunu lütfen jüri toplanma odasına gidip kaydettirin."

Tucci duraksadı.

"Yani şimdi..."

"Evet, ne yazık ki heyetten çıkarıldınız. Bahsettiğiniz gazete manşeti size dava hakkında bilmeniz gerekenden fazlasını açıklıyordu. Bay Jessup'ın bu suçlarla ilgili daha önce yargılanmış olduğunu bilmeniz çok önem taşıyor. Bu nedenle sizi jüri heyetinde tutamam. Artık gidebilirsiniz."

"Üzgünüm, Sayın Yargıç."

"Evet, ben de."

Omuzları çökmüş bir hâlde odadan çıkarken Tucci'nin ağır bir suçlamayla karşılaşmış kişilere özgü tereddütlü bir yürüyüşü vardı. Kapı kapandıktan sonra yargıç bizlere baktı.

"Hiç değilse bu olay diğer jüri üyelerine doğru mesajı iletmiş olacak. Daha duruşmaya başlamadan yedek sayımız beşe düştü. Ama artık medyanın duruşmamızı ne kadar etkileyebileceğini açıkça görmüş oluyoruz. Bu odada bulunan herhangi bir kimsenin gazetede çıkan bir demecini görürsem çok büyük hayal kırıklığına uğrarım ve de çoğu zaman beni hayal kırıklığına uğratmanın bedelleri vardır."

"Sayın Yargıç," dedi Royce. "O haberi bu sabah ben de okudum ve buradaki kimsenin adı verilmemiş ama iddia makamına yakın bir kaynağa atıf var. Bunu dikkatinize sunmayı düşünüyordum."

Başımı iki yana salladım.

"Bilinen eski savunma hilesidir. Bir muhabirle anlaşma yap ve haberin arkasına gizlen. İddia makamına yakın bir kaynak, öyle mi? Salonda benim iki metre ötemde oturuyor. Herhâlde o muhabire de çok uzak değildi."

"Sayın Yargıç!" diye parladı Royce. "Bununla en küçük bir ilgim..."

"Duruşmayı geciktiriyoruz," dedi Breitman onun sözünü keserek. "Salona dönelim."

Salona girerken izleyici bölümüne baktım ve ikinci sırada muhabir Salters'ı gördüm. Kısa süren göz temasımızın fark edilmediğini umarak hemen başımı çevirdim. Onun kaynağı bendim. Amacım haberi manipüle etmekti – muhabirin deyi-

şiyle sahneyi kurmak ve savunmanın asılsız bir güven duymasını sağlamak. Bunu jürinin oluşumunu değiştirmek amacıyla yapmamıştım.

Yargıç kürsüsüne oturduktan sonra defterine bir şeyler yazdı, sonra jüri heyetine dönüp onları gazete okumamaları veya televizyon haberlerini izlememeleri konusunda uyardı. Sonra kâtibe döndü.

"Audrey, şeker kâsesini verir misin, lütfen?"

Kâtip şekerlemeleri bir çekmeceye boşalttıktan sonra kâseyi yargıca verdi. Yargıç defterinden bir sayfa yırttı, bunu altı parçaya ayırdı ve her birinin üstüne yazdı.

"Her bir kâğıt parçasına birden altıya kadar sayıları yazdım ve panelde on numaralı üyenin yerini alması için rastgele bir yedek üye seçeceğim."

Kâğıt parçalarını katlayıp kâsenin içine bıraktı. Sonra kâseyi iyice karıştırıp başının üstüne kaldırdı. Diğer eliyle bir tane kâğıt çekti, açtı ve yüksek sesle okudu.

"Altı numaralı yedek," dedi Breitman. "Lütfen, yanınızda getirdiğiniz eşyalarınızla birlikte jüri locasındaki on numaralı koltuğa gider misiniz?"

Oturup izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Yeni on numaralı üye Philip Kirns adında, otuz altı yaşında bir film ve televizyon figüranıydı. Figüran olması henüz başarıyı yakalayamamış bir aktör olduğu anlamına geliyordu. Yani geçinebilmek için geri planda duracağı işler alıyordu. Yani her gün işe gidiyor, orada dikilip başarılı olanları seyrediyordu. Bu da onu varsıllarla yoksulları ayıran çizginin buruk tarafına yerleştirir-

di. Ve bu da onu savunma taraftarı yapardı; üstün güçler karşısındaki mazlumun tarafı. Onun adını kırmızıyla işaretlemiştim ve şimdi karşımızdaydı.

Kims'in yeni koltuğuna oturuşunu izlerken Maggie eğilip kulağıma fısıldadı.

"Umarım, gazetedeki o haberde senin parmağın yoktur, Haller. Çünkü şimdiden bir oy kaybettik."

Ben yapmadım anlamında ellerimi kaldırdım ama Maggie bunu yutmuş gibi görünmüyordu.

Yargıç koltuğunu jüri heyetine çevirdi.

"Nihayet artık başlamaya hazırız," dedi. "Avukatların açılış konuşmalarıyla başlayacağız. Bu konuşmalar delil olarak addedilmeyecektir. Hem iddia makamı hem de savunma için konuşmaların amacı delillerin jüriye ne göstereceğini açıklamaktır. Duruşma boyunca görmeyi ve işitmeyi bekleyeceğiniz şeylerin ana hatlarıdır. Avukatların sunacağı delilleri ve tanık ifadelerini daha sonra karar müzakereleriniz sırasında değerlendireceksiniz. İddia makamının açılış konuşmasıyla başlıyoruz. Bay Haller?"

Ayağa kalkıp jüri locasıyla savcılık masası arasında bulunan konuşmacı kürsüsüne gittim. Yanımda not defteri falan hiçbir şey yoktu. İlk başta jüriye iddiam yerine kendimi kabul ettirmemin daha önemli olduğunu düşünüyordum. Bu nedenle gözlerimi onlardan ayırmamalıydım. Onlara karşı her an dolaysız, açık ve dürüst olmak zorundaydım. Hem zaten açılış konuşmam kısaydı ve konunun özüne giriyordu. Nota ihtiyacım yoktu.

Kendimi ve Maggie'yi tanıtarak başladım. Sonra da savcılık masası arkasında oturmakta olan Harry Bosch'u dava soruşturmacısı olarak tanıttım. Ardından konuya girdim.

"Bugün burada tek bir şey için bulunuyoruz. Artık kendi adına konuşamayacak biri için. Bin dokuz yüz seksen altı yılında Melissa Landy evinin ön bahçesinden kaçırıldı. Birkaç saat sonra cesedi oraya atılmış bir çöp torbası gibi bir çöplükte bulundu. Boğularak öldürülmüştü. Bu korkunç cinayeti işlemekle suçlanan kişi burada, savunma masasında oturuyor."

Yıllar boyunca savcıların müvekkillerime yaptıkları gibi ben de parmağımı suçlayıcı bir ifadeyle Jessup'a doğru uzattım. Bir katil bile olsa birini parmağımla işaret etmek bana sahtekârlık gibi geldi ama hızımı kesmedi. Jessup'ı sadece bir kez işaret etmekle kalmadım, davayı özetledikçe, göstereceğim delilleri, çağıracağım tanıkları ve onların anlatacağı şeyleri jüriye açıkladıkça devamlı onu gösterdim. Hızla ilerleyip Melissa'yı kaçıran kişiyi teşhis eden görgü tanığından ve Jessup'ın kamyonunda maktulün saçının bulunduğundan söz ettim. Sonra da görkemli bir finale geldim.

"Jason Jessup Melissa Landy'nin hayatını aldı," dedim. "Onu evinin ön bahçesinden, ailesinden ve bu dünyadan ebediyen kopardı. Elini bu güzel küçük kızın boğazına götürdü ve onu boğarak hayatını aldı. Onun geçmişini ve geleceğini çaldı. Her şeyini çaldı. Ve iddia makamı en küçük bir kuşkuya yer bırakmadan bunu size kanıtlayacaktır."

Bu vaadimi vurgulamak için bir kere başımı salladıktan sonra yerime döndüm. Yargıç bir gün önce bizlere açılış konuşmalarımızı kısa tutmamızı söylemişti ama o bile benim bu kadar

kısa açılış yapmama şaşırmış gibiydi. Bitirdiğimi anlaması birkaç saniye sürdü.

Royce tahmin ettiğim gibi açılış konuşmasını savunmanın davaya başlayacağı âna erteledi. Bunun üzerine yargıç tekrar bana döndü.

"Pekâlâ. Bay Haller, ilk tanığınızı çağırın."

Bir kez daha konuşmacı kürsüsüne gittim; bu defa elimde notlarım ve bilgisayar çıktılarım vardı. Jüri seçiminden önceki haftanın büyük bir kısmını tanıklarıma soracağım soruları hazırlamakla geçirmiştim. Savunma avukatı olarak iddia makamının tanıklarına çapraz sorgulama yapmaya ve savcılığın öne sürdüğü ifadeleri didiklemeye alışkınımdır. Bu doğrudan sorgulama ve delil sunumunun temelini inşa etmekten çok farklı bir iştir. Bir şeyi inşa etmektense onu yıkmanın çok daha kolay olduğunu kabul ederim. Ama bu durumda ben inşaatçı olacaktım ve hazırlıklı gelmiştim.

"İddia makamı William Johnson'ı çağırıyor."

Duruşma salonunun arkasına baktım. Ben kürsüye gelirken Bosch da tanık bekleme odasındaki Johnson'ı getirmek için dışarıya çıkmıştı. Şimdi yanında bir adamla salona girdi. Johnson kısa boylu, cılız, çok esmer bir adamdı. Elli dokuz yaşındaydı ama bembeyaz saçları onu daha yaşlı gösteriyordu. Bosch onu ara kapıdan geçirip tanık kürsüsüne doğru yönlendirdi. Kâtip çabucak ona yemin ettirdi.

Gergin olduğumu kendime itiraf etmek zorundaydım. Evliliğimiz sırasında Maggie'nin bana sık sık tarif etmeye çalıştığı duyguları hissediyordum. Buna *kanıtlama sorumluluğu* diyordu. Yasal sorumluluk değil. Kamuyu temsil ettiği için kamu ona bu

sorumluluğu yüklemişti. O zamanlar Maggie'nin bu açıklamalarını hep kendini savunma olarak görüp ciddiye almazdım. Savcı daima üstün güçleri temsil ederdi. Devleti. Bu ağır bir yük değildi, en azından orada tek başına duran ve bir insanın özgürlüğü kendi ellerinde olan savunma avukatının sorumluluğuna kıyasla... Maggie'nin o zamanlar bana anlatmaya çalıştığı şeyi hiç anlamamıştım.

Şu âna kadar.

Şimdi anlıyordum. Bunu hissediyordum. Jüri önünde ilk tanığımı sorgulayacaktım ve hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra ilk duruşmamda olduğum kadar heyecanlıydım.

"Günaydın, Bay Johnson," dedim. "Nasılsınız, efendim?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Buna memnun oldum. Bana lütfen, geçiminizi nasıl sağladığınızı söyler misiniz, efendim?"

"Peki efendim. Wilshire Bulvarı'ndaki El Rey Tiyatrosu'nda işletme şefiyim."

"İşletme şefi ne demek oluyor?"

"Her şeyin işler durumda olmasından sorumluyum – sahne ışıklarından tuvaletlere kadar hepsi benim görev alanımdadır. Tabii ışıklar için elektrikçiler, tuvaletler için de sıhhi tesisatçılarım var."

Johnson'ın cevabı nazik gülücükler ve hafif kahkahalarla karşılandı. Belli belirsiz bir Karayip aksanı vardı ama sözleri rahatça anlaşılabiliyordu.

"Ne kadar süredir El Rey'de çalışıyorsunuz, Bay Johnson?"

"Otuz altı yıl oldu. Bin dokuz yüz yetmiş dörtte başlamıştım."

"Bu bayağı bir başarı sayılır. Tebrik ederim. O zaman boyunca hep işletme şefi miydiniz?"

"Hayır, zamanla yükseldim. İşe kapı görevlisi olarak başlamıştım."

"Dikkatinizi bin dokuz yüz seksen altı yılına yöneltmek istiyorum. O zamanlar orada çalışıyordunuz, değil mi?"

"Evet, efendim. O zamanlar kapı görevlisiydim."

"Pekâlâ, o yıl şubat ayının on altısını özellikle hatırlıyor musunuz?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Bir pazar günüydü."

"Evet, hatırlıyorum."

"Neden hatırladığınızı mahkemeye söyleyebilir misiniz?"

"O gün El Rey'in arka tarafındaki çöp bidonunda küçük bir kızın cesedini bulmuştum. Korkunç bir gündü."

Jüriye baktım. Hepsinin gözü tanığın üstündeydi. Buraya kadar iyiydik.

"Korkunç bir gün olduğunu tahmin edebiliyorum, Bay Johnson. Şimdi lütfen, o küçük kızın cesedini nasıl oldu da bulduğunuzu anlatır mısınız?"

"Tiyatroda bir proje üstünde çalışıyorduk. Bir sızıntı olduğu için kadınlar tuvaletine bir alçı panel yerleştiriyorduk. Bu nedenle söktüğümüz şeyleri –eski duvar, çürümüş ahşap ve bu gibi şeyler– bir el arabasına doldurdum ve çöplüğe atmak için

dışarıya çıktım. Bidonun kapağını açtığımda o zavallı küçük kızı gördüm."

"Çöp bidonundaki atıkların en üstünde mi duruyordu?"

"Evet."

"Üstünde herhangi bir çöp veya moloz var mıydı?"

"Hayır, efendim, hiçbir şey yoktu."

"Sanki birisi onu aceleyle oraya atmış, üstünü örtecek zamanı yokmuş gibi..."

"İtiraz ediyorum!"

Royce ayağa fırladı. İtiraz edeceğini biliyordum. Ama cümlenin neredeyse tamamını söyleyebilmiş ve istediğim etkiyi jüriye iletebilmiştim.

"Bay Haller tanığı yönlendiriyor ve hiç uzmanlık alanı olmayan bir konuda sonuç çıkarmasını istiyor," dedi Royce.

Yargıç itirazı kabul etmeden hemen soruyu geri aldım. Jüri önünde yargıcın savunmayla aynı safta olmasına yol açmak saçma olurdu.

"Bay Johnson, bu o gün çöp bidonuna ilk gidişiniz miydi?"

"Hayır, efendim. Daha önce iki defa gitmiştim."

"Cesedi bulduğunuz seferden önce bidona son gidişiniz ne zamandı?"

"Yaklaşık doksan dakika önce."

"O zaman bidondaki çöplerin tepesinde bir ceset görmüş müydünüz?"

"Hayır, o zaman ceset yoktu."

"O hâlde onu bulmanızdan önceki doksan dakika içinde oraya bırakılmış olmalı, doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Pekâlâ, Bay Johnson, şimdi lütfen dikkatinizi ekrana vermenizi rica edeyim."

Duruşma salonunda jüri locasının tam karşısında iki adet çok büyük düz ekran monitör vardı. İzleyicilerin de dijital sunumları görebilmeleri için ekranlardan birine hafif bir açı verilmişti. Ekranlara yansıyanları Maggie dizüstü bilgisayarında kontrol ettiği bir PowerPoint programıyla sunuyordu. İddia makamının iddiasını planladığımız son iki hafta boyunca bu sunumu hazırlamıştı. Dava dosyalarındaki bütün eski fotoğraflar taranmış ve programa yüklenmişti. Maggie duruşmanın ilk fotoğraf sunumunu ekrana verdi. Bu Melissa Landy'nin cesedinin bulunduğu çöp bidonuydu.

"Bu sizin küçük kızın cesedini bulduğunuz çöp bidonuna benziyor mu, Bay Johnson?"

"Bu o."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, efendim?"

"Şu adres –5515– kenarına püskürtme boyayla yazılmış. Bunu ben yaptım. Adres bu. Ve burasının El Rey'in arkası olduğunu görebiliyorum. Burada çok uzun süre çalıştım."

"Pekâlâ, bidonun kapağını kaldırdığınız zaman gördüğünüz şey bu muydu?"

Maggie ikinci fotoğrafı sürdü. Duruşma salonu zaten sessizdi ama Melissa Landy'nin cesedinin çöp bidonundaki resmi ekrana gelince neredeyse elle tutulur bir sessizlik oldu.

Dokuzuncu Bölge tarafından yeni çıkarılan bir hükme göre eski delilleri ve teşhir gereçlerini jüriye sunmak için yollar bulmak zorundaydım. Soruşturma kayıtlarına güvenemezdim. Geçmişle bugün arasında köprü olacak insanlar bulmam gerekiyordu. Johnson ilk köprüydü.

Johnson hemen cevap vermedi. O da salondaki herkes gibi ekrana bakakaldı. Sonra hiç beklenmedik bir şekilde bir gözyaşı damlası yanağından süzüldü. Harikaydı. Savunma masasında oturuyor olsaydım bunu kuşkuyla karşılardım. Ama Johnson'ın tepkisinin içten olduğunu biliyordum ve zaten onu ilk tanık olarak seçmemin nedeni buydu.

"Bu o kız," dedi neden sonra. "Gördüğüm şey buydu."

Johnson haç çıkarırken ben de başımı salladım.

"Peki onu gördüğünüz zaman ne yaptınız?"

"Bildiğiniz gibi o günlerde cep telefonlarımız yoktu. İçeriye koşup sahne telefonundan dokuz-bir-biri aradım."

"Ve polis hemen geldi mi?"

"Çok çabuk geldiler, sanki zaten o kızı arıyorlarmış gibiydi."

"Son bir sorum var, Bay Johnson. O çöp bidonu Wilshire Bulvarı'ndan görülebiliyor muydu?"

Johnson başını iki yana salladı.

"Hayır, bidon tiyatronun arkasındaydı ve onu görebilmek için o küçük ara sokağa girmek gerekirdi."

Bu anda bir tereddüt yaşadım. Bu tanıktan almam gereken daha çok şey vardı. İlk duruşmada sunulmamış ama Bosch'un

kendi soruşturmasıyla edinilmiş bilgiler. Royce'un da bilgisi dâhilinde olmayan bilgiler. Bunu tanığa soracağım bir soruyla da edinebilirdim veya kumar oynayıp çapraz sorgulama sırasında savunmanın bir kapı aralamasını bekleyebilirdim. Bilgi yine aynı bilgi olacaktı ama jüri bunu savunmanın gizlemeye çalıştığına inanırsa çok daha etkili olurdu.

"Teşekkür ederim, Bay Johnson," dedim. "Başka sorum yok."

Tanık savunma masasından kalkıp kürsüye gelen Royce'a devredildi.

"Sadece birkaç sorum var," dedi Royce. "Maktulün cesedini çöp bidonuna kimin koyduğunu gördünüz mü?"

"Hayır, görmedim," dedi Johnson.

"O hâlde dokuz-bir-biri aradığınız zaman bunu kimin yaptığı konusunda hiçbir fikriniz yoktu, doğru mu?"

"Doğru."

"O günden önce sanığı hiç görmüş müydünüz?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Teşekkür ederim."

Hepsi bu kadardı. Royce savunma açısından değeri olmayan bir tanığa tipik bir çapraz sorgulama yapmıştı. Johnson katili teşhis edemiyordu ve Royce da bunun kayıtlara geçmesini sağlamıştı. Fakat bence Johnson'a hiç soru sormamalıydı. Ona cinayetten önce Jessup'ı gördün mü diye sormakla bir kapı aralamıştı. Bu aralıktan girmek için ayağa kalktım."

"Yeni bir doğrudan sorgulama mı, Bay Haller?" diye sordu yargıç.

"Çok kısa olacak, Sayın Yargıç. Bay Johnson, söz konusu dönem sık sık pazar günleri çalışır mıydınız?"

"Hayır, pazarları genellikle tatil günümdü. Ama özel bir proje olduğu zaman işe gelmem istenirdi."

Royce kendi çapraz sorgulamasının sınırı dışında bir sorguya başladım diye itiraz etti. Yargıca bunun sınır dâhilinde olduğunu söyleyip az sonra ortaya çıkacağına söz verdim. Yargıç bana izin verip Royce'un itirazını reddetti. Tekrar Bay Johnson'a döndüm. Royce'un itiraz edeceğini ummuştum çünkü birkaç dakika içinde sanki Jessup aleyhinde bilgi almama engel olmuş gibi görünecekti.

"Cesedi bulduğunuz çöp bidonunun bir ara sokağın sonunda olduğunu söylediniz. El Rey Tiyatrosu'nun arkasında bir otopark yok mu?"

"Orada bir otopark var ama El Rey Tiyatrosu'na ait değil. Arka kapılara ve çöp bidonlarına erişmek için o ara sokağı kullanırız."

"Otopark kime ait?"

"Şehrin içinde birçok otoparkı olan bir şirkete ait. Adı City Park."

"Bu otoparkı o ara sokaktan ayıran bir duvar veya çit var mıdır?"

Royce bir kez daha ayağa kalktı.

"Sayın Yargıç, sorgulama hâlâ devam ediyor ve benim Bay Johnson'a sorduğum sorularla hiç ilgisi yok."

"Sayın Yargıç," dedim. "İki soru sonra oraya varacağım."

"Cevap verebilirsiniz, Bay Johnson," dedi Breitman.

"Bir çit var," dedi Johnson.

"Demek ki," dedim, "El Rey'in ara sokağıyla çöp bidonunun olduğu yerden bitişikteki otopark görülebiliyor ve bitişikteki otoparkta bulunan birisi de çöp bidonunu görebiliyor, doğru mu?"

"Evet."

"Ve cesedi bulduğunuz gün öncesinde, hiç pazar günü çalışıp da tiyatronun arkasındaki otoparkın kullanıldığına şahit oldunuz mu?"

"Evet, yaklaşık bir ay önce işe gelmiştim ve arkada birçok otomobil vardı; çekici kamyonların araçları oraya getirdiğini gördüm."

Kendimi tutamadım ve Royce'la Jessup kıvranmaya başlamışlar mı diye baktım. Duruşmadaki ilk kanı çıkarmak üzereydim. Johnson'ın önemsiz bir tanık olduğunu ve sadece cesedi bulduğu yeri söyleyeceğini sanmışlardı.

Yanılmışlardı.

"Ne oluyor diye sordunuz mu?" diye sordum.

"Evet," dedi Johnson. "Ne yaptıklarını sordum, sürücülerden biri o semtteki sokaklarda bulunan araçları çektiklerini, insanlar para ödedikten sonra araçlarını alabilsinler diye burada tuttuklarını söyledi."

"Yani bir çeşit geçici araç tutma yeri gibi miydi? Bunu mu demek istediniz?"

"Evet."

"Çekici şirketin adını biliyor muydunuz?"

"Kamyonların üstünde yazılıydı. Aardvark Çekici Hizmetleri."

"Kamyonlar dediniz. Orada birden fazla kamyon gördünüz mü?"

"Evet, baktığım zaman iki veya üç kamyon vardı."

"Ne yaptıklarını öğrendikten sonra onlara ne söylediniz?"

"Patronuma söyledim, o da City Park'ı arayıp bu konuda bilgileri var mı diye sordu. İnsanlar otomobillerinin çekilmesine çok kızdıkları için bir sigorta sorunu olabileceğini düşünüyordu. Sonunda Aardvark'ın orada olmaması gerektiği ortaya çıktı. Yetkileri yoktu."

"Ne oldu?"

"Otoparkı kullanmayı bırakmak zorunda kaldılar; patronum benden hafta sonları çalıştığım zaman hâlâ kullanıyorlar mı diye göz kulak olmamı istedi."

"Yani tiyatronun arkasındaki otoparkı kullanmayı bıraktılar mı?"

"Evet."

"Ve bu, oradan bakıldığında daha sonra Melissa Landy'nin cesedini bulacağınız çöp bidonunun görülebildiği aynı otoparktı, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Bay Royce size sanığı cinayet gününden önce hiç gördünüz mü diye sorduğunda ona gördüğünüzü sanmadığınızı söylediniz, değil mi?"

"Evet."

"Sanmıyorum, dediniz. Neden emin değilsiniz?"

"Çünkü o otoparkı kullanırken gördüğüm Aardvark sürücülerinden biri olabilirdi. Bu nedenle onu hiç görmediğime emin olamam."

"Teşekkür ederim, Bay Johnson. Başka sorum yok."

26

5 Nisan Pazartesi, saat 10.20

Bosch bu davaya dâhil edildiğinden beri belki ilk kez Melissa Landy'nin emin ellerde olduğunu hissediyordu. Az önce Mickey Haller'ın duruşmadaki ilk golü atışını izlemişti. Bosch'un ortaya getirdiği bulmacanın küçük bir parçasını almış ve ilk darbeyi vurmak için kullanmıştı. Bir nakavt değildi ama tam yerine oturmuştu. Jason Jessup'ın o otoparkı ve El Rey Tiyatrosu arkasındaki çöp bidonunu bildiğini kanıtlama yolunda atılmış ilk adımdı. Duruşma sona ermeden bunun ne kadar önemli olduğu jüriye açıklanacaktı. Ama o anda Bosch için daha da önemli olan şey getirmiş olduğu bilgiyi Haller'ın kullanmış olmasıydı. Bunu savunmaya bir leke gibi bırakmış, sanki bu bilginin üstünü karartmaya çalışmışlar gibi görünmesini sağlamıştı. Çok akıllıca bir hamleydi ve Bosch'un Haller'a savcı olarak güvenini çok artırmıştı.

Johnson'ı ara kapıdan alıp duruşma salonundan çıkardı ve elini sıktı.

"Kürsüde çok iyiydiniz, Bay Johnson. Size minnet borçluyuz."

"Borcunuzu ödediniz bile. O küçük kızı öldüren adamı mahkûm ettiniz."

"Henüz o aşamaya gelmedik ama niyetimiz bu. Ne var ki gazeteleri okuyan çoğu kimse masum bir adamı mahkûm ettirmeye çalıştığımızı düşünüyor."

"Hayır, bence doğru adamı yargılıyorsunuz. Bunu anlayabiliyorum."

"Esen kalın, Bay Johnson."

"Dedektif, siz caz seviyorsunuz, değil mi?"

Bosch duruşma salonuna gitmek üzere arkasına dönmüştü. Bu soruyu duyunca Johnson'a döndü.

"Bunu nasıl bildiniz?"

"Sadece bir tahmin. Arada bir caz konserlerimiz olur. New Orleans Cazı. El Rey'deki konserlere bilet isteyecek olursanız beni arayın."

"Tamam, ararım. Teşekkür ederim."

Bosch ara kapıyı açıp tekrar salona döndü. Johnson'ın onun müzik zevki hakkındaki tahminini düşünürken gülümsüyordu. Eğer bu konudaki tahmini doğru çıktıysa belki jürinin Jessup'ı mahkûm etmesi konusunda da haklı çıkabilirdi. Oturma yerine yürürken yargıç da Haller'dan bir sonraki tanığını getirmesini istiyordu.

"İddia makamı Regina Landy'yi çağırıyor."

Bosch sıranın kendisine geldiğini biliyordu. Duruşmanın bu aşaması bir hafta önce hazırlanmış, yargıç savunmanın yaptığı itirazı reddetmişti. Regina Landy ifade veremeyecekti çünkü ölmüştü fakat ilk duruşmada ifade vermiş ve yargıç da bu ifadenin şimdiki jüri üyelerine okunmasına karar vermişti.

Breitman bundan önce bir duruşma olduğuna dair bir ipucu vermemeye çalışarak durumu jüri üyelerine açıkladı.

"Sayın jüri üyeleri, iddia makamı artık ifade veremeyecek bir durumda olan bir tanığı çağırdı. Ama bu tanık daha önce,

bugün size okuyacağımız yeminli ifadesini vermişti. Bu tanığın neden bugün buraya gelemediğini veya daha önceki yeminli ifadesinin nerede alındığı konusunu düşünmemeniz gerekiyor. Şunu da eklemeliyim ki bu kararı savunmanın itirazına rağmen almış bulunuyorum. ABD Anayasası'na göre sanıkların kendilerini suçlayanlara soru sorma hakkı vardır. Ne var ki birazdan göreceğiniz gibi bu tanık daha önce Bay Jessup'ı temsil eden bir avukat tarafından sorgulanmıştır."

Yargıç tekrar salondakilere döndü.

"Başlayabilirsiniz, Bay Haller."

Haller kürsüye Bosch'u çağırdı. Bosch yemin ettikten sonra koltuğa oturdu ve önündeki mikrofonu doğru pozisyona getirdi. Yanında getirdiği mavi klasörü açarken Haller başladı.

"Dedektif Bosch, bize biraz emniyet mensubu olarak tecrübelerinizden bahseder misiniz?"

Bosch jüri locasına döndü ve cevabını verirken gözlerini üyelerin yüzlerinde gezdirdi. Yedekler de buna dâhildi.

"Otuz altı yıldan beri yeminli bir emniyet görevlisiyim. Bu sürenin yirmi beş yıldan fazlasını cinayetler üzerinde çalışarak geçirdim. Bu süre içinde iki yüzden fazla cinayet soruşturmasında başdedektif olarak görev yaptım."

"Ve bu vakada da başsoruşturmacı mısınız?"

"Evet, şimdi öyleyim. Ama ilk soruşturmada görevli değildim. Bu davaya bu yılın şubat ayında getirildim."

"Teşekkür ederim, Dedektif. Daha sonra soruşturmanız hakkında konuşacağız. Regina Landy'nin bin dokuz yüz sek-

sen altı yılı, 7 Ekim günü alınan yeminli ifadesini okumaya hazır mısınız?"

"Evet."

"O hâlde size o zaman Bölge Savcısı Vekili Gary Lintz ve savunma avukatı Charles Barnard tarafından yöneltilen soruları okuyacağım, siz de tanığın vermiş olduğu cevapları okuyacaksınız. Bay Lintz'in yaptığı doğrudan sorgulamayla başlıyoruz."

Haller durup önündeki metne baktı. Bosch kadının cevaplarını okurken bir karışıklık olabilir mi diye düşündü. Bir hafta önce yargıç ifadenin okunmasına izin verirken kesinlikle Regina Landy'nin duygusal tepkilerine yer verilmemesini söylemişti. Bosch bu metne baktığı zaman kadının bütün ifadesi boyunca ağlamış olduğunu anlamıştı. Ama bunu kesinlikle jüriye yansıtmaması gerekiyordu.

"Başlıyorum," dedi Haller. "Bayan Landy, lütfen maktul Melissa Landy'yle ilişkinizi tarif eder misiniz?"

"Annesiyim," diye okudu Bosch. "Kızımdı... benden sökülüp alınana kadar."

27

5 Nisan Pazartesi, saat 13.45

Regina Landy'nin ilk duruşmadaki ifadesinin okunması öğlen yemeği molasına kadar sürdü. Maktulün kimliği ve onu teşhis edenin kim olduğunu vurgulamak için bu ifadenin okunması gerekliydi. Ama bu ebeveynin ifadesini verirken yansıttığı duygular yoktu; Bosch'un okuması büyük ölçüde bir usulün yerine getirilişi gibiydi. Günün ilk tanığı bizi ne kadar ümitlendirdiyse de ikinci tanık mezardan gelen bir ses kadar donuktu. Bosch, Regina Landy'nin sözlerini okurken kadının salonda olmayışının ve kızının katili olduğu iddia edilen adamla yüzleşmediği gerçeğinin jüri üyelerinin aklını karıştıracağını düşünüyordum. Bu konuda onlara hiçbir açıklama yapılmamıştı.

İddia makamı ekibi olarak mahkeme binasına yeterince yakın fakat jüri üyelerinin oraya gelmeyi düşünemeyecekleri kadar uzakta bulunan Duffy'de öğlen yemeği yedik. Duruşmanın başlangıcı hiçbirimizi fazla ümitlendirmemişti ama bu beklenen bir şeydi. Delillerin sunumunu tıpkı Şehrazad'ın başlangıcında olduğu gibi planlamıştım: Önce yavaş başlayan senfonik süit, ağır ağır gelişen ve birden her dinleyenin yüreğini saran bir ses, duygu ve müzik kreşendosu olacaktı.

İlk gün yaşananların kanıtlanmasıyla ilgiliydi. Cesedi öne çıkarmak zorundaydım. Ortada bir maktul olduğunu, bu kızın evinden kaçırıldığını, daha sonra cesedinin bulunduğunu ve öldürülmüş olduğunu vurgulamalıydım. Birinci tanıkla bu

olgulardan iki tanesini göz önüne sermiştim. Adli tabip kanıtı sağlayacaktı. Bundan sonra savcılığın iddiası sanığa ve onu cinayete bağlayan delillere yönelecekti. İşte o zaman benim davam hayat bulacaktı.

Yemekten sonra sadece Bosch ve ben salona döndük. Maggie öğlen sonrasını baştanığımız Sarah Ann Gleason'la geçirmek üzere Checkers Oteli'ne gitmişti. Bosch cumartesi günü Washington'a gidip onu buraya getirmişti. Takvimimize göre çarşambadan önce kürsüye çıkmayacaktı ama onun yakında olmasını ve Maggie'nin onunla mümkün olduğu kadar uzun süre birlikte olup duruşmadaki rolüne hazırlamasını istiyordum. Maggie o âna kadar zaten iki kez Washington'a gidip onunla zaman geçirmişti ama ne kadar uzun süre beraber olurlarsa aralarındaki bağın o kadar kuvvetleneceğini biliyordum ve jürinin bunu görmesini istiyordum.

Maggie gönülsüz bir şekilde bizden ayrıldı. Duruşma sırasında yanımda olup beni kollamadığı için bir falso yapacağımdan korkuyordu. Ona endişe etmemesini, adli tabibin doğrudan sorgulamasını kolayca yapabileceğimi, eğer bir sorun çıkarsa onu arayacağımı söyledim. Bu tanığın ifadesinin ne kadar önemli olacağını o anda pek kestirememiştim.

Yemek molasından zamanında gelmeyen bir jüri üyesini beklediğimiz için öğlen sonrası oturumu on dakika geç başladı. Paneldeki herkes yerini aldıktan sonra yargıç Breitman bir kez daha üyelere zaman çizelgesinin önemini hatırlattı ve bundan böyle duruşma boyunca yemekleri grup hâlinde yemeleri talimatını verdi. Mahkeme salonu görevlisine de talimat vererek jüri yemeğe giderken onlara eşlik etmesini istedi. Bu şekilde kimse gruptan ayrılmayacak ve geç kalmayacaktı.

Yargıç öğlen yemeği sorununu hallettikten sonra benden sıradaki tanığımı çağırmamı istedi. Başımla bir işaret verince Bosch tanık bekleme odasından David Eisenbach'ı getirmek üzere salondan çıktı.

Eisenbach'ın salona gelip tanık kürsüsüne çıkması çoğu tanıktan daha uzun sürdüğü için yargıç sabırsızlık belirtileri göstermeye başlamıştı. Eisenbach yetmiş dokuz yaşındaydı ve bir bastonla yürüyebiliyordu. Ayrıca sanki Coliseum'da bir futbol maçına gidiyormuş gibi yanında bir yastık taşıyordu. Yemin ettikten sonra yastığını tanık koltuğunun sert yüzeyine yerleştirip oturdu.

"Dr. Eisenbach," diye başladım, "lütfen jüri üyelerine geçiminizi nasıl sağladığınızı anlatır mısınız?"

"Şu anda yarı emekli durumundayım ve bir otopsi danışmanı olarak sağladığım bir gelirim var. Siz avukatların sevdiği deyişle *kiralık silahım*. Geçimimi otopsiler yapıp avukatlara ve jürilere adli tabibin neyi doğru, neyi yanlış yaptığını anlatıyorum."

"Yarı emekli olmadan önce ne yapardınız?"

"Los Angeles ilçesinde yardımcı adli tabiptim. Otuz yıl bu görevde bulundum."

"Bu sıfatla otopsiler yaptınız mı?"

"Evet efendim, yaptım. Otuz yıl boyunca yirmi binden fazla otopsi yaptım. Epey yüksek bir ölü sayısı."

"Gerçekten de yüksek bir sayı, Dr. Eisenbach. Hepsini hatırlıyor musunuz?"

"Elbette hayır. Hemen aklıma gelen sadece birkaç tanesi var. Diğerlerini hatırlamak için notlarıma bakmam gerekir."

Yargıçtan izin aldıktan sonra tanık kürsüsüne yaklaştım ve kırk sayfalık bir belgeyi oraya koydum.

"Dikkatinizi önünüze koyduğum bu belgeye çekmek istiyorum. Bunu tanıdınız mı?"

"Evet, 1986 Şubat'ına ait bir otopsi protokolü. Maktul Melissa Theresa Landy adıyla kayıtlı. Ayrıca belgenin üstünde benim adım var. Benimkilerden biri."

"Yani otopsiyi siz yaptınız, öyle mi?"

"Evet, bunu söyledim."

Bunu otopsi prosedürleri ve maktulün ölüm öncesi sağlık durumu hakkında bilgi çıkardığım bir dizi soru izledi. Royce bunların yönlendirici sorular olduğunu öne sürerek itiraz etti. Bunlardan çok azı kabul edildi ama amacı zaten başkaydı; istediği şey geçerli olsun olmasın ikide bir benim akışımı keserek ritmimi bozmaktı.

Bu müdahalelere rağmen Eisenbach öldürülmeden önce Melissa Landy'nin son derece sağlıklı olduğunu anlatabildi. Herhangi belirgin bir şekilde cinsel saldırıya uğramamış olduğunu söyledi. Daha öncesinde de bir cinsel ilişkisi olmadığını ekledi; maktul bakireydi. Ölüm nedeninin havasızlıktan boğulma olduğunu söyledi. Boynundaki ve boğazındaki ezilmiş kemikler kızın kuvvetli bir baskıyla –bir adamın tek eliyle– boğulduğunu gösteriyordu.

Eisenbach bir lazer *pointer*'i otopside çekilmiş fotoğraflar üstünde gezdirerek maktulün boynundaki morlukların tek elle boğmayı gösterdiğini anlattı. Lazer *pointer*'le kızın boynunun sağ tarafındaki başparmak ve diğer tarafındaki dört parmağı gösterdi.

"Doktor, katilin maktulü boğmak için hangi elini kullandığını belirleyebildiniz mi?"

"Evet, katilin bu kızı boğarak öldürürken sağ elini kullandığını belirlemek zor olmadı."

"Tek elle mi?"

"Doğru."

"Bunun nasıl yapıldığını belirleyebildiniz mi? Kız boğulurken bir yerden asılı mıydı?"

"Hayır; berelenmeler, özellikle de ezilmiş kemikler direnmeyi engellemek için katilin elini kızın boynuna dayadığını ve bir zemine bastırdığını gösteriyor."

"Bu zemin bir taşıtın koltuğu olabilir mi?"

"Evet."

"Ya bir adamın bacağı?"

Royce bu sorunun sadece bir tahmin gerektirdiğini söyleyerek itiraz etti. Yargıç itirazı kabul ettikten sonra devam etmemi söyledi.

"Doktor, yirmi bin otopsi yaptığınızı söylediniz. Herhâlde bunların önemli bir kısmı havasız bırakarak öldürmeyle ilgili cinayetlerdi. Maktulün tek elle boğularak öldürülmüş olması sizce sıra dışı bir vaka mıydı?"

Royce bir kez daha itiraz etti; bu defa tanığa uzmanlığı dışında bir alanda soru sorulduğunu söylüyordu. Fakat yargıç itirazı reddetti.

"Bu adam yirmi bin otopsi yapmış," dedi. "Bu da ona yeterince uzmanlık kazandırır düşüncesindeyim. Sorunun sorulmasına izin veriyorum."

"Cevap verebilirsiniz, Doktor," dedim. "Bu sıra dışı bir vaka mıydı?"

"Pek sayılmaz. Çoğu cinayet bir boğuşma veya buna benzer durumlarda işlenir. Daha önce de görmüştüm. Eğer ellerden biri doluysa diğeri bu işe yeter. Burada on iki yaşında, kırk beş kilo ağırlığında bir kızdan söz ediyoruz. Katilin sol elini başka bir amaçla kullanması gerektiyse tek elle onu boğabilir."

"O amaç direksiyon kullanmak olabilir mi?"

"İtiraz ediyorum," dedi Royce. "Aynı kategoriye giriyor."

"Ve aynı karar," dedi Breitman. "Cevap verebilirsiniz, Doktor."

"Evet," dedi Eisenbach. "Eğer ellerden biri bir taşıtı kullanmak amacıyla kullanılıyorsa diğer el maktulü boğmak için kullanılabilir. Bu bir ihtimal."

Bu noktada Eisenbach'tan alabileceğim her şeyi aldığıma inanıyordum. Doğrudan sorgulamamı bitirip tanığı Royce'a devrettim. Benim talihsizliğim Eisenbach'ın herkese bir şeyler verebilecek bir tanık olmasıydı. Ve Royce da kendi payını almak için balıklama daldı.

"'Bir ihtimal' dediniz, değil mi, Dr. Eisenbach?"

"Anlayamadım?"

"Bay Haller'ın tarif ettiği senaryo –tek el direksiyonda, diğeri kızın boynunda olma durumu– bir ihtimal dediniz. Doğru mu?"

"Evet, bu bir ihtimal."

"Ama orada değildiniz ve kesin olarak bilemezsiniz. Doğru değil mi?"

"Evet, doğru."

"İhtimallerden biri dediniz. Başka ne ihtimaller olabilir?"

"Eh... bilemem. Ben savcının sorusuna cevap verdim."

"Ya sigara?"

"Ne?"

"Katil sağ eliyle kızı boğarken sol eliyle bir sigara tutuyor olabilir mi?"

"Evet, sanırım olabilir."

"Ya penisini?"

"Nesini?"

"Penisini, Doktor. Katil sağ eliyle kızı boğarken sol eliyle penisini tutuyor olabilir miydi?"

"Buna... evet, sanırım bu da bir ihtimaldir."

"Bir eliyle kızı boğarken diğeriyle mastürbasyon yapıyor olabilirdi, değil mi, Doktor?"

"Her türlü şey mümkün ama otopside bu ihtimali destekleyen bir şey bulunmadı."

"Peki o dosyada bulunmayan şeylere ne dersiniz, Doktor?"

"Böyle şeyler bilgim dışında."

"Kiralık silah derken bunu mu kastettiniz, Doktor? Olgular ne olursa olsun daima iddia makamının saflarında olduğunuzu mu demek istediniz?"

"Her zaman iddia makamı için çalışmam."

"Sizin adınıza sevindim."

Ayağa kalktım.

"Sayın Yargıç, bu sorularla tanığı taciz..."

"Bay Royce," dedi yargıç. "Lütfen, daha edepli bir düzeyde kalalım. Ve konudan uzaklaşmayalım."

"Peki, Sayın Yargıç. Doktor, yapmış olduğunuz yirmi bin otopsiden kaç tanesi cinsellik temelli şiddete maruz kalmış maktuller üzerineydi?"

Eisenbach gözlerini bana çevirdi ama onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Bosch masada Maggie'nin yerine oturmuştu. Bana doğru uzanıp kulağıma fısıldadı.

"Ne yapıyor bu adam? Bizim iddiamızı mı savunuyor?"

Dikkatimi tanıkla Royce arasındaki gitgelden ayırmamak için elimi kaldırdım.

"Hayır, kendi iddiasına zemin hazırlıyor," dedim ona.

"Doktor," dedi yargıç. "Lütfen, soruya cevap verin."

"Kesin bir sayı veremem ama çoğu cinsellik temelli cinayetti."

"Bu onlardan biri miydi?"

"Otopsi bulgularına dayanarak böyle bir sonuca varamam. Ama ne zaman bir çocuk söz konusu, özellikle de kız çocuğu ve bir yabancı tarafından kaçırılma durumu olsa o zaman neredeyse hep..."

"Bunu tam bir cevap addetmiyorum," dedi Royce tanığın sözünü keserek. "Tanık delillerde olmayan olguları varsayıyor."

Yargıç bu itirazı düşündü. Karşılık vermek için ayağa kalktım ama bir şey söylemedim.

"Doktor, lütfen size sorulan soruyu cevaplayın," dedi yargıç.

"Öyle yaptığımı sanıyordum," dedi Eisenbach.

"O hâlde biraz daha netleştireyim," dedi Royce. "Melissa Landy'nin cesedinde bir cinsel saldırı ya da taciz izi görmediniz, bu doğru mu Doktor?"

"Doğru."

"Peki ya maktulün elbisesi?"

"Bu benim alanımın dışındadır. Elbiseyi adli tıp tahlil eder."

"Elbette."

Royce bir an tereddüt edip notlarına baktı. Bunu ne kadar da ileriye götürebilirim diye düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Tam bir, buraya kadar çok iyi, daha ileriye gitme riskini alayım mı durumuydu.

Sonunda kararını verdi.

"Bakın, Doktor, biraz önce cevabınıza itiraz ettiğim sırada siz buna bir yabancı tarafından kaçırılma dediniz. Otopside bu iddianızı destekleyen ne deliller vardı?"

Eisenbach uzunca bir süre düşündü, hatta önündeki otopsi raporuna bile göz attı.

"Doktor?"

"Aa, sadece otopsiden bunu destekleyecek bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

"Aslında otopsi bunun tam tersine bir sonuca varıyor, değil mi?"

Eisenbach aklı tamamen karışmış bir ifadeyle baktı.

"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım."

"Dikkatinizi otopsi protokolünün sekizinci sayfasına yöneltebilir miyim? Cesedin ilk incelenmesi."

Royce Eisenbach o sayfayı bulana kadar bekledi. Ben de o sayfayı açtım ama gerektiğinden değildi. Royce'un nereye varmak istediğini biliyordum ama onu durduramıyordum. Sadece doğru zamanda itiraz etmek için hazır olmalıydım.

"Doktor, raporda maktulün tırnaklarının kazındığı ve kan veya dokuya rastlanmadığı belirtiliyor. Sekizinci sayfadaki bu bilgiyi görüyor musunuz?"

"Evet, maktulün tırnaklarını ben kazıdım, temizdi."

"Bu da onun saldırganını tırmalamadığını gösterir, değil mi?"

"Evet, bu sonuca varılabilir."

"Gösterdiği başka bir şey de kızın saldırganını tanıyor..."

"İtiraz ediyorum!"

Ayağa fırlamıştım ama yeterince çabuk olamamıştım. Royce ima ettiği şeyi jüriye iletebilmişti.

"Delillerde olmayan olguları varsayıyor," dedim. "Sayın Yargıç, savunma avukatı jüriye mevcut olmayan tohumlar ekmeye çalışıyor."

"Kabul edildi. Bay Royce, sizi uyarıyorum."

"Peki Sayın Yargıç. Savunmanın iddia makamı tanığına başka sorusu yoktur."

28

5 Nisan Pazartesi, saat 16.45

Bosch 804 numaralı odanın kapısını tıklatıp gözetleme deliğinden baktı. Kapı hemen açıldı; McPherson kapı eşiğinde onu karşılarken gözü kolundaki saatteydi.

"Neden duruşma salonunda Mickey'in yanında değilsin?" diye sordu.

Bosch içeriye girdi. Bu oda Grand Avenue ve Biltmore'un arka kısmına bakan, güzel manzaralı bir süitti. Bir kanepe ve birinde Sarah Ann Gleason'ın oturmakta olduğu iki koltuk vardı. Bosch başıyla selam verdi.

"Çünkü bana orada ihtiyacı yok. Burada olmam daha iyi."

"Nasıl gidiyor?"

"Royce savunmanın iddiasını belli etti. Bu konuyu Sarah'la konuşmam lazım."

Bosch kanepeye doğru yürürken McPherson kolunu tutup onu durdurdu.

"Dur bir dakika. Sarah'tan önce benimle konuş. Neler oluyor?"

Bosch ona hak verdi. Etrafına bakındı ama bu süitte özel konuşma yapılabilecek bir yer yoktu.

"Biraz yürüyelim."

McPherson masaya gidip anahtar kartı aldı.

"Hemen döneriz, Sarah. İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır, iyiyim. Burada beklerim."

Elinde bir resim defteri vardı. Onu meşgul edecekti.

Bosch ve McPherson odadan çıkıp asansörle lobiye indiler. Bar kalabalıktı ama ön kapıya yakın bir yerde rahatça konuşabilecekleri bir masa buldular.

"Pekâlâ, Royce elini nasıl gösterdi?" diye sordu McPherson.

"Eisenbach'ın çapraz sorgusu sırasında Mickey'in, katil kızı boğarken sağ elini mi kullandı sorusunu didikledi."

"Tamam, bir eliyle direksiyonu tutuyordu. Polis telsizindeki yayını duyunca panikledi ve kızı öldürdü."

"Tamam, bu iddia makamının teorisi. Royce da savunma için bir teori kuruyor. Çapraz sorgulamada katilin bir eliyle kızı boğarken diğer eliyle mastürbasyon yapması mümkün müdür diye sordu."

McPherson bir süre düşündü.

"Bu iddia makamının eski teorisiydi," dedi. "İlk duruşmadaki. Cinayetin seks eylemi sırasında işlendiği. Mickey'le ben, Royce bütün delilleri edinip DNA'nın üvey babadan geldiğini öğrenince savunmanın olayı bu yöne çekeceğini tahmin etmiştik. Üvey babayı suçlu göstermeye çalışıyorlar. Kızı onun öldürdüğünü, DNA'nın da bunu kanıtladığını söyleyecekler."

McPherson bu durumu daha derinlemesine düşünürken kollarını kavuşturdu.

"Bu iddiaları iyi ama ters düşen iki şey var. Sarah ve saç delili. O hâlde ıskaladığımız bir şey olmalı. Royce'un elinde Sarah'ın kimliğini çürütecek bir şey veya birisi olmalı."

"Ben de bu nedenle buradayım. Royce'un tanık listesini getirdim. Bu şahıslar benimle saklambaç oynayıp durdular ve hepsinin izini bulamadım. Sarah bu listeye bakıp hangilerine odaklanmam gerektiğini söylemeli."

"O nereden bilecek ki?"

"Bilmek zorunda. Bunlar onun tanıdıkları. Erkek arkadaşları, kocaları, birlikte uyuşturucu kullandığı kişiler. Hepsinin sabıkası var. Bunlar Sarah'ın doğru yolu seçmeden önce birlikte takıldığı insanlar. Her adres son bilinen-adresi olarak geçiyor ve işe yaramıyor. Onları Royce saklıyor olmalı."

McPherson başını salladı.

"Bu yüzden ona Uyanık Clive diyorlar. Pekâlâ Sarah'la konuşalım. Önce ben konuşayım."

McPherson ayağa kalktı.

"Dur bir dakika," dedi Bosch.

McPherson ona baktı.

"Ne var?"

"Ya savunmanın teorisi doğruysa?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bosch cevap vermeyince McPherson da fazla beklemedi. Asansöre doğru yürürken Bosch da ardından gitti.

Tekrar odaya döndüler. Bosch onlar yokken Gleason'ın deftere bir lale çizmiş olduğunu gördü. Kanepeye, onun karşısına oturdu; McPherson da hemen yanındaki koltuğa yerleşti.

"Sarah," dedi McPherson. "Konuşmamız gerek. Senin o kayıp yıllar dediğimiz süre içinde tanımış olduğun bazı insanla-

rın savunmaya yardım edeceğini düşünüyoruz. Bunların kimler olduğunu ve ne söyleyebileceklerini tahmin etmemiz gerekiyor."

"Anlamıyorum," dedi Sarah. "Bu iş başımıza geldiğinde ben daha on üç yaşındaydım. Bundan sonra kimlerle arkadaş olduğumun ne önemi var?"

"Önemi var çünkü senin yapmış olabileceğin bazı şeyler hakkında ifade verebilirler."

"Ne gibi şeyler?"

McPherson başını iki yana salladı.

"İşte insanı deli eden de bu. Bilmiyoruz. Bugün mahkemede anladığımız kadarıyla savunma tarafı kız kardeşinin ölümünden üvey babanı sorumlu tutacak."

Sarah sanki bir darbeyi savuşturuyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Bu delilik. Ben oradaydım. O adamın kardeşimi kaçırdığını gördüm!"

"Bunu biliyoruz, Sarah. Ama her şey bunun jüriye nasıl aktarıldığına ve jüri üyelerinin kime inanacağına bağlı. Dedektif Bosch savunmanın tanık listesini getirdi. Senden bu listeye bakmanı ve bu isimlerin senin için ne anlam ifade ettiğini söylemeni istiyorum."

Bosch çantasından listeyi çıkarıp McPherson'a uzattı, o da bunu Sarah'a verdi.

"Orada benim eklemiş olduğum notlar var," dedi Bosch. "İzlerini bulmaya çalışırken edindiğim bilgiler. Sen sadece isimlere bak."

Sarah okumaya başlarken Bosch onun dudaklarının hafifçe kıpırdadığını gördü. Derken dudaklardaki hareket kesildi ve Sarah sadece kâğıda baktı. Gözleri yaşarmıştı.

"Sarah?" dedi McPherson.

"Bu insanlar," dedi Sarah fısıltıyla. "Bir daha onları hiç görmeyeceğimi sanıyordum."

"Bir daha onları hiç görmeyebilirsin," dedi McPherson. "Sırf o listede adlarının olması onların çağrılacağı anlamına gelmiyor. Aklımızı karıştırmak için kayıtlardan isimleri çıkarıp listeye dolduruyorlar. Buna *samanlıkta iğne aratmak* denir. Gerçek tanıkları gizliyorlar ve soruşturmacımız Detektif Bosch yanlış insanları arayarak zamanını boşa harcıyor. Ama o listede hiç değilse bir isim önemli olmalı. Kim bu, Sarah? Bize yardım et."

Sarah cevap vermeden listeye bakmaya devam etti.

"İkinizin çok yakın olduğunu söyleyebilecek biri. Birlikte zaman geçirdiğin ve sırlarını anlatmış olabileceğin biri."

"Bir kocanın karısı aleyhine ifade veremeyeceğini sanıyordum."

"Eşlerden biri diğeri aleyhine ifade vermeye zorlanamaz. Ama sen ne diyorsun, Sarah?"

"Bu."

Listedeki bir ismi işaret etti. Bosch adı okumak için uzandı. Edward Roman. Bosch onun izini Kuzey Hollywood'daki bir kapalı rehabilitasyon merkezinde bulmuştu. Sarah da son tutuklandığında bu merkezde dokuz ayını geçirmişti. Bosch'un tahmin edebildiği tek şey ikisinin grup terapisi sırasında konuşmuş olmalarıydı. Royce tarafından verilen son adresi Van

Nuys'taki bir moteldi ama adam çoktan oradan ayrılmıştı. Bosch onun üstünde daha fazla durmayıp Royce'un saman yığınlarından biri olduğuna karar vermişti.

"Roman'la rehabilitasyonda beraberdiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Sarah. "Sonra da evlendik."

"Ne zaman?" diye sordu McPherson. "Bu evliliğin kaydına rastlamadık."

"Merkezden çıktıktan sonra. Tanıdığı bir rahip vardı. Kumsalda evlendik. Ama uzun sürmedi."

"Boşandınız mı?"

"Hayır... aslında hiç umurumda değildi. Düzelmemden sonra da geriye bakmak istemedim. İnsanın aklından silmek istediği şeylerden biriydi. Sanki hiç olmamış gibi."

McPherson dönüp Bosch'a baktı.

"Yasal bir evlilik olmayabilir," dedi Bosch. "İlçe kayıtlarında böyle bir evlilik yok."

"Yasal nikah olup olmaması önemli değil," dedi McPherson. "Belli ki gönüllü bir tanık, dolayısıyla Sarah aleyhine ifade verebilir. Önemli olan ifadesinin ne olacağı. Bu adam ne diyecektir, Sarah?"

Sarah yavaşça başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum."

"Peki sen ona kız kardeşin ve üvey baban hakkında ne anlattın?"

"Bilmiyorum. O yılları... o günler hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bunu bir sessizlik izledi. Sonra McPherson Sarah'tan listedeki diğer isimlere bakmasını istedi. Sarah bir süre baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Bu insanlardan bazılarını tanımıyorum. Bazılarını da sadece sokak isimlerinden tanıyorum."

"Ama Edward Roman'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Birlikte yaşadık."

"Ne kadar süre?"

Sarah mahcup bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Uzun sürmedi. Rehabilitasyondayken birbirimiz için yaratıldığımızı sanıyorduk. Ama dışarıya çıktıktan sonra ilişkimiz yürümedi. Belki üç ay sürmüştür. Ben bir kez daha tutuklandım, hapisten çıktığımda Edward yoktu."

"Bunun yasal bir nikah olmama ihtimali var mı?"

Sarah bir an düşündükten sonra gönülsüz bir ifadeyle omuz silkti.

"Sanırım, her şey mümkün."

"Pekâlâ Sarah, şimdi Dedektif Bosch'la birlikte yine birkaç dakikalığına dışarıya çıkacağız. Edward Roman hakkında düşünmeni istiyorum. Onun hakkında hatırlayacağın herhangi bir şey bize yardımcı olabilir. Hemen döneriz."

McPherson onun elindeki tanık listesini alıp Bosch'a verdi. Odadan çıktılar, koridorda birkaç adım yürüdükten sonra durup fısıltıyla konuşmaya başladılar.

"Galiba bu adamı bulman gerekecek," dedi McPherson.

"Fark etmeyecek," dedi Bosch. "Eğer Royce'un baştanığıysa benimle konuşmaz."

"O hâlde onun hakkında ne bulabilirsen öğren. Böylece zamanı geldiğinde onu çökertiriz."

"Anlaşıldı."

Bosch dönüp asansörlere doğru yürümeye başladı. McPherson arkasından seslenince durup ona baktı.

"Ciddi miydin?" diye sordu McPherson.

"Ne konuda?"

"Lobide söylediklerin. Sorduğun şey. Sence yirmi dört yıl önce Sarah bunu uydurdu mu?"

Bosch uzunca bir süre ona baktıktan sonra omuz silkti.

"Bilmiyorum."

"Peki ya kamyondaki o saç? Bu onun hikâyesini doğrulamaz mı?"

Bosch elini kaldırdı. "İkinci dereceden delil. Üstelik onu bulduklarında ben orada değildim."

"Bu ne demek oluyor?"

"Anlamı şu: Maktul bir çocuksa bazı şeyler olur. Ve o saçı bulduklarında ben orada değildim."

"Sen bu kafayla savunma tarafında çalışsan daha iyi ederdin."

Bosch havada tuttuğu elini indirdi.

"Eminim bunu onlar da düşünmüşlerdir."

Dönüp asansörlere doğru yürüdü.

29

6 Nisan Salı, saat 09.00

Bazı zamanlar adaletin tekerlekleri sarsılmadan döner. Duruşmanın ikinci günü tam planlandığı saatte başladı. Jüri panelindeki herkes yerini almış, yargıç kürsüsünde, Jason Jessup ve avukatı savunma masasında oturmaktaydı. İddia makamı için verimli bir gün olmasını umarak ayağa kalktım ve ilk tanığımı çağırdım. Harry Bosch tanığım Izzy Gordon'u duruşma salonuna almıştı. Başlama saatini beş dakika geçe yemin faslı bitmiş, Izzy kürsüdeki koltuğuna oturmuş durumdaydı. Ufak yapılı bir kadındı ve gözlerini olduğundan büyük gösteren siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu. Kayıtlarıma göre elli yaşındaydı ama daha yaşlı gösteriyordu.

"Bayan Gordon, lütfen jüriye geçiminizi nasıl sağladığınızı söyler misiniz?"

"Peki. Los Angeles Emniyet Teşkilatı'nda adli tıp teknisyeni ve olay yeri uzmanıyım. Teşkilatın adli tıp şubesinde bin dokuz yüz seksen altı yılından beri çalışmaktayım."

"O yıl 16 Şubat'ta bu görevde miydiniz?"

"Evet. İşteki ilk günümdü."

"Peki o günkü göreviniz neydi?"

"Görevim öğrenmekti. Bir olay yeri uzmanının gözetimindeydim ve iş başında eğitim görecektim."

Izzy Gordon'u bulmak iddia makamı için çok önemliydi. Melissa Landy vakasında iki teknisyen ve bir uzman üç ayrı suç mahallinde çalışmışlardı – Windsor'daki evde, El Rey'in arka tarafında ve Jessup'ın kullandığı çekicide. Gordon uzmanın yanında olduğu için üç yerde de bulunmuştu. Olay yeri uzmanı çoktan ölmüş, diğer teknisyenler emekli olmuşlardı ve üç mahal için de ifade verebilecek durumda değillerdi. Gordon'u bulmak bana olay yeri delillerini düzen içinde sunmamı sağlayacaktı.

"Olay yeri uzmanı kimdi?"

"Art Donovan."

"O gün onunla birlikteyken mi göreve çağrıldınız?"

"Evet. Sonu cinayetle biten bir kaçırılma vakasıydı. O günü bir mahalden diğerine giderek geçirdik. Birbiriyle ilişkili üç ayrı yer vardı."

Bunu izleyen doksan dakika boyunca Gordon'a 16 Şubat 1986 günü yaptığı suç mahalleri turunu bir kez daha yaptırdım. Onun aracılığıyla suç mahalli fotoğraflarını, videolarını ve delil raporlarını sunabildim. Bu bilginin jüriye akışını engellemek amacıyla Royce ikide bir itiraz etti. Ama yargıç hepsini reddettiği için şikâyet etmedim. Breitman'ın buna sinirlenmesi hoşuma gidiyordu. İleride işime yarayabilirdi.

Gordon'un ifadesi yavandı; önce Landy'lerin evinin ön bahçesinde boşu boşuna ayakkabı izleri ve başka izler aradıklarını söyledi. Bir haber alıp yeni bir suç mahalline, El Rey arkasındaki çöp bidonuna gitmelerinin söylendiğini anlatınca hikâyesi biraz daha ilginçleşti.

"Cesedi buldukları zaman telsizle oraya gitmemiz söylendi. Fısıltıyla konuşuyorduk çünkü aile de evin içindeydi ve buldukları cesedin o kız olduğu doğrulanana kadar onları üzmek istemedik."

"Siz ve Donovan El Rey Tiyatrosu'na mı gittiniz?"

"Evet, yanımızda Dedektif Kloster da vardı. Orada yardımcı adli tabiple karşılaştık. Artık ortada bir cinayet olduğu için başka teknisyenler de çağrıldı."

Gordon'un ifadesindeki El Rey bölümü bana maktulün daha çok fotoğrafını ve video filmlerini gösterme fırsatını verdi. Hiçbir şey olmasa bile jüri üyelerinin gördükleri karşısında öfke duymalarını istiyordum. En temel içgüdülerinden birini tutuşturmak istiyordum: intikam.

Royce'un itiraz edeceğine güveniyordum, nitekim etti de ama o âna kadar yargıcın hoşgörüsünü tüketmiş olduğundan görüntülerin grafik ve aşırı olduğu iddiası yüz bulmadı. Yargıç devam etmeme izin verdi.

Nihayet Izzy Gordon bizi son olay mahalline getirdi – çekici kamyonuna. Bize koltuğun üstündeki çatlağa sıkışmış üç adet saç teli gördüğünü ve oradan alması için Donovan'a gösterdiğini anlattı.

"O saç tellerine ne oldu?" diye sordum.

"Ayrı ayrı poşetlere kondu ve tahlil ve karşılaştırma için Fenni Soruşturma Şubesi'ne götürüldü."

Gordon'un ifadesi pürüzsüz ve çok etkiliydi. Onu savunmaya devrettiğim zaman Royce da elinden geleni yaptı. Sunduğum delillerle hiç uğraşmadı, sadece savunma teorisi için bir

kapı aralamaya çalıştı. Bunu yapmak için de ilk iki suç mahallini yok sayıp çekiciye odaklandı.

"Bayan Gordon, Aardvark kamyon parkına gittiğiniz zaman polis memurları sizden önce oraya gelmişler miydi?"

"Evet, tabii."

"Kaç kişiydiler?"

"Saymadım ama birkaç kişi vardı."

"Dedektifler de var mıydı?"

"Evet, ellerindeki arama izniyle bütün işletmeyi aramaktaydılar."

"Bu dedektifler daha önceki suç mahallerinde birlikte olduğunuz kişiler miydi?"

"Sanırım öyleydi. Evet. Öyle sanıyorum ama kesin olarak hatırlamıyorum."

"Ama başka şeyleri kesin olarak hatırlıyorsunuz. Neden hangi dedektiflerle birlikte çalıştığınızı hatırlamıyorsunuz?"

"Bu vakada çalışan birçok kişi vardı. Dedektif Kloster başsoruşturmacıydı fakat üç mahalden sorumlu olduğu gibi tanık olan kızla da o ilgileniyordu. Ben geldiğimde o kamyon parkında mıydı hatırlamıyorum ama bir ara oraya gelmişti. Bence suç mahalli jurnallerine bakarsanız o mahalde kimin ne zaman bulunduğunu öğrenirsiniz."

"O hâlde biz de öyle yapalım."

Royce tanık kürsüsüne yaklaşıp Gordon'a üç belge ve bir kurşun kalem verdi. Sonra da kendi kürsüsüne geçti.

"Bu üç belge nedir, Bayan Gordon?"

"Bunlar suç mahalli jurnalleri."

"Ve hangi mahallere ait?"

"Landy vakasıyla ilgili çalıştığım üç yere ait."

"Lütfen, bu jurnallere bakıp üç listede de bulunan isimleri size verdiğim kurşun kalemle daire içine alabilir misiniz?"

Gordon'un bu işi yapması bir dakikadan az sürdü.

"Bitti mi?" diye sordu Royce.

"Evet, dört isim var."

"Bize söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Ben, amirim Art Donovan, Dedektif Kloster ve partneri Chad Steiner."

"O gün üç suç mahallinde de bulunan sadece bu dört kişiydi, doğru mu?"

"Doğru."

Maggie eğilip kulağıma fısıldadı.

"Çapraz sorgu kirlenmesi."

Başımı iki yana sallayıp fısıltıyla karşılık verdim.

"Bu kazayla kirlenme belirtisi. Bence Royce kasıtlı olarak delil yerleştirmeye çalışıyor."

Maggie bana hak verdiğini gösteren bir şekilde başını salladı. Royce bir sonraki sorusuna geçti.

"Üç mahalde de bulunan o dört kişiden biri olarak bu suç ve ne anlama geldiği hakkında kesin bir fikir oluşturmuştunuz, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım."

"Bu suç mahallerinde bulunan emniyet mensupları fazlasıyla duygulanmışlar mıydı?"

"Oradaki herkes profesyonel insanlardı."

"Yani maktulün on iki yaşındaki bir kız çocuğu olması kimsenin umurunda değil miydi?"

"Hayır, çok üzülmüştük ve ilk iki suç mahallinde herkesin epey gergin olduğu söylenebilir. Bir yanda aile, diğer tarafta ölmüş küçük bir kız vardı. Kamyon parkında kimsenin aşırı duygulandığını hatırlamıyorum."

Yanlış cevap, dedim içimden. Savunma için bir kapı aralamıştı.

"Peki," dedi Royce, "ama ilk iki suç mahallinde duygular kabarmıştı diyorsunuz, değil mi?"

Sırf Royce'a kendi ilacından bir doz vermek amacıyla ayağa kalktım.

"İtiraz ediyorum. Bu soru zaten soruldu ve cevaplandı, Sayın Yargıç."

"Kabul edildi."

Royce bunu dert etmedi.

"O hâlde bu duygular nasıl ifade edildi?" diye sordu.

"Konuştuk. Art Donovan bana vakayla arama profesyonel bir mesafe koymamı söyledi. Söz konusu küçük bir kız olduğu için elimizden gelenin en iyisini yapmak zorunda olduğumuzu söyledi."

"Ya dedektifler Kloster ve Steiner?"

"Onlar da aynı şeyi söylediler. Her taşın altına bakmak zorunda olduğumuzu, bunu Melissa için yapmamız gerektiğini söylediler."

"Maktulden ön adıyla mı söz etti?"

"Evet, bunu hatırlıyorum."

"Sizce Dedektif Kloster ne kadar öfkeli ve üzgündü?"

Ayağa fırlayıp itiraz ettim.

"Delillerde ve ifadelerde olmayan olguları varsayıyor."

Yargıç itirazı kabul edip Royce'a devam etmesini bildirdi.

"Bayan Gordon, lütfen tekrar önünüzdeki suç mahalli jurnallerine bakarak emniyet mensuplarının o mahallere geliş ve ayrılış zamanlarının kayıtlı olup olmadığını söyler misiniz?"

"Evet, kayıtlı. Her ismin yanında varış ve ayrılış saatleri yazılı."

"Daha önce belirttiğinize göre siz ve amirinizden başka her üç mahalde de sadece Dedektif Kloster ve Steiner bulundu, doğru mu?"

"Evet, vakanın başsoruşturmacısıydılar."

"Her bir suç mahalline siz ve Bay Donovan'dan önce mi gelmişlerdi?"

Gordon buna cevap vermek için jurnale bakmak zorunda kaldı.

"Evet."

"Demek ki sizler El Rey Tiyatrosu'na gelmeden önce maktulün cesedine erişmişlerdi, değil mi?"

"Erişmek diyerek ne kastettiğinizi bilmiyorum ama evet, olay yerine bizden önce gelmişlerdi."

"Ve kamyon parkına da sizin oraya gelip koltuktaki çatlakta elinizle koymuş gibi üç tel saçı bulmanızdan önce gelmişlerdi, değil mi?

Bu soru tanığın şahit olmadığı şeylerde tahmin yürütmesini gerektirdiğini ve 'eliyle koymuş gibi' ifadesinin kabul edilemeyeceğini söyleyerek itiraz ettim. Royce'un tribünlere oynadığı belliydi. Yargıç ona soruyu yorum gerektirmeyen bir ifadeyle tekrar sormasını söyledi.

"Dedektifler çekici kamyona sizin oraya gelip koltuk çatlağında üç tel saç bulmanızdan önce bakmışlardı, değil mi?"

Gordon az önceki itirazımı hatırlayarak istediğim gibi bir cevap verdi.

"Bilmiyorum çünkü orada değildim."

Ama buna rağmen Royce jüriye istediği mesajı vermişti. Ayrıca neyi öne süreceğini de belli etmişti. Savunmanın teorisine göre Jessup on üç yaşındaki Sarah tarafından teşhis edildikten sonra onu mahkûm etmek için o saç tellerini Kloster ve partneri Steiner oraya yerleştirmişlerdi. Burada da kalmayıp Sarah'ın Jessup'ı haksız yere teşhis edişinin kasıtlı olduğunu ve Melissa Landy'nin ya kazayla ya da üvey babasının elleriyle öldürüldüğü gerçeğini saklamak için bir taktik olduğunu iddia edeceklerdi.

Bunu yapmak kolay olmayacaktı. Jüri üyeleri arasından hiç değilse bir kişinin bu hikâyeyi yutması gerekiyordu; yani birbirinden bağımsız fakat uyum içinde olan iki ayrı komplo vardı.

Ama şehirde bunu kabul ettirecek iki avukat varsa biri de Royce'tu. Hazırlıklı olmalıydım.

"Siz o koltuk çatlağındaki saç tellerini bulduktan sonra ne oldu, hatırlıyor musunuz?" diye sordu Royce.

"Bunu Art'a gösterdim çünkü delilleri o topluyordu. Ben orada sadece gözlem yapmak ve tecrübe kazanmak için bulunuyordum."

"Dedektif Kloster ve Steiner da bunu görmeleri için oraya çağrıldılar mı?"

"Evet, sanırım çağrılmışlardı."

"O anda ne yaptıklarını hatırlıyor musunuz?"

"Saç delilleriyle ilgili herhangi bir şey yaptıklarını hatırlamıyorum. Onların vakası olduğu için deliller onlara gösterilmişti, o kadar."

"Siz hâlinizden memnun muydunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Görevdeki ilk gününüzdü – ilk vakanızdı. O saç delillerini siz bulduğunuz için memnun muydunuz? Gururlandınız mı?"

"Soruşturmaya katkım olduğu için memnundum, evet."

"Amiriniz ve iki başsoruşturmacıdan önce o çatlaktaki saçları neden sizin gibi bir çaylağın fark ettiğini hiç merak ettiniz mi?"

Gordon bir kez daha duraksadıktan sonra, hayır, dedi. Royce başka sorusu olmadığını söyledi. Çok başarılı bir çapraz sorgulama yapmış, daha sonra savunmanın iddiasını besleyecek birçok tohum ekmişti.

Yeniden doğrudan sorgulamamda elimden geleni yaptım; Gordon'dan, Melissa Landy'nin cesedinin bulunduğu yere Kolster ve Steiner'dan önce gelen üniformalı altı polis ve iki dedektifin adlarını söylemesini istedim.

"O hâlde teorik olarak eğer Dedektif Kloster ve Steiner başka bir yere yerleştirmek için maktulden saç almak istedilerse bunu sekiz başka emniyet mensubunun gözleri önünde yapmak veya onların onayını almak zorundaydılar, değil mi?"

"Evet, herhâlde öyle olması gerekirdi."

Tanığa teşekkür edip yerime oturdum. Royce yeniden çapraz sorgulama için kürsüye gitti.

"Yine teorik olarak eğer Kloster ve Steiner maktulün saçlarını üçüncü suç mahalline yerleştirmek istedilerse ve başka kaynaklar da varsa saçı ille de maktulün başından almak zorunda değillerdi, doğru mu?"

"Başka kaynaklar varsa mecbur değillerdi herhâlde."

"Örneğin maktulün evindeki bir saç fırçasından alabilirlerdi, değil mi?"

"Sanırım alabilirlerdi."

"Maktulün evine girmişlerdi, değil mi?"

"Evet, jurnalde imzaları olan mahallerden biri orasıydı."

"Başka sorum yok."

Royce beni kıstırmıştı; bu konuyu daha fazla irdelememeye karar verdim. Ben tanıktan ne alırsam alayım Royce tekrar üstüme gelecekti.

Gordon'a gidebileceği söylendikten sonra yargıç yemek molası verdi. Bosch'a yemekten sonra tanık kürsüsüne gelip Kloster'ın ifadesini kayıtlardan okuyacağını söyledim. Birlikte yemek yiyip savunmanın teorisi hakkında konuşmayı önerdim ama yapacak başka işleri olduğunu söyledi.

Maggie de Sarah Ann Gleason'la birlikte yemek için otele gidince ben yalnız kaldım.

Ya da öyle sanıyordum.

Duruşma salonu çıkışına doğru yürürken önüme güzel bir kadın çıkıverdi. Yüzünde bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı.

"Bay Haller, adım Rachel Walling, FBI'danım."

Önce çıkaramadım ama sonra jeton düştü.

"Evet, profil çıkarma uzmanısınız. Jason Jessup'ın bir seri katil olduğu teorinizle soruşturmacının dikkatini saptırmıştınız."

"Umarım dikkatini saptırmaktan çok ona yardımcı olmuşumdur."

"Bunu göreceğiz. Sizin için ne yapabilirim, Ajan Walling?"

"Birlikte yemek yemeyi teklif edecektim ama beni dikkat saptırıcı olarak gördüğünüze göre herhâlde..."

"Bakın, Ajan Walling. Şansınız varmış. Serbestim. Birlikte yiyelim."

Kapıyı işaret ettim, dışarıya çıktık.

30

6 Nisan Salı, saat 13.15

Bu defa celseye geç kalan yargıç oldu. İddia makamı ve savunma belirtilen saatte yerlerini almışlardı ama Breitman ortalarda yoktu. Kâtip de bu gecikmenin yargıcın kişisel bir sorunundan mı yoksa duruşmayla ilgili bir nedenden mi olduğunu bilmiyordu. Bosch yerinden kalkıp Haller'ın yanına geldi ve omzuna dokundu.

"Harry, başlamak üzereyiz. Hazır mısın?"

"Hazırım ama konuşmamız lazım."

"Ne oldu?"

Bosch sırtını savunma masasına dönüp olabildiğince alçak bir sesle konuştu.

"Yemek sırasında ÖSB ekibini görmeye gittim. Bana gösterdikleri bazı şeyleri bilmen gerek."

Fazlasıyla üstü kapalı konuşuyordu. Fakat Komiser Wright'ın gösterdiği, bir gece önceki takip sırasında çekilen fotoğraflar rahatsız ediciydi. Jessup bir şeyler yapmak üzereydi ve bu her neyse çok yakında ortaya çıkacaktı.

Harry cevap veremeden salondaki mırıltılar kesildi ve yargıç kürsüdeki yerini aldı.

"Duruşmadan sonra," diye fısıldadı Haller.

Sonra yüzünü salonun ön tarafına döndü, Bosch da arka taraftaki yerine gitti. Yargıç görevliden jüri üyelerini yerlerine oturtmasını istedikten sonra her şey hazırdı.

"Özür dilemek istiyorum," dedi Breitman. "Bu gecikme benim yüzümden oldu. Kişisel bir sorunum çıktı ve halletmem tahmin ettiğimden uzun sürdü. Bay Haller, lütfen sıradaki tanığınızı çağırın."

Haller ayağa kalkıp Doral Kloster'ı çağırdı. Bosch yerinden kalkıp tanık kürsüsüne giderken yargıç bir kez daha jüri üyelerine iddia makamı tanığının buraya gelemediğini ve onun yeminli ifadesinin Bosch ve Haller tarafından okunacağını açıkladı. Bu her ne kadar duruşma öncesi oturumunda savunmanın itirazına rağmen kabul edilmişse de Royce bir kez daha ayağa kalkıp itiraz etti.

"Bay Royce bu konuyu daha önce tartışmıştık," dedi yargıç.

"Mahkemeden bu kararı tekrar gözden geçirmesini rica ediyorum çünkü bu tarz ifade verilmesi Bay Jessup'ın anayasal hakkı olan suçlayıcılarıyla yüz yüze gelmesi imkânını elinden alıyor. Dedektif Kloster'a savunmanın davaya yeni bakışına dayanarak sormak istediğim sorular sorulmamıştı."

"Bir kez daha söylüyorum, Bay Royce, bu konu daha önce ele alınmıştı ve jüri önünde tekrar gündeme gelmesini istemiyorum."

"Fakat *Sayın Yargıç*, savunmamı gerektiği gibi yapmama engel olunuyor."

"Bay Royce, jüri önünde boy gösterme çabalarınıza izin vermekte çok cömert davrandım. Ama artık sabrım taşıyor. Oturabilirsiniz."

Royce yargıca öfkeyle baktı. Bosch onun ne yaptığını biliyordu. Jüriyi etkileme numarasıydı. Kendisini ve Jessup'ı mazlum göstermek istemişti. Jüri üyelerine Jessup'ın karşısında sadece iddia makamı değil yargıcın da olduğunu göstermeye çalışıyordu. Cesaret edebildiği kadar uzun süre öfkeyle baktıktan sonra tekrar konuştu.

"Sayın Yargıç, müvekkilimin özgürlüğü tehdit altındayken oturamam. Bu son derece kötü..."

Breitman sinirlenerek eliyle kürsüye vurdu. Tabanca sesi gibi bir gürültü çıktı.

"Bunu jüri önünde tartışmayacağız, Bay Royce. Jüri üyeleri lütfen toplantı odasına geçsinler."

Duruşma salonuna hâkim olan gerginliği hisseden jüri üyeleri gözleri büyümüş hâlde salondan çıktılar. Onlar çıkana kadar Royce yargıca ateş saçan gözlerle bakmayı sürdürdü. Bosch bunun da numara olduğunu biliyordu. Olay tam Royce'un istediği gibi cereyan etmiş, jüri ona zulmedildiğini ve davasını istediği gibi savunmaktansa onun engellendiğini görmüştü. Üyelerin salondan çıkarılmaları önemli değildi. Hepsi de yargıcın az sonra Royce'u tokatlayacağını biliyordu.

Jüri odasının kapısı kapatıldıktan sonra yargıç Royce'a döndü. Üyelerin çıkışı sırasında geçen otuz saniye yargıcın sakinleşmesine yetmişti.

"Bay Royce, duruşmanın sonunda, bugünkü davranışlarınızın ele alınıp cezalandırılacağı 'mahkemeye saygısızlık' oturumu yapılacak. O zamana kadar eğer size oturmanızı söylediğimde bu emre uymazsanız salon görevlisi tarafından sizi zorla

yerinize oturturum. Ve bu sırada jürinin burada olup olmaması da umurumda değil. Anlıyor musunuz?"

"Evet, Sayın Yargıç. O sırada duygularımı kontrol edemediğim için de özür dilerim."

"Pekâlâ Bay Royce. Şimdi yerinize oturun ve jüri üyelerini çağıralım."

Uzunca bir an göz göze bakıştıktan sonra Royce yavaşça yerine gidip oturdu. Yargıç salon görevlisine jüri üyelerini getirmesini söyledi.

Üyeler salona dönerlerken Bosch yüzlerine baktı. Hepsinin gözü Royce'taydı; savunma avukatının yaptığı numara işe yaramıştı. Üyelerin gözünde sempati vardı; eğer yargıcı sinirlendirirlerse kendilerinin de aynı şekilde azarlanacaklarını hissediyorlardı. Kapalı kapılar ardında neler olduğunu bilemezlerdi fakat Royce tıpkı müdürün odasına gönderilmiş, sonra da olanları anlatmak için teneffüsü bekleyen bir okul çocuğu gibiydi.

Yargıç duruşmaya devam etmeden önce jüri üyelerine hitap etti.

"Böyle duruşmalarda bazen duyguların kontrolden çıkabildiğini jüri üyelerinin bilmesini isterim. Bay Royce'la meseleyi tartıştık ve sorun halledildi. Bunu aklınızdan çıkarmanız gerekiyor. O hâlde daha önce alınmış olan yeminli ifadenin okunmasına geçebiliriz. Bay Haller?"

"Peki Sayın Yargıç."

Haller elinde Doral Kloster'ın ifadesinin bilgisayar çıktısıyla kürsüye gitti.

"Dedektif Bosch, hâlâ yemin altındasınız. Dedektif Kloster'ın 8 Ekim 1986 tarihinde vermiş olduğu yeminli ifadenin metni yanınızda mı?"

"Evet."

Bosch metni kürsüye koyup ceket cebinden okuma gözlüğünü çıkardı.

"Pekâlâ bu defa da size Dedektif Kloster'a Bölge Savcısı Vekili Gary Lintz tarafından yöneltilen soruları okuyacağım, siz de tanığın vermiş olduğu cevapları okuyacaksınız."

Kloster'ın kimliği hakkında gerekli bilgileri isteyen sorulardan sonra ifade hemen Melissa Landy'nin katledilmesiyle ilgili soruşturmaya geçti.

"Dedektif, siz Wilshire Şubesi'ndeki dedektif ekibinde görevlisiniz, değil mi?"

"Evet, Cinayet ve Ağır Suçlar masasındayım."

"Ve bu vaka önce cinayet niteliğiyle başlamadı."

"Öyle başlamadı. Partnerim ve ben evlerimizden çağrıldığımız zaman devriye ekipleri Landy'lerin evine gönderilmiş, bir yabancı tarafından kaçırılma olarak görünen vakayla ilgili ön soruşturma başlamıştı. Bu vaka ağır suçlar kapsamına girdiği için bizler çağrılmıştık."

"Landy'lerin evine gittiğiniz zaman ne oldu?"

"İlk olarak oradaki aile üyelerini ayırdık – anneyi, babayı ve abla olan Sarah'ı. Onlarla ayrı ayrı görüşme yaptık. Sonra aileyi bir araya getirip bir ortak görüşme yaptık. Çoğu zaman bu yöntem işe yarar, bu kez de öyle oldu. Ortak görüşme sırasında soruşturmamızın yönünü bulduk."

"Bunu bize biraz anlatır mısınız? Bu yönü nasıl buldunuz?"

"Onunla yalnız yaptığımız görüşme sırasında Sarah kardeşiyle saklambaç oynadıklarını, kendisinin evin köşesindeki çalılık arkasında saklanmış olduğunu söyledi. Bu çalılıklar sokağı görmesini engelliyormuş. Bir çöp kamyonunun sesini duymuş, sonra çöpçünün bahçeye girip kız kardeşini yakaladığını görmüş. Bu olay bir pazar günü geçiyor, dolayısıyla o gün çöp toplama yapılmadığını biliyorduk. Ama Sarah'tan hikâyesini ebeveynlerinin önünde tekrarlamasını istediğim zaman babası hemen pazar günleri çekicilerin o semtte devriye gezdiklerini, sürücülerinin de tıpkı belediyenin temizlik işçileri gibi tulum giydiklerini söyledi. Bu da bizim ilk ipucumuz oldu."

"Bu ipucunu nasıl değerlendirdiniz?"

"Wilshire bölgesinde belediyeden lisanslı olarak çalışan çekici kamyon şirketlerinin listesini edindik. Bu âna kadar daha çok sayıda dedektif çağırmıştım ve listeyi bölüştük. O gün faaliyette bulunan sadece üç şirket vardı. Her birini ikişer dedektif ele aldı. Partnerim ve ben La Brea Bulvarı'nda Aardvark adındaki şirket tarafından işletilen bir kamyon parkına gittik."

"Oraya vardığınız zaman ne oldu?"

"O gün için artık kapamak üzere olduklarını gördük çünkü asıl çalışma alanları kiliseler civarındaki park yasağı olan yerlerdi. Oraya vardığımızda üç sürücü vardı ve bu adamlar parktan ayrılmak üzereydiler. Üçü de gönüllü olarak kendilerini tanıtıp sorularımıza cevap verdiler. Partnerim onlara ilk soruları sorarken ben de otomobile gidip merkezi aradım ve bu adamların sabıkaları var mı diye araştırmalarını istedim."

"Kimdi bu adamlar, Dedektif Kloster?"

"William Clinton, Jason Jessup ve Derek Wilbern."

"Peki bu sabıka soruşturmasından ne sonuç çıktı?"

"Sadece Wilbern'in bir kere tutuklanmış olduğu. Bir tecavüz teşebbüsü vardı fakat hüküm giymemişti. O vaka da hatırladığım kadarıyla dört yıl öncesine aitti."

"Bu onu Melissa Landy'nin kaçırılmasında zanlı yaptı mı?"

"Evet. Sarah'tan aldığımız tarife genel olarak uyuyordu. Büyük bir kamyon kullanıyordu ve üstünde tulum vardı. Ve bir cinsel istismar suçundan tutuklanmıştı. Bana göre bunlar onu zanlı yapmaya yeterdi."

"Sonra ne yaptınız?"

"Hâlâ grupla görüşme yapmakta olan partnerimin yanına döndüm. Zamanın çok önemli olduğunun farkındaydım. Bu küçük kız hâlâ kayıptı. Hâlâ bilinmedik bir yerdeydi ve bu gibi vakalarda şahsın kayıp olduğu süre uzadıkça olayın iyi bir sonla bitme ihtimali azalır."

"Bu nedenle bazı kararlar verdiniz, değil mi?"

"Evet, kız kardeşini kaçıran kişi olarak teşhis edebilir mi diye Sarah Landy'nin Derek Wilbern'i görmesi gerektiğine karar verdim."

"Böylece Sarah'ın görmesi için bir teşhis sırası kurdunuz mu?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Yeterince zaman olmadığını düşünüyordum. Çabuk davranmamız gerekliydi. O kızı bulmak için çalışmalıydık. Bu

nedenle üç adama görüşmeyi ayrı bir yerde yapabilir miyiz diye sordum. Üçü de kabul etti."

"Hiç duraksamadılar mı?"

"Hayır. Hemen kabul ettiler."

"Bu arada diğer dedektifler Wilshire bölgesindeki diğer çekici şirketlerini ziyaret ettiklerinde ne oldu?"

"Görüştükleri kişiler arasında zanlı olabilecek nitelikte kimseyi bulamadılar."

"Yani sabıka kaydı olan kimse yok muydu?"

"Sabıka kayıtları yoktu, görüşme sırasında da kuşku çekecek bir şey söylemediler."

"Bu nedenle siz de dikkatinizi Derek Wilbern üzerinde topladınız, öyle mi?"

"Evet."

"O hâlde Wilbern ve diğer iki adam görüşmeye başka yerde devam etmeye razı olduktan sonra ne yaptınız?"

"Birkaç devriye aracı çağırdık, Jessup ve Clinton'ı bir aracın arka koltuğuna, Wilbern'i de başka bir aracın arka koltuğuna oturttuk. Sonra Aardvark kamyon parkını kapatıp kilitledik ve kendi aracımıza bindik."

"Önce Landy'lerin evine mi gittiniz?"

"Bilhassa öyle yaptık. Devriye polislerine Landy'lerin Windsor'daki evine giderken yolu uzatmalarını söyledik; böylece oraya önce biz varmış olacaktık. Eve geldiğimizde Sarah'ı üst kattaki yatak odasına çıkardım; bu oda ön cephedeydi ve ön bahçeyle sokak görülebiliyordu. Panjuru indirdim ve kamyon

sürücülerine görünmeden bakabileceği kadar bir aralık bıraktım."

"Sonra ne oldu?"

"Partnerim dışarıda kalmıştı. Devriye araçları geldiği zaman ona üç adamı dışarıya çıkarmasını ve birlikte kaldırımda durmalarını sağlamasını söyledim. Sonra da Sarah'a onlardan birini tanıdı mı diye sordum."

"Tanıdı mı?"

"İlk başta tanımadı. Ama içlerinden biri –Jessup– başına bir beyzbol kepi geçirmiş, siperliğiyle yüzünü gizliyordu."

Bosch bu aşamada ifadenin iki sayfasını atladı. O sayfalar çıkarılmıştı. İçinde Jessup'ın tavırları ve keple yüzünü saklama çabası hakkında sorular vardı. Bu sorulara Jessup'ın o zamanki savunma avukatı tarafından itiraz edilmiş, yargıç tarafından kabul edilmiş, başka sözcüklerle bir kez daha sorulmuş, bir kez daha itiraz edilmişti. Duruşma öncesi oturumunda Breitman Royce'u haklı bularak jürinin bu soruları duymasını bile sakıncalı bulmuştu. Royce'un kazandığı puanlardan biriydi.

Haller metnin geri kalanından okumaya devam etti.

"Pekâlâ Dedektif, lütfen jüriye daha sonra ne olduğunu anlatır mısınız?"

"Sarah benden şapkalı adamın şapkasını çıkartmamı istedi. Telsizle partnerimi aradım ve Jessup'ın şapkasını çıkartmasını bildirdim. Hemen o anda Sarah adamın o olduğunu söyledi."

"Kız kardeşini kaçıran adam mı?"

"Evet."

"Bir dakika duralım. Zanlınızın Derek Wilbern olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, daha önce cinsel suç sabıkası olduğu için onun en muhtemel zanlı olduğunu düşünmüştüm."

"Sarah yaptığı teşhisten emin miydi?"

"Ona birkaç kez emin misin diye sordum. Şüphesi yoktu."

"Sonra ne yaptınız?"

"Sarah'ı odasında bırakıp aşağıya indim. Dışarıya çıkınca Jessup'ı tutuklayıp kelepçeledim ve devriye aracının arkasına oturttum. Diğer polislere sorgulanmaları için Wilbern ve Clinton'ı başka bir araçla Wilshire Şubesi'ne götürmelerini söyledim."

"Bu aşamada Jason Jessup'ı sorguladınız mı?"

"Evet. Zaman hâlâ çok önemliydi. Resmi bir sorgulama için onu Wilshire Şubesi'ne götürecek zamanım olmadığını düşünüyordum. Bunun yerine onunla aynı araca bindim, ona haklarını okudum ve benimle konuşur mu diye sordum. Evet dedi."

"Bunu kaydettiniz mi?"

"Hayır. Doğrusunu isterseniz unuttum. Her şey çok çabuk gelişiyordu ve aklımdaki tek şey o küçük kızı bulmaktı. Cebimde bir teyp vardı ama bu görüşmeyi kaydetmeyi unuttum."

"Pekâlâ, yine de Jessup'ı sorguladınız, değil mi?"

"Ona sorular sordum ama pek azına cevap verdi. Kaçırmayla ilgisi olmadığını iddia etti. O sabah kamyonuyla o semtte devriye gezdiğini, Landy'lerin evinin önünden geçmiş olabileceğini ama özellikle Windsor sokağından geçip geçmediğini

hatırlamadığını söyledi. Ona Hollywood yazısını görmüş mü diye sordum çünkü Windsor sokağından bakınca tepenin üstündeki bu yazı görülür. Bana Hollywood yazısını gördüğünü hatırladığını söyledi."

"Bu konuşma ne kadar sürdü?"

"Çok sürmedi. Belki beş dakika kadar. Kesmek zorunda kaldık."

"Neden Dedektif?"

"Partnerim otomobilin camını tıklattı; yüz ifadesinden önemli bir şey söyleyeceğini anladım. Dışarıya çıktığım zaman olanları anlattı. Kızı bulmuşlardı. Wilshire'daki bir çöplükte küçük bir kız cesedi bulunmuştu."

"Bu da her şeyi değiştirdi mi?"

"Evet, her şeyi. Jessup'ı şehir merkezindeki cezaevine gönderip cesedin bulunduğu yere gittim."

"Oraya vardığınızda ne buldunuz?"

"On iki on üç yaşlarındaki bir kızın cesedi çöp bidonuna atılmıştı. O sırada kesin tanıtlama olmadı ama kız Melissa Landy'ye benziyordu. Fotoğrafını çektim. Kızın Melissa Landy olduğuna emindim."

"Ve soruşturmanızın odak noktasını bu yere mi çevirdiniz?"

"Kesinlikle. Olay yeri teknisyenleri ve adli tıp uzmanları cesetle ilgilenirlerken partnerimle ben de çevredeki insanlarla görüştük. Çok geçmeden bitişikteki otoparka bir çekici şirketin çektiği araçları geçici olarak buraya getirdiğini öğrendik. Bu şirketin de Aardvark Çekici Hizmetleri olduğu belirlendi."

"Bu sizin için ne anlama geliyordu?"

"Benim için anlamı artık bu kızın katledilmesiyle Aardvark arasında ikinci bir bağ olduğuydu. Tek görgü tanığı Sarah Landy, kızı kaçıran kişinin Aardvark sürücülerinden biri olduğunu teşhis etmişti ve şimdi de maktulü Aardvark sürücüleri tarafından kullanılan bir otoparkın bitişiğindeki çöplükte bulmuştuk. Gördüğüm kadarıyla bulmacanın parçaları ortaya çıkmaya başlamıştı."

"Bir sonraki adımınız ne oldu?"

"O aşamada partnerimle ayrıldık. O suç mahallinde kalırken ben arama izinlerini çıkarmak için Wilshire Şubesi'ne gittim."

"Ne için arama izinleri?"

"Bir tanesi Aardvark şirketinin bütün tesisi için. Bir tanesi Jessup'ın o gün kullamış olduğu kamyonu, bir de Jessup'ın evinin ve özel otomobilinin aranması için."

"Peki bu arama izinlerini aldınız mı?"

"Evet. Yargıç Richard Pittman Wilshire Şehir Kulübü'nde golf oynuyordu. İzin belgelerini ona götürdüm ve imzalattım. Sonra da Aardvark'tan başlayarak aramaları yürüttük."

"Bu arama sırasında siz de orada mıydınız?"

"Evet. Partnerim ve ben bu işin başındaydık."

"Peki bu süreç sırasında vaka için önemli gördüğünüz belli bir delil bulunduğunun farkına vardınız mı?"

"Evet. Adli tıp ekibi şefi Art Donovan Jason Jessup'ın o gün kullandığı kamyonda bir karıştan uzun üç adet kahverengi saç teli bulduklarını söyledi."

"Donovan size bu saç örneklerinin kamyonun neresinde bulunduğunu da belirtti mi?"

"Evet, kamyonun bank koltuğunun alt ve üst kısımları arasındaki bir çatlakta bulduklarını söyledi."

Bosch okumayı bıraktı. Kloster'ın ifadesi devam ediyordu fakat Haller'ın yeterli gördüğü kadarı okunmuş ve kayıtlara geçmişti. Bu nedenle okumanın burada durmasını istemişti.

Yargıç Royce'a, savunmanın kayıtlardaki çapraz sorgulamasının okunmasını ister mi diye sordu. Royce ayağa kalktı; elinde ataşla tutturulmuş iki belge vardı.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum; itiraz ettiğim bir sürece katılmak istemiyorum ama kararları mahkeme verdiğine göre üstüme düşeni yapacağım. Elimde Dedektif Kloster'ın çapraz sorgulamasıyla ilgili iki kısa belge var. Önemli bölümlerin işaretlenmiş çıktısını Dedektif Bosch'a verebilir miyim? İşi kolaylaştırmış oluruz."

"Pekâlâ," dedi yargıç.

Mahkeme görevlisi belgelerden birini Royce'tan alıp Bosch'a götürdü. Bosch bunu hızla gözden geçirdi. İki sayfalık bir metindi. Önemli bulunan yerler sarı kalemle işaretlenmişti. Yargıç jüriye gerekli açıklamayı yaptı: Bosch bunları okurken Royce da Jessup'ın önceki savunma avukatı Charles Barnard'ın Dedektif Doral Kloster'a sorduğu soruları okuyacaktı.

"Başlayabilirsiniz, Bay Royce."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Şimdi metinden okuyorum. 'Dedektif, Aardvark kamyon parkını kapatıp, kilitleyip, üç sürücüyü Windsor'a götürmeniz ve arama izniyle dönmeniz arasında ne kadar zaman geçti?'"

"Vaka kronolojisine bakabilir miyim?"

"'Bakın.'"

"Yaklaşık iki saat otuz beş dakika."

"'Peki Aardvark şirketinden ayrılırken bu tesisi nasıl emniyete aldınız?'"

"Garajları kapadık ve sürücülerden birinde –sanırım Bay Clinton– kapının anahtarı vardı. Kapıyı kilitlemek için ondan anahtarı aldım."

"Daha sonra anahtarı ona iade ettiniz mi?"

"Hayır, bir süre bende kalmasının sakıncası var mı diye sordum; olmadığını söyledi."

"O hâlde arama izniyle tekrar oraya döndüğünüzde anahtar sizdeydi ve içeriye girmek için sadece kilidi açtınız."

"Doğru."

Royce elindeki kopyanın sayfasını çevirip Bosch'a da aynı şeyi yapmasını söyledi.

"Pekâlâ, şimdi çapraz sorgunun başka bir noktasını okuyorum. 'Dedektif Kloster, Bay Jessup'ın o gün kullandığı kamyonda saç örnekleri bulunduğu söylenince nasıl bir sonuca vardınız?'"

"Hiçbir sonuca varmadım. Bu örnekler henüz tanıtlanmamıştı."

"Daha sonra hangi aşamada tanıtlandı?"

"İki gün sonra adli tıptan bir telefon geldi. Bir saç-doku uzmanı bana saç örneklerinin o gün incelendiğini ve maktulden

alınan numunelere çok benzer olduğunu söyledi. Bu saç tellerinin maktule ait olması ihtimali varmış."

"Peki siz bundan ne anlam çıkardınız?"

"Büyük ihtimalle Melissa Landy o kamyonda bulunmuştu."

"O kamyondaki başka hangi delil maktulü oraya veya Bay Jessup'ı maktule bağlıyordu?"

"Başka delil yoktu."

"Kan veya vücut sıvısı yok muydu?"

"Hayır."

"Maktulün elbisesinden iplik gibi şeyler?"

"Hayır."

"Başka hiçbir şey yok muydu?"

"Yoktu."

"Kamyonda bununla ilgili başka hiçbir delil olmayınca bu saç tellerinin oraya yerleştirilmiş olabileceği hiç aklınızdan geçmedi mi?"

"Bunu da vakayla ilgili bütün bulgulara baktığım gibi düşündüm tabii. Fakat sonra aklımdan çıkardım çünkü kaçırma olayının görgü tanığı Jessup'ı teşhis etmişti ve onun kullandığı kamyon da buydu. O delillerin oraya yerleştirilmiş olduğunu düşünmedim. Yani kim böyle bir şey yapacaktı ki? Kimse onun üstüne suç yüklemeye çalışmıyordu. Onu maktulün ablası teşhis etmişti."

Böylece çapraz sorgulamanın okunması sona erdi. Bosch gözünün ucuyla jüri locasına baktı; duruşmanın en sıkıcı aşa-

ması olduğu hâlde bütün üyelerin büyük bir dikkatle dinlemiş olduklarını gördü.

"Başka bir şey var mı, Bay Royce?" diye sordu yargıç.

"Hayır, yok," dedi Royce.

"Pekâlâ," dedi Breitman. "Sanırım, sıra öğlen sonrası molamıza geldi. On beş dakika sonra herkesi yerinde görmek istiyorum. Ben de buna riayet edeceğim."

Salon boşalmaya başlarken Bosch da tanık kürsüsünden indi ve Haller'la McPherson'ın yanına gitti. İki savcı fısıltılı bir konuşma yapmaktaydılar.

"Sıra Atwater'da, değil mi?" dedi Bosch.

"Haller başını kaldırıp ona baktı.

"Evet. On beş dakika sonra hazır olmasını sağla."

"Duruşmadan sonra konuşacak zamanın var mı?"

"Ayarlarım. Öğlen yemeğinde de çok ilginç bir sohbet yaptım. Sana anlatmam gerek."

Bosch onların yanından ayrılıp koridora çıktı. Asansörlerin yanındaki kahve makinesinde uzun bir kuyruk olacağını ve jüri üyelerinin de orada bulunacağını biliyordu. Merdivenden inip alt kattaki kahve makinesine gitmeye karar verdi. Ama önce tuvalete uğradı.

İçeriye girince lavabolardan birinde Jessup'ı gördü. Eğilmiş, ellerini yıkıyordu. Gözleri aynanın altında kaldığı için Bosch'un arkasında olduğunu fark etmedi.

Bosch hiç kımıldamadan beklerken Jessup'la göz göze geldiği zaman ona ne diyeceğini düşündü.

Fakat tam Jessup başını kaldırıp aynada Bosch'u gördüğü anda tuvaletlerden birinin kapısı açıldı ve on numaralı jüri üyesi dışarıya çıktı. Üç adam hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

Nihayet Jessup bir kâğıt havlu çekip ellerini kuruladı ve bunu çöp sepetine attı. Kapıya doğru seyirtirken jüri üyesi onun boşalttığı lavaboya geçti. Bosch sessizce pisuvara yaklaşırken kapıdan çıkmak üzere olan Jessup'a baktı.

Bosch parmağını tabanca gibi yapıp onu sırtından vurdu. Jessup bunu hiç görmedi.

31

6 Nisan Salı, saat 15.05

Mola sırasında bir sonraki tanığımın hazır olup olmadığını kontrol ettim. Birkaç dakika daha zamanım olduğu için bir kat altta kahve sırasına geçmiş olan Bosch'u buldum. Altı numaralı jüri üyesi onun önündeydi. Bosch'un koluna girip onu kuyruktan çıkardım.

"Kahveni daha sonra alırsın. Zaten içmeye zamanın yok. Öğlen yemeğini senin FBI'daki sevgilinle yediğimi bilmeni isterim."

"Ne? Kimle?"

"Ajan Walling'le."

"O benim sevgilim değil. Neden seninle yemek yedi ki?"

Bosch'u merdivene götürdüm, birlikte üst kata çıkarken konuştuk.

"Sanırım, aslında yemeğe seninle çıkmak istiyordu ama sen hemen gittiğin için benimle yetinmek zorunda kaldı. Bizi uyarmak istemiş. Söylediğine göre davayla ilgili haberleri ve raporları okuyormuş ve ona göre Jessup çok yakında patlamak üzereymiş. Jessup baskı görünce tepki verirmiş ve hayatında hiçbir zaman bu kadar baskı altında olmamış."

Bosch başını salladı.

"Ben de daha önce seninle bunu konuşmak istemiştim."

Kulak misafiri olacak kadar yakında kimse var mı diye bakındı. "ÖSB ekibi duruşma başladığından beri Jessup'ın gece faaliyetlerinin arttığını bildirdi. Artık her gece çıkıyormuş."

"Senin sokağına gitmiş mi?"

"Hayır, bir haftadır oraya veya Mulholland'da herhangi bir yere gitmemiş. Ama son iki gece yeni sayılacak şeyler yapmış."

"Ne gibi, Harry?"

"Örneğin pazar günü Venice kumsalından çıkıp Santa Monica İskelesi altındaki bir depoya gitmiş."

"Ne deposu? Bu ne demek oluyor?"

"Belediyeye ait eski bir depo ama deniz yükseldiği zaman o kadar sık su basıyormuş ki artık kullanılmıyor. Jessup yıpranmış ahşap kaplamalardan birinin altını kazıp sürünerek içeriye girmiş."

"Neden?"

"Kim bilir? Görülme riskini göze alamadıkları için içeriye girememişler. Ama asıl haber bu değil. Asıl haber, dün gece Venice'teki Townhouse'da birkaç adamla buluşup kumsaldaki otoparklardan birindeki bir otomobile gitmeleri. Adamlardan biri bagajdan havluya sarılı bir şey çıkarıp ona vermiş."

"Tabanca mı?"

Bosch omuz silkti.

"Her ne idiyse görememişler ama otomobilin plakasını araştırınca adamlardan birinin kimliğini tespit etmişler. Marshall Daniels. Doksanlı yıllarda Jessup'ın da orada olduğu sırada San Quentin hapishanesindeymiş."

Bosch'un gerginliği giderek bana bulaşmaya başlıyordu.

"Birbirlerini aramış olabilirler. Daniels hangi suçtan hüküm giymişti?"

"Uyuşturucu ve silah."

Saatime baktım. Hemen salona dönmem gerekiyordu.

"O hâlde Jessup'ın artık bir silahı olduğunu varsaymamız lazım. Bir sabıkalıyla bir araya geldiği için şartlı tahliye kuralını ihlal etmiş oluyor. Jessup'la Daniels'i birlikte gösteren bir fotoğraf var mı?"

"Fotoğrafları var ama bunu kullanmanın iyi olacağını sanmıyorum."

"Tabancası varsa... Bir hamle yapıp birisine zarar vermeden önce ÖSB ekibinin onu durduracağına güveniyor musun?"

"Güveniyorum ama nasıl bir hamle yapacağını bilseydik iyi olurdu."

Koridora vardığımızda jüri üyeleri veya duruşmada bulunanlardan kimseyi göremedim. Benden başka herkes salona girmişti.

"Bunu daha sonra konuşalım. Hemen salona dönmeliyim, yoksa yargıç bu defa beni patatlar. Ben Royce gibi değilim. Jüriyi etkilemek için mahkemeye hakareti göze alamam. Gidip Atwater'ı getir."

Hemen 112 numaralı salona koştum ve kapı önünde oyalanan birkaç kişiyi iterek içeriye girdim. Yargıç Breitman beni beklemiş değildi. Benden başka herkes yerini almış, jüri üyeleri de localarına oturmak üzereydiler. Hemen aradan sıyrılıp Maggie'nin yanındaki koltuğuma iliştim.

"Az kalsın gecikiyordun," dedi Maggie. "Sanırım, yargıç seni de mahkemeye hakaretle suçlayıp durumu eşitlemeyi umuyordu."

"Eh, hâlâ öyle düşünüyor olabilir."

Yargıç başını jüri üyelerinden çevirdiği zaman savcılık masasında beni gördü.

"Bu öğlen sonrası bize katıldığınız için çok teşekkür ederim, Bay Haller. İyi zaman geçirdiniz mi?"

Ayağa kalktım.

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Kişisel bir sorunum çıktı ve halletmem tahmin ettiğimden uzun sürdü."

Yargıç beni azarlamak için ağzını açtığı anda sabah geciktiği için kendisinin yaptığı açıklamayı aynen söylediğimi fark edip sustu.

"Tanığınızı çağırın, Bay Haller," dedi sertçe.

Lisa Atwater'ı tanık kürsüsüne çağırdım; o sırada Bosch DNA laboratuvar teknisyenini salona getirmişti. Arka duvardaki saate baktım. Niyetim günün geri kalanını Atwater'ın bir dolu ayrıntıyı anlatacağı ifadesiyle tamamlamaktı. Böyle olunca Royce'un çapraz sorgulamaya hazırlanmak için bütün gece zamanı olacaktı fakat buna razıydım çünkü o gece evine gidecek her jüri üyesi Jason Jessup'ı Melissa Landy'nin öldürülmesiyle ilişkilendiren sarsılmaz delilleri öğrenmiş olarak buradan ayrılacaktı.

Atwater ondan rica ettiğim gibi Los Angeles Emniyet Müdürlüğü laboratuvarından duruşmaya gelirken önlüğünü çıkarmamıştı. Açık mavi ceketi ona diğer özellikleriyle pek bağdaşmayan yetkin ve profesyonel bir hava veriyordu. Atwater

çok gençti –otuz bir yaşındaydı– televizyondaki polisiye dizilerden birinde gördüğü laboratuvar teknisyenine özenip sarı saçlarının bir yanına pembe meç yaptırmıştı. Onunla ilk karşılaşmamda pembe meçten kurtulmasının iyi olacağını söylemiştim ama Atwater'ın bundan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Jüri üyeleri beni olduğum gibi kabul etmek zorundalar, demişti.

Neyse ki laboratuvar önlüğü pembe değildi.

Atwater kendini tanıttıktan sonra yemin ettirildi. Tanık kürsüsüne oturduktan sonra ona eğitim geçmişi ve iş tecrübesiyle ilgili sorular sordum. Normalde bunlarla ilgili harcayacağımdan on dakika fazla zaman kullandım; o pembe meçi gördükçe tanığımın ne kadar bilgili, profesyonel ve yetkin olduğunu vurgulama ihtiyacı hissediyordum.

Sonunda ifadenin doruk noktasına geldik. Benim dikkatle sorduğum sorulara verdiği cevaplarla Landy vakasında tamamen farklı iki delil numunesinin profilini çıkarıp kıyaslanması işlemini yaptığını anlattı. Daha sorunlu olan ilk tahlil üzerinde durdum.

"Bayan Atwater, Landy vakasında üstlendiğiniz ilk DNA çalışmasını tarif edebilir misiniz?"

"Peki; 4 Şubat günü maktulün öldürüldüğü gün giydiği elbiseden kesilmiş bir parça kumaş verildi."

"Bunu nereden aldınız?"

"Los Angeles Emniyeti'nde delillerin muhafaza edildiği Delil Ofisi'nden."

Atwater'ın cevapları özenle prova edilmişti. Bu vakayla ilgili daha önce bir duruşma yapıldığı veya Jessup'ın son yirmi dört

yılını hapiste geçirdiğini belli eden hiçbir şey söylemeyecekti. Öyle yaptığı takdirde Jessup aleyhine ön yargı yaratılmış olurdu ve dava düşebilirdi.

"Neden bu kumaş parçasını size gönderdiler?"

"Kumaşta bir leke vardı; yirmi dört yıl önce Los Angeles Emniyeti adli tıp uzmanları bunun meni olduğunu belirlemişlerdi. Benim görevim, eğer mümkün olursa, bundan DNA profilini çıkarmaktı."

"Bu parçayı incelediğiniz zaman kumaşın asıl dokusunda herhangi bir bozulma var mıydı?"

"Hayır, efendim. Doğru şekilde muhafaza edilmişti."

"Pekâlâ, demek ki Melissa Landy'nin elbisesinden bir parça kumaş aldınız ve bundan DNA çıkardınız. Buraya kadar doğru anlamış mıyım?"

"Evet."

"Sonra ne yaptınız?"

"DNA profilini şifreledim ve KODİS veri tabanına girdim."

"KODİS nedir?"

"FBI'ın Kombine DNA İndeks Sistemi. Bunu DNA kayıtlarının ulusal bir takas merkezi olarak düşünün. Emniyet mensupları tarafından toplanan bütün DNA örnekleri buraya gelir ve karşılaştırmalar için kullanılabilir."

"Demek ki Melissa Landy'nin öldürüldüğü gün üstünde olan elbisedeki meniden edindiğiniz DNA'yı bu takas merkezine girdiniz, öyle mi?"

"Doğru."

"Eşleşme çıktı mı?"

"Evet. Profil kızın üvey babası Kensington Landy'ye aitti."

Bir duruşma salonu adamakıllı büyüktür ve daima alçak sesli bir mırıltı hâkimdir. Tam olarak işitmeseniz bile hissedebilirsiniz. İzleyici bölümündeki insanlar fısıldaşır, kâtip ve salon görevlisi telefonlara cevap verir, mahkeme muhabiri steno makinesinin tuşlarına basar. Fakat Lisa Atwater'ın bu sözlerinden sonra bütün sesler bıçak gibi kesildi. Bir süre bu durumu bozmadım. Davanın en alt noktasında olduğumuzu biliyordum. Aslında bu tek cevapla Jason Jessup'ın davasını ortaya sermiştim. Ama bu noktadan itibaren tamamen benim davam olacaktı. Ve Melissa Landy'nin. Onu unutacak değildim.

"Kensington Landy'nin DNA'sı neden KODİS veri tabanında bulunuyordu?" diye sordum.

"Çünkü Kaliforniya yasalarına göre bir suçtan zanlı olarak tutuklanan herkes DNA numunesi vermek zorundadır. 2004 yılında Bay Landy yaralamayla sonuçlanan bir çarptı-kaçtı sorumlusu olarak tutuklanmış. Her ne kadar daha hafif bir suçlamayı kabul ederek hüküm giymediyse de tutuklandığı anda DNA numunesi alınmış ve sisteme dâhil edilmiş."

"Pekâlâ. Şimdi maktulün elbisesine ve üstündeki meniye gelelim. Bu meninin Melissa Landy'nin öldürüldüğü gün elbisesine bulaştığına nasıl karar verdiniz?"

Atwater önce bu soruyla aklı karışmış gibi göründü. İyi rol yapıyordu.

"Karar vermedim," dedi. "Bunun o elbiseye ne zaman bulaştığını tam olarak belirlemek imkânsızdır."

"Yani o meni elbisede kızın ölümünden bir hafta önce de olabilir miydi?"

"Evet. Bunu bilmek imkânsızdır."

"Ya bir ay?"

"Mümkündür çünkü..."

"Ya bir sene?"

"Yine bu mümkün..."

"İtiraz ediyorum!"

Royce ayağa kalktı. Tam zamanında, diye geçirdim içimden.

"Sayın Yargıç, cevabı alındığı hâlde bu sorular daha ne kadar sürecek?"

"Soruyu geri alıyorum, Sayın Yargıç. Bay Royce haklı. Cevabı çoktan aldık."

Atwater'la birlikte yeni bir kulvara gireceğimizi belirtmek için bir süre sustum.

"Bayan Atwater, son günlerde Melissa Landy davasıyla ilgili ikinci bir DNA analizi yaptınız, değil mi?"

"Evet yaptım."

"Bize bunun kapsamını açıklar mısınız?"

Atwater cevap vermeden önce pembe meçini kulağının arkasına itti.

"Peki; bu bir saç numunesinden DNA çıkarma ve karşılaştırma işiydi. Otopsi sırasında maktul Melissa Landy'den alınan ve bir kutuda saklanan saçla sanık Jason Jessup'ın kullandığı kamyonda bulunan saç."

"Burada kaç saç numunesinden söz ediyoruz?"

"Her birinden birer tane. Hedefimiz sadece saç kökünden sağlanabilen nükleer DNA çıkarmaktı. Elimizdeki numunelerden sadece kamyondan alınan saç telleri bu amaca uygundu. Böylece saçın kökünden alınan DNA'yı otopsi sırasında kesilen saçla karşılaştırdık."

Tanığın elinden tutup bu süreç içinde yürütüyor, açıklamalarının mümkün olduğu kadar sade olmasına çalışıyordum. Tıpkı televizyon dizilerinde olduğu gibi, yeterince bilgi. Bir gözüm tanığımda, diğeri jüri locasındaydı; oradaki herkesin can kulağıyla dinlediğini ve hâllerinden memnun olduğunu görmek istiyordum.

Nihayet bu tekno-genetik tünelden çıkıp Lisa Atwater'ın vardığı sonuçlara geldik. Ekrana birkaç tane renk kodlu şema ve grafik yerleştirip bunları açıkladı. Ama ne yapılırsa yapılsın işin ucunda hep aynı şey olurdu. Hissedebilmeleri için jüri üyelerinin bunu işitmeleri de gerekiyordu. Bir tanığın duruşma salonuna getireceği en önemli şey kendi sözleridir. Bütün grafikler gösterildikten sonra iş Atwater'ın sözlerine geldi.

Dönüp saate baktım. Tam programa uygun gidiyordum. On dakikadan az bir süre sonra yargıç duruşmayı o akşam için bitirecekti. Tekrar tanığa dönüp öldürücü hamlemi yaptım.

"Bayan Atwater, az önce ifadenizde belirttiğiniz genetik eşleşmeyle ilgili en küçük bir şüpheniz veya tereddüdünüz var mı?"

"Kesinlikle yok."

"Melissa Landy'den alınan saçın sanığın 16 Şubat 1986 tarihinde kullandığı kamyondan edinilen saç numunesiyle eşleştiğine hiçbir şüpheye mahal bırakmadan inanıyor musunuz?"

"Evet, inanıyorum."

"Bu eşleşmeyi ölçülebilir bir şekilde açıklamanın bir yolu var mı?"

"Evet, daha önce de resimlerle açıkladığım gibi KODİS protokolündeki on üç markörden dokuzunu eşleştirdik. Bu dokuz özel genetik markörün bir arada bulunması bir nokta altı trilyon kişide bir gerçekleşebilir."

"Yani sanığın kullandığı kamyonda bulunan saçın Melissa Landy'den başka bir kimseyle eşleşme ihtimali bir nokta altı trilyonda bir mi mümkün olabilir diyorsunuz?"

"Öyle de denebilir, evet."

"Bayan Atwater, dünyanın şu andaki nüfusunu biliyor musunuz?"

"Yedi milyara yakın."

"Teşekkür ederim, Bayan Atwater. Şimdilik başka sorum yok."

Koltuğuma gidip oturdum; dosyalarımı ve belgelerimi çantama tıkmak için toplamaya başladım. Bugün iyi geçmişti ve yarınki duruşmaya hazırlanmak için önümde uzun bir gece vardı. Yargıç on dakika önce bitirmemden rahatsız olmamış gibiydi. Kendisi de toparlanmaya başlamış, jüri üyelerine evlerine gitmelerini söylemek üzereydi.

"Tanığın çapraz sorgulanmasına yarın devam edeceğiz. Bugün sunulan ifadeleri büyük bir dikkatle dinlediğiniz için

hepinize teşekkür ederim. Yarın sabah tam dokuzda buluşana kadar celseyi kapatıyor ve sizi haber programlarını seyretmemeniz için bir kez daha uyarıp..."

"Sayın Yargıç?"

Başımı kaldırıp baktım. Royce ayağa kalkmıştı.

"Evet, Bay Royce?"

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim, Yargıç Breitman. Ama benim saatime göre henüz on altı kırk ve her gün mümkün olduğunca çok ifade alınmasını istediğinizi biliyorum. Bu tanığın çapraz sorgulamasını şimdi yapmak isterim."

Yargıç hâlâ tanık kürsüsünde bulunan Atwater'a baktı, sonra Royce'a döndü.

"Bay Royce, şimdi başlayıp on dakika sonra keseceğinize çapraz sorgunuza yarın başlamanızı tercih ederim. Jüri üyelerini saat beşten sonra burada tutamayız. Bu kuralı ihlal edecek değilim."

"Anlıyorum, Sayın Yargıç. Ama kesmek niyetinde değilim. Bu tanıkla işim saat beşe kadar bitmiş olacak, böylece yarın buraya tekrar gelmesi de gerekmeyecek."

Yargıç uzunca bir an Royce'a baktı; yüzünde inanamayan bir ifade vardı.

"Bay Royce, Bayan Atwater iddia makamının kilit tanıklarından biriyken onun çapraz sorgulanması için size sadece on dakikanın yeteceğini mi söylüyorsunuz?"

"Eh, tabii tanığın vereceği cevaplara da bağlı ama sadece birkaç sorum var, Sayın Yargıç."

"O halde, pekâlâ. Buyurun başlayın. Bayan Atwater, zaten hâlâ yemin altındasınız."

Royce kürsüye geldi; savunmanın bu manevrası karşısında ben de yargıç kadar şaşırmıştım. Ertesi sabah duruşmanın büyük bir kısmını kullanacağını tahmin ediyordum. Bu işte bir bityeniği olmalıydı. Royce'un kendi tanık listesinde de bir DNA uzmanı vardı ama ben olsam iddia makamının tanığını kolay kolay bırakmazdım.

"Bayan Atwater," diye başladı Royce, "çekiciden edinilen saç numunesine uygulamış olduğunuz testler ve profil belirleme işlemleri size o numunenin kamyonun içine nasıl girdiği hakkında bir bilgi verdi mi?"

Atwater zaman kazanmak için Royce'a sorusunu tekrar ettirdi. Fakat ikinci kez dinledikten sonra bile yargıç müdahale edene kadar cevap vermedi.

"Bayan Atwater, soruya cevap verir misiniz, lütfen?" dedi Breitman.

"Aa, evet, özür dilerim. Cevabım hayır, uyguladığım laboratuvar çalışmasının saç numunesinin o kamyona nasıl girdiğini belirlemekle ilgisi yoktu. Bu benim sorumluluğum değildi."

"Teşekkür ederim," dedi Royce. "O hâlde konuyu iyice açıklamış olalım; jüriye, çalışmanız sonucunda maktule ait olduğunu anladığınız o saçın kamyona nasıl girdiğini veya oraya kimin koyduğunu söyleyemiyorsunuz, doğru mu?"

Ayağa kalktım.

"İtiraz ediyorum. Delillerde olmayan olguları varsayıyor."

"Kabul edildi. Sözlerinizi değiştirmek ister misiniz, Bay Royce?"

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Bayan Atwater, belki size söylenmiş olma ihtimali dışında o saçın çekiciye nasıl girdiği hakkında hiçbir fikriniz yok, doğru mu?"

"Doğru."

"Demek ki saçın Melissa Landy'ye ait olduğunu teşhis edebiliyorsunuz fakat o kamyona nasıl girdiği konusunda o kadar emin değilsiniz, doğru mu?"

Yine ayağa kalktım.

"İtiraz ediyorum," dedim. "Bu soru soruldu ve cevabı verildi."

"Tanığın cevap vermesini uygun buluyorum," dedi Breitman. "Bayan Atwater?"

"Evet, doğru," dedi Atwater. "O saçın o kamyona nasıl girdiği konusunda hiçbir bilgim yoktur."

"O hâlde başka sorum yok. Teşekkür ederim."

Dönüp duvardaki saate baktım. İki dakika zamanım vardı. Jüriyi istediğim kulvara sokmak için çok çabuk bir şeyler düşünmem lazımdı.

"Bay Haller, yeniden doğrudan sorgulama yapacak mısınız?" diye sordu yargıç

"Bir dakika, Sayın Yargıç."

Maggie'nin kulağına eğildim.

"Ne yapayım?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı Maggie. "Olduğu gibi bırak, yoksa daha beter edebilirsin. Sen iddianı koydun ortaya. O da kendisininkini. Seninki daha önemli – sen Melissa'yı Jessup'ın kamyonu içine soktun. Orada kalsın."

İçimden bir ses olduğu gibi bırakmamamı söylüyordu ama aklım bomboştu. Royce'un çapraz sorgusuyla ilgili bir soru sorup onun jüride bıraktığı etkiyi silmek ve üyeleri kendi ektiğim tohumlarla eve göndermek istiyordum ama aklıma bir şey gelmiyordu.

"Bay Haller?" dedi yargıç, sabrı tükenmiş gibiydi.

Pes ettim.

"Şimdilik başka sorum yok, Sayın Yargıç."

"Pekâlâ, o hâlde bugün için celseyi kapatıyoruz. Mahkeme yarın sabah saat onda başlayacaktır. Jüri üyelerini bu duruşmayla ilgili gazete haberlerini okumamaları, televizyon haberlerini izlememeleri, aileleri ve arkadaşlarıyla duruşma hakkında konuşmamaları konusunda bir kez daha uyarıyorum. Herkese iyi geceler dilerim."

Bunun üzerine jüri üyeleri ayağa kalkıp locayı boşaltmaya başladılar. Belli etmeden savunma masasına baktığım zaman Jessup'ın Royce'u tebrik ettiğini gördüm. İkisinin de ağzı kulaklarındaydı. Midemde bir beyzbol topu büyüklüğünde bir boşluk hissettim. Bütün gün boyunca, yaklaşık altı saat süren ifadeler süresince neredeyse kusursuz bir oyun çıkarmış ama son beş dakika içinde bacak arasından bir gol yemiştim.

Royce, Jessup ve başka herkes salondan çıkana kadar oturduğum yerde bekledim.

"Geliyor musun?" diye sordu Maggie.

"Bir dakika sonra. Seninle ofiste buluşalım mı?"

"Birlikte yürüyelim."

"Keyfini kaçırırım."

"Haller, bunu o kadar dert etme. Günün çok başarılı geçti. İkimiz için de. Royce sadece beş dakikalığına iyiydi ve jüri de bunun farkında."

"Pekâlâ. Az sonra seninle orada buluşuruz."

Maggie daha fazla üstelemeyip gitti. Birkaç dakika sonra önümdeki yığının en üstündeki dosyayı alıp ortasından açtım. Melissa Landy'nin okul için çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Kameraya gülümsüyordu. Kızıma hiç benzemediği hâlde bana Hayley'i hatırlattı.

İçimden Royce'un beni alt etmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Birkaç dakika sonra birisi salonun ışıklarını söndürdü.

32

6 Nisan Salı, saat 22.15

Bosch Santa Monica İskelesi'nin yarım kilometre güneyinde kumsal üstüne kurulmuş salıncak setinin yanında durmaktaydı. Sol yanında Pasifik'in karanlık suları iskelenin bitimindeki dönme dolaptan yansıyan renkli ışıklarla parıldıyordu. Lunapark on beş dakika önce kapanmıştı ama bu gösteri gece boyunca devam edecek, dönme dolabın devamlı değişen motiflerle süslü ışıkları serin karanlığı ısıtacaktı.

Bosch telefonunu çıkarıp ÖSB sevk görevlisini aradı. Daha önce de arayıp durumu sormuştu.

"Yine ben, Bosch. Adamımız nasıl?"

"Galiba bu gece erken yatacak. Onu bugün duruşmada epey yormuş olmalısınız, Bosch. Mahkemeden çıkışta markete uğradı, yiyecek bir şeyler aldı ve doğruca eve gitti. O andan beri de bir yere çıkmadı. Beş günden beri ilk kez bu saatlerde dışarıya çıkmıyor."

"Evet ama buna pek güvenme. Arka kapıyı kontrol ediyorlar, değil mi?"

"Pencerelerini, otomobilini ve bisikletini de. Göz hapsimizde, Dedektif. Merak etme."

"O hâlde tamam. Sende numaram var. Harekete geçecek olursa beni ararsın."

"Tamam."

Bosch telefonu cebine sokup iskeleye doğru yürüdü. Deniz tarafından esen kuvvetli rüzgâr yüzüne ve gözlerine ıslak kum taneciklerini savuruyordu. İskele kumsala oturmuş bir uçak gemisini andırıyordu. Uzun ve genişti. Üstünde büyük bir otopark, restoranlar ve hatıra eşyası satan dükkânlar vardı. Tam ortasındaki lunapark bir hız treni ve dönme dolapla donatılmıştı. Balık tutma yeri olan en ucundaysa yem satan bir dükkân ve bir restoran daha görülüyordu. Bütün bu tesisler karadan başlayıp denizin iki yüz metre açığına kadar uzanan kazıklar üstünde duruyordu.

Kara tarafındaki kazıklar bir ahşap kaplamayla örtülmüş ve Santa Monica belediyesi için yarı emniyetli bir depo alanı sağlanmıştı. Yarı emniyetli olmasının iki nedeni vardı: Bu depo ender de olsa özellikle açık denizlerdeki depremlerden sonra gelen yüksek dalgalara karşı korunmasızdı. Ayrıca iskelenin kumsalın üstünde yüz metre uzanması ahşap kaplamanın ıslak kum içinde kalmasına yol açıyordu. Ahşap her zaman çürümeye maruz kalıyor ve kolayca tahrip olabiliyordu. Sonuçta depo tesisi evsizler için gayriresmî bir barınak olmuştu ve belediye tarafından düzenli aralarla boşaltılması gerekiyordu.

ÖSB görevlileri Jason Jessup'ın bir gece önce güney duvarı altından depo alanına girip burada otuz bir dakika geçirdiğini rapor etmişlerdi.

Bosch iskele boyunca yürüyüp ahşap duvarda Jessup'ın altından sürünerek girdiği noktayı aradı. Elindeki fener sayesinde çok geçmeden duvarın tabanına kazılmış, sonra da üstü kısmen örtülmüş bir çukur buldu. Çömelip fenerini bu deliğe tutunca içinden geçemeyeceği kadar küçük olduğunu anladı. Feneri yere bırakıp elleriyle kumu kazmaya başladı.

Az sonra çukur yeterince genişledi ve sürünerek içeriye girdi. Üstünde bu çalışmaya uygun bir kıyafet vardı. Eski bir kot pantolon, işçi botları, uzun kollu bir tişört giyiyordu. Los Angeles Emniyeti'nin fosforlu amblemini gizlemek için naylon baskın ceketini ters yüz etmişti.

İçerisi karanlık bir mağara gibiydi; tepedeki otoparkın ışıkları tahtalar arasındaki çatlaklardan sızıyordu. Bosch üstündeki kumu silkeledikten sonra feneriyle alanı taradı. Çok büyük olduğu için fener ışığı uzak köşeleri aydınlatmıyordu.

Nemli bir koku hâkimdi; yirmi beş metre öteden ahşap kaplamayı döven dalgaların sesi duyuluyordu. Feneri yukarıya doğru tutunca iskelenin çapraz kirişlerinin mantarla kaplanmış olduğunu gördü. Biraz yürüdükten sonra karşısına üstü brandayla örtülü bir sandal çıktı. Örtüyü biraz kaldırınca bunun eski bir cankurtaran sandalı olduğunu anladı. Daha ileride üst üste konmuş şamandıralar, trafik barikatları ve portatif bariyerler görülüyordu. Hepsinin üstünde Santa Monica Belediyesi yazılıydı.

Biraz ilerisinde iskelenin onarımı ve boyanması için kullanılan üst üste konmuş yapı iskelelerini gördü. Uzun zamandır kullanılmamış gibi görünüyordu ve kuma batmaya başlamıştı.

Arka tarafta kapalı depo odaları vardı ama ahşap kaplamalar zamanla çatladığı için burada bir şey saklamak güvenli olmazdı.

Kapıları kilitli değildi; Bosch sırayla hepsine baktı ama sondan ikincisi dışında tümü boştu. Buradaki kapının üstünde yeni bir asma kilit vardı. Bosch feneriyle kaplamadaki çatlak-

lardan birinin arasından bakıp içerisini görmeye çalıştı. Bütün görebildiği bir battaniyenin ucuydu.

Bosch tekrar kapıya gelip kilidin önünde diz çöktü. Feneri dişleri arasında tutarak cebinden bir maymuncuk çıkardı. Kilidi açması beş dakikadan fazla sürmedi.

Depo odasının büyük bir kısmı boştu. Yerde katlanmış bir battaniye ve bunun üstünde bir yastık vardı. Başka hiçbir şey yoktu. ÖSB raporunda bir gece önce Jessup'ın elinde bir battaniyeyle kumsalda yürüdüğü belirtilmişti ama bu battaniyeyi iskelenin altında bıraktığı söylenmemişti. Yastık hakkında da bir bilgi yoktu.

Bosch o anda Jessup'ın gelmiş olduğu yerde bulunduğuna bile emin değildi. Işığını duvar üstünde ve iskelenin alt tarafında gezdirirken bir tavan kapağı gördü. Bu da yeni bir asma kilitle altından kilitlenmişti.

Bosch iskele otoparkının altında bulunduğuna emindi. Evine dönen insanların otomobillerinden çıkan sesleri arada bir duyuyordu. Bu tavan kapağının depoya malzeme bırakmak için kullanılmış olduğunu tahmin etti. Yapı iskelelerine tırmanıp bu kilidi de açabilirdi ama buna gerek görmedi. Oradan çıktı.

Asma kilidi tekrar kilitlerken cebindeki telefonun titreştiğini hissetti. ÖSB'nin Jessup hakkında bilgi vereceğini umarak hemen açtı. Ama arayan kızıydı.

"Selam Maddie."

"Baba? Orada mısın?"

Kızının sesi zayıf geliyordu ve dalgaların çıkardığı gürültü çok yüksekti. Bosch bağırmak zorunda kaldı.

"Buradayım. Bir şey mi oldu?"

"Baba, eve ne zaman geliyorsun?"

"Yakında, yavrum. Yapmam gereken biraz daha işim var."

Maddie sesini daha da alçalttı; Bosch onu işitebilmek için bir eliyle diğer kulağını kapamak zorunda kaldı.

"Baba, bu kadın bana gelecek haftanın ödevini yaptırmaya kalkıyor."

Bosch kızını bir kez daha müdür yardımcısı Sue Bambrough'la birlikte bırakmıştı.

"Böylece gelecek hafta herkes o ödevle boğuşurken sen rahat edeceğin için ona teşekkür edersin."

"Baba, bütün gece boyunca ödev yaptım!"

"Ona seni rahat bırakmasını mı söylememi istiyorsun?"

Kızı cevap vermedi; Bosch onu anlıyordu. Ne kadar sıkıntı çektiğini bilmesi için aramıştı ama bu konuda bir şey yapmasını istemiyordu.

"Bak, ne diyeceğim," dedi Bosch. "Eve döndüğüm zaman Bayan Bambrough'a senin evde olduğunu, okulda olmadığını ve her an çalışman gerekmediğini hatırlatırım. Tamam mı?"

"Herhâlde. Neden Rory'de kalamıyorum ki? Bu haksızlık."

"Belki gelecek sefere. Şimdi işimle ilgilenmem gerek, Maddie. Bunu yarın konuşabilir miyiz? Eve geldiğimde seni yatmış görmek isterim."

"Her neyse."

"İyi geceler, Madeline. Balkondaki dâhil bütün kapıların kilitli olup olmadığını kontrol et. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler."

Kızının sesindeki hoşnutsuzluk çok belliydi. Telefonu Bosch'tan önce o kapamıştı. Telefonu cebine sokarken bir ses duydu. Depo alanına girdiği çukur tarafından geliyordu ve metal parçalarının birbirine çarpması gibiydi. Hemen fenerini söndürüp üstü brandayla örtülü sandala doğru yürüdü.

Sandalın arkasında diz çöküp bakarken duvar tarafında bir insan figürünün karanlıkta yürüdüğünü gördü. Elinde fener yoktu fakat asma kilitli depo odasına doğru hiç duraksamadan ilerliyordu.

Üstteki otoparkta sokak lambaları vardı. Çatlaklardan içeriye ışık sızmaktaydı. Adam bu ışık sızıntıları arasından geçerken Bosch onun Jessup olduğunu gördü.

Biraz daha eğilirken eli içgüdüsel olarak belindeki tabancasına gitti. Diğer eliyle cep telefonunu sessize aldı. Tam o anda ÖSB sevk görevlisinin Jessup'ın harekete geçtiğini söylemek için aramasını istemiyordu.

Bosch Jessup'ın ağır gibi görünen bir torba taşıdığını gördü. Jessup kilitli odaya gidip kapıyı açtı. Anahtarı olduğu belliydi.

Jessup bir adım geriye çekilince tepeden sızan ışıkta Bosch onun dönüp bütün depo alanını gözleriyle taradığını gördü. Başka kimse olmadığına kanaat getirince odaya girdi.

Birkaç saniye boyunca hiçbir ses veya hareket olmadı; sonra Jessup tekrar kapı eşiğinde belirdi. Dışarıya çıkıp kapıyı kapadı ve kilitledi. Sonra tekrar bir ışık sızıntısının altına girdi ve 180 derecelik bir dönüşle bütün depo alanını gözden geçirdi. Bosch biraz daha eğildi. Jessup duvarın altındaki çukurun yeni kazılmış olduğunu görünce şüphelenmiş olmalıydı.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Bosch kımıldamadı. Nefes bile almıyordu.

"Ortaya çık!"

Bosch tabanca kabzasını avucuna aldı. Jessup'ın bir silah edinmiş olduğunu biliyordu. Silahı ona doğru doğrulttuğu anda Bosch kendi tabancasını çekip ilk ateş eden kendisi olacaktı.

Ama böyle bir şey olmadı. Jessup hızla giriş çukuruna yürüdü ve çok geçmeden karanlığın içinde gözden kayboldu. Bosch kulak kesildi ama duyduğu tek şey duvarları döven dalgaların gürültüsüydü. Otuz saniye daha bekledikten sonra duvardaki gediğe doğru yürümeye başladı. Feneri yakmamıştı. Jessup'ın gitmiş olduğundan emin değildi.

Yapı iskelelerinin etrafından dolanırken kaval kemiğini o yığından dışarıya sarkmış olan bir metal boruya çarptı. Sol bacağında müthiş bir acı duyarken metal iskele çerçevelerinin dengesi bozuldu; tepedeki iki tanesi gürültülü bir şekilde yere düştü. Bosch kendini yığının yanında yere attı ve bekledi.

Ama Jessup ortaya çıkmadı. Gitmişti.

Bosch yavaşça ayağa kalktı. Canı yanıyordu ve çok kızmıştı. Telefonunu çıkarıp ÖSB sevk görevlisini aradı.

"Jessup harekete geçtiği zaman beni araman gerekiyordu!" diye öfkeyle fısıldadı.

"Biliyorum," dedi görevli. "Jessup evden çıkmadı ki."

"Ne? Sen ne – beni hemen o ekibin sorumlusuna bağla."

"Kusura bakma, Dedektif, ama bu iş öyle..."

"Bak, bok kafa, Jessup geceyi evinde geçirmiyor. Az önce onu gördüm. Ve az kalsın kötü olacaktı. Şimdi beni hemen orada kim varsa ona bağla yoksa Komiser Wright'ı evinden arayacağım."

Beklediği sırada depo alanından çıkmak için yan duvara doğru yürüdü. Bacağı fena hâlde sızlıyor ve topallıyordu.

Karanlıkta duvarın altından geçeceği çukuru göremedi. Neden sonra fenerini yakıp yere doğrulttu. Çukurun olduğu yeri gördü ama Jessup tıpkı dün gece olduğu gibi bu defa da deliğin üstünü kumla örtmüştü.

Neden sonra telefonda bir ses duydu.

"Bosch? Benim, Jacquez. Şahsı gördüğünü iddia etmişsin."

"İddia etmiyorum, onu gördüm. Gözlerimle gördüm. Adamların nerede?"

"Tam evinin karşısında duruyoruz. Adam evden çıkmadı."

"Saçmalık, az önce onu Santa Monica İskelesi'nin altında gördüm. Adamlarını buraya getir. Hemen."

"Adamın evini kuşatmış durumdayız, Bosch. Oradan çıkması..."

"Dinle beni, hıyar herif, Jessup benim vakam. Onu tanıyorum ve az önce az kalsın yüz yüze gelecektik. Şimdi adamlarını topla ve kimin nöbet yerini terk ettiğini öğren çünkü..."

"Sana döneceğim," dedi Jacquez ve hat kesildi.

Bosch telefonunu sessizden çıkarıp cebine soktu. Bir kez daha dizleri üstüne çöküp, elini kepçe gibi kullanarak çukuru kazdı. Gövdesini buradan içeriye sokarken Jessup'ın onu öbür tarafta bekliyor olabileceği ihtimali aklından geçti.

Ama orada Jessup'tan en küçük bir iz yoktu. Bosch Venice yönüne doğru baktı ama dönme dolaptan gelen ışıkların içinde kimseyi görmedi. Sonra dönüp kumsal boyunca uzanan otellerin ve apartmanların tarafına baktı. Yürüyüş yapan birkaç kişi vardı ama hiçbiri Jessup değildi.

Yirmi beş metre ötede doğruca iskele otoparkına çıkan bir merdiven gördü. Bosch topallayarak o tarafa doğru yürüdü. Basamakların yarısını çıktığı sırada telefonu çaldı. Arayan Jacquez'di.

"Pekâlâ, nerede şimdi? Oraya gelmek üzereyiz."

"Sorun da bu işte. Onu kaybettim. Saklanmak zorundaydım ve sizlerin onu izlediğini sanıyordum. Şimdi iskelenin üstüne çıkıyorum. Ne olmuş, Jacquez?"

"Adamlarımızdan biri acil olarak tuvalete gitmek zorunda kalmış. Midesinin çok kötü olduğunu söylüyor. Bu gece göreve devam edebileceğini sanmıyorum."

"Olur şey değil!"

Bosch son basamağı da çıktıktan sonra boş olan otoparkta yürüdü. Jessup'tan hiçbir iz yoktu.

"Pekâlâ, şimdi iskelenin üstündeyim. Onu göremiyorum. Buhar oldu."

"Peki Bosch, iki dakika sonra oradayız. Dağılacağız. Onu buluruz. Otomobili veya bisikleti almadığına göre yayan olmalı."

"Buradaki otellerden birinden bir taksiye binmiş olabilir. Ama işin özü onun nerede olduğunu bilmememiz..."

Birden aklına bir şey geldi.

"Gitmem gerek. Onu bulur bulmaz beni arayın, Jacquez. Anlaşıldı mı?"

"Tamam."

Bosch telefonu kapatıp hemen evini aradı. Saat on biri geçtiği için Sue Bambrough'un açacağını sanıyordu.

Ama telefona kızı çıktı.

"Baba?"

"Kızım, neden hâlâ yatmadın?"

"Çünkü onca ödevi yaptıktan sonra uyumadan önce biraz dinlenmek istedim."

"Tamam. Bak, bana Bayan Bambrough'u verebilir misin?"

"Baba, yatak odamdayım ve üstümde pijamalarım var."

"Zararı yok. Kapıya gidip ona seslen ve mutfaktaki telefonu açmasını söyle. Bu arada hemen giyinmen gerekiyor. Evden çıkacaksın."

"Ne? Ama, Baba, benim..."

"Madeline, beni dinle. Bu çok önemli. Bayan Bambrough'a seni kendi evine götürmesini söyleyeceğim. Evden çıkmanı ve ben gelene kadar onun evinde kalmanı istiyorum."

"Neden?"

"Bunu bilmen gerekmiyor. Sadece senden istediğim şeyi yap. Şimdi lütfen Bayan Bambrough telefona gelsin."

Madeline cevap vermedi ama Bosch yatak odası kapısının açıldığını işitti. Sonra da kızının, "Telefon size," deyişini.

Birkaç saniye sonra mutfaktaki paralel telefon açıldı.

"Alo?"

"Sue, benim, Harry. Senden bir şey yapmanı isteyeceğim. Maddie'yi senin evine götürmen gerekiyor. Hemen şimdi. Bir saat sonra gelip onu alırım."

"Anlamıyorum."

"Sue, dinle, bu gece benim oturduğum evi bilen bir adamı takip ediyorduk ve onun izini kaybettik. Şimdi paniğe kapılmak veya onun oraya geldiğine inanmamız için bir neden yok ama bütün önlemleri almam gerek. Bu nedenle Maddie'yi evden çıkarmanı istiyorum. Şimdi. Evine gidin ve beni bekleyin. Bunu yapabilir misin, Sue?"

"Hemen çıkıyoruz."

Bosch kadının sesindeki kararlılığı sevmişti; herhâlde devlet okullarında öğretmen ve müdür yardımcısı olarak görev yapmanın kazandırdığı bir nitelikti.

"Tamam. Ben de hemen yola çıkıyorum. Eve vardığınızda beni hemen ararsan sevinirim."

Aslında Bosch eve gitmek üzere yola çıkmıyordu. Telefon görüşmesini bitirdikten sonra tekrar kumsala indi ve depo alanına girmek için kazdığı çukura gitti. Yine çukurun içinden sürünerek geçti ve bu kez kilitli depo odasını bulmak için fenerini yaktı. Maymuncukla kilidi açarken aklı hep Jessup'ın takipçilerinden kaçışındaydı. Acaba ÖSB gözcüsünün yerini terk ettiği anda evden çıkması tesadüf müydü yoksa gözetlendiğinin farkındaydı ve bir fırsat görür görmez faydalanmış mıydı?

O anda bunu bilmek mümkün değildi.

Neden sonra kilidi açmayı başardı ve depo odasına girdi; fenerini yerdeki battaniye ve yastığın üstüne doğrulttu. Jessup'ın taşıdığı torba buradaydı. Bir kenarında *Ralphs* yazılıydı. Bosch dizleri üstüne çöküp torbayı açacakken telefonu vızıldadı. Arayan Jacquez'di.

"Onu bulduk. Ocean Park'taki Nielson'da. Galiba evine doğru yürüyor."

"O hâlde bu defa onu gözden kaybetmeyin, Jacquez. Benim kapamam lazım."

Jacquez cevap veremeden telefonu kapadı ve hemen kızının cep telefonunu aradı. Kızı otomobilde Sue Bambrough'la birlikteydi. Bosch ona eve dönebileceklerini söyledi. Bu haber gerilimin bittiğine şükreden bir havada karşılanmadı. Kızının öfkesi korkusunu bastırmıştı. Bosch onun hâlinden anlamıştı ama konuşmayı daha fazla sürdüremezdi.

"Bir saate kalmaz evde olurum. Hâlâ uyumamışsan bunu konuşuruz. Görüşmek üzere."

Telefonu kapatıp dikkatini torbaya yöneltti. Battaniyenin yanında bulunduğu yerden kımıldatmadan açtı.

Torbanın içinde altı tane tek kişilik meyve konservesi vardı. Yoğun bir şurup içinde dilimlenmiş şeftali, dilimlenmiş ananas ve meyve kokteyli denen bir şey. Torbada ayrıca bir paket plastik çatal vardı. Bosch bir süre torbanın içine baktıktan sonra başını kaldırıp gözlerini yukarıdaki çapraz kirişlere ve döşeme kapağına çevirdi.

"Buraya kimi getireceksin, Jessup?" diye fısıldadı.

33

7 Nisan Çarşamba, saat 13.05

Bütün gözler duruşma salonunun arka tarafına çevrilmişti. Duruşmanın en önemli ânındaydık ve ben maçı ring kenarından seyredecek bir konumdaydım, herkes gibi seyirci olacaktım. Böyle yapmak benim tarzım değildi ama bu kaldırabileceğim ve güvendiğim bir seçimdi. Kapı açıldı ve Harry Bosch baştanığımızı salona getirdi. Sarah Ann Gleason bize hiç elbisesi olmadığını ama sırf ifade vermek için de bir elbise almak istemediğini söylemişti. Üstünde siyah bir kot pantolon ve eflatun, ipek bir bluz vardı. Hem güzel hem de kendinden emin görünüyordu. Elbiseye ihtiyacımız yoktu.

Ara kapıyı açarken Bosch gövdesini Sarah'la Jessup arasına soktu. Savunma masasında oturmakta olan Jessup da herkes gibi döndü ve en büyük suçlayıcısının salona girişini seyretti.

Bosch yolun geri kalanında onu tek başına bıraktı. Maggie McFacia kürsüdeki yerini almış, tanığı ona doğru gelirken gülümseyerek bakıyordu. Bu aynı zamanda Maggie için de büyük bir andı; onun gülümsemesinde her iki kadın için ümit olduğunu sezdim.

Duruşmanın sabah bölümü iyi geçmişti; önce kamyon sürücüsü Bill Clinton'ın ifadesini aldıktan sonra yemek molasına kadar davayı Bosch götürdü. Clinton cinayet günü yaşadıklarını, evin önündeki teşhis sırasına geçmeden hemen önce Jessup'ın ondan Dodgers beyzbol kepini ödünç aldığını anlattı. İfadesinde Aardvark sürücülerinin El Rey Tiyatrosu arkasın-

daki otoparkı sık sık kullandıklarından ve cinayet günü sabahı Jessup'ın Windsor Bulvarı'nı kimseye bırakmadığından da söz etti. Söylediği şeyler iddia makamı için olumlu ve sağlam puanlardı. Clinton çapraz sorgu sırasında Royce'a hiç açık vermedi.

Ardından Bosch duruşmada üçüncü defa tanık kürsüsüne geldi. Bu kez daha önce alınmış ifadeleri okumadı ve vakayla ilgili kendi soruşturması hakkında ifade verdi; siperliğinin altında *BC* harfleri bulunan beyzbol kepini gösterdi. Bu kep yirmi dört yıl önce Jessup'ın başından alınmış ve emanet eşya bölümünde saklanmıştı. Jessup'a ait başka şeylerle birlikte bu kepin yirmi dört yıldan beri San Quentin emanet bölümünde saklanmış olduğu gerçeğinin etrafında kıvırtmak zorundaydık. Bu bilgi ifşa edilirse Jessup'ın daha önce Melissa Landy cinayetinden mahkûm olduğu ortaya çıkacaktı.

Şimdi iddia makamının son tanığı olarak Sarah Gleason gelmişti. Onun varlığıyla dava duygusal bir kreşendoyla toplanmış olacaktı. Uzun zaman önce yok olmuş bir kız kardeş için ifade veren abla. Eski karımı seyretmek için arkama yaslandım. Bugüne kadar karşıma çıkan en iyi savcının bizi zafere taşıyacağını umuyordum.

Yemin faslı bittikten sonra Gleason kürsüdeki yerini aldı. Kısa boylu olduğu için salon görevlisi mikrofonu onun uzanabileceği kadar alçalttı. Maggie genzini temizleyip başladı.

"Günaydın Bayan Gleason. Bugün nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Lütfen, jüriye biraz kendinden söz eder misin?"

"Otuz yedi yaşındayım. Evli değilim. Yedi yıldan beri Port Townsend, Washington'da yaşıyorum."

"Geçimini nasıl sağlarsın?"

"Cam sanatçısıyım."

"Melissa Landy'yle ilişkin neydi?"

"Küçük kardeşimdi."

"Senden kaç yaş küçüktü?"

"On üç ay."

Maggie savcılığın belge olarak iki kardeşin bir fotoğrafını ekrana verdi. Resimde iki kız bir Noel ağacı önünde durmuş, gülümsüyorlardı.

"Bu fotoğrafı tanıtır mısın?"

"Son Noel günümüzde ben ve Melissa. Götürülmeden kısa bir süre önce."

"Yani bin dokuz yüz seksen beş Noel'i miydi?"

"Evet."

"İkinizin de neredeyse aynı boyda olduğunu fark ettim."

"Evet, artık benim küçük kardeşim olmaktan çıkmıştı. Boyu bana yetişmişti."

"Elbiselerinizi paylaşır mıydınız?"

"Bazı şeylerimizi paylaşırdık ama çok sevdiğimiz için paylaşmadığımız şeylerimiz de vardı. Yoksa kavga çıkardı."

Sarah gülümserken Maggie de anlayışlı bir ifadeyle başını salladı.

"Kız kardeşinin götürüldüğünü söyledin. Ertesi yılın 16 Şubat'ını, kız kardeşinin kaçırılıp öldürüldüğü günü mü kastediyordun?"

"Evet."

"Pekâlâ, Sarah. Senin için zor olacağını biliyorum fakat o gün neler gördüğünü ve ne yaptığını jüriye anlatmanı istiyorum."

Gleason birazdan olacaklar için kendini hazırlar gibi başını salladı. Jüriye bir göz attım ve bütün üyelerin dikkatle ona bakmakta olduklarını gördüm. Sonra da savunma masasına dönüp Jessup'la göz göze geldim. Gözlerimi kaçırmadım. Onun meydan okuyan bakışını alıp kendi mesajımı gönderdim. Mesajım şuydu: Biri soran diğeri cevap veren bu iki kadın seni mıhlayacak.

Sonunda gözlerini kaçıran Jessup oldu.

"Bir pazar günüydü," dedi Gleason. "Kiliseye gidecektik. Ailece. Melissa ve ben cici elbiselerimizi giymiş olduğumuz için annem bize ön bahçede beklememizi söyledi."

"Neden arka bahçeyi kullanmadınız?"

"Üvey babam bir havuz yapıyordu, arka bahçede kocaman bir çukur ve çok fazla çamur vardı. Annem bu çukura düşüp elbiselerimizi kirleteceğimizden çekinmişti."

"Bu nedenle ön bahçeye gittiniz."

"Evet."

"Peki bu arada ebeveynleriniz neredeydi, Sarah?"

"Annem üst katta hazırlanıyordu, babam da televizyon odasındaydı. Spor programını seyrediyordu."

"Televizyon odası evin neresindeydi?"

"Arka tarafta, mutfağın yanında."

"Pekâlâ, Sarah, sana 'İddia makamının on bir numaralı belgesi' diye adlandırılan bir fotoğrafı göstereceğim. Burası Windsor Bulvarı'ndaki evinizin ön bahçesi midir?"

Bütün gözler tepedeki ekrana çevrildi. Sarı tuğlalı ev bütün ekranı kapladı. Sokaktan çekilmiş bir resimdi, derinlemesine uzayan bir ön bahçe ve iki yanında yüksekliği üç metreyi bulan şimşirler görünüyordu. Evin genişliği boyunca uzanan bir ön veranda vardı ve büyük bir kısmı süs bitkilerinin ardında kalıyordu. Kaldırımdan içeriye girip bahçeyi kat eden ve verandaya kadar uzanan taş kaplı bir yürüme yolu vardı. Duruşmadan önce bu fotoğrafları birkaç kez incelemiştim. Ama ilk kez yürüme yolunun tam ortasında, kaldırımdan veranda basamaklarına kadar uzayan bir çatlak olduğunu fark ediyordum. Evdeki insanlara neler olduğunu düşününce bu çatlak çok anlamlı oluyordu.

"Evet, burası bizim evimizdi."

"O gün ön bahçede neler olduğunu bize anlat lütfen, Sarah."

"Ebeveynlerimizi beklerken saklambaç oynamaya karar vermiştik. Önce ben ebe oldum ve Melissa'yı verandanın sağ tarafındaki çalının altında saklanırken buldum."

Sarah eliyle hâlâ ekranda bulunan resmi işaret etti. O sırada ifadesini hazırlarken kullandığımız lazer *pointer*'i Sarah'a vermemiş olduğumuzu fark ettim. Hemen Maggie'nin çantasını açıp bunu aldım ve Maggie'ye uzattım. Maggie yargıçtan izin alıp lazeri tanığına verdi.

"Sarah, bize göstermek için lazeri kullanır mısın lütfen?" dedi Maggie.

Gleason lazer *pointer*'in kırmızı noktasıyla ön verandanın kuzey köşesindeki sık bir çalılığı daire içine aldı.

"Kardeşini burada saklanırken buldun, değil mi?"

"Evet, sonra ebe olma sırası ondayken ben de aynı yere saklanmayı düşündüm çünkü önce oraya bakacağını sanmıyordum. Melissa saymayı bitirince basamaklardan inip bahçenin ortasına gitti."

"Gizlendiğin yerden onu görebiliyor muydun?"

"Evet, çalılığın arasından onu görebiliyordum. Yarım daire içinde dönerek beni arıyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Önce bir kamyonun geçişini duydum ve..."

"Burada seni durduracağım, Sarah. Bir kamyonun sesini duydum, diyorsun. Kamyonu görmedin mi?"

"Hayır, saklandığım yerden görmedim."

"Kamyon olduğunu nasıl anladın?"

"Çok gürültülü ve ağırdı. Deprem gibi yeri sarstığını hissediyordum."

"Peki kamyonu işittikten sonra ne oldu?"

"Aniden bahçede bir adam gördüm... adam doğruca kardeşime gidip onu bileklerinden yakaladı."

Gleason gözlerini yere çevirip ellerini sandalyenin önünde kavuşturdu.

"Sarah, bu adamı tanıyor muydun?"

"Hayır, tanımıyordum."

"Daha önce hiç görmüş müydün?"

"Hayır, görmemiştim."

"Bir şey söyledi mi?"

"Evet, adamın, 'Benimle gelmek zorundasın,' dediğini duydum. Kardeşim de... 'Emin misiniz?' dedi. Hepsi bu kadardı. Sanırım, adam bir şeyler daha söyledi ama işitemedim. Kardeşimi sokağa çıkardı."

"Sen saklandığın yerde mi kaldın?"

"Evet, nedense... kıpırdayamadım. İmdat diye bağıramadım, hiçbir şey yapamadım. Çok korkmuştum."

Salonda savcının ve tanığın sesinden başka hiçbir şey duyulmayan o vahim anlardan biri yaşanıyordu.

"Başka herhangi bir şey duydun veya gördün mü, Sarah?"

"Bir kapının kapandığını ve kamyonun hareket ettiğini duydum."

Sarah Gleason'ın yanaklarına süzülen gözyaşlarını gördüm. Bunu salon görevlisi de görmüş olmalıydı çünkü çekmecesinden bir kâğıt mendil kutusu çıkarıp yerinden kalktı ama mendili Sarah'a değil iki numaralı jüri üyesine götürdü; bu kadının da yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bu benim işime geliyordu. Sarah'ın yüzünde gözyaşları kalsın istiyordum.

"Sarah, o çalılığın arkasından çıkıp ebeveynlerine gitmen ve kardeşinin götürüldüğünü söylemen ne kadar sürdü?"

"Sanırım, bir dakikadan azdı ama çok geç kalmıştım. Kardeşim gitmişti."

Bu ifadeyi izleyen sessizlik, hayatların içinde kaybolabildiği boşluk gibiydi. Ebediyen kaybolan hayatlar.

* * *

Maggie bunu izleyen yarım saati Gleason'a daha sonra olanları anlattırarak geçirdi. Üvey babasının çaresizlik içinde 911'i

arayışı, dedektiflerle yaptığı konuşma, yatak odası penceresinden izlediği teşhis sırası ve kardeşini kaçıran adam olarak Jason Jessup'ı teşhis etmesi...

Maggie'nin bu aşamada çok dikkatli olması gerekiyordu. İlk duruşmadaki tanıkların yeminli ifadelerini kullanmıştık. O duruşmanın bütün kayıtları Royce'ta da vardı ve Jessup'ın öbür yanında oturan yardımcısına Sarah'ın şimdi söyledikleriyle ilk duruşmada verdiği ifadeyi karşılaştırmasını söylediğine emindim. Söylediklerinde en küçük bir farklılık olursa çapraz sorgulamada bunu kullanıp Sarah'ı yalancı çıkaracaktı.

Benim gördüğüm kadarıyla Sarah'ın ifadesinde hiç prova edilmiş bir hava yoktu. İki kadın bunun için çok çalışmışlardı. Maggie sabırla ve ölçülü adımlarla tanığını o hayati noktaya, Jessup'ı teşhis edişini tekrarladığı âna getirdi.

"1986 yılında kardeşini kaçıran adam olarak Jessup'ı teşhis ettiğin zaman aklında en küçük bir şüphe var mıydı?"

"Hayır, hiç şüphem yoktu."

"Aradan çok uzun bir zaman geçti, Sarah, ama senden salonun içinde bakınmanı ve kardeşini 16 Şubat 1986 günü kaçıran adamı görüp görmediğini jüriye söylemeni istiyorum."

"Evet, işte o adam."

Sarah hiç tereddüt etmeden parmağıyla Jessup'ı işaret etti.

"Bize nerede oturduğunu söyleyip üstündeki elbiseyi tarif edebilir misin?"

"Bay Royce'un yanında oturuyor, üstünde açık mavi bir gömlek ve lacivert bir kravat var."

Maggie Yargıç Breitman'a baktı.

"Lütfen, tanığın sanığı teşhis ettiği tutanaklara geçsin," dedi.

Sonra tekrar Sarah'a döndü.

"Onca yıl sonra onun kardeşini kaçıran adam olduğu konusunda herhangi bir şüphen var mı?"

"Hayır, hiç şüphem yok."

Maggie dönüp yargıca baktı.

"Sayın Yargıç, biraz erken olacak ama sanırım öğlen sonrası molası vermemiz iyi olur. Bu aşamadan sonra tanıkla farklı bir yöne gireceğim."

"Pekâlâ," dedi Breitman. "On beş dakika ara vereceğiz. İki otuz beşte herkesi burada görmek istiyorum. Teşekkür ederim."

Sarah tuvalete gitmek istediğini söyledi ve Bosch'un eşliğinde salondan çıktı. Maggie savcılık masasına oturunca kucaklaştık.

"Onları avucuna aldın, Maggie. Bütün hafta boyunca bunları duymayı bekliyorlardı ve umduklarından da iyisi oldu."

Jüriden söz ettiğimi biliyordu. Benden övgü ve teşvik beklediği yoktu ama bunları söylemek zorundaydım.

"Asıl zor kısmı şimdi başlıyor," dedi Maggie. "Umarım, Sarah dağıtmaz."

"Şu âna kadar çok iyiydi. Eminim, şu anda Harry de ona böyle söylüyordur."

Maggie karşılık vermedi. Not defterinin sayfalarını karıştırmaya başladı. Gelecek bir saat için harıl harıl çalışıyordu.

34

7 Nisan Çarşamba, saat 14.30

Sarah tuvaletten çıktığı zaman Bosch oraya üşüşen muhabirleri kışkışlamak zorunda kaldı. Kameralara karşı gövdesini siper ederek Sarah'ı tekrar salona getirdi.

"Sarah, çok iyi gidiyorsun," dedi. "Böyle devam edersen bu herif doğruca ait olduğu yere dönecektir."

"Sağ ol ama bu işin kolay kısmıydı. Şimdi zorlaşacak."

"Kendini kandırma, Sarah. Bu işin kolay kısmı yok. Sadece kardeşin Melissa'yı düşün. Birinin onun için mücadele etmesi lazım; bu kişi de sensin."

Birlikte salona girdikleri sırada Bosch onun tuvalette sigara içmiş olduğunu anladı. Kokusu üstüne sinmişti.

İçeriye girip onu ara kapıda bekleyen Maggie McFacia'ya teslim etti. Bosch ona başıyla selam verdi. Maggie de çok başarılı olmuştu.

"Bitir bu işi," dedi Bosch.

"Bitireceğiz," diye karşılık verdi Maggie.

Tanığı teslim ettikten sonra Bosch izleyici bölümüne yürüyüp altıncı sıraya gitti. O sıranın ortasında Rachel Walling'in oturmakta olduğunu görmüştü. Birkaç muhabiri ve seyirciyi sıkıştırarak aradan geçti ve Rachel'ın yanındaki boş koltuğa oturdu.

"Harry."

"Rachel."

"Galiba o boş koltukta oturan adam geri gelecek."

"Önemli değil. Duruşma başlayınca benim zaten yerime dönmem gerekecek. Geleceğini bana bildirseydin keşke. Mickey geçen gün burada olduğunu söyledi."

"Vakit bulunca gelmek hoşuma gidiyor. Şu âna kadar çok heyecanlı bir dava oldu."

"Umarım jüri de öyle düşünür. O herifi tekrar San Quentin'de görmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"Mickey bana Jessup'ın gece yarısı hareketli olduğunu söyledi. O durum hâlâ..."

Jessup'ın savunma masasına gitmek için o tarafa doğru geldiğini görünce sesini alçalttı, "...devam ediyor mu?"

Bosch da sesini iyice alçalttı.

"Evet, dün gece az kalsın bizi faka bastıracaktı. ÖSB onu gözden kaçırmış."

"Deme!"

Yargıcın kapısı açıldı ve Breitman dışarıya çıkıp kürsüsüne doğru yürüdü. Herkes ayağa kalktı. Bosch belki ihtiyaç doğabilir diye savcılık masasına gitmek zorunda olduğunu biliyordu.

"Ama ben onu buldum," diye fısıldadı. "Şimdi gitmem gerek ama bu öğlen sonrası buralarda mı olacaksın?"

"Hayır, ofise dönmem gerekiyor. Şu anda sadece kısa bir ara vermiş durumdayım."

"Pekâlâ, Rachel, geldiğin için sağ ol. Sonra konuşuruz."

Herkes duruşmanın başlayacağı ânı beklerken Bosch hızla aradan geçti ve savcılık masasının hemen arkasındaki yerini aldı.

Maggie Sarah Ann Gleason'ın doğrudan sorgulanmasına devam etti. Bosch iki savcının ve tanığın o âna kadar çok başarılı bir iş çıkardıklarını düşünüyordu ama artık yeni bir alana geçtiklerinin farkındaydı. Eğer şimdi söylenenler uygun bir biçimde aktarılamazsa daha önce olanların bir önemi kalmayacağını biliyordu.

"Sarah," diye başladı Maggie, "annen Kensington Landy'yle ne zaman evlendi?"

"Ben altı yaşındayken."

"Ken Landy'yi sever miydin?"

"Pek değil. Önceleri iyiydi ama sonra her şey değişti."

"Aslında kardeşinin ölümünden sadece birkaç ay önce evden kaçmaya teşebbüs etmiştin, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi iddia makamının on iki numaralı belgesi olan 13 Kasım 1985 tarihli bir polis raporunu göstereceğim. Jüriye bunun ne olduğunu anlatabilir misin?"

Maggie raporun kopyalarını tanığa, yargıca ve savunma masasına verdi. Bu raporu dava hakkında kayıtları araştırırken Bosch bulmuştu.

"Kayıp şahıs raporu," dedi Sarah. "Annem polise kaybolduğumu ihbar etmişti."

"Peki polis seni buldu mu?"

"Hayır, ben eve döndüm. Gidecek başka yerim yoktu."

"Neden kaçmıştın, Sarah?"

"Çünkü üvey babam... benimle seks yapıyordu."

Maggie başını salladı ve bu cevabın bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. Üç gün önce olsaydı Bosch bu ifade üzerine Royce'un balıklama atlayacağını düşünürdü ama artık bu olayın savcılık için de puan getireceğini biliyordu. Kensington Landy paravan kişiydi ve onun böyle olduğunu destekleyen her ifade işe yarardı.

"Ne zaman başladı bu?" diye sordu Maggie.

"Kaçmamdan önceki yaz," dedi Sarah. "Melissa kaçırılmadan önceki yaz."

"Sarah, sana bu kötü anılarını tekrar yaşattığım için üzgünüm. Daha önceki ifadende Melissa'yla bazı elbiselerinizi paylaştığınızı söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Kaçırıldığı gün üstünde olan elbise aslında senin elbisendi, değil mi?"

"Evet."

McPherson savcılığın sıradaki belgesi olarak bu elbiseyi tanıttı; Bosch bunu bir mankenin üstüne giydirerek jüri locasının önüne yerleştirdi.

"Elbise bu mu, Sarah?"

"Evet."

"Şimdi bakınca elbisenin etek kısmında kumaşın kare şeklinde kesilip alındığını fark edeceksin. Bunu görüyor musun, Sarah?"

"Evet."

"Bu parçanın neden çıkarıldığını biliyor musun?"

"Evet çünkü elbisenin o kısmında meni buldular."

"Yani adli tıp uzmanlarını mı kastediyorsun?"

"Evet."

"Bu, kardeşin öldüğü zaman da bildiğin bir şey mi?"

"Şimdi biliyorum. O zaman bana söylenmemişti."

"Bu meninin genetik tanıtlanması sonucu kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Evet, üvey babama ait olduğu söylendi."

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Ne yazık ki hayır."

"Elbisene nasıl bulaştığı hakkında herhangi bir açıklaman var mı?"

Royce bu sorunun spekülasyona yol açacağını savunarak titraz etti. Ayrıca tanığı kendi savunma teorisinden farklı bir yöne de çekiyordu ama tabii bundan söz etmedi. Breitman itirazı kabul edince Maggie o noktaya tekrar gelebilmek için başka bir yol bulmak zorunda kaldı.

"Sarah, kardeşinin kaçırıldığı sabah senden alışından önce bu elbiseyi en son ne zaman giymiştin?"

Royce ayağa fırlayıp bir kez daha itiraz etti.

"Aynı itiraz. Yirmi dört yıl önceki olaylar hakkında spekülasyonlar yürütüyoruz. Tanık o zaman daha on üç yaşındaydı."

"Sayın Yargıç," dedi Maggie. "Savunmanın işine yaradığı sürece Bay Royce bu sözde spekülasyondan şikâyetçi değildi. Şimdi tam işin özüne geldiğimiz anda itiraz ediyor. Bu artık spekülasyon değil. Bayan Gleason hayatının en üzücü, en karanlık günleri hakkında gerçekleri anlatıyor ve bence artık..."

"İtiraz reddedildi," dedi Breitman. "Tanık soruya cevap verebilir."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

McPherson soruyu tekrar ederken Bosch da jüri üyelerini inceledi. Kendi gördüğü şeyi onların da gördüğünü anlamak istiyordu – bir savunma avukatının gerçeğin ortaya çıkışını önlemek için nasıl çabaladığını... Sarah Gleason'ın o âna kadar verdiği ifade tamamen inandırıcıydı. Bosch onun söylemek zorunda olduğu şeyleri duymak istiyor, jürinin de kendisi gibi düşündüğünü ve tanığı susturmak isteyen savunma avukatına iyi gözle bakmadıklarını umuyordu.

"İki gece önce giymiştim," dedi Sarah.

"Yani ayın on dördü, cuma gecesi. Sevgililer Günü."

"Evet."

"Neden o elbiseyi giymiştin?"

"Annem Sevgililer Günü için özel bir yemek yapıyordu ve üvey babam hepimizin şık giyinmesi gerektiğini söylemişti."

Sarah tekrar başını öne eğmiş ve jüri üyeleriyle göz temasını kaybetmişti.

"Üvey baban seninle o gece mi cinsel ilişkiye girdi?"

"Evet."

"O sırada bu elbiseyi mi giyiyordun?"

"Evet."

"Sarah, babanın o sırada boşaldığını biliyor..."

"O adam babam değildi!"

Sarah bunu haykırarak söylemiş, sesi duruşma salonunda yankılanarak artık onun en karanlık sırrını bilen yüz kişinin kulaklarında çınlamıştı. Bosch yan gözle Maggie'ye baktı ve onun jürinin tepkisini ölçtüğünü anladı, o anda Maggie'nin bu hatayı kasten yaptığını fark etti.

"Özür dilerim, Sarah. Üvey baban demek istemiştim. Seninle geçirdiği bu süre sırasında boşalıp boşalmadığını biliyor musun?"

"Evet, boşaldı ve bir kısmı elbiseme bulaştı."

McPherson notlarına bakarak defterinde birkaç sayfa atladı. Bu son cevabın mümkün olduğunca uzun bir süre havada asılı kalmasını istiyordu.

"Sarah, evinizde çamaşırı kim yıkardı?"

"Bir hanım gelirdi. Adı Abby'ydi."

"O Sevgililer Günü'nden sonra elbiseni çamaşır sepetine attın mı?"

"Hayır, atmadım."

"Neden?"

"Abby'nin bunu görüp olanları anlayacağından korktum. Anneme söyleyeceğini veya polise haber vereceğini sandım."

"Bunun nesi kötüydü ki Sarah?"

"Ben... annem çok mutluydu, onun hayatını mahvetmek istemedim."

"Peki o gece o elbiseyle ne yaptın?"

"O lekeli kısmı temizleyip dolabıma astım. Kardeşimin alıp giyeceğini bilmiyordum."

"İki gün sonra kardeşin bunu giymek istediği zaman sen ne dedin?"

"Gördüğümde zaten giymişti. Onu ben giymek istiyorum, dedim ama bana artık çok geç olduğunu ve bu elbisenin onunla paylaşmak istemediğim şeyler listesinde bulunmadığını söyledi."

"Elbisede o lekeyi görebiliyor muydun?"

"Hayır, baktım, zaten etekliğin alt kısmında olduğu için hiçbir leke görmedim."

McPherson bir kez daha durdu. Hazırlık çalışmalarından bildiği kadarıyla Bosch onun bu sorgulamada hedeflediği her noktayı işlemiş olduğunu görüyordu. Herkesin orada bulunma nedeni olan DNA'yı yeterince açıklamıştı. Şimdi sıra Gleason'ı karanlık yolculuğunda daha derinlere götürmeye gelmişti.

"Sarah, kardeşinin ölümünden sonra üvey babanla olan ilişkin değişti mi?"

"Evet."

"Ne bakımdan değişti?"

"Bir daha bana dokunmadı."

"Nedenini biliyor musun? Bu konuda onunla hiç konuştun mu?"

"Nedenini bilmiyorum. Bu konuda onunla hiç konuşmadım. Bir daha hiç olmadı ve üvey babam sanki böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmaya çalıştı."

"Ama bütün bu olanlar –üvey baban, kardeşinin ölümü– seni çok fena sarsmıştı, değil mi?"

"Evet."

"Bununla nasıl başa çıktın, Sarah?"

"Şey... uyuşturucu kullanmaya başladım ve bir kez daha evden kaçtım. Aslında birçok defa kaçtım. Seks umurumda değildi. Sadece istediğim şeyi elde etmek için kullandığım bir şeydi."

"Hiç tutuklandığın oldu mu?"

"Evet, birkaç kez."

"Hangi suçla?"

"Çoğu uyuşturucuyla ilgiliydi. Bir kez bir sivil polisi baştan çıkarmaya teşebbüsten tutuklandım. Bir keresinde de hırsızlıktan."

"Ergenliğin sırasında altı kez, yetişkin olarak da beş kere daha tutuklanmışsın, değil mi?"

"Sayısını tutmadım."

"Hangi uyuşturucuları kullanıyordun?"

"Çoğu zaman kristal metamfetamin. Ama elime başka bir şey geçerse onu da herhâlde kullanırdım. İşte bu durumdaydım."

"Hiç rehabilitasyon ve terapi yardımı aldın mı?"

"Birçok kez. Önceleri işe yaramıyordu ama sonra yaradı. Temizlendim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık yedi yıl önce."

"Yedi yıldan beri temiz misin?"

"Evet, tamamen. Artık hayatım çok farklı."

"Sana iddia makamının on üç numaralı belgesini göstermek istiyorum. Los Angeles'ta Pines adındaki bir özel rehabilitasyon merkezinin değerlendirme formu. Oraya gidişini hatırlıyor musun?"

"Evet, on altı yaşındayken annem beni oraya göndermişti."

"İlk defa o zaman mı sorunların başlamıştı?"

"Evet."

McPherson değerlendirme formu kopyalarını yargıca, kâtibe ve savunma masasına verdi.

"Pekâlâ, Sarah, şimdi dikkatini değerlendirme formunda sarı kalemle işaretlediğim paragrafa yöneltmeni istiyorum. Lütfen bunu yüksek sesle jüriye okur musun?"

"Aday küçük kardeşinin üç yıl önce öldürülmesiyle ilgili TSSB şikâyetini bildirdi. Bu cinayetten dolayı suçluluk duyuyor ve cinsel istismara uğrayanlara özgü davranışlar gösteriyor. Komple bir psikolojik ve fiziksel değerlendirme önerilir."

"Teşekkür ederim, Sarah. TSSB'nin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Travma sonrası stres bozukluğu."

"Pines'ta tavsiye edilen bu değerlendirmelerden geçtin mi?"

"Evet."

"Üvey babanın cinsel istismarı konu oldu mu?"

"Hayır çünkü yalan söyledim."

"Neden?"

"O zamana kadar başka erkeklerle cinsel ilişkim olmuştu, bu yüzden üvey babamdan hiç söz etmedim."

"Bugün duruşmada ifşa etmeden önce üvey babanın seninle cinsel ilişkiye girmesi hakkında kimseyle konuştun mu?"

"Hayır, sadece seninle ve Dedektif Bosch'la. Başka hiç kimseyle konuşmadım."

"Hiç evlendin mi?"

"Evet."

"Bir kereden fazla mı?"

"Evet."

"Ve kocalarına bile bundan bahsetmedin mi?"

"Bahsetmedim. İnsan böyle bir şeyi herhangi bir kimseye söyleyemiyor. İçinde saklıyor."

"Teşekkür ederim, Sarah. Başka sorum yok."

McPherson not defterini alıp koltuğuna dönünce Haller onu kutlamak için kolunu sıktı. Aslında bu, jürinin görmesi için yapılan bir jestti ama o sırada bütün gözler Royce'a çevrilmişti. Şimdi sıra ondaydı. Bosch salondaki havaya bakınca Sarah Gleason'ın jüriyi çok etkilemiş olduğunu anladı. Royce onu hırpalamaya kalkarsa bunun cezasını müvekkili ödeyebilirdi.

Royce akıllı bir yol seçip duyguları bir gece süresince soğutmaya karar verdi. Ayağa kalkıp yargıca Gleason'ı duruşmanın savunma aşamasında tekrar çağırma hakkını kullanmak istediğini söyledi. Yani onu çapraz sorgulama hakkını erteledi. Sonra da yerine oturdu.

Bosch saatine baktı. Dördü çeyrek geçiyordu. Yargıç Haller'a bir sonraki tanığını çağırmasını söyledi ama Bosch başka tanık olmadığını biliyordu. Haller yanındaki McPherson'a baktı, ikisi de aynı anda başlarını salladılar.

"Sayın Yargıç," dedi Haller. "İddia makamının başka tanığı yok."

35

7 Nisan Çarşamba, saat 19.20

Savcılık ekibi o akşam yemeği için Casa Haller'da yani benim evimde toplandı. Marketten aldığım sosla güzel bir Bolonez yaptıktan sonra fiyonklu makarna haşladım. Maggie de kendi tarifi olan bir Sezar salatası hazırladı. Evliyken bu salataya bayılırdım ama yıllardan beri yememiştim. Bosch duruşmadan sonra Sarah Ann Gleason'ı oteline götürüp emniyetini sağladıktan sonra kızıyla beraber geldi.

Kızlarımız tanışırken çekingen davrandılar ve ebeveynleri uzun zamandan beri bekledikleri bu anı seyrederlerken ikisi de utandı. İçgüdüsel bir hareketle bizden uzak durup ödevlerini yapmak üzere arka ofise gittiler. Çok geçmeden koridorun sonundan kahkaha sesleri gelmeye başladı.

Makarnayı ve sosu büyük bir tencereye koyup iyice karıştırdım. Sonra kendi servislerini yapmaları ve tabaklarını ofise götürmeleri için kızları çağırdım.

"Orada işler nasıl gidiyor?" diye sordum onlar tabaklarını doldururlarken. "Arada ödevlerinize baktığınız oluyor mu?"

"Baba," dedi Hayley, sanki özel hayatlarına müdahale ediyormuşum gibi ayıplayarak.

Böyle deyince ben de yeğenimi denedim.

"Maddie?"

"Hmm, benimki neredeyse bitmek üzere."

Soru veya cevabı çok eğlendiriciymiş gibi iki kız da önce bakışıp sonra güldüler. Birlikte kıkırdayarak mutfaktan çıktılar ve ofise döndüler.

Her şeyi yetişkinlerin oturduğu sofraya götürdüm. Oturmadan önce yaptığım son iş, kızların bizi bizim de onları işitmememiz için ofis kapısının kapalı olup olmadığını kontrol etmekti.

Makarnayı Bosch'a uzatırken, "Artık bizim rolümüz bitti," dedim. "Şimdi işin zor kısmı başlıyor."

"Acaba savunma Sarah'a nasıl saldırmayı düşünüyor?" diye sordu.

Cevap vermeden önce biraz düşünüp ilk makarna lokmamı ağzıma attım. Güzel olmuştu. Gurur duydum.

"Ne bulurlarsa kadının üstüne atacaklarını biliyoruz," dedim. "Dava onun üstüne kurulu."

Bosch ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Açıp masanın üstüne koydu. Savunmanın tanık listesiydi.

"Bugün duruşmanın sonunda Royce yargıca işini bir günde bitireceğini söyledi," dedi Bosch. "Sadece dört tanık çağıracakmış ama bu listede yirmi üç isim var."

"O listenin bir manevra olduğunu başından beri biliyorduk," dedi Maggie. "Savunmayı nasıl yapacağını gizliyor."

"Demek ki Sarah tekrar gelecek," dedim parmağımla bir diye sayarak. "Sonra Jessup'ın kendisi gelecek. Tahminimce Royce onu kürsüye çıkarmak zorunda olduğunu biliyor. Etti iki. Başka kim var?"

Maggie ağzındaki lokmayı çiğneyene kadar bekledikten sonra konuştu.

"Haller, bu makarna çok güzel olmuş. Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?"

"Adını Newman's Own koyduğum özel bir yemek."

"Hayır, bir şeyler katmışsın ve daha iyi olmuş. Evliyken neden böyle şeyler yapmıyordun?"

"Sanırım mecburiyetten doğdu. Bekâr bir baba olduğum için. Ya sen Harry? Sen ne pişirirsin?"

Bosch bize aklımızı kaçırmışız gibi baktı.

"Yumurta kırarım," dedi. "Hepsi bu."

"Duruşmaya dönelim," dedi Maggie. "Bence Royce'un elinde Sarah ve Jessup var. Sonra da sanırım bizim bulamadığımız gizli tanığını getirecek. Son rehabilitasyon merkezindeki."

"Edward Roman," dedi Bosch.

"Evet. Roman. Böylece üç etti, dördüncüsü de onun kendi soruşturmacısı veya metamfetamin bilirkişisi olabilir ama büyük ihtimalle bir şey çıkmaz. Dördüncü tanığı yok. Royce'un yaptığı şeylerin çoğu yanlış yönlendirme amaçlı. Ödülüne kimsenin göz atmasını istemiyor. Onun dışında neresi varsa oraya bakmalarını istiyor."

"Peki ya Roman?" diye sorum. "Onu bulamadık ama ifadesinin ne olabileceğini kestirebiliyor muyuz?"

"Hayır," dedi Maggie. "Bu konuyu Sarah'la defalarca konuştuk fakat adamın ne söyleyeceğini hiç tahmin edemiyor. Onunla kız kardeşi hakkında konuştuğunu bile hatırlamıyor."

"Royce'un delil paketinde verdiği özette adamın Sarah'ın 'çocukluğuyla ilgili söyledikleri' hakkında ifade vereceği yazı-

lıydı," dedi Bosch. "Bundan daha ayrıntılı bir şey yok; tabii Royce onunla yaptığı konuşmada hiç not tutmadığını iddia ediyor."

"Bakın," dedim, "adamla ilgili kayıtlarımız var ve ne tip biriyle karşılaşacağımızı biliyoruz. Royce ne derse onu söyleyecektir. Bu kadar basit. Savunmanın işine gelen ne varsa.... O hâlde onun ne diyeceğinden ziyade –çünkü yalan olacağını biliyoruz– onu o kürsüden nasıl devireceğimize bakalım. Bunu yapmak için işimize yarayabilecek ne var?"

Maggie de ben de Bosch'a baktık.

"Sanırım bir şey bulmuş olabilirim," dedi Bosch. "Bu gece birisiyle buluşacağım. Eğer iş umduğum gibi giderse yarın sabah elimizde olur. Size o zaman söylerim."

Bosch'un soruşturma yöntemleri ve bizimle iletişimi beni deli ediyordu; patlama derecesine geldim.

"Yapma, Harry. Biz bir takımız. O duruşma salonunda her gün postumuzu ortaya koyarken senin bu gizli ajan numaraların hiç iyi gitmiyor."

Bosch başını eğip tabağına baktı. Öfkesi kabarıyordu. Yüzünün rengi makarnanın sosu gibi karardı.

"*Siz mi* postunuzu ortaya koyuyorsunuz?" diye patladı. "Takip raporlarında Jessup'ın senin evinin etrafında dolandığını gösteren bir ifadeye rastlamadım, Haller, o hâlde bana postunu ortaya koymaktan söz etme. Senin işin duruşma salonunda. Güzel ve güvenli bir yer, bazen kazanır, bazen kaybedersin. Ama ne olursa olsun ertesi gün yine o salona dönersin. Postunu ortaya koymak istiyorsan biraz da dışarıda çalışmayı dene."

Eliyle pencereden görünen şehir manzarasını işaret etti.

"Beyler, sakin olalım," dedi Maggie hemen araya girerek. "Harry ne oldu? Jessup tekrar senin sokağına mı gelmiş? Belki de şartlı tahliyesini feshedip bu herifi tekrar içeriye tıksak iyi olacak."

Bosch başını iki yana salladı.

"Hayır, benim sokağıma gelmedi. O geceden sonra bir daha gelmedi; Mulholland'a da bir haftadan uzun bir süreden beri uğramadı."

"O hâlde sorun ne?"

Bosch çatalını bırakıp tabağını itti.

"ÖSB onun sabıkalı bir silah satıcısıyla buluştuğunu bildirdiği için Jessup'ın büyük ihtimalle bir tabancası olduğunu biliyoruz. O adamdan ne aldığını görmemişler ama bir havluya sarılı olduğu için tahmin etmek zor değil. Sonra dün gece ne olduğunu bilmek ister misiniz? Takip ekibinden ileri zekâlı biri tuvalete gitmek için kimseye haber vermeden görev yerini terk edince Jessup da güle oynaya dışarıya çıkmış."

"Onu gözden mi kaybetmişler?" diye sordu Maggie.

"Evet, o beni bulmadan ben onu bulana kadar kayıptı ama iş tersine de dönebilirdi ve bu herif ne yapmaya çalışıyor, biliyor musunuz? Orada birisi için bir zindan hazırlıyor ve bildiğim kadarıyla..."

Masanın üstüne uzanıp telaşlı bir fısıltıyla sözünü bitirdi.

"... bu birisi benim kızım olabilir."

"Hop dedik, Harry," dedi Maggie. "Ağır ol. Jessup bir zindan mı hazırlıyor? Nerede?"

"İskelenin altında. Orada bir depo odası var. Kapısına kilit asmış ve dün gece oraya konserve yiyecek bıraktı. Sanki birisi için hazırlıyormuş gibiydi."

"Pekâlâ, bu yeterince korkutucu," dedi Maggie. "Ama senin kızını mı? Bunu bilmiyoruz. Evinin civarına sadece bir kez geldiğini söyledin. Böyle düşünmen için bir neden..."

"Çünkü bu ihtimali yok sayamam. Anlıyor musun?"

Maggie başını sallayarak anladığını ifade etti.

"Evet, anlıyorum. O hâlde az önce söylediğim şeye dönüyorum. Tanınmış bir sabıkalıyla –bir silah satıcısıyla– ilişki kurarak yasayı ihlal ettiği için tahliyesini feshedebiliriz. Duruşmanın bitmesine birkaç gün kaldı; Jessup sandığımız gibi yanlış bir hareket veya bir hata yapmadı. İşi sağlama alalım ve bu iş bitene kadar onu tekrar içeriye tıkalım."

"Peki ya sonunda mahkûmiyet çıkmazsa?" dedi Bosch. "O zaman ne olacak? O herif elini kolunu sallayarak dışarıya çıkacak; artık ÖSB de olmayacağı için onu gözetleyen kimse kalmayacak."

Bu açıklama masada sessizlik yarattı. Bosch'a bakınca nasıl bir baskı altında olduğunu anladım. Dava, kızının tehdit altında oluşu, evde ona yardım edecek karısı veya bir eski karısı olmayışı...

Neden sonra bu gergin sessizliği Bosch bozdu.

"Maggie, bu gece Hayley'i eve götürüyor musun?"

"Evet, burada işimiz bitince."

"Maddie bu gece sizinle kalabilir mi? Sırt çantasında yarın giyeceği elbiseyi getirmişti. Sabah gelip onu okula götürürüm."

Bu istek Maggie'yi şaşırtmış gibiydi; özellikle de kızlar daha yeni tanıştıkları için. Bosch üsteledi.

"Bu gece birisiyle buluşacağım ve işin nereye varacağını bilmiyorum," dedi Bosch. "Belki Roman'a bile ulaşabilirim. Maddie için endişe etmeden çalışabilmem lazım."

"Tamam, kabul. Zaten göründüğü kadarıyla çabuk arkadaş oldular. Umarım bütün gece çene yapıp uykularından olmazlar."

"Sağ ol, Maggie."

Otuz saniyelik bir sessizlikten sonra ben konuştum.

"Bize biraz bu zindandan bahsetsene, Harry."

"Dün gece ben oradaydım."

"Neden Santa Monica iskelesi?"

"Tahminime göre iskelenin üstünde olanlara yakınlığından dolayı."

"Kurban arıyor."

Bosch başını salladı.

"Ya çıkacak gürültü? Bu yerin iskelenin tam altında olduğunu söyledin."

"İnsan sesini kontrol etmenin yolları vardır. Dün gece kazıkların arasından duvarı döven dalgaların gürültüsü öyle yüksekti ki orada sabaha kadar çığlık atsan kimse duymaz. Oradaki bir silah sesi bile duyulmayabilir."

Bosch dünyanın karanlık ve kötülük dolu yerlerini iyi bilen bir uzman olarak konuşuyordu. İştahım kaçmıştı, tabağımı ittim. İçimde bir dehşet hissi vardı.

Melissa Landy ve dünyadaki diğer bütün kurbanlar için.

36

7 Nisan Çarşamba, saat 23.00

Gilbert ve Sullivan onu Fernando Yolu'nun kuzey ucundaki Lankershim Bulvarı'nda park ettikleri otomobilin içinde bekliyorlardı. Burası elden düşme otomobil parkları ve tamirhanelerin bolca görüldüğü bir alandı. Her şeyin nispeten ucuz olduğu bu semtte haftalığı elli dolar olan eski bir motel vardı. Motelin adının yazılı olduğu bir tabela yoktu, sadece neonla MOTEL yazısı bulunuyordu.

Gibert ve Sullivan'ın asıl adları Gilberto Reyes ve John Sullivan'dı ve Vadi Emniyet Kuvvetleri'ne bağlı, sokaklarda görev yapan narkotik ajanlarıydılar. Bosch, Edward Roman'ı ararken emniyetin bütün birimlerine haber salmıştı. Roman'ın geçmişiyle ilgili kayıtlara baktığı zaman onun Sarah Ann Gleason gibi olmayıp o tarz hayattan hiç kurtulamamış olduğunu görmüştü. Narkotik şubede mutlaka onu takibe almış birileri olmalıydı.

Bu araştırması ilk meyvesini Reyes'in onu aramasıyla verdi. O ve partneri, Roman'ı takibe almamışlardı fakat sokaktan onu tanıyorlar, son ortağının nerede takıldığını ve onun dönüşünü beklediğini biliyorlardı. Uzun süreli uyuşturucu bağımlıları çoğu zaman bir fahişeyle ortak olurlar, kadının kazancıyla elde ettikleri uyuşturucudan ona pay verip korumasını üstlenirlerdi.

Bosch narkotik ajanlarının arkasına park etti. Dışarıya çıkıp onların otomobiline yürüdü ve son götürdükleri kişinin kusmuğu var mı diye kontrol ettikten sonra arka koltuğa yerleşti.

"Dedektif Bosch, değil mi?" dedi Bosch'un Reyes olduğunu tahmin ettiği sürücü.

"Evet, nasılsınız baylar?"

Bosch koltuğun üstünden yumruğunu uzattı, iki adam da yumruklarını tokuşturarak selamlaştılar ve kendilerini tanıttılar. Bosch yanılmıştı. Latin kökenli gibi görünen adam Sullivan, beyaz francalaya benzeyense Reyes'ti.

"Gilbert ve Sullivan,[1] ha?"

"Partner yapıldığımızda bize böyle demeye başladılar," dedi Sullivan. "Ve bu yakıştırma üstümüzde kaldı."

Bosch başını salladı. Tanışma faslı için bu kadarı yeterdi. Herkesin bir lakabı ve bu lakabın bir hikâyesi olurdu. Bu iki ajanın toplam yaşı Bosch'unki kadar bile değildi ve büyük ihtimalle Gilbert ve Sullivan'ın kim oldukları hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Demek ki Edward Roman'ı tanıyorsunuz, öyle mi?"

"O şerefe nail olduk," dedi Reyes. "Buralarda sürten bok parçalarından biri."

"Ama sana telefonda söylediğim gibi onu yaklaşık bir aydan beri görmedik," dedi Sullivan. "Bu nedenle sana ondan sonraki en iyi adayı bulduk. Roman'ın ortağını. Kadın buradaki motelde, üç numaralı odada kalıyor."

"Adı ne?"

Sullivan bir kahkaha attı ama Bosch nedenini anlayamadı.

---

1 Ç. N. William S. Gilbert ve Arthur Sullivan: 19'uncu yüzyıl İngiliz operet yazarı ve bestecileri.

"Adı Sonia Reyes," dedi Reyes. "Ama akrabalığımız yok."

"Bildiği kadarıyla," diye ekledi Sullivan. Bu lafın üzerine attığı kahkahayı Bosch duymazlıktan geldi.

"Bana hecelesene," dedi Bosch. Sonra not defterini çıkarıp ismi yazdı. "Şimdi odada olduğuna emin misiniz?"

"Eminiz," dedi Reyes.

"Pekâlâ, içeriye girmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Reyes, "ama içeriye seninle birlikte girmeyi düşünüyorduk. Sana karşı cadılaşabilir."

Bosch elini uzatıp onun omzuna dokundu.

"Hayır, yalnız gireyim. Odada kalabalık olmasını istemiyorum."

Reyes anladığını göstermek için başını salladı. Bosch orada yapacaklarına kimsenin tanık olmasını istemiyordu.

"Ama yardımlarınız için teşekkür ederim. Unutmayacağım."

"Önemli bir dava mı?" diye sordu Sullivan.

Bosch kapıyı açıp dışarıya çıktı. "Tüm davalar önemlidir."

Kapıyı kapatıp otomobilin tepesine iki kez vurduktan sonra yürüdü.

Motelin etrafında iki metre yüksekliğinde bir çit vardı. Bosch bir düğmeye bastıktan sonra rozetini kameraya tuttu. Bir vızıltı sesiyle kapı açıldı. Bosch ofise uğramadan doğruca odalara giden koridora yürüdü.

"Hey!" diye bağırdı arkasından bir ses.

Bosch dönüp bakınca gömlek düğmeleri açık bir adamın ofis kapısından dışarıya uzanmış olduğunu gördü.

"Nereye böyle selamsız sabahsız?"

"İçeriye dön ve kapını kapa. Polis işi."

"Bana ne. Seni içeriye aldım ama burası özel mülk. Öyle paldır küldür odalara..."

Bosch adama doğru hızlı adımlarla doğru yürüyünce adam ürktü ve Bosch'un başka bir şey söylemesine fırsat vermeden geri çekildi.

"Tamam, tamam. Girebilirsin."

Adam ofisine girip kapıyı kapadıktan sonra Bosch başka bir engel çıkmadan üç numaralı odayı buldu. Bir şeyler duymayı umarak kapıya kulağını dayadı ama hiç ses yoktu.

Bir dikiz deliği vardı. Bosch parmağıyla deliği kapatıp kapıyı tıklattı.

"Sonia, kapıyı aç. Beni Eddie gönderdi."

"Kimsin?"

Hırıltılı ve kuşkucu bir kadın sesiydi. Bosch her zaman işe yarayan şifreyi kullandı.

"Önemli değil. Eddie işini bitirene kadar seni idare edecek bir şey gönderdi."

Cevap yoktu.

"Tamam, Sonia. Ona ilgilenmediğini söylerim. Bunu isteyen başkaları var."

Parmağını delikten çekip yürümeye başladı. Bir saniye sonra kapı açıldı.

"Bekle."

Bosch döndü. Kapı bir karış aralanmıştı. Kadının boş bakan gözleri ve arkasındaki odada loş bir ışık göründü.

"Göster, bakayım."

Bosch etrafına bakındı.

"Ne, burada, açıkta mı?" dedi. "Her yerde kameralar var."

"Eddie bana yabancılara kapıyı açmamamı söyledi. Sende polis tipi var."

"Belki de öyleyimdir ama bu beni Eddie'nin gönderdiği gerçeğini değiştirmez."

Bosch tekrar arkasını dönmeye başladı. "Dediğim gibi, ona elimden geleni yaptığımı söylerim. Sana iyi geceler."

"Peki, peki. İçeriye girebilirsin ama sadece teslimat için. Başka bir şey olmaz."

Bosch kapıya yürüdü. Kadın arkaya geçip kapıyı açtı. Bosch içeriye girip ona dönünce elindeki tabancayı gördü. Eski tip bir revolverdi, açıkta kalan yuvalarda mermi gözükmüyordu. Bosch ellerini göğüs hizasına kaldırdı. Kadının acı içinde olduğunu görebiliyordu. Uyuşturucu bağımlılarının gösterdiği körü körüne inançla birisinin gelmesi için beklemişti.

"Buna gerek yok, Sonia. Hem zaten Eddie'nin sana mermi bırakmış olduğunu hiç sanmam."

"Bir tane var. Denemek ister misin?"

Herhâlde o son mermiyi kendisi için saklamıştı. Kadın bir deri bir kemikti ve yolun sonuna gelmiş gibi görünüyordu. Eroin bağımlılarının yolları kısa olurdu.

"Ver bakalım," dedi kadın. "Hemen."

"Tamam, peki, sakin ol. Yanımda."

Bosch sağ elini ceket cebine sokup Michael Haller'ın mutfağından aldığı ve rulo yaptığı alüminyum folyoyu çıkardı. Kolunu açıp bunu vücudunun sağ tarafında tuttu; kadının çaresizlik içinde gözlerini eline dikeceğini biliyordu. Sol elini hızla uzatıp elindeki tabancayı kaptı. Sonra üstüne doğru yürüyüp onu sertçe yatağın üstüne itti.

"Kes sesini ve sakın kımıldama," dedi.

"Bu da ne..."

"Sana kes dedim!"

Bosch tabancanın namlusunu kırıp içine baktı. Kadın doğru söylemişti. İçinde tek bir kurşun vardı. Bosch bunu çıkarıp cebine attıktan sonra tabancayı beline taktı. Rozetini gösterdi.

"Haklıymışsın," dedi.

"Ne istiyorsun?"

"Sırası gelince söylerim."

Bosch yatağın etrafında dolanıp odayı gözden geçirdi. Ağır bir sigara kokusuyla vücut kokusu vardı. Yerde, içinde kadının eşyaları olan birkaç tane naylon torba gördü. Birinde ayakkabıları, diğerlerinde de elbiseleri. Yatağın yanındaki komodinde tıka basa dolu bir kül tablasıyla cam bir tüp duruyordu.

"Sorunun ne, Sonia? Kokain mi? Eroin mi? Yoksa metamfetamin mi?"

Sonia cevap vermedi.

"Neye ihtiyacın olduğunu bilirsem sana yardım edebilirim."

"Senin yardımını istemiyorum."

Bosch dönüp kadına baktı. O âna kadar her şey tahmin ettiği gibi gitmişti.

"Gerçekten mi?" dedi Bosch. "Yardımıma ihtiyacın yok, öyle mi? Sence Eddie Roman sana dönecek mi?"

"Dönecektir."

"Haberin olsun. Çoktan gitti bile. Tahminimce onu alıp tertemiz ettiler ve ondan istediklerini yapana kadar buraya gelmeyecek. Ona verdikleri parayı alacak, bunu bitirdikten sonra da kendisine yeni bir partner bulacaktır."

Bosch susup kadının yüzüne baktı.

"Bulacağı partner de hâlâ piyasada talep edilen biri olacak."

Kadının gözlerinde gerçeği işittiği zaman bunu anlayanlara özgü bir ifade vardı.

"Beni rahat bırak," dedi kadın hırıltılı bir fısıltıyla.

"Sana zaten bilmediğin bir şeyi söylemediğimin farkındayım. Eddie'yi sandığından da uzun bir zamandan beri bekliyordun, değil mi? Bu odada kaç gün daha kalma hakkın kaldı?"

Kadının gözlerinde sorunun cevabı okunuyordu.

"O hakkın çoktan doldu, değil mi? Herhâlde oda ücretini aşağıdaki adama sakso çekerek ödüyorsundur. Bu şekilde ne kadar daha sürebilir? Çok geçmez, nakit para istemeye başlar."

"Sana git buradan dedim."

"Gideceğim. Ama sen de benimle geleceksin, Sonia. Şimdi."

"Ne istiyorsun?"

"Eddie Roman hakkında bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum."

Dördüncü Bölüm

Sessiz Tanık

37

8 Nisan Perşembe, saat 09.01

Yargıç jürinin çağrılmasını istemeden önce Clive Royce ayağa kalkıp mahkemeden beraat kararı verilmesini talep etti. İddia makamının kanıtlama sorumluluğunu yerine getiremediğini öne sürdü. Savcıların sunduğu delillerin suçla ilgili makul şüphe sınırını aşamadığını iddia etti. Savcılık adına tartışmak için hemen ayağa fırlamak üzereyken yargıç eliyle yerimden kalkmamamı işaret etti. Sonra da Royce'a cevap verdi.

"Talebiniz reddedildi," dedi Breitman. "Mahkeme iddia makamının sunduğu delillerin jürinin göz önüne alması için yeterli olduğunu düşünüyor. Bay Royce, savunmanızı yapmak için hazır mısınız?"

"Hazırım, Sayın Yargıç."

"Tamam, o hâlde jüriyi salona alabiliriz. Bir açılış konuşması yapacak mısınız?"

"Kısa bir konuşmam var, Sayın Yargıç."

"Peki o zaman, bunu yapmanızı bekleyeceğim."

Jüri üyeleri salona girip locadaki yerlerini aldılar. Çoğunun yüzünde bir beklenti ifadesi gördüm. Bunu iyiye alamet olarak algıladım; sanki iddia makamının sunduğu onca delile karşı savunma ne halt edebilir gibi düşündüklerini varsaydım. Belki iyimser bakıyor olabilirdim ama yetişkin hayatımın çoğu kısmını jürileri inceleyerek geçirmiştim ve o sırada gördüğüm ifadeleri hoşuma gidiyordu.

Yargıç jüriyi karşıladıktan sonra Royce'un bir açış konuşması yapacağını, daha sonra deliller ve tanık ifadeleriyle desteklemediği sürece bunda olguları sıralama amacı olmadığını hatırlamalarını istedi. Royce elinde not veya dosya olmadan büyük bir güvenle kürsüye geldi. Açış konuşmaları sırasında ben de aynı felsefeye inanırdım. Jüri üyelerinin gözlerine bak, teorin ne kadar uçuk ve inanılması zor da olsa hiç tereddüt göstermeden anlat. Satış yap. Eğer bizzat senin buna inanmadığını düşünürlerse onlar hayatta inanmaz.

Royce'un açış konuşmasını savunma başlangıcına erteleme stratejisi meyvelerini şimdi verecekti. Güne ve iddiasına başlarken jüriye gerçek olması gerekmeyen, daha önce duruşma salonlarında hiç duyulmamış bir demeç verecekti. Jürinin ilgisini topladığı sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Sayın jüri üyeleri, günaydın. Bugün duruşmanın yeni bir aşaması başlıyor. Savunma aşaması. Bu aşamada size hikâyenin bizim tarafımızdan görünüşünü anlatmaya başlayacağız. İnanın bu, savcılığın son üç günde size sunduğu hikâyeden neredeyse tamamen farklı olacaktır.

"Çok fazla vaktinizi almayacağım çünkü ben de Jason Jessup da iddia makamının ya bulamadığı ya da size sunmamayı tercih ettiği delilleri ortaya getirmeyi çok istiyoruz. Şu anda hangi delilleri size sunmadıklarının önemi yok; önemli olan sizlerin bunları şimdi duymanız ve 16 Şubat 1986 tarihinde Windsor Bulvarı'nda neler olduğuyla ilgili tablonun bütününü görmenizi sağlayacak olmasıdır. Sizden dikkatle dinlemenizi ve izlemenizi rica ediyorum. Bunu yaparsanız gerçeğin yüzeye çıkışını görürsünüz."

Royce konuşurken Maggie'nin karalama yaptığı not defterine baktım. Büyük harflerle LAF EBESİ! yazmıştı. İçimden, daha bir şey görmüş değilsin, diye geçirdim.

"Bu dava tek bir şey hakkındadır," diye devam etti Royce. "Bir ailenin karanlık sırları. Savcılığın sunumu sırasında sizler sadece kısaca bir göz atmış oldunuz. Savcılık size buz dağının sadece bir ucunu gösterdi ama bugün buz dağının tamamını göreceksiniz. Bugün buz gibi ve sert gerçeği öğreneceksiniz. Bugün buradaki gerçek mağdurun Jason Jessup olduğunu anlayacaksınız. En karanlık sırlarını gizlemeye çalışan bir ailenin kurbanı olan Jason Jessup."

Maggie bana doğru uzanıp fısıldadı: "Sıkı dur."

Başımı salladım. Royce'un nereye varmak istediğini biliyordum.

"Bu duruşma bir çocuğu öldüren bir canavar hakkındadır. Genç bir kızı kirletip diğerine bulaşmak üzereyken bir terslik olunca o çocuğu öldüren bir canavar. Bu duruşma o canavardan çok korktukları için bu cinayeti örtbas edip suçu başka birine yükleme planını uygulayan bir aile hakkındadır. Tamamen suçsuz bir insana."

Royce son cümlesini söylerken parmağıyla Jessup'ı işaret etti. Maggie tiksintiyle başını iki yana salladı; bu hareketi jüriyi etkilemek içindi.

"Jason, lütfen ayağa kalkar mısın?" dedi Royce.

Müvekkili ayağa kalktı ve jüriye döndü; büyük bir pişkinlikle her bir üyenin yüzünü taradı.

"Jason Jessup suçsuz bir adamdır," dedi Royce sesine uygun dozda bir öfke katarak. "Kurbandır. Bir çocuğun hayatını

almak gibi korkunç bir suçu örtbas etmek için irticalen yapılan bir plana kurban olmuş, suçsuz bir insandır."

Jessup yerine otururken Royce sözlerinin her bir jüri üyesinin vicdanını kavurması için bekledi. Planladığı gibi çok iyi rol yapıyordu.

"Burada iki tane mağdur var," dedi epey sonra. "Melissa Landy bir mağdurdur. Hayatını kaybetti. Jason Jessup da mağdurdur çünkü ondan hayatını almaya çalışıyorlar. Aile ona karşı bir komplo hazırladı, polisler de bu yönde gittiler. Delilleri göz ardı edip kendi delillerini yerleştirdiler. Ve şimdi, yirmi dört yıl sonra, tanıklar öldükten veya anıları bulanıklaştıktan sonra onu..."

Royce gerçeğin ağır yükü altında fena hâlde eziliyormuş gibi başını eğdi. Birazdan her şeyi toparlayacağını biliyordum.

"Sayın jüri üyeleri, sadece tek bir nedenle burada bulunuyoruz. Gerçeği aramak için. Bugün sona ermeden önce Windsor Bulvarı hakkındaki gerçeği öğrenmiş olacaksınız. Jason Jessup'ın masum olduğunu öğreneceksiniz."

Royce yine durdu, sonra jüriye teşekkür edip yerine oturdu. Çok iyi prova edilmiş olduğuna inandığım bir anda Jessup kolunu avukatının omzuna koydu ve ona teşekkür etti.

Ne var ki yargıç, Royce'un kurnazca sunulmuş bu açılış konuşmasının tadını çıkarmasına izin vermeyecekti. İlk tanığını çağırmasını söyledi. Dönüp arkama bakınca Bosch'un duruşma salonunun en arkasında ayakta durmakta olduğunu gördüm. Bana başıyla işaret çaktı. Royce bana ilk tanığının Sarah Ann Gleason olduğunu söyleyince onu otelinden getirmesi için Bosch'u göndermiştim.

"*Savunma* Sarah Ann Gleason'ı kürsüye çağırıyor," dedi Royce. İşlerin bu yöne dönmesi onu şaşırtmış gibi *savunma* sözcüğünü tuhaf bir şekilde vurgulamıştı.

Bosch salondan çıktı ve çok geçmeden Gleason'la birlikte döndü. Ara kapıya kadar ona eşlik ettikten sonra onun yanından ayrıldı. Sarah yine mahkeme için rahat bir kıyafet giymişti; üstünde beyaz bir köylü gömleğiyle kot pantolon vardı.

Yargıç Gleason'a hâlâ yemin altında olduğunu hatırlattıktan sonra onu Royce'a devretti. Royce bu kez kürsüye gelirken yanına kalın bir dosya ve not defterini almıştı. Büyük ihtimalle bunların çoğu –en azından o dosya– Gleason'ı ürkütmek, hayatında yapmış olduğu bütün yanlışların kayıtlı olduğu bir dosyası olduğunu göstermek amaçlıydı.

"Günaydın Bayan Gleason."

"Günaydın."

"Dün burada üvey babanız Kensington Landy'nin cinsel istismarına maruz kaldığınızı anlatmıştınız. Bu doğru mu?"

"Evet."

Sarah'ın ağzından çıkan ilk sözle birlikte onun korku içinde olduğunu anladım. Royce'un açış konuşmasını dinlemesini sağlamış, onu savunmanın hangi yolu tutacağı konusunda hazırlamıştık. Oysa daha şimdiden korku belirtileri gösteriyordu ve böyle bir tavır jüride hiç iyi bir etki bırakmazdı. Maggie'yle benim yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sarah o kürsüde tek başınaydı.

"Hayatınızın hangi döneminde bu istismar başladı?"

"On iki yaşımdayken."

"Ve ne zaman sona erdi?"

"On üç yaşımdayken. Kız kardeşimin ölümünden hemen sonra."

"Kardeşimin öldürülmesi demeyişiniz dikkatimi çekti. Ölümü dediniz. Bunun için bir neden var mı?"

"Ne demek istediğinizden emin değilim."

"Yani kız kardeşiniz öldürülmüştü, değil mi? Bu bir kaza değildi, doğru mu?"

"Hayır, cinayetti."

"O hâlde az önce neden bundan onun ölümü diye söz ettiniz?"

"Emin değilim."

"Kardeşinize olanlar konusunda aklınız karışık mı?"

Gleason cevap vermeden Maggie ayağa kalkıp itiraz etti.

"Savunma avukatı tanığı taciz ediyor," dedi. "Cevap almaktan ziyade ondan duygusal bir tepki çıkarmaya çalışıyor."

"Sayın Yargıç, sadece tanığın bu cinayete nasıl ve neden bu şekilde baktığını öğrenmeye çalışıyorum. Tanığın zihin durumunu açıklaması için. Sorduğum soruya cevap almaktan başka bir şey çıkarmaya çalışmıyorum."

Yargıç bir an durum muhakemesi yaptıktan sonra kararını verdi.

"İzin veriyorum. Tanık soruya cevap verebilir."

"Soruyu tekrar edeyim," dedi Royce. "Bayan Gleason, kardeşinize olanlar konusunda aklınız karışık mı?"

Avukatlar ve yargıç arasındaki konuşmalar sırasında Gleason kendini biraz toparlamıştı. Royce'un yüzüne sert bir bakış atarak cevabını verdi.

"Hayır, olanlar konusunda aklım karışık değil. Ben oradaydım. Kardeşim müvekkiliniz tarafından kaçırıldı, bundan sonra da kardeşimi hiç görmedim. Bu konuda aklım hiç karışık değil."

İçimden ayağa kalkıp onu alkışlamak geldi ama sadece kendi kendime başımı sallamakla yetindim. Çok ama çok güzel bir cevaptı. Ama Royce suratına bir domates atılmamış gibi rolünü oynamaya devam etti.

"Ne var ki hayatınız boyunca aklınızın karışık olduğu dönemler de vardı, değil mi?"

"Kız kardeşim, ona ne olduğu ve onu kimin kaçırdığı konusunda mı? Hiçbir zaman."

"Akıl hastaneleri ve cezaevlerinin psikiyatri koğuşlarında gözetimde bulunduğunuz zamanları kastediyorum."

Gleason başını öne eğdi; hayatının kayıp saydığı yılları ortaya serilmeden bu duruşmadan sıyrılamayacağını anlıyordu. Maggie'nin ona söylediği gibi karşılık vermesini ümit etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Kardeşimin ölümünden sonra hayatımda pek çok şey ters gitti," dedi.

Sonra da başını kaldırıp Royce'un yüzüne bakarak devam etti.

"Evet, bahsettiğiniz yerlerde zaman geçirdim. Bence bunun nedeni Melissa'ya olanlardı; danışmanlarım da bana hak vermişti."

Güzel cevap, dedim içimden. Sarah mücadele ediyordu.

"O konuya sonra tekrar geleceğiz," dedi Royce. "Ama kız kardeşinize dönecek olursak... cinayet zamanında on iki yaşındaydı, değil mi?"

"Doğru."

"Üvey babanızın size cinsel istismar uygulamaya başladığında siz de o yaştaydınız. Doğru mu?"

"Evet, yaklaşık o yaştaydım."

"Kardeşinizi üvey babanız konusunda uyardınız mı?"

Gleason vereceği cevabı düşünürken uzunca bir an geçti. Bunun nedeni iyi bir cevap olmayışıydı.

"Bayan Gleason?" diye uyardı yargıç. "Lütfen soruya cevap verin."

"Hayır, onu uyarmadım. Bunu yapmaya korktum."

"Kimden korktunuz?" diye sordu Royce.

"Üvey babamdan. Sizin de belirttiğiniz gibi hayatım boyunca birçok terapiden geçtim. Bir çocuğun böyle bir şeyi hiç kimseye söyleyememesinin yadırganacak bir şey olmadığını biliyorum. İnsan o davranış içinde hapsoluyor. Korku içinde hapsoluyor. Bu durum bana birçok kez anlatıldı."

"Başka bir deyişle hayatınızı sürdürebilmek için durumu kabulleniyorsunuz."

"Öyle de denebilir. Ama bu çok basite indirgemek olur. Çok daha..."

"Ama o zamanlarda hayatınızda çok fazla korku var mıydı?"

"Evet ve..."

"Üvey babanız size yaptıklarını kimseye söylememenizi söyledi mi?"

"Evet, bana..."

"Sizi tehdit etti mi?"

"Eğer birisine söylersem beni annemden ve kardeşimden ayıracaklarını söyledi. Yetkililere annemin bundan haberdar olduğunu bildirecek, onlar da annemin kifayetsiz olduğuna karar vereceklerdi. Sonra da Melissa'yla beni götüreceklerdi. Koruyucu aileler iki çocuk alamadıkları için Melissa'dan ayrılmak zorunda kalacaktım."

"Ona inandınız mı?"

"Evet, on iki yaşındaydım. Ona inandım."

"Ve bu sizi korkuttu, değil mi?"

"Evet. Ailemle bir arada olmak istiyor..."

"Üvey babanız kardeşinizi öldürdükten sonra hayatınızı sürdürebilmenizi ve durumu kabullenebilmenizi sağlayan da onun sizin üstünüzdeki kontrolü ve tehdidi değil miydi?"

Maggie ayağa fırlayıp itiraz etti; soru yönlendiriciydi ve olgulara değil varsayıma dayanıyordu. Yargıç onu haklı bulup itirazı kabul etti.

Royce yılmadı ve gözünü kırpmadan Gleason'ın üstüne gitmeye devam etti.

"Sizin ve annenizin, üvey babanızın Melissa'nın öldürülüşünü örtbas etmek için size söylediklerini aynen yaptığınız ve aynı ifadeleri kullandığınız doğru değil mi?"

"Hayır, bu doğru ..."

"Size bu kişinin bir kamyon sürücüsü olduğunu ve polislerin buraya getirdiği adamlardan birini seçmenizi söyledi."

"Hayır! Söylemedi..."

"İtiraz ediyorum!"

"Ön bahçede saklambaç oynadığınız falan yoktu, değil mi? Kardeşiniz evin içinde Kensington Landy tarafından öldürülmüştü. Bu doğru değil mi?"

"Sayın Yargıç!"

Maggie artık bağırmaya başlamıştı.

"Savunma avukatı bu yönlendirici sorularla tanığı taciz ediyor. Cevap istediği yok. Sadece kendi yalanlarını jüriye dinletmeye çalışıyor!"

Yargıç bir Maggie'ye, bir Royce'a baktı.

"Pekâlâ, herkes sakin olsun. İtiraz kabul edildi. Bay Royce, tanığa sorularınızı birer birer sorun ve cevap vermesi için zaman tanıyın. Ve yönlendirici soru sormayacaksınız. Onu tanık olarak sizin çağırdığınızı hatırlatmama gerek var mı? Eğer onu yönlendirmek istediyseniz fırsatınız varken ona çapraz sorgu uygulardınız."

Royce yüzüne en iyi pişmanlık ifadesini oturttu. Bunu yapmak hiç kolay değildi.

"Sayın Yargıç, kendimi kaptırdığım için özür dilerim," dedi. "Bir daha olmayacak."

Bir daha olup olmaması önemli değildi. Royce mesajını çoktan iletmişti. Amacı Gleason'dan bir itiraf almak değildi. Aslın-

da bu yönde beklediği bir şey de yoktu. Maksadı kendi farklı teorisini jüriye dinletmekti ve bunu da çok başarılı bir şekilde yapmıştı.

"Pekâlâ, devam edelim," dedi Royce. "Daha önce söylediklerinize göre yetişkin hayatınızın önemli bir kısmını danışmanlarla ve uyuşturucu tedavisi görerek geçirmişsiniz, tabii gözetim altında tutulduğunuz zamanlar da olmuş. Bu doğru mu?"

"Bir noktaya kadar," dedi Gleason. "Uzun zamandan beri temiz ve ayık hâlde..."

"Sadece sorulan soruya cevap verin," diye kesti onun sözünü Royce hemen.

"İtiraz ediyorum," dedi Maggie. "Tanık soruya cevap vermeye çalışıyor fakat Bay Royce cevabın tamamını sevmediği için sözünü kesiyor."

"Bay Royce, bırakın tanık soruyu cevaplasın," dedi Breitman usanmış bir ifadeyle. "Devam edin, Bayan Gleason."

"Yedi yıldan beri temiz olduğumu ve toplumun üretken bir üyesi olarak yaşadığımı söylüyordum."

"Teşekkür ederim, Bayan Gleason."

Royce bundan sonra Sarah'ı acı ve keder dolu bir tarih tünelinden geçirip her tutuklanışını ve onun uzun bir süre içinde bulunduğu sefil hayatını ayrıntılarıyla ortaya serdi. Maggie sık sık itiraz edip bunun Sarah'ın Jessup'ı teşhis etmesiyle bir ilgisinin bulunmadığını öne sürdü fakat Breitman sorgulamanın büyük bir bölümüne devam izni verdi.

Nihayet Royce zemini bir sonraki tanığına hazırlamak için sorgulamasını toparladı.

"Kuzey Hollywood'daki rehabilitasyon merkezine dönecek olursak, 1993 yılında orada beş ay kaldınız, değil mi?"

"Tam olarak ne zaman ve ne kadar süre olduğunu hatırlamıyorum ama belli ki bu kayıtlar elinizde."

"Ama orada Eddie adıyla tanınan Edward Roman adındaki başka bir danışanla tanıştığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Ve onunla çok yakın ilişkiniz mi oldu?"

"Evet."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Grup terapisinde birlikteydik."

"O sıralar Eddie Roman'la ilişkinizi nasıl tanımlardınız?"

"Terapi sırasında aynı insanları tanıdığımızı ve aynı şeyleri yapmaktan –yani uyuşturucu kullanmak– hoşlandığımızı fark ettik. Böylece birlikte takılmaya başladık ve bu durum tahliye edilmemizden sonra da devam etti."

"Romantik bir ilişki miydi?"

Gleason güldü ama bu soruyu eğlenceli bulduğu için değildi.

"İki uyuşturucu bağımlısı arasında ne kadar aşk olabilirse," dedi. "Bence doğru terim *destekleyici* olurdu. Birlikte olmakla birbirimize destek sağlıyorduk. Ama aşk kelimesini kullanmam. Arada bir seks yapıyorduk – gücü yettiği zaman... Ama aşk yoktu, Bay Royce."

"Ama bir ara ikinizin evli olduğuna inandığınız bir dönem yok muydu?"

"Eddie bana rahip olarak tanıttığı bir adamla kumsalda bir tezgâh hazırladı. Ama gerçek değildi. Yasal değildi."

"Ama o sırada bunu gerçek sandınız, değil mi?"

"Evet."

"O hâlde ona aşıktınız, değil mi?"

"Hayır, ona âşık değildim. Sadece beni koruyabileceğini düşünüyordum."

"Demek ki evlendiniz ya da hiç değilse siz öyle sanıyordunuz. Birlikte yaşadınız mı?"

"Evet."

"Nerede?"

"Vadi'deki farklı motellerde."

"Birlikte olduğunuz onca süre boyunca Eddie'ye bazı sırlarınızı söylemiş olmalısınız, değil mi?"

"Bazı şeyleri söyledim, evet."

"Kardeşinizin öldürülüşüyle ilgili herhangi bir sırrınızı söylediniz mi?"

"Eminim bir şeyler söylemişimdir. Bunu sır olarak tutmuyordum ki. Bu konuda Kuzey Hollywood'daki grup terapisinde de konuşmuştum, Eddie de oradaydı."

"Üvey babanızın kız kardeşinizi öldürdüğünü ona söylediniz mi?"

"Hayır çünkü öyle bir şey olmadı."

"Demek ki Eddie Roman bu duruşma salonuna gelip ifade verse ve sizin ona böyle anlattığınızı söylese yalan mı olacak?"

"Evet."

"Ama siz dün de bugün de ifadenizde danışmanlara ve polise yalanlar söylediğinizi anlattınız. Hayatınızda hırsızlık ve işlemiş olduğunuz pek çok suç var. Ama bu konuda yalan söylemiyorsunuz. İnanmamız gereken şey bu mu?"

"Yalan söylemiyorum. Hayatımın böyle şeyleri yaptığım bir döneminden söz ediyorsunuz. Bunu inkâr etmiyorum. Rezil bir insandım, tamam mı? Ama bunları aştım, hem de çok uzun bir zaman önce. Şimdi yalan söylemiyorum."

"Peki Bayan Gleason, başka sorum yok."

Royce yerine otururken Maggie'yle kafa kafaya verdik ve fısıldaştık.

"Sarah çok iyi dayandı," dedi Maggie. "Bence etkisi öylece kalsın, sadece bir iki noktayı vurgulayayım."

"İyi fikir."

"Bayan McPherson?" dedi yargıç.

Maggie ayağa kalktı.

"Evet, Sayın Yargıç. Sadece birkaç sorum var."

Elinde not defteriyle kürsüye gitti. Isınma sorularını atlayıp doğrudan hedeflediği konuya girdi.

"Sarah, bu Eddie Roman denen adam ve o sahte evlilik – evlenmek kimin fikriydi?"

"Eddie evlenmemizi istedi. Bir takım olarak çalışacağımızı, her şeyi paylaşacağımızı söyledi. Beni koruyacaktı ve eğer tutuklanırsak birbirimiz aleyhine ifade vermeye kimsenin bizi zorlayamayacağını anlattı."

"O koşullar altında bir takım olarak çalışmak ne anlama geliyordu?"

"Ee... uyuşturucu satın alabilmek ve bir motelde kalabilmek için vücudumu satmamı istiyordu."

"Eddie için bunu yaptın mı?"

"Kısa bir süre. Sonra tutuklandım."

"Eddie seni kefaletle çıkardı mı?"

"Hayır."

"Duruşmana geldi mi?"

"Hayır."

"Sabıka kaydında fahişelik suçunu kabul ettiğin ve hapis yattığın yazılı, bu doğru mu?"

"Evet."

"Ne kadar süre?"

"Galiba on üç gündü."

"Ve sen cezaevinden çıktığında Eddie seni karşıladı mı?"

"Hayır."

"Onu bir daha hiç gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

Maggie notlarını karıştırdı, birkaç sayfa atlayıp aradığı şeyi buldu.

"Pekâlâ, Sarah, bugün birkaç kez Bay Royce'un senin ne kadar süreyle uyuşturucu kullandığın sorusuna bu dönemi hatırlamadığını söylemiştin. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet, doğru."

"Onca yıl uyuşturucu kullandığın, terapi ve gözaltında bulunduğun zamanlarda kız kardeşin Melissa'ya olanları hiç unutabildin mi?"

"Hayır. Hiçbir zaman. Bunu her gün düşündüm. Hâlâ da düşünüyorum."

"Sen çalıların ardından seyrederken ön bahçenize girip kardeşini yakalayan adamı hiç unutabildin mi?"

"Hayır. Hiçbir zaman. Onu her gün düşündüm. Hâlâ da düşünüyorum."

"Kardeşini kaçıran kişi olarak teşhis ettiğin adam hakkında kuşkuya düştüğün bir an oldu mu?"

"Hayır."

Maggie döndü ve o sırada önündeki not defterine büyük ihtimalle anlamsız şeyler karalayan Jessup'a öldürücü bir bakış attı. Uzun süre gözlerini ondan ayırmadı. Tam Jessup sorgulama neden durdu diye merak edip başını kaldırdığındaysa Maggie son sorusunu sordu.

"Bir an bile bir kuşku duymadın mı, Sarah?"

"Hayır, hiçbir zaman."

"Teşekkür ederim, Sarah. Başka sorum yok."

38

8 Nisan Perşembe, saat 10.35

Yargıç, Sarah Gleason'ın ifadesinden sonra sabah molasını verdi. Bosch oturduğu yerde Royce ve Jessup'ın salondan çıkmak üzere kapıya yürümelerini bekledikten sonra tanığını almak üzere kalktı. Jessup yanından geçerken onun koluna dokundu.

Yanından geçerken gülümseyerek, "Galiba makyajın akmaya başladı, Jason," dedi.

Jessup durup ona döndü ve tam karşılık verecekken Royce öbür koluna yapışıp onu uzaklaştırdı.

Bosch da Gleason'ı almak üzere tanık kürsüne yürüdü. Sarah tanık kürsüsünde iki gün geçirdikten sonra hem duygusal hem bedensel olarak tükenmiş görünüyordu. Sandalyeden kalkmak için bile yardıma ihtiyacı varmış gibiydi.

"Sarah, çok iyiydin," dedi Bosch.

"Sağ ol. Bana inanan oldu mu pek anlayamadım."

"Hepsi inandı, Sarah. Hepsi inandı."

Bosch onu savcılık masasına götürdü. Haller ve McPherson da Sarah'ın ifadesi konusunda aynı görüşü paylaşıyorlardı. McPherson koltuğundan kalkıp Sarah'a sarıldı.

"Jessup'a karşı iyi mücadele ettin ve kız kardeşinin hakkını korudun," dedi McPherson. "Hayatın boyunca bununla gurur duyabilirsin."

Gleason birden gözyaşlarına boğuldu ve elleriyle gözlerini kapadı. McPherson ona bir kez daha sarıldı.

"Biliyorum, biliyorum. Uzun süre dayandın ve güçlü kaldın. Artık rahatça boşalabilirsin."

Bosch jüri locasına gidip oradan bir kutu kâğıt mendil aldı ve gözlerini silmesi için Gleason'a getirdi.

"Senin kısmın bitmek üzere," dedi Haller. "İfade verme faslı bitti; artık yapacağın tek şey salonda oturup duruşmayı izlemek olacak. Eddie Roman ifade verirken senin ön sırada oturmanı istiyoruz. Bu bittikten sonra öğleden sonraki uçakla seni evine gönderebiliriz."

"Peki ama neden?"

"Çünkü Eddie Roman senin hakkında bir dolu yalan söyleyecektir ve eğer bunu yapacaksa yüzüne bakarak söylemek zorunda kalacak."

"Bunu dert edeceğini sanmıyorum. Hiçbir zaman dert etmedi."

"Jüri senin nasıl tepki verdiğini görmek isteyecektir. Ve onun nasıl tepki gösterdiğini. Hiç merak etme, Eddie'yi terletecek başka bir şey daha hazırlıyoruz."

Haller bunu dedikten sonra Bosch'a döndü.

"Bunun için hazır mısın?"

"Sen işaret ver, yeter."

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Gleason.

"Tabii," dedi Haller.

"Bu öğleden sonra o uçağa binmesem... hüküm verilene kadar burada kalsam... Kardeşim için."

"Bu çok hoşumuza gider, Sarah," dedi Maggie. "İstediğin kadar kalabilirsin."

* * *

Bosch salonun dışındaki koridorda durmuş, cep telefonu elinde tek parmağıyla kızına mesaj atıyordu. Tam o anda ona bir mesaj geldi. Haller'dandı ve tek kelimeydi.

ŞİMDİ

Bosch telefonu cebine sokup tanık bekleme odasına gitti. Sonia Reyes başı öne eğik, bir koltuğa yığılmış hâlde oturuyordu. Önündeki sehpada iki tane boş kahve fincanı vardı.

"Pekâlâ Sonia, uyanma zamanı geldi. Bu işi yapacağız. İyi misin? Hazır mısın?"

Sonia bezgin gözlerle ona baktı.

"Soru sayısı fazla oldu, polis bey."

"Pekâlâ, bir tane sorayım. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl göründüğüm hakkında mı? Sende klinikte bana verdikleri şeyden biraz daha var mı?"

"Hepsi o kadardı. Ama buradaki işimiz biter bitmez seni tekrar oraya götüreceğiz."

"Sen ne dersen, polis bey. Son kez cezaevinde kaldığımdan beri bu kadar erken kalkmamıştım."

"Aslında saat o kadar erken değil. Hadi gidelim."

Bosch'un desteğiyle duruşma salonuna doğru yürüdüler. Reyes, duruşmada *sessiz tanık* olarak bilinen bir rol oyna-

yacaktı. Duruşmada ifade vermeyecekti; bunu yapabilecek durumda değildi. Ama Bosch onu salona sokup ön sıraya oturtarak Edward Roman tarafından görülmesini sağlayacaktı. Böylece Roman'ı ona çizilen yoldan saptıracaklarını, belki de ifadesini değiştireceğini umuyorlardı. Roman'ın delil sunumu hakkındaki kuralı bilmediğine, dolayısıyla Sonia'nın duruşmada ifade verip söylediği yalanları ortaya çıkaramayacağından habersiz olduğuna güveniyorlardı.

Bosch salonda bulunan herkesin dikkatini çekebilmek için kapıyı gürültülü bir şekilde açtı ve Sonia'yı ön koltuklara doğru götürdü. Edward Roman tanık kürsüsündeydi; yemin etmiş, ifade vermeye başlamıştı. Üstünde Royce'un müvekkilleri için hazır bulundurduğu gardırobundan alınmış, bedenine hiç uymayan bir takım elbise vardı. Tıraş olmuş, saçları taranmıştı. Sonia'yı duruşma salonunda görünce gevelemeye başladı.

"İki kez grup terapisinde bulunduk ve..."

"Sadece iki kez mi?" diye sordu Royce. Arkasında müvekkilinin dikkatini dağıtan şeyin farkında değildi.

"Ne?"

"Sarah Gleason'la sadece iki kez grup terapisinde birlikte olduğunuzu söyledin."

"Hayır, öyle değil. Günde iki kez, demek istedim."

Bosch Sonia'yı üstünde 'rezerve' yazılı boş bir koltuğa yerleştirip yanına oturdu.

"Bu iş yaklaşık olarak ne kadar sürdü?" diye sordu Royce.

"Her biri on beş dakikaydı, galiba," dedi Roman gözlerini Sonia Reyes'ten ayırmadan.

"İkinizin terapide bulunması ne kadar sürdü, demek istedim. Bir ay mı, bir yıl mı, ne kadar sürdü?"

"Beş ay."

"Bu merkezdeyken sevgili mi oldunuz?"

Roman gözlerini yere çevirdi.

"Aa... evet, doğru."

"Bunu nasıl başardınız? Herhâlde böyle şeylere karşı bazı kurallar vardır."

"Eh, bilirsiniz, eğer iki taraf da istiyorsa mutlaka bir yol bulunur. Zaman bulduk. Yer bulduk."

"Bu ilişki merkezden çıkmanızdan sonra da devam etti mi?"

"Evet. O benden birkaç hafta önce çıkmıştı. Sonra ben de çıkınca tekrar birleştik."

"Birlikte mi yaşadınız?"

"A-ha."

"Bu, evet mi demek oluyor?"

"Evet. Bir şey sorabilir miyim?"

Royce durdu. Böyle bir şey beklemiyordu.

"Hayır, Bay Roman," dedi yargıç. "Soru soramazsınız. Bu süreç içinde sadece bir tanıksınız."

"Onu nasıl bu şekilde buraya getirebiliyorlar?"

"Kimi Bay Roman?"

Roman eliyle izleyici bölümünde oturan Reyes'i gösterdi.

"Onu."

Yargıç önce Reyes'e, sonra da onun yanında oturan Bosch'a baktı. Yüzünde ciddi bir kuşku ifadesi belirdi.

"Jüri üyelerinden birkaç dakikalığına bekleme odasına geçmelerini rica ediyorum. Çok sürmeyecek."

Jüri üyeleri salondan çıkıp bekleme odasına gittiler. Kapı kapanır kapanmaz yargıç doğruca Bosch'a döndü.

"Dedektif Bosch."

Bosch ayağa kalktı.

"Sol yanınızda oturan kadın kimdir?"

"Sayın Yargıç," dedi Haller. "Soruyu ben cevaplayabilir miyim?"

"Lütfen, cevaplayın."

"Dedektif Bosch'un yanında oturmakta olan kadın Sonia Reyes'tir; tanık danışmanı olarak iddia makamına yardım etmeyi kabul etmiştir."

Yargıç gözlerini Haller'dan Reyes'e, sonra yine Haller'a çevirdi.

"Şunu bir daha açıklar mısınız, Bay Haller?"

"Sayın Yargıç, Bayan Reyes tanıkla tanışıyor. Savunma makamı ifade vermesinden önce Bay Roman'ı bizden gizlediği için çapraz sorgulamamızı belirlemek amacıyla Bayan Reyes'ten tavsiyelerini rica ettik."

Haller'ın açıklaması Breitman'ın yüzündeki kuşku ifadesini değiştirmedi.

"Tavsiyeleri için ona bir ücret ödüyor musunuz?"

"Onun bir kliniğe kabul edilmesi için yardım edeceğiz."

"Umarım, öyle olur."

"Sayın Yargıç," dedi Royce. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Söyleyin, Bay Royce."

"Bence iddia makamının Bay Roman'ı ürkütmeye çalıştığı çok belli. Bu tam bir gangster hamlesi, Sayın Yargıç. Bölge Savcılığı makamından hiç beklemezdim."

"Bu benzetmeye şiddetle itiraz ediyorum," dedi Haller. "Danışman tutup onlardan yararlanmak duruşma kurallarına ve adabına tamamen uygun bir şeydir. Bay Royce geçen hafta bir jüri danışmanı çalıştırdı ve bu pekâlâ kabul edilebilir bir şeydi. Şimdi iddia makamı, müvekkilinin bir yalancı ve kadınları mağdur eden biri olduğunu ifşa edecek bir danışman getirince itiraz ediyor. Kusura bakmayın ama bence asıl gangster hamlesi budur."

"Pekâlâ, şimdi bunu tartışmayacağız," dedi Breitman. "İddia makamının Bayan Reyes'in danışmanlığından yararlanmasını kurallara uygun buluyorum. Şimdi jüriyi geri çağıralım."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," dedi Haller.

Jüri üyeleri locadaki yerlerine geçerlerken Haller dönüp Bosch'a baktı ve belli belirsiz bir baş işareti verdi. Bosch onun bu durumdan çok memnun olduğunu anlıyordu. Yargıçla olan konuşması Roman'a gerekli mesajı en iyi biçimde vermişti. Mesaj şuydu: Oyununu biliyoruz, sorma sırası bize geldiğinde bunu jüri de öğrenecek. Roman'ın önünde artık bir seçenek vardı. Ya savunma tarafında kalmayı sürdürür ya da iddia makamının adamı olurdu.

Jüri üyeleri yerlerini alınca sorgulama devam etti. Royce çabuk sorularla Roman ve Sarah Gleason'ın yaklaşık bir yıl süren bir ilişkileri ve uyuşturucular gibi özel hayat hikâyelerini de paylaştıkları konusunu işledi. Ama bu özel hayat hikâyelerini açıklama sırası gelince Roman bir dönüş yaptı ve Royce'u sap gibi açıkta bıraktı.

"Kardeşinin ölümüyle ilgili konuştuğu bir an geldi mi?" diye sordu Royce.

"Bir an mı? O kadar çok an oldu ki. O konuda çok fazla konuştu."

"Peki sana 'asıl hikâye' dediği bir şeyi ayrıntılarıyla anlattı mı?"

"Evet, anlattı."

"Sana anlattıklarını mahkemeye söyler misin?"

Roman cevap vermeden önce tereddüt edip çenesini kaşıdı. Bosch o anda çabalarının karşılığını ya alacaktı ya da hepsi heba olacaktı.

"Bahçede saklambaç oynadıklarını, bir adamın gelip kız kardeşini kaçırdığını ve her şeyi gördüğünü anlattı."

Bosch gözleriyle salonu taradı. Önce jüri üyelerine baktı; onlar bile Roman'ın başka bir şey söyleyeceğini beklemiş gibiydiler. Sonra savcılık masasına döndü. McPherson sevinçle Haller'ın kolunu tutmuş, sıkıyordu. Sonra da Royce'a baktı; savunma avukatı afallamıştı. Tıpkı beklediği cevabı alamayan bir öğretmen gibi yumruk yaptığı elini kalçasına dayamış, bir yandan da notlarına bakıyordu.

"Sarah Gleason'ın rehabilitasyon merkezindeki grup terapisinde anlattığı hikâye buydu, değil mi?" diye sordu Royce nihayet.

"Evet."

"Ama ikiniz çok özel ortamlardayken size olayların başka bir biçimini, kendi deyişiyle 'asıl hikâyeyi' anlattığı da doğru, değil mi?"

"Aa, hayır. Hemen her zaman aynı şeyleri anlattı."

Bosch McPherson'ın Haller'ın kolunu bir kez daha sıktığını gördü.

Royce okyanusun ortasında tek başına bırakılmış bir yüzücü gibiydi. Yorulup dibe batması kaçınılmaz görünüyordu. Elinden geleni yapmaya çalıştı.

"Bay Roman, bu yıl 2 Mart günü ofisimi arayıp savunma adına tanık olmayı teklif etmediniz mi?"

"Tarihinden emin değilim ama evet, ofisinizi aradım."

"Ve benim soruşturmacım Karen Revelle'le görüşmediniz mi?"

"Bir kadınla konuştum ama adını hatırlamıyorum."

"Ve ona şimdi anlattığınızdan çok daha farklı bir hikâye anlatmadınız mı?"

"Ama o zaman yemin altında falan değildim ki."

"Bu doğru, efendim, ama Karen'e farklı bir hikâye anlattınız, değil mi?"

"Olabilir. Hatırlamıyorum."

"O görüşmede Karen'e Bayan Gleason'ın size kardeşini üvey babasının öldürdüğünü anlattığını söylemediniz mi?"

Haller hemen kalkıp itiraz etti: Royce sadece tanığı yönlendirmekle kalmıyor, sorusunun temeli de bulunmuyordu. Ayrıca tanığın vermek istemediği bir ifadeyi jüriye dinletmeye çalışıyordu. Yargıç itirazı kabul etti.

"Sayın Yargıç," dedi Royce, "savunma makamı tanığıyla görüşmek için kısa bir ara rica ediyor."

Yargıç Haller'ın itiraz etmesine fırsat bırakmadan ricayı reddetti.

"Bu tanığın bu sabah verdiği kendi ifadesine bakılırsa 2 Mart'tan beri bu an için hazırlanacak zamanınız vardı. Otuz beş dakika sonra yemek arası verilecek. Tanığınızla o zaman görüşürsünüz, Bay Royce. Sıradaki sorunuzu sorun."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

Royce önündeki not defterine baktı. Bosch'un o açıdan görebildiği kadarıyla boş bir sayfaya bakıyordu.

"Bay Royce?" diye uyardı yargıç.

"Evet, Sayın Yargıç, sadece bir tarihi kontrol ediyordum. Bay Roman, 2 Mart'ta ofisimi neden aradınız?"

"Televizyonda davayla ilgili bir şey gördüm. Aslında sizi gördüm. Dava hakkında konuşuyordunuz. Sarah'ı bir şekilde tanımış olduğum için dava hakkında da bir şeyler biliyordum. Bana ihtiyacınız olabilir diye sizi aradım."

"Sonra da ofisime geldiniz, doğru mu?"

"Evet. Beni alması için o kadını gönderdiniz."

"Ve ofisime gelince şimdi jüriye anlattığınızdan farklı bir hikâye anlattınız, doğru mu?"

"Dediğim gibi o zaman neler söylediğimi pek hatırlamıyorum. Ben uyuşturucu bağımlısıyım, efendim. Daha sonra hatırlamadığım ve kastetmediğim bir dolu şey söylerim. Hatırladığım tek şey bu kadının gelip beni güzel bir otele yerleştireceğini söylediği. O sıralar böyle bir yerde kalacak param yoktu. Bu nedenle bana ne söylediyse onu anlattım."

Bosch sevinçle yumruğunu sıktı. Savunma için büyük bir bozgundu. İşlerin ne denli aleyhine döndüğünü fark etmiş mi diye Jessup'a baktı. Jessup da onun bakışını hissetmiş gibiydi. Durumu kavradıkça öfkesi kabarmış, gözleri kararmıştı. Bosch hafifçe öne eğilip parmağını kaldırdı ve boğazının üstünden geçirdi.

Jessup başını çevirdi.

39

8 Nisan Perşembe, saat 11.30

Mahkeme salonlarında yaşadığım çok güzel anlar vardır. Benim başarılı çalışmam sonucu özgürlüğüne kavuşacağını anlayan insanların yanında bulundum. Jüri önünde haklılığımı çok güzel ifade edip onları etkilediğim anlar oldu. Tanık kürsüsünde yalancıları acımasızca paçavra ettim. Profesyonel hayatımı böyle anlar değerli kılar. Ama bunlardan pek azı Edward Roman'ın verdiği ifadeyle Jason Jessup'ın savunmasının çöküşü kadar sevindirici olmuştu.

Roman savunma stratejisini yakıp yıkarken eski karım ve savcı yardımcım kolumu acıtacak kadar kuvvetli sıkıyordu. Elinde değildi. O da durumun farkındaydı. Royce bunun altından kalkamayacaktı. Zaten çürük bir temel üstüne kurulmuş olan savunması gözlerinin önünde çöküyordu. Tanığının yüz seksen derece dönüş yaparak onu çuvallatmasından daha önemli bir şey vardı. Jüri artık savunmanın bir yalancı üzerinde kurulduğunu görüyordu. Jüri böyle bir şeyi affetmezdi. İş bitmişti ve salondaki herkesin –yargıçtan izleyicilere kadar– bunu anladığını düşünüyordum. Jessup çöküyordu.

O ânın tadını paylaşmak için arkaya dönüp Bosch'a baktım. Ne de olsa sessiz tanık manevrası onun fikriydi. Baktığımda onu Jessup'a gırtlak kesme işareti yaparken gördüm. Bu uluslararası işaret 'işin bitti' anlamına gelirdi.

Tekrar salonun ön tarafına döndüm.

"Bay Royce," dedi yargıç. "Bu tanıkla devam edecek misiniz?"

"Bir dakika, Sayın Yargıç," dedi Royce.

Hayati bir soruydu. Royce'un bu aşamada Roman'la yapabileceği çok az şey vardı. Hasarı orada kesip sorgulamasını bitirebilirdi. Ya da yargıca Roman'ın düşman tanık olduğunu beyan ederdi ama kürsüye kendi getirdiği tanığı düşman ilan etmek bir avukat için çok utanç verici bir şeydi. Fakat bu hamle Royce'a biraz daha hareket alanı kazandırır, Roman'ın ilk başta savunma soruşturmacısına söylediği şeylerle şimdi neden böyle çözüldüğünü irdeleyen yönlendirici sorular sorabilmesine imkân sağlardı. Ne var ki Roman'ı delil takası sürecinde gizledikleri için bu ilk görüşmenin kaydı ve belgesi yoktu ve bu yol da tehlikelerle doluydu.

"Bay Royce!" diye bağırdı yargıç. "Mahkeme zamanı değerlidir. Lütfen, sıradaki sorunuzu sorun, yoksa tanığınızı çapraz sorgulama için Bay Haller'a devredeceğim."

Royce bir karara varmış gibi başını salladı.

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Bu aşamada başka sorum yoktur."

Royce yenik bir ifadeyle yerine dönüp gelişmelerden fena hâlde öfkeli görünen müvekkilinin yanına oturdu. Yargıç tanığı bana devretmeden yerimden kalkıp kürsüye doğru yürüdüm.

"Bay Roman," dedim, "verdiğiniz ifade biraz aklımı karıştırdı. Şunu doğru anlamak istiyorum. Jüriye, Sarah Ann Gleason'ın kız kardeşini üvey babasının öldürdüğünü anlattığını mı anlatmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Anlatmadı, dedim. Onlar bunu söylememi istediler."

"'Onlar' kim, efendim?"

"Savunma. O kadın soruşturmacı ve Royce."

"Bugün onların istediği gibi bir ifade verseydiniz otel ücretinden başka bir şey alacak mıydınız?"

"Beni rahat yaşatacaklarını söylediler. Bu işin ucunda çok para..."

"İtiraz ediyorum!" diye haykırdı Royce. Ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, tanık açıkça düşmanlık gösteriyor ve kinci bir fanteziyi seslendiriyor."

"O sizin tanığınız, Bay Royce. Soruya cevap verebilir. Lütfen, cevap verin, bayım."

"Bu işin ucunda çok para olduğunu ve beni çok iyi kollayacaklarını söylediler," dedi Roman.

İş benim için daha da iyiye giderken Jessup'ın çukuru derinleşiyordu. Ancak jüri önünde fazla neşeli ve kindar gözükmemeye dikkat etmeliydim. Kendimi toparlayıp esas noktaya odaklandım.

"Yıllar önce Sarah'ın size anlattığı hikâye neydi, Bay Roman?"

"Dediğim gibi, bahçedeymiş, saklanıyormuş ve kardeşini yakalayan adamı görmüş."

"Size hiç yanlış adamı teşhis ettiğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Size hiç polisin ona kimi teşhis edeceğini söylediğinden söz etti mi?"

"Hayır."

"Size bir kere bile olsun kardeşinin katliyle ilgili yanlış adamın suçlandığını söyledi mi?"

"Hayır."

"Başka sorum yok."

Koltuğuma dönerken saate baktım. Yemek arasından önce hâlâ yirmi dakika süremiz vardı. Yargıç erken tatil etmektense Royce'tan bir sonraki tanığını çağırmasını istedi. Royce soruşturmacısı Karen Revelle'i çağırdı. Ne yaptığını biliyordum ve buna hazırlıklı olacaktım.

Revelle pantolon ve spor ceket giyen, erkek görünümlü bir kadındı. Yüzündeki donuk ifadeden eski bir polis olduğu belliydi. Yemin faslı bittikten sonra Royce hemen konuya girdi; herhâlde jüri yemek tatiline çıkmadan önce davasının kan kaybını azaltmayı umuyor olmalıydı.

"Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz, Bayan Revelle?"

"Royce ve Ortakları hukuk bürosunda soruşturmacı olarak çalışıyorum."

"Benim için çalışıyorsunuz, doğru mu?"

"Doğru."

"Bu yıl 2 Mart'ta Edward Roman adlı bir şahısla bir telefon görüşmesi yaptınız mı?"

"Yaptım."

"Bu görüşmede size ne dedi?"

Ayağa kalkıp itiraz ettim. Yargıca itirazımı kürsüsü önünde özel olarak açıklayabilir miyim diye sordum.

"Gelin," dedi yargıç.

Maggie'yle birlikte Royce'un peşinden yargıç kürsüsüne gittik. Yargıç bana itirazımı açıklamamı söyledi.

"Birinci itirazım: Bu tanığın Roman'la konuşması hakkında söyleyeceği her şey duyuma dayalı anlatım olacaktır ve izin verilemez. Ama daha büyük itirazım Bay Royce'un kendi tanığını suçlamaya çalışması. Roman'ı suçlamak için Revelle'i kullanacaktır ve böyle bir şey yapılamaz, Sayın Yargıç. Neredeyse Bay Royce'un tanığına yalancı şahitlik ettirdiğini söyleyeceğim çünkü bu iki kişiden birisi yemin altında yalan söylüyor ve ikisini de Bay Royce çağırdı."

"Bay Haller'ın bu suçlamasına şiddetle itiraz ediyorum," dedi Royce iyice sokulup yargıcın kürsüsüne dayanarak. "Yalancı şahitlik yaptırmak mı? Ben çok uzun zamandan beri avukatlık yapıyorum ve..."

"Her şeyden önce, biraz geri durun, Bay Royce, çok sokuldunuz," dedi Breitman sertçe. "Ayrıca kendinizi korumak için yapacağınız itirazları da başka bir zamana saklayın. Bay Haller her bakımdan haklıdır. Eğer bu tanığın ifade vermesine izin verecek olursam siz sadece duyuma dayalı bir anlatıma girmiş olmayacaksınız, bir de iki tanığınızdan birinin yemin altında yalan söylemiş olduğu bir durumla karşılaşacağız. Böyle bir şey kabul edilemez, kürsüye bir yalancıyı çıkaramazsınız. O hâlde şöyle yapacağız: Bay Haller Bayan Revelle'in şu ana kadar vermiş olduğu ifadenin tutanaklardan çıkarılmasını talep edecek, ben de bunu kabul edeceğim. Sonra da yemek tatili olacak. O süre içinde tanığınızla bir araya gelip ne yapacağınıza karar verirsiniz. Ama gördüğüm kadarıyla son yarım saat içinde seçenekleriniz bir hayli daralmış durumda. Hepsi bu kadar."

Breitman bizden herhangi bir karşılık beklemeden tekerlekli koltuğunu geri çekti.

Royce yargıcın tavsiyesine uyup Revelle'in sorgulamasını bitirdi. Ben de ifadenin tutanak dışı bırakılmasını talep ettim ve bu iş bitti. Yarım saat sonra Maggie ve Sarah Gleason'la birlikte Water Grill'deki bir masada oturuyorduk. Water Grill benim bu davayı üstlendiğim yerdi. Biraz lükse kaçmaya karar vermiştik çünkü Jason Jessup davası bitmiş gibi göründüğü için kutlama yapıyorduk ve Water Grill, Sarah'ın otelinin tam karşısındaydı. Masada eksik olan tek kişi Bosch'tu. Bosch sessiz tanığımız Sonia Reyes'i County–USC Tıp Merkezi'ndeki rehabilitasyon tesisine götürüyordu.

"Vay canına," dedim üçümüz de oturduktan sonra. "Duruşma salonlarında daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum."

"Ben de," dedi Maggie.

"Ben de birkaç kez duruşma salonlarında bulundum ama bütün bunların ne anlama geldiğini anlayacak kadar bilgim yok," dedi Gleason.

"Anlamı, sona yaklaşıyoruz," dedi Maggie.

"Anlamı, bütün savunmanın kendi içinden çökmüş olması," diye ekledim. "Aslında savunmanın iddiası çok basitti. Üvey baba kızı öldürdü ve aile bunu örtbas etmeye çalıştı. Bunun için saklambaç oyununu ve bahçeye giren adamı uydurup dikkatleri üvey babadan saptırdıklarını öne sürüyorlardı. Sonra da abla –bu sen oluyorsun– Jessup'ı haksız yere teşhis etti. İşlemediği bir suçu o anda ona yüklediler."

"Peki, ya Melissa'nın çekicide buldukları saçı?" diye sordu Gleason.

"Savunma bunun oraya yerleştirilmiş olduğunu iddia ediyor," dedim. "Ya bu komplonun bir parçası olarak ya da ailenin örtbas etme çabasıyla ilgisi olmadan. Polisler ellerinde fazla bir ipucu olmadığını anladılar. On üç yaşındaki bir kızın bir zanlıyı teşhis etmesinden başka bir şeyleri yoktu. Bu nedenle cesetten veya maktulün saç fırçasından saç alıp kamyona yerleştirdiler. Yemekten sonra –eğer Royce bunu sürdürecek kadar aptalsa– soruşturmanın kronolojisini sunarak Dedektif Kloster'ın arama izni edinilmeden ve adli tıp uzmanları kamyona girmeden önce saçı oraya yerleştirecek zamanı olduğunu öne sürecektir."

"Ama bu çok saçma," dedi Gleason.

"Olabilir," dedi Maggie, "ama iddia edecekleri şey buydu ve kilit adam Eddie Roman'dı çünkü ifadesinde senin ona katilin üvey baban olduğunu anlattığını söyleyecekti. Jürinin makul şüphe duymasını sağlayacaktı. Her şey buna bağlıdır, Sarah. Küçük de olsa bir şüphe. Ne var ki Roman seyircilerin olduğu tarafa bir göz atıp da Sonia Reyes'i görünce korktu. Eddie sana yaptıklarının aynısını Sonia'ya yapıyordu. Onunla tanıştı, yakınlaştı ve metamfetamin edinebilmek için onu kullandı. Sonia'yı salonda görünce başının belada olduğunu anladı. Çünkü Sonia kürsüye gelip senin anlattığın gibi bir hikâye anlatsaydı jüri onun ne mal olduğunu, yalancının teki ve kadınları sömüren bir avcı olduğunu öğrenecek ve söylediği tek bir şeye bile inanmayacaktı. Ayrıca birlikte işledikleri suçlar hakkında Sonia'nın bize neler söylemiş olabileceğini de bilmiyordu. Böylece kendisi için en iyi yolun gerçeği söylemek olduğuna

karar verdi. Savunma makamına bir şut çekip iddia makamına sarıldı. Bütün hikâyesini değiştirdi."

Gleason anlamaya başlarken başını sallıyordu.

"Sizce Bay Royce ona ne anlatması gerektiğini söyleyip yalanları için para ödeyecek miydi?"

"Tabii," dedi Maggie.

"Emin değilim," dedim hemen. "Clive'ı uzun zamandan beri tanırım. Bence bu onun tarzı değildir."

"Ne?" dedi Maggie hayretle. "Sence Eddie Roman bütün bunları kendisi mi uydurdu?"

"Hayır ama Clive'la karşılaşmadan önce o soruşturmacıyla konuşmuştu."

"İnandırıcı bir inkâr. İyiliğin üstünde, Haller. O herife boşuna Uyanık Clive demiyorlar."

Sarah bizi daha duruşma öncesinden beri var olan bir tartışma alanına çekmiş olduğunu sezdi ve bizi tekrar konuya döndürmeye çalıştı.

"Gerçekten bu işin bittiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Bir an düşündükten sonra başımı evet diye salladım.

"Uyanık Clive'ın yerinde olsaydım müvekkilim için en iyi sonucun ne olduğunu düşünürdüm ve duruşma sonunda bir hüküm çıkmamasını isterdim. Bir uzlaşmaya gitmeyi düşünmeye başlardım. Belki yemek molasında bile arayabilir."

Sanki böyle yapmak Royce'un beni aramasını sağlayacakmış gibi cep telefonumu çıkarıp masanın üstüne koydum. Tam

o sırada Bosch geldi ve Maggie'nin yanındaki boş sandalyeye oturdu. Su bardağımı alıp şerefine kaldırdım.

"Şerefine, Harry. Bugün çok iyi bir iş çıkardın. Sanırım artık Jessup'ın iskambil kulesi çöküyor."

Bosch da bir su bardağı kaldırıp benimkiyle tokuşturdu.

"Royce haklı," dedi. "Bu tam bir gangster hamlesiydi. Eski *Baba* filmlerinden birinde görmüştüm."

Sonra da bardağını iki kadına doğru kaldırdı.

"Sizin de şerefinize," dedi. "Bugün ikiniz de tam bir yıldızdınız. Hem dün hem bugün."

Hepimiz kadeh tokuştururken Sarah tereddüt etti.

"Ne var, Sarah?" diye sordum. "Kadeh tokuşturmaktan korktuğunu söyleme sakın."

Yaptığım espriyi beğenerek sırıttım.

"Önemli değil," dedi Sarah. "Su bardağını şerefe kaldırmak uğursuzluk getirir derler."

"Yok canım," dedim hemen, "durumu değiştirmek için uğursuzluktan daha fazlası gerekir."

Bosch konuyu değiştirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sarah'a bu işin jüri kararına gitmeyebileceğini söylüyordum. Clive uzlaşma düşünüyor olmalı. Gerçekten de başka seçenekleri kalmadı."

Bosch birden ciddileşti.

"İşin ucunda para olduğunu ve patronun için bunun birinci öncelik olduğunu biliyorum," dedi, "ama bu herifin mutlaka hapishaneye dönmesi lazım."

"Kesinlikle," dedi Maggie.

"Elbette," dedim. "Ve bu sabah olanlardan sonra bütün kozlar elimizde. Jessup ona teklif edeceğimiz her şeyi kabul etmek zorun..."

Telefonum vızıldamaya başladı. Kimlik hanesinde bilinmeyen numara yazıyordu.

"İti an," dedi Maggie.

Sarah'a baktım.

"Bu gece evine dönmen mümkün olacak galiba," dedim.

Telefonu açıp adımı söyledim.

"Mickey, Ben Bölge Savcısı Williams. Nasılsın?"

Diğerlerine bakıp başımı iki yana salladım. Arayan Royce değildi.

"İyiyim, Gabe. Sen nasılsın?"

Senli benli konuşmamdan rahatsız olmamış gibiydi.

"Bu sabahki duruşmayla ilgili güzel şeyler duyuyorum."

Bunu söylemesi başından beri kuşkulandığım bir şeyi doğruluyordu. Williams bir kez bile duruşma salonuna gelmemişti ama izleyici bölümünde her şeyi izleyen bir adamı vardı.

"Umarım öyle devam eder," dedim. "Sanırım yemekten sonraki oturumda işin ne yöne gideceği belli olacak."

"Uzlaşmayı düşünüyor musun?"

"Henüz değil. Savunma avukatından bir şey gelmedi ama sanırım çok geçmez bir uzlaşma pazarlığı başlar. Büyük ihtimalle şu anda müvekkiliyle bunu görüşüyordur. Onun yerinde olsam böyle yapardım."

"O hâlde herhangi bir şey imzalamadan önce benim haberim olsun."

Bölge savcısının son sözlerini sindirmeye çalıştım. O sırada Bosch cebinden telefonunu çıkarıyordu.

"Bak ne diyeceğim, Gabe. Bağımsız bir savcı olarak bağımsız kalmayı yeğlerim. Uzlaşma olduğu takdirde bir anlaşmaya vardıktan sonra sana haber veririm."

"O uzlaşma görüşmelerine ben de katılmak isterim," diye üsteledi Williams.

O anda telefonda konuşmakta olan Bosch'un gözlerinde karanlık bir ifadenin belirdiğini fark ettim. Telefonumu kapatma zamanı geldiğini anlıyordum.

"Sizi bu konuda daha sonra ararım, Sayın Savcım. Şu anda başka bir numaradan aranıyorum. Arayan Clive Royce olabilir."

Ben telefonumu kaparken Bosch da kendisininkini kapatıp ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Maggie.

Bosch'un yüzü kül gibiydi.

"Royce'un ofisinde silahlar konuşmuş. Yerde yatan dört kişi varmış."

"Onlardan biri Jessup mı?" diye sordum.

"Hayır... Jessup kaybolmuş."

40

8 Nisan Perşembe, saat 13.05

Bosch direksiyondaydı, McPherson da onunla gitmek için ısrar etmişti. Haller ve Gleason tekrar duruşma salonuna gitmek üzere onlardan ayrılmışlardı. Bosch cüzdanından bir kart çıkarıp Komiser Stephen Wright'ın numarasını okudu. Sonra kartı ve telefonunu McPherson'a verip numarayı aramasını söyledi.

"Çalıyor," dedi McPherson.

Bosch telefonu kulağına dayadığında Wright'ın sesini duydu.

"Ben Bosch. Adamlarının Jessup'ın peşinde olduğunu söyle."

"Keşke öyle olsaydı."

"Lanet olsun! Ne oldu? Neden ÖSB onu izlemiyor?"

"Sakin ol, Bosch. Onu izliyorduk. Royce'un ofisindeki cesetlerden biri benim adamlarımdan."

Bosch böğrüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Maktullerden birinin bir polis olabileceği aklına gelmemişti. "Neredesin?" diye sordu Wright'a.

"Oraya varmak üzereyim. Üç dakikalık yolum kaldı."

"Şu âna kadar ne öğrendin?"

"Fazla bir şey değil. Duruşma saatlerinde gözetimi hafifletiyorduk. Bunu biliyordun. Mahkemede sadece bir ekip oluyor-

du, daha sonraysa bütün ekipler devreye giriyordu. Bugün yemek tatilinde adliyeden Royce'un ofisine kadar onu takip ettiler. Jessup ve Royce'un ekibi içeriye girdikten sonra adamlarım silah sesleri duymuşlar. O anda karar verip içeriye dalmışlar. Birisi hemen devrilmiş, diğeri yaralanmış. Yaralı olanı partnerine kalp masajı yaparken Jessup arka kapıdan kaçmış. Adamım Jessup'ın peşinden gidememiş."

Bosch çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Her şeyden önce kızını düşünüyordu. Doksan dakika daha okulda olacaktı. Emniyette sayılırdı. Şimdilik.

"Başka kim vurulmuş?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Wright, "Royce, soruşturmacısı ve başka bir avukat. Bir kadın. Yemek saati olduğu için şanslıymışlar. Ofiste başka kimse yokmuş."

Bosch dört kişinin öldüğü bir olayda şanslı bir şey göremiyordu. Jessup silahlı olarak dışarıdaydı. Wright anlatmaya devam etti.

"Birkaç tane savunma avukatı için ağlayacak değilim ama ölen adamımın evinde iki küçük çocuğu var, Bosch. Bu çok korkunç bir şey."

Bosch Birinci Cadde'ye döndüğü anda ileride polis araçlarının ışıldaklarını gördü. Royce'un ofisi bir çıkmaz sokakta, Kyoto Grand Oteli'nin hemen arkasında ve adliyeye yürüyüş mesafesindeydi.

"Jessup'ın otomobilini telsiz hattında yayınladın mı?"

"Evet, bütün devriyeler biliyor. Birisi mutlaka görür."

"Ekibinin geri kalanı nerede?"

"Herkes suç mahalline gidiyor."

"Hayır, onları Jessup'ı aramaya gönder. Daha önce gittiği yerlere. Parklara, her yere, hatta benim evime bile. Suç mahallinde kimseye faydaları olmaz."

"Onlarla orada buluşunca gönderirim."

"Vakit kaybediyorsun, Komiserim."

"Önce suç mahalline gelmelerine engel olabilir miyim sanıyorsun?"

Bosch onun çaresizliğini anlayabiliyordu.

"Ben şimdi park ediyorum," dedi. "Oraya geldiğin zaman görüşürüz."

"İki dakika sonra."

Bosch telefonu kapadıktan sonra McPherson, Wright'ın ne anlattığını sordu. Bosch son durumu ona kısaca özetlerken otomobili bir devriye aracının arkasına park etti.

İkisi birlikte sarı şeridin altından geçip yürüdüler. Silahlar patlayalı sadece yirmi beş dakika olduğu için suç mahalline ilk müdahaleyi üniformalı polisler yapmıştı ve orada büyük bir karmaşa vardı. Bosch etrafa emirler yağdıran bir devriye çavuşu bulup yanına gitti.

"Çavuş, ben Cinayet Masası'ndan Harry Bosch. Soruşturmayı kim yürütüyor?"

"Sen değil misin?"

"Hayır, ben bununla ilgili bir davada görevliyim ama bu vaka benim değil."

"O hâlde bilmiyorum, Bosch. Bana Cinayet Masası'nın ilgileneceği söylendi."

"Pekâlâ, o halde yoldadırlar. İçeride kim var?"

"Merkez Şubeden iki kişi. Roche ve Stout."

Bunlar bebek bakıcıları, diye geçirdi içinden Bosch. Cinayet Masası oraya gelince bunlar gidecekti. Cep telefonunu çıkarıp komiserini aradı.

"Gandle."

"Komiserim, Kyoto yakınındaki olaya kim bakıyor?"

"Bosch? Neredesin?"

"Olay yerinde. Duruşmadaki adamım Jessup'mış."

"Hadi be! Ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Kimleri gönderiyorsun ve bu herifler hangi cehennemde?"

"Dört kişi gönderiyorum. Penzler, Kirshbaum, Krikorian ve Russell. Ama bunların hepsi de Birds'te yemekteydiler. Ben de geleceğim ama senin orada olman gerekmez, Harry."

"Biliyorum. Fazla kalacak değilim."

Bosch telefonu kapatıp McPherson'ı aradı. Suç mahalli kalabalığı içinde onu kaybetmişti. Çok geçmeden onu gördü. McPherson Royce'un ofis binasının bitişiğindeki bir dükkânın önünde kaldırıma oturan bir adamın yanına eğilmişti. Bosch adamı tanıyordu; onu McPherson'la birlikte Jessup'ı takibe katıldıklarında görmüştü. Partnerini kurtarmaya çalışırken elleri ve gömleği kan içinde kalmıştı. Bosch onların yanına gitti.

"...buraya vardıkları zaman otomobiline gitti. Sadece bir dakikalığına. İçine girmesiyle çıkması bir oldu. Sonra da ofise gitti. O anda silah seslerini duyduk. Hemen içeriye daldık; kapıyı açtığımız anda Manny vuruldu. Ben de bir iki kurşun sıktım ama Manny'ye yardım etmem gerekiyordu."

"O hâlde Jessup tabancayı otomobilinden almış olmalı, değil mi?"

"Öyle olmalı. Adliyede metal dedektörleri var. Bugün duruşmada yanında değildi."

"Ama sen hiç görmedin mi?"

"Hayır, tabancayı hiç görmedim. Görmüş olsaydık bir şey yapardık."

Bosch onların yanından ayrılıp Royce ve Ortakları hukuk firmasının kapısına gitti. Tam içeriye girecekken Wright geldi. İçeriye birlikte girdiler.

Wright kapının hemen yanında yatan adamını görünce, "Öf, Tanrım," diye inledi.

"Adı neydi?" diye sordu Bosch.

"Manuel Branson. İki çocuğu var; karısına benim haber vermem gerekecek."

Branson sırtüstü yatmaktaydı. Boynunun sağ tarafında ve sol üst yanağında birer mermi giriş yarası vardı. Çok fazla kan akmıştı. Boyundaki yara şah damarını kesmiş gibi görünüyordu.

Bosch komiseri orada bırakıp resepsiyon masasının önünden geçti ve sağ taraftaki bir koridora çıktı. Her iki ucunda kapısı olan, cam duvarlı bir toplantı odası vardı. Diğer maktuller

buradaydı; eldivenli ve galoşlu iki dedektif, Roche ve Stout, defterlerine bir şeyler kaydediyorlardı. Bosch kapı önünde durdu ama içeriye girmedi. İki dedektif ona baktılar.

"Sen kimsin?" dedi biri.

"Cinayet Masası'ndan Bosch."

"Bu vakayı sen mi alacaksın?"

"Pek sayılmaz. Bununla ilgili bir davada çalışıyorum. Diğerleri de geliyorlar."

"Yahu buradan iki sokak ötedeler be!"

"Ofislerinde değilmişler. Hollywood'a yemeğe gitmişler. Ama merak etmeyin, yakında burada olurlar. Nasıl olsa bu insanların bir yere gideceği yok."

Bosch cesetlere baktı. Clive Royce uzun toplantı masasının ucundaki koltuğunda öldürülmüştü. Sanki tavana bakıyormuş gibi başı geriye düşmüştü. Alnının tam ortasında kansız bir kurşun deliği vardı. Başının arkasındaki kurşunun çıkış yarasından çıkan kan ceketinin arkasına ve koltuğa akmıştı.

Soruşturmacı Karen Revelle'in cesedi diğer kapının yanında yerdeydi. Göründüğü kadarıyla vurulmadan önce kaçmaya çalışmıştı. Yüzüstü yattığı için Bosch onun neresinden vurulmuş ve kaç kurşun yemiş olduğunu kestiremedi.

Royce'un adını hatırlayamadığı güzel yüzlü yardımcısı artık hiç güzel görünmüyordu. Cesedi Royce'un çaprazındaki bir koltuktaydı ve üst gövdesi masanın üstüne eğilmişti. Başının arkasından giren kurşun sağ gözünün altından çıkmış ve yüzünü parçalamıştı. Çıkış yaraları daima giriş yaralarından daha fazla hasar verirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu merkez dedektiflerinden biri.

"Gördüğüm kadarıyla içeriye girer girmez ateş etmiş. Önce bu ikisini vurmuş, sonra kapıya doğru koşan diğerini. Sonra tekrar koridora çıkmış ve içeriye giren ÖSB elemanlarına ateş etmiş."

"Evet, öyle görünüyor."

"Ben ofisin diğer kısımlarına bir bakayım."

Bosch koridor boyunca yürüyüp kapıları açık odalara baktı. Kapı kenarlarındaki duvarda isim tabelaları vardı; bunları görünce Royce'un yardımcısının adının Denise Graydon olduğunu hatırladı.

Koridor bir dinlenme odasıyla son buluyordu; içinde bir mutfak, bir buzdolabı, bir mikrodalga fırın ve bir masa vardı. Çıkış kapısı bir karış açık kalmıştı.

Bosch dirseğiyle iterek kapıyı açtı. Çöp bidonlarının sıralandığı bir ara sokağa çıktı. Sokak iki yöne doğru uzuyordu ve sağ taraftakinde ücretli bir otopark bulunduğunu gördü. Jessup otomobilini buraya park etmiş, sonra gelip tabancasını buradan almış olmalıydı.

Tekrar içeriye dönüp her bir ofis odasını uzun uzun inceledi. Tecrübeleri ona bu aşamada çok dikkatli olmasını çünkü gri bir alanda bulunduğunu hatırlatıyordu. Burası bir hukuk firmasıydı, avukatlar ölmüş olsa da müvekkillerinin hâlâ mahremiyet hakları ve avukat-müvekkil gizliliği söz konusuydu. Bosch hiçbir şeye dokunmadı, hiçbir çekmeceyi veya dosyayı açmadı. Sadece yüzeydeki şeyler üstünde göz gezdirip gözle görülebilen şeyleri değerlendirmeye çalıştı.

Revelle'in ofisine girdiği zaman McPherson da ona katıldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece bakıyorum."

"Ofislerine girdiğimiz için sorun çıkabilir. Bir savcı olarak buna izin vere..."

"O hâlde dışarıda bekle. Dediğim gibi sadece bakıyorum. Bu iş yerinin emniyetini sağlıyorum."

"Her neyse. Ben ön tarafa çıkıyorum. Medya binanın önünü doldurdu. Sirk gibi oldu."

Bosch Revelle'in masasının üstüne eğilmişti. Başını kaldırmadı.

"Aferin onlara."

McPherson odadan çıkarken Bosch telefonun yanındaki bir not defterinde bir şey okudu.

"Maggie? Hemen buraya gel."

Maggie odaya döndü.

McPherson masanın yanına gelip not defterinin üst sayfasındaki şeyleri okumak için başını eğdi. Sayfa rastgele alınmış notlar, telefon numaraları ve isimlerle doluydu. Bazıları daire içine alınmıştı. Revelle bunları telefonda konuşurken yazmış gibi görünüyordu.

"Ne var?" diye sordu McPherson.

Bosch deftere elini sürmeden en alt köşedeki bir notu işaret etti. Sadece *Checkers – 804* yazılıydı. Ama bu kadarı yeterdi.

"Olamaz!" dedi McPherson. "Sarah otele kaydını yaparken kendi adını bile vermemişti. Revelle bunu nasıl ele geçirmiş?"

"Mahkemeden sonra bizi takip etmiş olmalı; sonra da oda numarası için birisine rüşvet vermiştir. Bu bilginin Jessup'ta da olduğunu varsaymamız lazım."

Bosch cep telefonunu çıkarıp hemen Mickey Haller'ı aradı.

"Ben Bosch. Sarah hâlâ sizinle mi?"

"Evet, burada, duruşma salonunda. Yargıcı bekliyoruz."

"Bak, onu korkutma ama artık otele dönemez."

"Tamam. Neden?"

"Çünkü burada bulduğumuz bir şey Jessup'ın oteli bildiğini gösteriyor. Buna göre hareket edeceğiz."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Adliyeye bir koruma ekibi göndereceğim – ikiniz için. Onlar ne yapacaklarını bilirler."

"Onu korusunlar, benim ihtiyacım yok."

"Sana kalmış. Ama koruma almanı tavsiye ederim."

Bosch telefonu kapatıp McPherson'a baktı.

"Oraya bir koruma ekibi göndermem lazım. Senden arabamı alıp benim kızımı ve seninkini emniyetli bir yere götürmeni istiyorum. O zaman beni ararsın, size de bir koruma ekibi gönderirim."

"Benim otomobilim buradan iki blok ötede. Yürüyüp..."

"Çok fazla zaman kaybederiz. Benimkini alıp hemen git. Okula telefon edip senin Maddie'yi alacağını bildiririm."

"Tamam."

Ofisin önünde bağıranlar vardı. Öfkeli erkek sesleri. Bosch bu seslerin Manny Branson'ın arkadaşlarından çıktığını biliyordu. Ölen arkadaşlarını yerde görünce öfkeden deliye dönmüşler, katilin canına okumaya ant içiyorlardı.

"Gidelim," dedi Bosch.

Dışarıya çıktıklarında Bosch ön kapıda bekleyen Wright'ı gördü; gözleri yaşlı iki ÖSB elemanını teselli etmeye çalışıyordu. Bosch onun omzuna dokundu.

"Seninle bir dakika görüşmem gerek, Komiserim."

Wright adamlarının yanından ayrılıp özel konuşmak için birkaç metre öteye giden Bosch'un ardından yürüdü. Ne var ki Bosch'un işitilmekten çekinmesine gerek yoktu. Gökte en az dört tane medya helikopteri vardı ve çıkardıkları gürültü o sokaktaki bütün konuşmaları işitilmez yapabiliyordu.

"En iyi iki adamına ihtiyacım var," dedi Bosch onun kulağına eğilerek.

"Tamam. Ne yapacaksın?"

"Maktullerden birinin masasında bir not bulduk. Baştanığımızın otel adı ve oda numarası. Katilin de bunu bildiğini varsaymak zorundayız. İçerideki katliam onun duruşmayla ilgisi olan herkesi öldürmek istediğini gösteriyor. Ona haksızlık yaptıklarını sandığı kişileri. Bu da epey uzun bir liste olur ama ilk hedefi bizim tanığımız olacaktır."

"Anladım. Otele uğramamı ister misin?"

Bosch başını salladı. "Evet. Bir adamın dışarıda benimle, biri de içeride olsun. Bakalım gelecek mi?"

Wright hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Dört kişi kullanacağız. İki dışarıda, iki içeride. Ama sen odada beklemesen daha iyi edersin. Jessup takip ekibini aşamaz. En iyisi benimle birlikte ol, her şeyi görebileceğimiz yüksek bir yer bulup komuta merkezimizi kuralım."

Bosch başıyla evet cevabını verdi. "Tamam gidelim."

"Ama bir sorun var."

"Neymiş o?"

"Seni bu plana dâhil ediyorsam hiçbir şeye karışmayacaksın. Onu adamlarım alacak."

Bosch bir an onun yüzüne baktı ve sözlerinin altındaki anlamı kestirmeye çalıştı.

"Bazı sorularım var," dedi Bosch. "Franklin Kanyonu ve diğer yerler hakkında. Jessup'la konuşmam lazım."

Wright Bosch'un omzu üstünden hukuk firması ofisinin ön kapısına baktı.

"Dedektif, en iyi adamlarımdan biri orada ölmüş yatıyor. Sana hiçbir garanti veremem. Anladın mı?"

Bosch başını salladı. "Anladım."

41

8 Nisan Perşembe, saat 13.50

Adliyede duruşmanın hiçbir gününde olmadığı kadar büyük bir medya kalabalığı vardı. İzleyici bölümünün ilk iki sırası omuz omuza oturan muhabirler ve kameramanlarla dolmuştu. İzleyici bölümünün geri kalanında duruşma salonu personeli ve Clive Royce'a olanları işiten avukatlar oturuyordu.

Sarah Gleason salon görevlisinin masasının yanındaki bir sırada oturmuştu. Burası emniyet görevlileri için ayrılırdı ama salon görevlisi onu muhabirlerden uzak tutabilmek için buraya yerleştirmişti. Bu arada ben de savcılık masasında yargıcı beklerken kendimi ıssız bir adaya düşmüş biri gibi hissediyordum. Maggie yoktu. Bosch yoktu. Savunma makamı masasında da kimse yoktu. Tek başımaydım.

"Mickey," diye fısıldadı arkamdan biri.

Dönüp baktım. *Times*'tan Kate Salters parmaklığın ardından uzanmıştı.

"Şimdi konuşamam. Birazdan ne diyeceğimi düşünmem lazım."

"Ama bu sabahki tanığı paçavra etmeniz mi böyle bir şeye..."

Yargıç beni kurtardı. Breitman salona girip kürsüsüne yürüdü ve yerine oturdu. Salter sorusunu tamamlayamamış ve benim ömrüm boyunca kaçınmak istediğim soru da sorulmamış oldu – hiç değilse o an için.

"*Kaliforniya Bölge Savcılığı – Jason Jessup* davası kaldığı yerden devam edecektir. İddia makamı Michael Haller tarafından temsil ediliyor. Fakat jüri burada değil, savunma avukatı ve sanık da yok. Son doksan dakika içinde Bay Royce'un ofisinde olanlar hakkında medya haberlerinden edindiğim bilgiler var. Televizyonda görüp işittiklerime ekleyecek bir şeyiniz var mı, Bay Haller?"

Ayağa kalktım.

"Sayın Yargıç, şu anda medyaya ne bilgi verildiğini bilmiyorum ama Bay Royce'un ve onun duruşmadaki yardımcısı Bayan Graydon'ın vurularak öldürülmüş olduğunu doğrulayabilirim. Karen Revelle ve silah sesleri üzerine ofise giren polis memuru da öldürüldü. Ateş eden kişinin kimliği Jason Jessup olarak tanıtlandı. Hâlen yakalanmış değil."

İzleyici bölümünden gelen mırıltılara bakılırsa yaptığım açıklama zaten tahmin edilmekteydi fakat henüz medya tarafından doğrulanmamıştı.

"Bu gerçekten de çok üzücü bir haber," dedi Breitman.

"Evet, Sayın Yargıç," dedim. "Çok üzücü."

"Ne var ki şu anda duygularımızı bir yana bırakmak ve çok dikkatli davranmak zorundayız. Esas mesele şu ki bu davaya nasıl devam edeceğiz? Cevabı bildiğime eminim ama karar vermeden önce iddia makamının söylemek istediği bir şey var mı?"

"Evet, Sayın Yargıç. Mahkemeden, daha fazla bilgi edinene kadar duruşmaya ara vermesini ve jüriyi tecrit etmesini rica ediyorum. Ayrıca Bay Jessup'ın duruşma öncesindeki tahliye

kararının bozularak tutuklanması için emir çıkarılmasını rica ederim."

Yargıç cevap vermeden önce uzunca bir an düşündü.

"Sanığın tahliyesi kararını iptal edip tutuklanması için emir çıkaracağım. Ama jüriyi tecrit etmeye gerek görmüyorum. Ne yazık ki davanın usul hatasından hükümsüz kalmasından başka seçenek yok, Bay Haller."

Yargıcın aklına gelecek ilk şeyin bu olduğunu biliyordum. Adliyeye geldiğim andan beri buna ne karşılık vereceğimi düşünmüştüm.

"İddia makamı davanın hükümsüz sonlanmasına itiraz ediyor, Sayın Yargıç. Yasa çok açık. Bay Jessup burada bulunmayarak bu süreçte hazır bulunma hakkından feragat ediyor. Savunma makamının daha önce bildirdiğine göre bugün tanık kürsüsüne çıkması gerekiyordu. Ama ifade vermemeye kararlı olduğunu anlıyoruz. Bu nedenle..."

"Bay Haller, sizi bu noktada durdurmak zorundayım. Korkarım bu denklemin bir tarafını görmüyorsunuz ve ne yazık ki iş işten geçti. Pazartesi günü duruşmaya geç gelinmesi yüzünden salon görevlisi Solantz'a jüri üyeleriyle birlikte yemeğe gitme görevi verildiğini hatırlarsınız."

"Evet."

"Los Angeles şehir merkezinde on sekiz kişilik yer bulmak kolay değildir. Bay Solantz grubun bir otobüsle Clifton Kafeteryası'na gitmesini ayarlamıştı. Bu restoranda bir televizyon var fakat Bay Solantz yerel kanalların hiç açılmamasını sağlıyordu. Ne yazık ki bugün televizyonda CNN açıktı ve bu kanal Bay

Royce'un ofisinde olanları canlı yayınla geçti. Bay Solantz müdahale edene kadar jüri üyelerinin bir kısmı bu canlı yayını görüp olan biteni öğrendi. Tahmin edebileceğiniz gibi şu an Bay Solantz çok mutlu sayılmaz; ben de öyleyim."

Dönüp salon görevlisinin masasına baktım. Solantz mahcup bir ifadeyle yere bakıyordu. Tekrar yargıca döndüm; yapacak hiçbir şeyim olmadığını anlıyordum.

"Jüriyi tecrit altına alma öneriniz çok iyiydi ama artık çok geç. Bu nedenle her şey göz önüne alındığında bu duruşma jürisinin mahkeme dışında gerçekleşen olaylar sonucu ön yargılı olacağını düşünüyorum. Bay Jessup'ın tekrar mahkemeye getirilmesine kadar usul hatasıyla davanın hükümsüz kalmasına karar vereceğim."

İtirazım var mı diye bana baktı ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Yargıcın yaptığı şeyin haklı ve kaçınılmaz olduğunu ben de biliyordum.

"Şimdi jüriyi getirebiliriz," dedi yargıç.

Az sonra jüri üyeleri locadaki yerlerine otururlarken bazılarının gözü savunma makamı masasındaydı.

Herkes yerini aldıktan sonra yargıç koltuğunu jüri locasına doğru çevirdi ve sakin bir sesle onlara açıklama yaptı.

"Sayın jüri üyeleri, şu anda tam olarak bilmediğiniz fakat az sonra öğreneceğiniz nedenlerden dolayı *Kaliforniya Bölge Savcılığı – Jason Jessup* davasının görevsizlik kararıyla sonuçlandığını bildirmek zorundayım. Bunun için çok üzgünüm çünkü hepimiz bu süreç boyunca bir hayli zaman ve çaba harcadık."

Yargıç susup şaşkınlık içinde ona bakan yüzleri inceledi.

"Hiç kimse sonucunu görmeyeceği bir dava için onca zaman harcamak istemez. Bunun için çok üzgünüm. Ama görevinizi yaptığınız için sizlere teşekkür ederim. Hepiniz güven vericiydiniz ve çoğu zaman duruşmalara zamanında geldiniz. Sorgulamalar sırasında sizleri gözlüyordum; hepiniz duruşmayı dikkatle izliyordunuz. Şu andan itibaren salondan çıkabilirsiniz, jüri üyeliği göreviniz bitmiştir. Evlerinize gidebilirsiniz."

Jüri üyeleri tek sıra hâlinde jüri odasına doğru giderlerken çoğu dönüp son kez duruşma salonuna baktı. Hepsi salondan çıktıktan sonra yargıç bana döndü.

"Bay Haller, söylemeden edemeyeceğim; bence savcı olarak kendinizi başarıyla kanıtladınız. Dava böyle sonuçlandığı için üzülüyorum ama sizi savcı veya savunma avukatı olarak salonumda tekrar görmekten memnun olurum."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Çok naziksiniz. Ekibim çok yardımcı oldu."

"O hâlde bütün ekibinizi de kutlarım."

Yargıç bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp salondan çıktı. Uzun bir süre oturduğum yerde kaldım; izleyici bölümünün boşalmasını beklerken Breitman'ın son anda söylediklerini düşünüyordum. Mahkemede bu kadar başarılı olmuşken Clive Royce'un ofisinde gerçekleşen o korkunç olayla dava nasıl ve neden böyle sonuçlanmıştı?

"Bay Haller?"

Seslenenin bir muhabir olduğunu sanarak döndüm. Ama karşımda iki üniformalı polis memuru vardı.

"Bizi Dedektif Bosch gönderdi. Sizi ve Bayan Gleason'ı koruma altına almamız gerekiyor."

"Sadece Bayan Gleason'ı alacaksınız; şurada oturuyor."

Sarah salon görevlisi Solantz'ın yanında oturmaktaydı.

"Sarah, bu memurlar seni koruma altına alacaklar; Jason Jessup yakalanıp tutuklanana kadar..."

Bitirmem gerekmedi. Sarah yerinden kalkıp yanımıza geldi.

"Yani artık duruşma yok mu?" diye sordu.

"Doğru. Yargıç görevsizlik kararı verdi. Bu da Jessup yakalanınca her şeye baştan başlamamız gerekecek anlamına geliyor. Yeni bir jüriyle."

Sarah anlamış gibi başını öne salladı ama aklının karıştığı belliydi. Onun bu ifadesini büyük bir saflıkla adalet sistemine inanan birçok insanın yüzünde görmüştüm. Salondan çıkarlarken, ne oldu şimdi, diye kendi kendilerine sorarlardı. Sarah Gleason da onlardan farklı değildi.

"Şimdi bu memurlarla gitmen gerekiyor, Sarah. Yeni bir gelişme olunca seninle temasa geçeceğiz."

Sarah başını sallamakla yetinip kapıya doğru yürüdü.

Bir süre salonda tek başıma bekledikten sonra ben de koridora doğru yürüdüm. Birkaç jüri üyesi muhabirlerle konuşuyordu. Durup onları izleyebilirdim ama o anda dava hakkında kimsenin söyleyeceği şey ilgimi çekmiyordu. Artık ilgimi kaybetmiştim.

Kate Salters beni görünce hemen o kalabalıktan ayrılıp yanıma geldi.

"Mickey, şimdi konuşabilir miyiz?"

"İçimden hiç konuşmak gelmiyor. Beni yarın arasana."

"Ama haber bugünle ilgili, Mick."

"Umurumda değil."

Onu itip asansöre doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Asansörlere varınca kendimi beklemekte olan bir kabinin açık kapısından içeriye attım. Köşeye gidince panelin yanında duran bir kadın gördüm. O da bana Salters'la aynı soruyu sordu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Eve," dedim."

Kadın Z düğmesine bastı ve asansör inmeye başladı.

Beşinci Bölüm

Çözülme

42

8 Nisan Perşembe, saat 16.40

Bosch ve Komiser Wright Checkers Oteli'nin tam karşısındaki sokakta bir ofiste konuşlanmışlardı. Her ne kadar kimse Jessup'ın otele ön kapısından girecek kadar budala olduğunu düşünmüyorsa da burası onlar için bir komuta merkeziydi ve hem bütün oteli hem de diğer iki gözlem noktasını gören bir yerdi.

"Bilemiyorum," dedi Wright pencereden dışarıya bakarak. "Bu adam çok akıllı, değil mi?"

"Öyle olmalı," dedi Bosch.

"O hâlde onun böyle bir hamle yapacağını sanmıyorum. Öyle olsaydı çoktan gelirdi. Büyük ihtimalle şu âna kadar Meksika yolunu yarılamıştır; biz de burada oturmuş bir oteli gözetliyoruz."

"Mümkün."

"Onun yerinde olsam Meksika'ya gider, gizlenirdim. Beni bulup tekrar deliğe tıkmalarına kadar kumsallarda mümkün olduğu kadar çok gün geçirirdim."

Bosch'un telefonu vızıldadı; arayan kızıydı.

"Bu görüşmeyi dışarıda yapacağım," dedi Wright'a. "Sen buraya bakarsın, değil mi?"

"Tamam."

Bosch ofisten koridora çıkarken telefonu açtı.

"Selam, Mads. Her şey yolunda mı?"

"Şimdi de dışarıda bir polis aracı var."

"Evet, biliyorum. Onu oraya ben gönderdim. İlave önlem olarak."

Bir saat önce Maggie McPherson onları Porter Ranch'teki bir arkadaşının evine getirdikten sonra konuşmuşlardı. Bosch kızına Jessup'ın kaçtığını ve Royce'un ofisinde olanları anlatmıştı. Ancak kızı Jessup'ın iki hafta önce gece yarısı evlerine geldiğini bilmiyordu.

"Ee, o adamı hâlâ yakalayamadılar mı?"

"Bunun için çalışıyoruz; benim de şu anda yapmam gereken işler var. Maggie Teyze'nin yanından ayrılma ve emniyette ol. Bu iş biter bitmez gelip seni alacağım."

"Tamam. Maggie Teyze seninle konuşmak istiyor."

McPherson telefonu aldı.

"Harry, son durum nedir?"

"Eskisi gibi. Onu arıyoruz ve bilinen mekânlarında bekliyoruz. Şu anda Wright'la birlikte Sarah'ın otelindeyiz."

"Dikkatli ol."

"Bunu dedin de Mickey nerede? Koruma almayı reddetti."

"Şu anda evde ama buraya geleceğini söyledi."

"Tamam, iyi olur. Sonra konuşuruz."

"Bir şey olursa haber ver."

"Tamam."

Bosch telefonu kapatıp tekrar ofise döndü. Wright hâlâ penceredeydi.

"Bence burada boşuna zaman kaybediyoruz; kapatıp gidelim," dedi Wright.

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Şimdi telsizle haber verdiler. Jessup'ın kullandığı otomobili bulmuşlar. Venice'te. Buradan çok uzaklarda, Bosch."

Bosch otomobili Venice'te bırakmanın sadece yanlış yönlendirme olabileceğini biliyordu. Kumsala git, otomobili orada bırakıp bir taksiye atla ve tekrar şehir merkezine dön. Yine de bütün gönülsüzlüğüne rağmen Wright'a hak verdi. Burada boşuna zaman harcıyorlardı.

"Lanet olsun," dedi.

"Merak etme, onu yakalayacağız. Bir ekibim burada, biri de senin evinde olacak. Diğer herkesi Venice'e göndereceğim."

"Ya Santa Monica İskelesi?"

"Gözetim altında. Kumsalda iki ekip var, şu âna kadar oraya kimse gitmemiş."

Wright telsiziyle ÖSB ekiplerini yeni mevkilerine yönlendirdi. Bosch kulağı onda, odanın içinde volta atarken Jessup'ın ne yapabileceğini düşünüyordu. Bir süre sonra, Wright'ın telsiz konuşmalarını rahatsız etmemek için koridora çıktı ve Cinayet Masası'ndaki patronu Larry Gandle'ı aradı.

"Bosch. Durum raporu için aradım."

"Hâlâ otelde misin?"

"Evet ama birazdan ayrılıp kumsala gideceğiz. Sanırım otomobili bulduklarını duymuşsundur."

"Evet, az önce ben de oradaydım."

Bosch şaşırdı. Royce'un ofisinde dört maktul varken, Gandle'ın hâlâ cinayet mahallinde olacağını sanmıştı.

"Otomobil temiz," dedi Gandle. "Tabanca hâlâ Jessup'ta."

"Şu anda neredesin?" diye sordu Bosch.

"Otoyoldayız," dedi Gandle. "Az önce Jessup'ın kullandığı odaya baskın yaptık. Arama izni çıkarmamız zaman aldı."

"Orada bir şey bulabildiniz mi?"

"Şimdilik bir şey yok. Bu puşt herifi mahkemede takım elbiseyle falan görünce insan onu... sen ne düşünürsün bilmiyorum ama herif aslında hayvan gibi yaşıyormuş."

"Ne demek istedin?"

"Her yer boş konserve kutularıyla kaplı, içindeki yiyecekler çürüyor. Tezgâhın üstünde çürümüş yiyecekler, çöpler. Pencereleri battaniyelerle örtüp odayı mağaraya çevirmiş. Hapishane hücresi gibi yapmış. Duvarlara yazılar bile yazmış."

Bosch birden her şeyi anlar gibi oldu. Jessup'ın iskelenin altındaki zindanı kimin için hazırladığını biliyordu.

"Ne çeşit yiyecekler?"

"Ne?" diye sordu Gandle.

"Konserveler. İçinde ne vardı?"

"Bilmem, meyve, şeftali... hangi markete gitsen tazesini alabileceğin şeyler. Ama o konserveyi tercih etmiş. Hapishanede olduğu gibi."

"Sağ ol, Komiserim."

Bosch telefonu kapatıp hemen ofise döndü. Wright telsizle işini bitirmişti.

"İskeledeki adamların depo odalarını kontrol etmişler mi yoksa sadece etrafı mı gözetlemişler?"

"Dışarısını gözetlemişler."

"Yani depo odalarına bakmamışlar, öyle mi?"

"Bütün civarı kontrol etmişler. Duvarın altından birisinin geçtiğini gösteren hiçbir iz yokmuş."

"Jessup orada. Onu gözden kaçırmışlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum, işte. Hadi gidelim."

43

8 Nisan Perşembe, saat 18.35

Oturma odamdaki büyük pencerenin önünde durup şehrin üstünde batan güneşi seyrettim. Jessup dışarılarda bir yerlerdeydi. Kuduz bir hayvan gibi avlanacak, köşeye sıkıştırılacak ve eminim oracıkta öldürülecekti. Oynadığı oyunun kaçınılmaz sonucu böyleydi.

Yasal olarak suçlu Jessup'tı ama bu karanlık olaylarda kendi suçluluk payımı düşünmeden edemiyordum. Yasal anlamda değildi tabii ama içimde, kişisel olarak. Bütün bu olanlara Gabriel Williams'la oturup mahkemede saf değiştirmeyi kabul ettiğim gün, bilerek veya bilmeden ben mi yol açmıştım? Belki de Jessup'ın tahliyesine izin vererek onun ve Royce'la diğerlerinin kaderlerini belirlemiştim. Ben savunma avukatıydım, savcı değil. Devleti değil zayıf olanı temsil ederdim. Yoksa bütün o manevralarımı ve hamlelerimi yaparken amacım hem sicilimde hem de vicdanımda izi kalmasın diye duruşmadan hüküm çıkmamasını mı sağlamaktı?

Bunlar suçlu bir adamın aklından geçebilecek şeylerdi. Ama uzun sürmedi. Telefonum vızıldadı; gözlerim hâlâ şehrin manzarasında çıkarıp açtım.

"Haller."

"Benim. Buraya geleceksin sanıyordum."

Maggie McFacia.

"Az sonra. Buradaki işimi bitiriyorum. Her şey yolunda mı?"

"Benim için evet. Ama Jessup için herhâlde öyle değildir. Televizyon haberlerini izliyor musun?"

"Hayır, ne gösteriyorlar?"

"Santa Monica İskelesi'ni boşaltmışlar. Kanal 5'in helikopteri iskele üstünde dolanıyor. Henüz doğrulamış değiller ama habere göre Los Angeles Emniyet'inin ÖSB ekibi Santa Monica Emniyeti'nden kaçak avı için onay alıyormuş. Hepsi kumsalda, içeriye girmeye hazırlanıyorlar."

"Zindana mı? Jessup birini kaçırmış mı?"

"Öyle olsa bile söylemiyorlar."

"Harry'yi aradın mı?"

"Az önce aradım ama açmadı. Sanırım o da orada, kumsaldadır."

Pencerenin yanından ayrılıp sehpa üstündeki uzaktan kumandayı aldım. Televizyonu açıp Kanal 5'e baktım.

"Şimdi televizyona bakıyorum," dedim Maggie'ye.

Ekranda iskele ve civarının havadan görünümü vardı. Göründüğü kadarıyla kumsalın üstü adamlarla doluydu; iskelenin altına kuzeyden ve güneyden yaklaşıyorlardı.

"Sanırım haklısın," dedim. "Mutlaka Jessup olmalı. Orada hazırladığı zindan aslında kendisi içinmiş. Gerektiğinde kaçabileceği bir sığınak."

"Alışkın olduğu hapishane hücresi gibi. Acaba yakalanmak üzere olduğunu anlamış mıdır? Belki helikopterleri işitiyordur."

"Harry oradaki dalgaların gürültüsünden silah seslerinin bile işitilemeyeceğini söylemişti."

"Eh, bunu yakında öğreniriz herhâlde."

Birkaç dakika sessizce haberi izledikten sonra, "Maggie, kızlar bunu seyrediyorlar mı?" diye sordum.

"Olur mu hiç! Diğer odada video oyunları oynuyorlar."

"Güzel."

Haber spikeri ekranda görülen manzarayı gereksiz yere tarif ederken sessizce izlemeye devam ettik. Bir süre sonra Maggie bütün öğlen sonrası aklını meşgul eden soruyu sordu.

"İşin buraya varacağını tahmin edebiliyor muydun, Haller?"

"Hayır, ya sen?"

"Hayır. Sanırım her şeyin duruşma salonunda biteceğini düşünmüştüm. Hep olduğu gibi."

"Evet."

"Hiç değilse Jessup bizi hüküm mahcubiyetinden kurtardı."

"Ne demek istiyorsun? Onu kıstırmıştık, bunu kendisi de biliyordu."

"Jüri üyeleriyle yapılan röportajları izlemedin, değil mi?"

"Ne, televizyonda mı?"

"Evet, on numaralı jüri üyesi her kanalda boy gösterip, Jessup suçsuz diye oy kullanmış olurdum, diyor."

"Kirns mü?"

"Evet, locaya yedek olarak katılan üye. Röportaj yapılan başka herkes suçlu dedi ama Kirns, suçlu değil dedi, onu ikna

edememişiz. Jürinin karar çıkarmasına engel olacaktı, Haller. Biliyorsun, Williams ikinci bir duruşmayı kabul etmezdi ve Jessup da elini kolunu sallayarak çıkıp gidecekti."

Söylediklerini düşünürken başımı iki yana salladım. Onca çaba boşa gidecekti. Toplum düşmanı tek bir jüri üyesi Jessup'ın serbest kalması için yetiyordu. Başımı televizyon ekranından pencereye çevirdim ve Santa Monica'nın Pasifik'le kucaklaştığı batı yönüne doğru baktım. Bulunduğum yerden medya helikopterlerini görebiliyordum.

"Acaba Jessup bunu hiç bilecek mi?" dedim.

44

8 Nisan Perşembe, saat 18.55

Akşam güneşi Pasifik üstünde batmak üzereyken su yüzeyinde parlak yeşil bir yol oluşturmuştu. Bosch ve Wright kumsalda, iskelenin yüz metre kadar güneyindeydiler. İkisinin de gözleri Wright'ın göğüs çantasındaki 5x5 ekrandaydı. Wright Jason Jessup'ı temizleyecek olan ÖSB ekiplerine kumanda ediyordu. Ekranda iskele altındaki depoların bulanık bir görüntüsü vardı. Bosch'a kulaklık verilmişti ama mikrofonu yoktu. Operasyon sırasında haberleşmeyi duyabiliyor fakat bir katkıda bulunamıyordu.

İskele altındaki dalgaların gürültüsünden haberleşme seslerini işitmek kolay değildi.

"Beş Numara. İçeriye girdik."

"Kamerayı sabitleyin," dedi Wright.

Ekrandaki görüntü biraz daha netleşince Bosch tesisin arka kısmındaki müstakil depo odalarını gördü.

"İşte bu."

Jessup'ın girdiği kapıyı işaret etti.

"Pekâlâ," dedi Wright. "Hedef sağdan ikinci kapıda. Tekrar ediyorum, sağdan ikinci kapı. Yaklaşıp pozisyon alın."

Video kamerası sallantılı bir geçişle yeni bir pozisyon aldı. Artık kamera iyice yaklaşmıştı.

"Üç ve Dört, bizler..."

O anda patlayan bir dalga gürültüsüyle sesi duyulmaz oldu.

"Üç ve Dört, tekrar söyleyin," dedi Wright.

"Üç ve Dört pozisyon aldı."

"Benden komut alana kadar bekleyin. Üst Taraf hazır mı?"

Boşaltılmış olan iskelenin üst kısmında başka bir ekip Jessup'ın gizlendiği yerin üstü diye bildikleri yerde, tavan kapağının köşelerine küçük patlayıcılar yerleştirmişti. Wright'tan gelecek komut üzerine tavan kapağını patlatıp aşağıya ineceklerdi.

Wright elini çenesindeki mikrofona götürüp Bosch'a baktı.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

Wright beklenen komutu verdi. "Pekâlâ, ona bir fırsat verelim," dedi. "Üç numara, hoparlörün açık mı?"

"Evet. Üçe kadar sayıp başlayın. Bir..."

Wright kendisinden yüz metre uzakta, karanlık bir odada gizlenen bir adamı ikna etmek için konuşmaya başladı.

"Jason Jessup. Ben Los Angeles Emniyet Teşkilatı'ndan Komiser Stephen Wright. Bulunduğun yer alttan ve üstten kuşatılmış durumda. Ellerini başının üstüne götür, parmaklarını kenetle ve dışarıya çık. Seni bekleyen polislere doğru yürü. Bu talimata uymadığın takdirde vurulacaksın."

Bosch kulaklıklarını çıkarıp kulak kesildi. Wright'ın sözlerinin boğuk bir şekilde iskelenin altından çıkışını duyabiliyordu. Jessup oradaysa mutlaka o da işitirdi.

"Bir dakikan var," dedi Wright son söz olarak.

Komiser saatine baktı; herkes bekliyordu. Otuz saniye geçtikten sonra Wright iskele altındaki adamlarını kontrol etti.

"Herhangi bir hareket var mı?"

"Üç Numara. Hiçbir şey yok."

"Dört numara. Bir şey yok."

Wright keşke başka bir yol olsaydı der gibi Bosch'a baktı.

"Pekâlâ, işaretim üzerine başlıyoruz. Birbirinize yakın durun, çapraz ateş olmasın. Üst Taraf ateş edecek olursanız, kime attığınıza dikkat..."

Video ekranında bir hareket oldu. Depo odalarından birinin kapısı açıldı ama herkesin odaklandığı kapı değildi. Kamera o tarafa çevrilirken görüntü sallandı. Bosch açık kapıdan Jessup'ın çıkışını gördü. Kollarını indirmiş, savaşçı duruşu almıştı."

"Ateş!" diye bağırdı Wright.

Bunu izleyen yaylım ateş on saniyeden fazla sürmedi. Ama o süre içinde iskele altındaki en az dört polis silahlarını boşaltmışlardı. Bu kreşendo üst taraftaki gereksiz patlamayla daha da güçlendi. O sırada Bosch Jessup'ın devrilişini gördü. Tıpkı kurşuna dizilen bir adam gibi değişik açılardan gelen onlarca kurşunun etkisiyle vücudu önce dik kaldı, sonra yer çekimine uyarak yere düştü.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Wright tekrar telsizine konuştu.

"Herkes iyi mi? Sayım yapın."

Üstteki ve alttaki bütün polislerden herkesin iyi olduğu haberi geldi.

"Zanlıyı kontrol edin."

Bosch video ekranında iki polisin Jessup'ın cesedine yaklaşmalarını seyretti. Birisi silahını doğrulturken diğeri adamın nabzına baktı.

"Ölmüş."

"Silahını alın."

"Aldım."

Wright videoyu kapatıp Bosch'a baktı.

"Bu iş de bitti," dedi.

"Evet."

"İstediğin cevapları alamadığın için üzgünüm."

"Ben de."

Birlikte iskeleye doğru yürüdüler. Wright saatine baktıktan sonra resmi kayıtlar için telsizle ateş açılışının saatini bildirdi. 19:18.

Bosch sol tarafında kalan okyanusa baktı. Güneş çoktan batmıştı.

Altıncı Bölüm

Geriye Ne Kaldıysa...

45

9 Nisan Cuma, saat 14.20

Harry Bosch'la birlikte bir piknik masasında karşılıklı oturmuş, Adli Tıp ekibinin yaptığı kazıyı seyrediyorduk. Franklin Kanyonu'nda Jason Jessup'ın mum yaktığı ağacın altındaki bu kazı üçüncüsüydü.

Orada bulunmak zorunda değildim ama kendim istemiştim. Olup bitenleri daha kolay kabullenecekmişim gibi Jason Jessup'ın ne kadar alçak biri olduğunu gösteren başka deliller ortaya çıksın diye umuyordum.

Ne var ki o âna kadar yapılan üç kazıda hiçbir şey çıkmamıştı. Ekip yavaş çalışıyor, yerdeki toprağı iki parmak kalınlığında süpürerek küçük miktarlarda alıp tahlil ediyorlardı. Sabahtan beri oradaydık ve artık Jessup'ın takip edildiği gecelerde oralarda ne yaptığını öğrenmek konusundaki ümitlerim solmaya başlamıştı.

Arama alanı ağaçtan gerilen ve iki direğe bağlanmış beyaz bir tenteyle örtülmüştü. Bu hem kazı yapan insanları güneşten koruyor hem de tepede dolanan medya helikopterlerinin bir şey görmelerini önlüyordu. Arama yapılacağı haberi medyaya sızdırılmıştı.

Bosch yanında getirdiği kayıp şahısların dosyalarını masanın üstüne koymuştu. Eğer insan kalıntıları bulunacak olursa kayıp kızların kayıtlarına bakacaktı. Bense yanımda sadece sabah gazetesini getirmiştim ve ikinci kez ön sayfa haberini oku-

yordum. Bir gün önce olanlar *Times*'ın baş haberiydi ve iki ÖSB görevlisinin Santa Monica İskelesi üstündeki tavan kapısına silahlarını doğrultmuş vaziyetteki renkli fotoğrafıyla süslenmişti. Ön sayfadaki yan sütundaysa ÖSB hakkında bir haber yer alıyordu. Başlığı: BAŞKA BİR VAKA, BAŞKA BİR İNFAZ, ÖSB'NİN KANLI TARİHÇESİ.

İçimde bu haberin bu kadarla kalmayacağını söyleyen bir his vardı. O âna kadar medyada hiç kimse ÖSB'nin Jessup'ın silahlı olduğunu bildiğinden haberi yoktu. Bu ortaya çıkarsa –ki mutlaka çıkacaktı– o zaman yer yerinden oynayacak, emniyet teşkilatı sorgulanacaktı. En önemli soru şuydu: Bu adamın silahlı olduğu bilindiği hâlde neden serbest bırakılmıştı?

Bütün bunları görünce artık geçici olarak bile savcılık adına çalışmadığıma seviniyordum. Bürokratik arenada böyle sorular ve cevapları insanları yaptıkları işten soğutur.

Kendi meslek hayatım için böyle soruları dert etmem gerekmiyordu. Ben tekrar ofisime –Lincoln'ümün arka koltuğuna– dönecektim. Yine savunma avukatı olarak özel çalışacaktım. Bu işte sınırlar daha temiz, misyonum daha netti.

"Maggie McFacia gelecek mi?" diye sordu Bosch.

Gazeteyi masanın üstüne bıraktım.

"Hayır, Williams onu tekrar Van Nuys'a gönderdi. Onun bu davadaki rolü bitti."

"Williams neden onu şehir merkezine tayin etmiyor?"

"Anlaşmamıza göre eğer mahkûmiyet çıkarsaydık onu şehir merkezine alacaktı. Bu kararı çıkaramadık."

Gazeteyi gösterdim.

"Bunu yapacağımız da yoktu. Bu tek jüri üyesi ona kulak veren herkese, Jessup için suçsuz oyu kullanacaktım, diyor. Yani bir bakıma Williams için sözünün eri adammış, diyebiliriz. Maggie'nin yakın gelecekte bir yere gideceği yok."

Hukuk sisteminin politika çarkları işte böyle işliyordu. Bu yüzden bir an önce lanetlenmişlerin savunmasına dönmek için can atıyordum.

Bir süre konuşmadan oturduk; bu arada eski karımı ve ona yardım etmek ve terfi ettirmek için verdiğim uğraşın fena hâlde çuvalladığını düşündüm. Acaba bunun için bana hınçlanır mıydı? Öyle olmayacağını umuyordum. Maggie McFacia'nın benden nefret ettiği bir dünyada yaşamak zor olurdu.

"Bir şey buldular," dedi Bosch.

Kafamdaki düşüncelerden silkinip başımı kaldırdım. Kazıcılardan biri topraktan cımbızla aldığı bir şeyi plastik delil poşetine koyuyordu. Bu kişi Adli Tıp arkeoloğu Kathy Kohl'du; ayağa kalkıp yanımıza geldi.

Poşeti Bosch'a verdi. Bosch bunu benim de görebilmem için havada tuttu. Gümüş bir bilezik vardı.

"Kemik yok," dedi Kohl. "Sadece bu çıktı. Seksen santimetre kazdık; cinayet kurbanları bundan daha derine pek gömülmezler. Yani burası da diğer ikisi gibi. Kazmaya devam etmemizi istiyor musunuz?"

Bosch bir an bileziğe baktıktan sonra Kohl'a döndü.

"Otuz santimetre daha kazabilir misiniz? Sorun olur mu?"

"Laboratuvar yerine sahada çalışmak çok daha iyidir. Kazıya devam etmemizi istiyorsanız kazarız."

"Sağ ol, Doktor."

"Tamam."

Kadın kazı çukuruna giderken Bosch da incelemem için poşeti bana uzattı. İçinde muskalı bir bilezik vardı. Zincir halkalarında ve nazarlıklarda kum topakları görülüyordu. Muskadaki şekilleri bir tenis raketine ve uçağa benzettim.

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordum "Kayıp kızlardan birinin olabilir mi?"

Bosch masanın üstündeki dosyaları işaret etti.

"Hayır, listelerde muskalı bir bilezik olduğunu hatırlamıyorum."

"Birisi oraya düşürüp kaybetmiş olabilir."

"Toprağın seksen santimetre altına mı?"

"Sence onu oraya Jessup mı gömmüş?"

"Olabilir. Bu işten eli boş çıkmak istemiyorum. O adam buraya bir nedenle gelmiş olmalı. Eğer onları buraya gömmediyse belki de onları öldürdüğü yer burasıdır. Bilemiyorum."

Poşeti ona geri uzattım.

"Bence fazla iyimser oluyorsun, Harry. Sen böyle değilsindir."

"Peki o hâlde sence Jessup onca gece buraya gelip ne yaptı?"

"Bence Royce ve Jessup bizimle oynuyorlardı."

"Royce mu? Sen neden söz ediyorsun?"

"Bizi işlettiler, Harry. Kabul et."

Bosch bir kez daha poşeti kaldırıp içindeki toprağı gevşetmek için salladı.

"Klasik bir yanlış yönlendirme," dedim. "İyi bir savunmanın ilk kuralı iyi bir hücum yapmaktır. Daha mahkemeye çıkmadan kendi iddiana saldırırsın. Bundaki zaafı bulursun ve eğer bunu düzeltemezsen bu fark edilmesin diye dikkati başka tarafa çekersin."

"Ee?"

"Savunmanın iddiasındaki en büyük zaaf Eddie Roman'dı. Royce bir uyuşturucu bağımlısı ve yalancı olan bir adamı kürsüye çıkaracaktı. Yeterli zaman olunca senin Roman'ı bulacağını, onun hakkında birçok şeyi öğreneceğini biliyordu. Dikkati saptırmak zorundaydı. Elindeki vakadan başka şeylerle seni meşgul edecekti."

"Yani Jessup'ı takip ettiğimizi biliyor muydu diyorsun?"

"Bunu kolayca tahmin edebilirdi. Şartlı tahliyesine itiraz etmemiştim. Bu sıra dışı bir şeydi ve büyük ihtimalle Royce'u düşünmeye sevk etti. Böylece takip ediliyor mu diye anlamak için geceleri Jessup'ı gönderdi. Daha önce de aklıma geldiği gibi bir tepki almak ve gözetlendiğini doğrulamak için büyük ihtimalle Jessup'ı senin evine bile gönderdi. Tepki gelmeyince Royce herhâlde yanıldığını sandı ve bu taktiği bıraktı. Bundan sonra Jessup geceleri buraya gelmeyi kesti."

"Ve iskele altındaki zindanını hazırlamak için de emniyette olduğunu sandı."

"Akla yatkın. Değil mi?"

Bosch'un cevap vermesi uzun sürdü. Elini dosya yığınının üstüne dayadı.

"Peki ya bütün bu kayıp kızlar?" diye sordu. "Hepsi de tesadüf mü?"

"Bilmiyorum," dedim. "Hiçbir zaman da öğrenemeyebiliriz. Bildiğimiz tek şey hâlâ kayıp oldukları; eğer işin içinde Jessup'ın parmağı varsa o sır da dün onunla birlikte öldü."

Bosch ayağa kalktı; yüzü gergindi. Delil poşeti hâlâ elindeydi.

"Üzgünüm, Harry."

"Evet, ben de."

"Bundan sonra ne yapacaksın?"

Bosch omuz silkti.

"Bir sonraki vakaya. Adım tekrar rotasyona giriyor. Ya sen?"

Ellerimi iki yana açıp gülümsedim.

"Benim ne yaptığımı biliyorsun."

"O konuda emin misin? Savcı olarak çok başarılıydın."

"Ya, sağ ol ama insan ne gerekiyorsa onu yapmalı. Hem zaten bir daha beni iddia makamının yanından bile geçirmezler. Bu davadan sonra asla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bu olanlar için suçu birinin üstüne yıkacaklar, o kişi de ben olacağım. Jessup'ın tahliye edilmesini ben sağladım. Bak, izle. Polisler, *Times* gazetesi, hatta Gabriel Williams bile önünde sonunda olayı bana bağlayacaktır. Benim için sorun değil; yeter ki Maggie'ye bulaşmasınlar. Bu dünyadaki yerimi biliyorum ve tekrar oraya döneceğim."

Söyleyecek bir şey olmadığı için Bosch başını sallamakla yetindi. Poşeti bir kez daha sallayıp parmaklarıyla bileziğin üstü-

nü örten toprak taneciklerini sıyırmaya çalıştı. Sonra tekrar havaya kaldırdı ve yakından incelemeye başladı; yüz ifadesinden bir şey gördüğünü anladım.

"Ne var?"

Yüzü değişti. Muskalardan birinin üzerine odaklanmıştı ve poşetin üstünden toprak taneciklerini silmeye çalışıyordu. Sonra bana uzattı.

"Şuna baksana. Nedir bu?"

Muska hâlâ kir pas içindeydi. Bir santim genişliğinde gümüş bir kare parçası vardı. Bir tarafında, tam ortasında minik bir halka, diğerindeyse bir kâseye veya fincana benzeyen bir şey görülüyordu.

"Bana kare biçimindeki bir tabak üstünde çay fincanı gibi geldi," dedim. "Bilmiyorum."

"Hayır, tersine çevir. Baktığın yer alt kısmı."

Çevirince onun gördüğünü ben de gördüm.

"Bu şey... bir mezuniyet kepi. Mezuniyet kepi, tepesindeki de püskülün geçtiği halkası."

"Evet. Püskül kayıp, herhâlde hâlâ toprağın altındadır."

"Peki ne anlama geliyor?"

Bosch hemen oturdu ve dosyaları karıştırmaya başladı.

"Hatırlıyor musun? Sana ve Maggie'ye gösterdiğim ilk kız. Valerie Schlicter. Riverside Lisesi'nden mezun olduktan bir ay sonra kaybolmuştu."

"Peki o hâlde sen..."

Bosch bu dosyayı bulup açtı. İnce bir dosyaydı. Valerie Schlicter'in biri mezuniyet cüppesi ve kepiyle olmak üzere üç tane fotoğrafı vardı. Bosch dosyadaki birkaç belgeyi hızla taradı.

"Burada muskalı bilezikle ilgili bir şey yok," dedi.

"Çünkü belki ona ait değildi," dedim. "Sence de çok uzak bir ihtimal değil mi?"

Ben bir şey söylememişim gibi davranıyordu; sanki aklından geçenlere ters düşecek her şeye karşı kulaklarını kapamış gibiydi.

"Oraya gitmem gerekecek. Bu kızın bir annesi ve abisi vardı. Bakalım, onları bulup bu şeyi gösterebilecek miyim."

"Harry, bunu yapmak istediğine emin..."

"Başka seçeneğim var mı sence?"

Ayağa kalkıp poşeti benden aldı ve dosyalarını topladı. Neredeyse damarlarına pompalanan adrenalinin akışını duyar gibiydim. Bosch'un harekete geçme zamanı gelmişti. Elinde çok küçük bir ipucu vardı ama hiç olmamasından iyiydi. Harekete geçmesi için yeterliydi.

Ben de kalktım, onun ardından kazı alanına yürüdüm. Bosch Kohl'a bileziği araştıracağını, çukurda başka bir şey bulurlarsa onu aramalarını söyledi.

Birlikte otoparka geldik. Bosch hızla önden yürüyor, ben de geliyor muyum, diye arkasına bile bakmıyordu.

"Hey," diye seslendim ona. "Beklesene!"

Otoparkın tam ortasında durdu.

"Ne?"

"Teknik olarak Jessup davasının görevli savcısı hâlâ benim. Bu nedenle bu telaşla bir yerlere gitmeden önce bana ne düşündüğünü söyle. Bileziği buraya gömdü ama kızı gömmedi mi? Bu sana mantıklı mı geliyor?"

"Bileziğin kime ait olduğu belirlenene kadar hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Eğer birisi bana bileziğin kıza ait olduğunu söylerse o zaman oturup düşünürüz. Hatırlarsan, Jessup buradayken ona fazla yaklaşamıyorduk. Tehlikeliydi. Yani onun tam olarak ne yaptığını bilmiyoruz. Belki de bunu arıyordu."

"Tamam, belki bunu anlayabilirim."

"Gitmem lazım."

Otomobiline doğru yürüdü. Benim Lincoln'ümün yanına park etmişti. Arkasından seslendim.

"Bana haber ver, tamam mı?"

Otomobiline binerken dönüp bana baktı.

"Tamam," dedi. "Haber veririm."

Sonra direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. Otomobil kullanması da yürüyüşü gibi hızlıydı; hemen yola çıkarken yerdeki çakıl taneciklerini havaya savurdu. Ben de Lincoln'üme binip onun ardından parktan çıktım ve Mulholland Drive'a doğru ilerledim. Çok geçmeden onu gözden kaybettim.

SON

TEŞEKKÜR

Bu kitabın yazarı, araştırmalarında ve bu kitabı yazmasında kendisine yardımcı olan herkese teşekkür eder: Asya Muchnick, Michael Pietsch, Pamela Marshall, Bill Massey, Jane Davis, Shannon Byrne, Daniel Daly, Roger Mills, Rick Jackson, Tim Marcia, David Lambkin, Dennis Wojciechowski, John Houghton, Yargıç Judith Champagne, Terrill Lee Lankford, John Lewin, Jay Stein, Philip Spitzer ve Linda Connelly.

Yazar ayrıca Kevin Davis'in *Defending the Damned: Inside a Dark Corner of the Criminal Justice System* (Lanetlenmişleri Savunmak: Ceza Hukuku Sisteminin Karanlık Bir Köşesi) adlı eserinden yararlanmıştır.

Lincoln'lü Avukat Mickey Haller Bu Sefer İddia Makamında

Kariyeri boyunca savunma avukatlığı yapmış olan Michael Haller saf değiştirip savcılık masasına geçer. Çocuk katili olarak mahkûm olup yirmi dört yıl hapis yatan Jason Jessup yeni DNA delilleri ortaya çıkınca yeniden yargılanmaya hak kazanır.

Haller Jessup'ın suçlu olduğuna inanmaktadır ve davayı bir koşulla üstlenir: Kendi soruşturmacısı olarak Los Angeles Emniyeti Dedektifi Harry Bosch'u, savcı yardımcısı olarak da eski karısı Savcı Maggie McPherson'ı yanına alacaktır.

Ne var ki davanın üstünde siyaset bulutları vardır ve Haller'la McPherson daha işin başında medyayı arkasına alan ünlü bir savunma avukatına karşı mücadele edeceklerdir. Bosch, Jessup'ın ilk davadaki mahkûmiyetinde başrol oynayan ve kayıplara karışmış olan görgü tanığını bulmak zorundadır fakat onun izini bulmak da kolay değildir.

Jessup dava sürecinde şartlı tahliyeyle salıverilince medyanın göz bebeği olur. Aynı zamanda gece yarıları çıkıp esrarengiz işler yaparak Haller ve Bosch'a ciddi bir korku yaşatır. Jessup haksızlığa uğramış masum biri midir yoksa sürekli av peşinde olan bir cani midir?

"Connelly'nin bu romanı en iyi romanı kabul edilebilir: çıtır çıtır bir okuma ziyafeti, zekâ dolu ve heyecan açısından doyurucu."
Los Angeles Times

ayrıksı kitap
"okumaya değer"

9 786057 171467
www.ayriksi.com